a)
b)
c)
d)
e)
f)
g)
h) DEUS EX HOMINE
2) Hannu Rajaniemi
(II) Traducere din limba engleză
(III) Mihai-Dan Pavelescu

Hannu Rajaniemi s-a născut în Finlanda, dar actualmente trăieşte în Edinburgh, Scoţia, unde lucrează la teza de doctorat în teoria stringurilor. Este membru al grupului de recitatori Writers Bloc din Edinburgh. Textele sale au apărut în *Nova Scoţia* şi *Futurismic* şi va publica în curând o culegere de povestiri bazate pe mitologia finlandeză.

În povestirea ameţitoare şi antrenantă care urmează, el ne poartă cu mult dincolo de o singularitate Vinge, într-o lume în care pericolele stranii sunt la tot pasul… ca şi aliaţii chiar mai stranii.

* * *

Ca zeitate, n-am făcut parte din varietatea mai-sfânt-ca-voi, murind-pentru-păcatele-voastre. Am fost un zeu transuman complet dezvoltat, cu corp din metal lichid, creier extern, nori de ceaţă utilitară autoreproducătoare, care făceau tot ce doream, şi o IA recursiv autoperfecţionabilă controlată de voinţa mea. Puteam face orice aş fi vrut. Nu eram Iisus, ci eram Superman: un Bizzaro Superman rău.

Am fost al dracului de norocos. Am supravieţuit.

*

Liniştea din Pittenweem este mai profundă decât ar trebui să fie, chiar şi pentru un sătuc din Fife de lângă

mare. Molima este teribilă aici în nord, dincolo de Zidul-de-securitate al lui Hadrian, şi casele se ascund îndărătul halourilor ceţii utilitare.

— Nu-i ca Prezzagard, este? spune Craig în timp ce mergem pe strada principală.

Nelinişte, şopteşte simbiotul din capul meu. *Teamă*. Nu-l învinuiesc pe Craig. Sunt prietenul fiicei lui vitrege, care a venit în vizită în prima ei învoire de weekend. Vor fi probleme.

— Nu tocmai, îi zic şi anxietatea îmi bolboroseşte în măruntaie.

— Cerşetorii n-au de-ales, cum spunea bunică-mea, replică Craig. Uite c-am ajuns. Sue deschide uşa şi mă îmbrăţişează. Ca întotdeauna, o văd în ea pe Aileen: acelaşi păr blond tuns scurt şi ten pistruiat.

— Bună, Jukka, îmi spune ea. Mă bucur să te văd.

— Şi eu, răspund, surprinzându-mă atât pe mine, cât şi pe simbiot cu sinceritatea aceea.

— A telefonat Aileen, zice Sue. Ar trebui să sosească în câteva minute. Înapoia ei, îl văd pe Malcolm care mă priveşte. Îi fac cu ochiul şi el chicoteşte.

— Malcolm m-a scos din minţi, oftează Sue. Crede că acum poate zbura cu un înger. E grozav cum crezi că poţi face orice când ai şase ani.

— Aileen a rămas tot aşa, spun eu.

— Ştiu.

— Vine! strigă Malcolm brusc.

Ne grăbim în grădina din spate şi o urmărim cum coboară.

*

Îngerul este mare, chiar mai mare decât mă aşteptasem din lifecasturi. Epiderma lui este sticlă transparentă, fluidă; aripile sunt negru-tăciune. Faţa şi trunchiul sunt cioplite grosolan, ca o sculptură nefinisată.

Iar înăuntrul pieptului său, captivă ca o insectă în

chihlimbar, dar zâmbind, se află Aileen.

Coboară lent. Jetul de aer descendent al ventilatoarelor micronice din aripile îngerului smulg petale din crizantemele lui Sue. Se aşază uşor pe iarbă. Carnea din sticlă se revarsă în lături şi Aileen păşeşte afară.

O văd pentru prima oară de când a plecat. Costumul-de-mercur este un halo în jurul ei; o face să semene cu un cavaler. Trăsăturile îi sunt mai bine conturate acum şi este bronzată. Fancasturile de pe Qnet susţin că, alături de gadgeturile cool, soldaţii Corpurilor Zeicid sunt supuşi unei refaceri ADN. Ea rămâne totuşi Aileen a mea: păr blond-închis, pomeţi proeminenţi şi ochi verzi care par mereu să provoace. Aileen a mea, lumina soarelui.

Nu pot decât să mă holbez la ea. Îmi face cu ochiul, apoi îşi îmbrăţişează mama, fratele, pe Craig. După aceea vine spre mine şi simt costumul-de-mercur bâzâind. Îmi atinge obrazul cu buzele.

— Jukka, rosteşte ea. Ce cauţi aici?

— Bleah, terminaţi cu pupatul! zice Malcolm. Aileen îl ridică în braţe.

— Nu ne pupăm, spune ea. Ne salutăm. Surâde: Am auzit că vrei să-mi cunoşti îngerul.

Chipul lui Malcolm se luminează. Sue o apucă însă strâns de mână pe Aileen.

— Întâi la masă, anunţă ea. Joaca – după aceea.

Aileen izbucneşte în râs.

— Acum ştiu că sunt acasă.

*

Aileen mănâncă cu poftă. Şi-a schimbat armura cu blugi şi un tricouşi arată mai mult ca fata pe care mi-o reamintesc. Mă surprinde privind-o şi-mi strânge mâna pe sub masă.

— Nu-ţi face griji, îmi spune. Sunt reală.

Nu răspund nimic şi-mi trag mâna.

Craig şi Sue schimbă priviri, iar simbiotul mă

îndeamnă să spun ceva.

— Bănuiesc aşadar că v-aţi hotărât să staţi de partea asta a Zidului? mă conformez.

Sue încuviinţează.

— Eu nu plec nicăieri. Tata a construit casa asta şi rămânem aici, indiferent de zeii fugari. În plus, calculatorul ăla pare să ne protejeze bine.

— Fesu, zic eu.

Ea râde.

— Nu m-am obişnuit niciodată cu numele ăsta. Ştiu că l-au construit flăcăii ăia tineri, dar de ce au trebuit să-i spună Fesu?

Strâng din umeri.

— Este o glumă de fraier, un acronim recursiv: Fesu Este Supra Uman. Multe majuscule. De fapt, nu-i chiar aşa amuzant.

— Mă rog… Oricum, cu voia lui Fesu, vom sta pe cât de mult vom putea.

— Asta-i bine.

Şi o tâmpenie, gândesc în sinea mea.

— I-o chestie scoţiană, ai putea spune. Încăpăţânare, inter vine Craig.

— Şi finlandeză, completez eu. Nu cred că părinţii mei intenţionează să plece undeva prea curând.

— Vezi, am ştiut dintotdeauna că noi aveam ceva în comun, spune el, deşi simbiotul mă anunţă că surâsul lui nu este autentic.

— Auziţi, zice Aileen, din câte ştiu, Jukka nu este fiica voastră. Şi eu abia m-am întors dintr-un război.

— Ia zi, cum *a fost* războiul? întreabă Craig.

Provocare, spune simbiotul. Mă simt stingherit.

Aileen zâmbeşte trist.

— O mizerie, zice ea.

— Prin anii nouăzeci, un amic de-al meu a luptat în Irak, spune Craig. *Aia* a fost mizerie. Sânge şi maţe. În ziua

de azi nu-s decât maşini şi tocilari. Şi maşinile nici măcar nu te pot ucide. Ce fel de război i-ăla?

— Nu am voie să discut despre asta, zice Aileen.

— Craig, rosteşte Sue. Nu acum!

— Întrebam şi eu… spune Craig. Aveam prieteni în Inverness şi cineva cu molima l-a transformat într-un joc gigantic de Tetris. Aileen a fost în război şi ştie cum este. Am fost îngrijoraţi. Voiam numai să ştiu.

— Dacă ea nu vrea să vorbească despre război, n-o să vorbească, zice Sue. Acum i-acasă. Las-o-n pace! Mă uit la Craig. Simbiotul îmi spune că-i o greşeală. Îi spun să-şi ţină fleanca.

— Are şi ea dreptate, rostesc eu. Este un război rău. Mai rău decât o ştim. Şi ai şi tu dreptate, agenţii molimei-zeilor nu pot ucide. Dar zeii o pot face. IA-urile recursiv optimiste nu omoară oameni. Ciborgii ucigaşi omoară oameni.

Craig se încruntă.

— Şi-atunci, întreabă el, cum se face că nu eşti şi tu-acolo, dacă crezi că-i aşa de rău?

Privirea lui Malcolm trece de la sora lui la tatăl lui vitreg. *Confuzie*. *Lacrimi*.

Pun furculiţa pe masă. Brusc, mâncarea şi-a pierdut gustul.

— Eu am avut molima, vorbesc încet. Sunt descalificat. Am fost unul dintre tocilari. Aileen se ridică în picioare şi ochii ei sunt ai unei Furii.

— Cum îndrăzneşti?! strigă ea la Craig. Habar n-ai despre ce vorbeşti. Habar n-ai! Din casturi nu poţi să pricepi. Fesu nu vrea să-ţi arate. E rău, e foarte rău. Vrei să-ţi spun cât e de rău? O să-ţi spun!

— Aileen… încep eu, dar îmi face semn să tac.

— Da, Inverness era ca un joc gigantic de Tetris. Tocilarii şi maşinile au făcut-o. Şi de-aia i-am omorât. Şi mai ştii ce-am văzut? Prunci! Prunci cu molima-zeilor.

Pruncii sunt cruzi. Pruncii ştiu ce vor: mâncare, somn şi să nu simtă nicio durere. Iar molima-zeilor le dă asta. Am văzut o femeie care-nnebunise, zicea că-şi pierduse pruncul şi nu-l mai putea găsi, deşi noi vedeam că era însărcinată. Îngerul meu s-a uitat la ea şi-a spus că avea o gaură-de-vierme în pântec, că pruncul era într-un mic univers personal. Şi-n ochii ei era o privire… o privire…

Glasul i se frânge. Se năpusteşte afară din cameră în aceeaşi clipă în care Malcolm începe să plângă. Fără să mă gândesc, ies după ea.

— Doar întrebam şi eu… îl aud pe Craig rostind în timp ce trântesc uşa în urma mea.

*

O găsesc în grădina din spate, stând pe pământ, lângă înger, cu o mână trecută în jurul piciorului său, şi simt un val de gelozie.

— Te deranjează dacă mă aşez? o întreb.

— Dă-i drumul, dacă există vreun petic liber de iarbă. Zâmbeşte şters. I-am speriat pe toţi destul de rău, nu-i aşa?

— Cred că da. Malcolm încă mai plânge.

— Chestia-i… Nu ştiu. A izbucnit pur şi simplu din mine. şi dup-aia mi-am spus că nu contează dac-aude şi el, că el joacă tot timpul jocurile alea cu chestii mult mai nasoale… că n-o să conteze. Sunt atât de proastă!

— Cred că problema a fost faptul că ai zis-o chiar *tu*, rostesc cu încet. În felul ăsta i s-a validat autenticitatea.

Suspină.

— Ai dreptate. Sunt o cretină. N-ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Craig să mă-ntărâte în felul ăla, dar am avut o situaţie grea în nord şi când l-am auzit luând-o peste picior…

— E-n regulă.

— Ştii ceva? zice ea. Ţi-am dus dorul. Tu le dai lucrurilor un înţeles.

— Mă bucur că cineva gândeşte aşa.

— Haide, spune Aileen ştergându-şi obrajii. Hai să ne plimbăm sau, şi mai bine, hai la pub. Tot mi-e foame. Şi mi-ar prinde bine să beau ceva. E prima mea permisie şi încă sunt trează. Sergent Katsuki m-ar renega dac-ar afla.

— Să vedem ce putem face-n privinţa asta, replic şi pornim împreună către port.

*

Nu ştiu dacă o fată ca Aileen ar fi fost vreodată interesată de un tip ca mine, dacă n-aş fi fost cândva zeu.

Cu doi ani în urmă. Cantina universităţii. Încerc să mă readaptez la culorile spălăcite ale lumii reale. Sunt singur. Apoi trei fete se aşază la masa vecină. Drăguţe. Gălăgioase.

— Vorbesc serios, spune cea cu jachetă în culori pastelate şi interfaţă Fesu de forma Salut-Pisicuţo, vreau s-o pun c-un post. Ia uitaţi-vă! Fetele se strâng în jurul ecranului-ceaţă. Există un cast numit Postcoit. Sex cu zei. Tipa asta-i un fel de *fană* a lor. Îi urmăreşte peste tot. Mă refer numai la cei *cool*, la cei care nu-s instabili.

Urmează o clipă de tăcere respectuoasă.

— Uau! zice a doua fată. Dintotdeauna crezusem că asta-i o legendă. Sau un fel de chestie porno regizată.

— Se pare că nu, comentează a treia.

În zilele astea extazul tocilarilor seamănă cu gripa: poate fi molipsitor. Molima-zeilor este un program de conexiune voliţională, recursiv autoperfecţionabil şi autoreproducător. Un geniu care vine la tine, îşi stabileşte căminul în maşinăria din jurul tău şi-ţi spune că unica lege trebuie să fie: fă orice vrei. Te dă peste cap, dă-i al naibii de sexy.

— Serios, spune prima fată, nu-i de mirare că tipii care-au scris Fesu erau toţi *tipi*. Chestia nu-i decât alt penis. N-are treabă cu sexualitatea feminină. Vreau să spun că-n toată vraja cu voliţiune colectivă nu există

absolut niciun punct de vedere feminist. Serios!

— Dumnezeule! zice a doua fată. Ăla de-acolo. Vreau s-o pun cu el… ă-ă-a… cu ea. Cu creatura… Cu *toţi* laolaltă. Zău că vreau!

— Ba n-o vrei, îi spun.

— Pardon? Se uită la mine de parcă tocmai a călcat în ceva neplăcut şi vrea să se şteargă. Este-o conversaţie privată.

— Sigur că da. Voiam doar să spun despre castul acela că-i o contrafacere. Iar în locul vostru n-aş dori să mă-ncurc deloc cu post-ii.

— Vorbeşti din experienţă? Te-a muşcat de puţă vreo fată post?

Pentru prima dată sunt recunoscător că am nevoie de simbiot; dacă i-aş ignora şoaptele, faţa ei n-ar fi decât o mască opacă pentru mine.

Celelalte fete chicotesc nervos.

— Da, răspund. Am fost unul.

Ele se ridică la unison, mă privesc pentru o secundă şi se îndepărtează. *Măşti*, mă gândesc. *Măşti*.

Peste un moment sunt întrerupt din nou.

— Îmi pare rău, zice a treia fată. Realmente, îmi pare foarte, foarte rău. Ele nu-s de fapt prietenele mele, doar suntem, colege de curs. Mă numesc Aileen.

— E-n regulă, îi spun. De fapt, nu m-a deranjat. Aileen se aşază pe colţul mesei şi, de fapt, nu mă deranjează nici asta.

— Cum a fost? se interesează ea.

Ochii ei sunt foarte verzi. *Întrebătoare*, spune simbiotul. Şi-mi dau seama că doresc cu disperare ca el să zică altceva.

— Chiar vrei să ştii? o întreb.

— Da. Îmi examinez mâinile.

— Am fost un hacuantic, încep fără grabă, un hacker cuantic. Şi când a ieşit codul-sursă pentru Fesu, am

meşterit prin el, aproape ca orice *geek* de pe planetă. Aşa mi l-am compilat pe al meu personal: propria mea IA sclavă prietenoasă, un sistem superţintă asigurat împotriva greşelilor de utilizare, conceput doar pentru a mă transforma dintr-un boţ de carne într-un Nou Zeu Jack Kirby, nu pentru a face rău cuiva. Cel puţin, aşa m-a anunţat.

Mă strâmb.

— Sistemul meu nervos extern a preluat grupul de supercalculatoare al Universităţii Tehnologice din Helsinki în vreo treizeci de secunde. După aceea a devenit destul de naşpa.

— Dar ai reuşit, rosteşte Aileen cu ochii larg deschişi.

— Pe atunci Fesu încă îşi permitea să fie blând. Steaua-de-mare a intervenit înainte să se fi consemnat vreun mort irecuperabil. Mi-a cauterizat IA ca pe un cancer informatic şi m-a măturat înapoi în…

Dau un spectacol întreg, examinându-mă.

— În chestia asta, cred.

— Uau! zice Aileen, cu degetele subţiri încremenite pe o ceaşcă de espresso cu lapte.

— Da, încuviinţez. Cam asta am spus şi eu.

— Şi cum te simţi acum? A durut? îi duci dorul?

Râd.

— De fapt, nu-mi amintesc mai nimic din cele întâmplate. Fesu a amputat multe amintiri. Şi-au fost şi unele leziuni.

Înghit un nod.

— Sunt… Mai mult sau mai puţin, este o formă blândă de autism: sindromul Asperger. Nu mai descifrez prea bine reacţiile oamenilor.

Îmi scot tichia.

— E destul de urât.

Îi arăt simbiotul de la ceafă. Ca majoritatea maşinilor Fesu, seamănă cu o stea-de-mare.

— Este un simbiot. Îmi interpretează reacţiile oamenilor. Îl atinge lin şi o simt. Simbiotul mapează informaţiile tactile cu o rezoluţie mult superioară epidermei şi simt contururile complexe ale vârfurilor degetelor lui Aileen lunecând pe suprafaţa lui.

— Mie mi se pare chiar frumos, spune ea. Este ca o bijuterie. Hei, e cald! Ce altceva mai face? E ca… o interfaţă Fesu? În capul tău?

— Nu. Îmi scanează permanent creierul. Se asigură că entitatea care am fost nu se-ascunde acolo. Râd. Sunt un lucru de căcat: un zeu prăbuşit.

Aileen zâmbeşte. *Este un zâmbet foarte frumos*, spune simbiotul. Nu ştiu dacă nu-i părtinitor, fiindcă este mângâiat.

— Trebuie să recunoşti că sună destul de cool, zice ea. Sau povesteşti asta tuturor fetelor?

În seara aceea, mă duce la ea acasă.

*

Mâncăm peşte şi cartofi prăjiţi în Smuggler's Den. Aileen şi cu mine suntem unicii clienţi; proprietarul pubului este un bătrân care o întâmpină spunându-i pe nume. Mâncarea este artif şi mi se pare prea unsuroasă, dar Aileen pare s-o savureze şi o face să alunece pe gât cu o halbă de bere.

— Cel puţin nu ţi-ai pierdut apetitul, comentez.

— Antrenamentele din Deşertul Gobi te-nvaţă să duci dorul mâncării, spune ea şi inima îmi tresaltă când o văd cum îşi dă o şuviţă de păr peste cap. Celulele mele epidermice pot face fotosinteză. Chestii pe care nu le afli din fancasturi. E teribil… Te simţi mereu flămând, dar nu te lasă să mănânci. Pe de altă parte, te face incredibil de alert. O să fac pipi de o culoare ciudată tot weekendul, fiindcă vor ieşi nanoboţii.

— Mulţumesc că mi-ai împărtăşit chestia asta.

— Îmi pare rău… Aşa vorbesc soldaţii.

— Te simţi într-adevăr altfel, îi spun.

— Tu nu te simţi.

— Dar eu sunt. Sorb din halbă, sperând că simbiotul mă va lăsa să mă-mbăt. Eu *sunt* altfel.

Suspină.

— Îţi mulţumesc c-ai venit. Mă bucur să te văd.

— E-n regulă.

— Nu, vorbesc serios, înseamnă mult pentru mine, am…

— Aileen, te rog!

Aş vrea să blochez simbiotul. Îmi spun că nu ştiu ce gândeşte ea. *Onestitate*.

— Nu trebuie s-o faci. Golesc halba. De fapt, mă-ntrebam o chestie… M-am gândit mult la asta. Am avut timp la dispoziţie. Vreau să zic că…

Cuvintele mi se încleiază în gură.

— Zi! mă-ndeamnă Aileen.

— Nu există niciun motiv pentru ca tu *să fii nevoită* să faci asta, să mergi şi să te lupţi cu monştri, decât dacă…

Mă înfiorez înaintea gândului, chiar şi acum.

— Decât dacă ai fi fost atât de furioasă pe mine, încât furia te-a împins să mergi şi să ucizi creaturi… creaturi care sunt aşa cum am fost eu.

Aileen se ridică.

— Nu, n-a fost asta, zice ea. N-a fost deloc asta!

— Te-am auzit. Nu-i nevoie să strigi. Strânge puternic din ochi.

— Deconectează-ţi blestematul de simbiot şi vino cu mine.

— Unde?

— Pe plajă, s-aruncăm pietre.

— De ce? o întreb.

— Pentru c-aşa simt nevoia.

*

Mergem pe plajă. Este însorit, aşa cum n-a fost de

câteva luni. Uriaşul Fesu care pluteşte în apropierea orizontului, o stea-de-mare cu diametrul de un kilometru şi jumătate, poate să aibă vreo legătură cu asta.

Umblăm în lungul liniei trasate de surf. Aileen aleargă înainte, jucându-se cu valurile.

Între două pontoane este un loc plăcut, cu multe pietre rotunde şi plate… Aileen ia câteva, zvâcneşte din braţ şi, cu o aruncare de expert, trimite una care saltă pe valuri.

— Haide. Încearcă şi tu.

Încerc. Piatra zboară într-un arc înalt, cade şi dispare în apă. Nici măcar nu plescăie.

Râd şi mă uit la ea. Chipul lui Aileen este iluminat de strălucirea îndepărtatei stele-de-mare, amestecată cu razele soarelui. Pentru o clipă seamănă leit cu fata care m-a adus aici ca să petrec Crăciunul cu părinţii ei.

Apoi Aileen începe să plângă.

— Îmi pare rău, spune ea. Voiam să-ţi zic înainte de a fi venit. Dar n-am putut…

Se prinde de mine. Valurile ne clipocesc la picioare.

— Aileen, te rog, zi-mi ce s-a-ntâmplat. Ştii că nu-mi pot da seama de fiecare dată.

Se aşază pe nisipul umed.

— Ţii minte ce i-am spus lui Craig? Despre prunci?…

— Da.

Înghite un nod.

— Înainte de a te fi părăsit, spune ea, am născut.

*

La început, cred că-i vorba doar despre sex făcut din milă. Nu mă deranjează; am mai avut parte de aşa ceva, atât înainte, cât şi după scurta mea perioadă de Zeitate. Însă Aileen rămâne. Pregăteşte micul dejun. Dimineaţa mă însoţeşte la campus, ţinându-mă de mână, şi râde de spamivorii care urmăresc pictograme publicitare pe stradă, învolburându-se ca nişte frunze multicolore purtate

de vânt. Drept cadou de ziua ei de naştere, îi cresc o interfaţă-Fesu din simbiotul meu: seamănă cu o buburuză. Ea îi spune Domnul Gândăcel.

Dau dovadă de slăbiciune; asta-i tot ce trebuie ca să mă-ndrăgostesc.

Iarna aceea trece repede în Prezzagard. Găsim un apartament în care să locuim împreună în satul vertical Stiva şi-l achit cu scripting de hacker.

Iar apoi, într-o dimineaţă, patul ei este gol şi Domnul Gândăcel stă pe pernă. Obiectele ei de toaletă au dispărut din baie. Le sun pe prietenele ei, trimit boţi în reţelele locale de *subveghere peer-to-peer*. N-a văzut-o nimeni. Petrec două nopţi, inventând coşmaruri. Are un amant? Am făcut ceva greşit? Simbiotul nu-i infailibil şi există momente când mă îngrozeşte să nu spun ceva greşit, pur şi simplu accidental.

Ea se întoarce în dimineaţa celei de-a treia zile. Deschid uşa şi este acolo, palidă şi ciufulită.

— Unde ai fost? o întreb.

Pare atât de pierdută, încât doresc s-o iau în braţe, dar mă împinge în lături.

Ură, spune simbiotul. *Ură*.

— Îmi pare rău, spune ea şi lacrimile i se rostogolesc pe obraji. Am venit doar ca să-mi iau lucrurile. Trebuie să plec.

Încerc să rostesc ceva, că nu înţeleg, că putem rezolva problema, că nimic nu poate fi atât de rău, încât să nu-mi poată spune despre ce-i vorba şi, dacă-i vina mea, voi rezolva problema. Vreau să pledez. Vreau să implor. Însă ura este o aură învăpăiată în jurul ei, care mă amuţeşte, şi privesc tăcut cum dronele-Fesu îi îndepărtează viaţa.

— Nu-mi cere să explic, rosteşte ea din prag. Ai grijă de Domnul Gândăcel.

După ce pleacă, îmi vine să-mi smulg simbiotul din

ţeastă. Vreau ca viermele negru care se ascunde în mintea mea să iasă şi să preia din nou controlul, să mă facă un zeu mai presus de durere, iubire şi ură, un zeu care să poată zbura. Lucrurile se înceţoşează o vreme. Cred că încerc să deschid fereastra şi să plonjez de la trei sute de metri, însă Fesu din pereţi şi din sticlă nu mă lasă; crudă este lumea aceasta pe care am creat-o noi, o lume iubitoare şi nemiloasă care nu ne va îngădui să ne facem singuri vreun rău.

La un moment dat, simbiotul mă trimite la culcare. O face din nou când mă trezesc, după ce încep să sparg lucruri. Şi iarăşi, până se instaurează un soi de reflex pavlovian.

După aceea petrec nopţi lungi, călătorind prin imaginile din memoria cache a Domnului Gândăcel; încerc să înţeleg ce s-a întâmplat şi utilizez simbiotul pentru a potrivi, după şabloane, sentimente din feliile vieţii noastre împreună. Nu există însă nimic care să nu fi fost decis, nimic care să dăinuie şi să supureze. Poate însă că eu pricep totul în mod greşit.

Este ceva ce s-a mai întâmplat, îmi spun. *Ating cerul şi mă prăbuşesc*. *Nimic nou*.

Aşa că umblu ca un somnambul. Termin facultatea. Mă angajez. Scriu scripturi pentru Fesu. Uit. Îmi spun că am de păşit momentul.

Apoi Aileen îmi telefonează şi iau primul tren spre nord.

*

Îi ascult bătăile inimii, încercând să-i înţeleg cuvintele. Se rostogolesc prin mintea mea, prea grele ca să le pot prinde.

— Aileen… Iisuse, Aileen…

Zeul care se ascunde în mintea mea, în părţile moarte, în celulele mele, în ADN-ul meu…

Brusc, îmi vine să vomit.

— La început n-am ştiut ce se-ntâmpla, spune Aileen cu glas sec şi lipsit de orice intonaţii. Mă simţeam ciudat. Doream doar să fiu singură, undeva sus şi foarte departe. Aşa că m-am dus într-un apartament pustiu din Vârful-stivei – unul dintre cele proaspăt-crescute – ca să-mi petrec noaptea şi să mă gândesc. Apoi mi s-a făcut foame rău. Vreau să-ţi zic – foame, rău… rău. Aşa că am mâncat artifuri, multe, multe de tot. După aceea a-nceput să-mi crească burta.

Graţie lui Fesu, contracepţia este starea prestabilită, dacă nu-ţi doreşti *cu adevărat* un copil. Fusese însă o noapte din Pittenweem, imediat după Crăciun, în spatele Zidului, unde sporii Fesu care ticsesc aerul în Prezzagard sunt puţini. Şi am putut vedea cum se întâmplase, cu sămânţa-zeului din creierul meu operându-mi celulele, creând minuscule maşini moleculare, mult mai mici decât sperma, care să poarte ADN cu cod sursă şi să-l îngroape în Aileen.

— N-am simţit ceva anormal. N-a existat nicio durere. M-am întins, am pierdut apa şi el pur şi simplu s-a târât afară. A fost fiinţa cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată, zâmbeşte ea. Avea ochii tăi şi nişte degeţele mici… mici de tot. Toate aveau unghii absolut perfecte. S-a uitat la mine şi a surâs. Mi-a fluturat din mână. Ca şi cum… ca şi cum ar fi decis că nu mai avea nevoie de mine. Apoi pereţii s-au *deschis* pur şi simplu, iar el a zburat. Pruncul meu… A zburat!

Mecanismul de identificare pe care-l folosisem pentru a controla sămânţa-zeului fusese pur şi simplu ADN-ul meu. Nu mă gândisem că acolo exista o fisură. Putea face ca voliţiunea mea să devină a lui. Să se reinventeze. Şi odată ce făcea asta, se putea modifica oricât de mult ar fi avut chef. Putea să-şi crească şi aripi, dacă dorea.

O prind în braţe pe Aileen. Amândoi suntem uzi şi tremurăm, dar nu-mi pasă.

— Iartă-mă… Atunci am venit să-ţi spun, zice ea. Şi l-am văzut privindu-mă iarăşi. Prin ochii tăi… A trebuit să plec.

— Atunci te-ai înrolat în Corpuri.

Suspină.

— Da. M-a ajutat. Făceam ceva… era nevoie de mine…

— Şi eu aveam nevoie de tine.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Furia îmi urcă prin gâtlej.

— Şi merge? îi înfrângeţi pe superprunci şi pe lorzii-ntunecaţi? Asta te face fericită?

Tresare şi se desprinde de mine.

— Vorbeşti de parc-ai fi Craig.

— Păi, şi ce-ar trebui să spun? Îmi pare rău de copil, *dar n-a fost vina ta*. Nici a mea.

— Tu ai… Îşi duce mâna la gură. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. N-am vrut să spun asta!

— Întoarce-te la ispăşirea ta şi lasă-mă-n pace.

Încep să alerg în lungul ţărmului, fără să mă îndrept undeva anume.

*

Îngerul mă aşteaptă pe ţărm.

— Salut, Jukka, spune el. Mă bucur să te revăd.

Ca întotdeauna, glasul este androgin şi plăcut. Îmi gâdilă ceva din creier. Este glasul lui Fesu.

— Salut.

— Te pot ajuta?

— Nu prea. Decât dacă ai vrea s-o abandonezi. S-o faci să-nţeleagă.

— Nu pot interveni în deciziile ei, rosteşte îngerul. Asta nu este treaba mea. Eu doar vă dau, ţie şi ei, ceea ce doriţi sau ceea ce aţi dori dacă aţi fi mai inteligenţi. Aceasta este superţinta mea. Ştii bine.

— Eşti un ipocrit nemernic! Voliţiunea colectivă a

omenirii spune că ea trebuie să se ducă şi să se lupte cu monştri? Şi probabil să şi moară cu-ocazia asta? Ar trebui să fie *formatoare de caracter*… sau aşa ceva?

Îngerul nu zice nimic, dar acum m-am ambalat.

— Iar eu nu pot nici măcar să fiu sigur că-i chiar decizia lui Aileen. Asta… chestia asta din capul meu eşti tu! Ai fi putut lăsa sămânţa-zeului să scape, doar ca s-o răneşti pe Aileen îndeajuns ca s-o determini să se-nroleze în escadronul vostru kamikaze-nsângerat. Şi sunt şanse foarte bune ca tu să fi ştiut că eu aveam să vin aici şi să urlu la tine şi că nu există nimic ce aş putea face ca s-o opresc. Sau există?

Îngerul cade pe gânduri.

— Dacă aş fi putut face asta, lumea ar fi fost deja perfectă, îşi lasă capul din sticlă pe un umăr. Dar poate că există cineva care dorea ca tu să fii aici.

— Nu-ncerca să mă aiureşti cu psihologia!

Furia se revarsă din mine ca un torent. Lovesc cu pumnii în pieptul îngerului. Pielea lui se deformează ca un balon de săpun.

— Jukka! Glasul răsună de undeva de foarte departe.

— Jukka, opreşte-te, spune Aileen. Încetează, idiotule! Mă smuceşte şi mă răsuceşte cu o forţă căreia nu mă pot împotrivi.

— Uită-te la mine! N-a fost Fesu. N-ai fost tu. N-a fost pruncul. Am fost *eu*! Eu vreau să fac asta. De ce nu mă laşi?

O privesc şi ochii mi se umplu de lacrimi.

— Pentru că eu nu pot să vin cu tine.

— Băieţaş prost ce eşti, îmi spune şi, de data asta, acum ea mă ţine în timp ce plâng, pentru prima dată de când am încetat să fiu zeu. Băieţaş prost, prost de tot…

*

După un timp, lacrimile îmi secătuiesc. Stăm pe o stâncă şi privim apusul. Mă simt ameţit şi pustiit.

— Poate că ar fi fost mai uşor dacă nu mi-ai fi telefonat, oftez.

Ochii lui Aileen se măresc.

— Ce vrei să spui? Păi, nici nu ţi-am telefonat. Crezusem c-a făcut-o Craig. Ar fi fost tipic pentru el. Ca să m-oprească să mă-ntorc.

Apoi vedem pruncul.

Nu are niciun fir de păr, este gol şi trandafiriu, iar din buric îi atârnă un cordon ombilical argintiu, subţire ca un fir de păr. Ochii îi sunt verzi că ai lui Aileen, dar are privirea mea. Pluteşte în aer şi aproape că atinge apa cu degeţelele lui perfecte de la picioare.

Pruncul se uită la noi şi râde; sunetul este precum al unor zurgălăi de argint. Gura lui este plină de dinţişori aidoma mărgăritarelor.

— Nu te mişca, spune Aileen.

Îngerul înaintează spre prunc. Mâinile lui explodează în tufişuri fractale de brice. Un tun de sticlă i se formează în piept. Sfere micuţe de lumină, puncte cuantice pompate cu energie, ţâşnesc către prunc.

Pruncul râde din nou. Întinde mânuţele şi *strânge* pumnişorii. Văzduhul – poate spaţiul şi timpul – vibrează şi se răsuceşte. Apoi îngerul dispare şi pruncul nostru ţine o sferă mica din sticlă, ca un glob prespapier plin cu fulgi de zăpadă.

Aileen mă prinde de braţ.

— Nu te-ngrijora, şopteşte ea. Fesu cel mare din cer trebuie să fi văzut ce s-a-ntâmplat. Va face ceva. Stai calm.

— Copil rău ce eşti, vorbesc eu încet. Ai stricat îngerul lui mami.

Pruncul se încruntă. Pot vedea furia cosmică clocotind îndărătul frunţii roz, plină de cute.

— Jukka… zice Aileen, dar o întrerup.

— Tu ştii doar cum să *ucizi* zei. Eu ştiu cum să *vorbesc* cu ei.

Mă uit la… *fiul* meu, mă anunţă micul apendice zbârcit dintre picioarele lui, şi fac un pas spre el. Îmi amintesc cum este să deţii toată puterea din lume. Este însoţită de nevoia de a face lucrurile perfecte.

— Ştiu de ce ne-ai adus aici, îi spun. Vrei să fim împreună, nu-i aşa? Mami şi tati.

Mă las într-un genunchi şi-mi privesc fiul în ochi. Sunt în apă şi atât de aproape de el, încât îi pot simţi căldura pielii.

— Ştiu şi ce gândeşti. Am fost şi eu acolo. Ne-ai putea dezintegra. Ne-ai putea reconstrui minţile. Ne-ai putea *face* să vrem să fim împreună, să fim cu tine. Mă opresc şi-i ating nasul cu degetul arătător: Dar nu merge aşa. N-ar fi perfect. N-ar fi corect. Suspin: Crede-mă, ştiu. Mi-am făcut-o mie. Însă tu eşti ceva nou, tu poţi s-o faci mai bine.

Îl scot pe Domnul Gândăcel din buzunar şi-l întind fiului meu. Îl înhaţă şi-l bagă în gură. Inspir adânc, însă el nu muşcă.

— Vorbeşte cu gândăcelul, îi spun. El o să-ţi spună cine suntem noi. După aceea vino înapoi.

Pruncul închide ochii. Apoi chicoteşte, cu gura plină de o IA în formă de insectă, şi-mi atinge nasul cu o mânuţă.

O aud pe Aileen icnind. Un armăsar galopează ca fulgerul prin creierul meu, cu tunetul uruindu-i pe urme.

*

Mă trezesc picături care-mi cad pe faţă. Deschid ochii şi văd chipul lui Aileen profilat pe cerul întunecat. Plouă.

— Eşti bine? întreabă ea, cu ochii aproape înlăcrimaţi, ţinându-mi capul în poală. Ticălosu-ăla mic!

Ochii i se lărgesc. Şi, deodată, în mintea mea este o tăcere, o deplinătate. Văd uimirea din ochii ei.

Aileen întinde mâna. Simbiotul meu stă în palma ei. Îl iau şi-l răsucesc între degete. Îmi iau avânt şi-l arunc în mare. Ricoşează de trei ori pe suprafaţa apei, apoi dispare.

— Mă-ntreb de unde-l mai ia.

CANADIANUL APROAPE
REÎNTORS DIN STELE
1) Jay Lake şi Ruth Nestrold
(IV) Traducere din limba engleză
(V) Ana-Veronica Mircea

În ultimii doi ani, noul şi foarte prolificul autor Jay Lake pare să fi publicat texte scurte aproape peste tot – în *Asimov's*, *SCI FICTION*, *Interzone*, *Strange Horizons*, *The Third Alternative*, *Aeon*, *Postscripts*, *Electric Velocipede* şi în multe alte reviste. El a produs destule proze pentru a publica deja patru culegeri, deşi şi-a început cariera de numai câţiva ani: *Greetings from Lake Wu*, *Green Grow the Rushes-Oh*, *American Sorrows* şi *Dogs in the Moonlight*. Este coeditor, cu Deborah Layne, al prestigioasei serii de antologii *Polyphony* şi a mai editat antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories*, cu David Moles, şi *TEL*: *Stories*. În anul 2004 a obţinut Premiul John W. Campbell pentru „cel mai bun autor nou". A publicat cinci romane dintre care cel mai recent este Mainspring.

Ruth Nestrold este o autoare nouă, care a absolvit Clarion West şi a publicat în *Asimov's*, *SCI FICTION*, *Strange Horizons*, *Realms of Fantasy*, *Andromeda Spaceways Inflight Magazine*, *Futurismic*, *Fantastic Companions* şi în alte reviste. Fostă profesoară de literatură engleză, ea conduce în prezent o mică afacere de software în Stuttgart. Cei doi îşi combină forţele pentru a ne oferi o poveste surprinzătoare în care este vorba despre exact ceea *ce spune* titlul.

* * *

Kelly MacInnes era frumoasă, mult mai frumoasă decât mă aşteptasem. Avea acel soi de frumuseţe blondă, viguroasă, pe care o asociez cu regiunile din nordul Midwest-ului. Sau, în cazul ei, cu preria canadiană.

Stăteam unul lângă celălalt, cu privirile pierdute de-a curmezişul Emerald Lake, unul dintre micile lacuri de munte care împodobesc vestul Americii de Nord, încadrat de priveliştea brazilor Douglas, a pinilor de Georgia şi a piscurilor de granit înfipte în cerul plin de ecouri al zilei de vară. Pe la jumătatea lacului, apa se scurgea într-o depresiune vizibilă, de parcă asupra ei ar fi fost plasată o greutate uriaşă. Groapa, cu un diametru de vreo doisprezece metri şi cu o adâncime de trei, avea fundul perfect plat şi marginile în pantă abruptă, ca un imens dop de sticlă răsturnat. Apăruse cu trei luni în urmă, la cinci zile după misteriosul telefon dat acasă de Nick MacInnes – despre care se crezuse că era mort de mai mulţi ani.

Moment în care văduva lui Nick lăsase imediat totul baltă şi venise aici, în Parcul Naţional Yoho din întunecata Columbie Britanică.

— Nu pare naturală.

Spusesem o platitudine, dar nu aveam prea multe opţiuni. La urma urmelor, eram un intrus, un agent din Statele Unite venit să investigheze convorbirea telefonică, adâncitura – şi pe doamna MacInnes.

— Nu e naturală, mi-a răspuns ea. La două săptămâni după ce a apărut, toţi peştii din lac au ajuns pe mal, sau au plecat în susul apei.

Puteam să-mi imaginez mirosul de putreziciune. În paradisul acela montan, o asemenea duhoare părea imposibilă. Aerul avea savoarea pătrunzătoare a zăpezii de pe pini, mireasma dură de piatră udă, puritatea desăvârşită a Munţilor Stâncoşi din Canada.

Dar acolo se petrecuseră mai multe lucruri imposibile. Văzusem rapoartele primite de la sateliţii de urmărire – NORAD, NASA, ESA, ba chiar şi nişte date furnizate de Chinezi. Adâncitura apăruse, peştii, muriseră – ceva se întâmplase – dar nu exista nicio dovadă a unei reîntoarceri, nicio dovadă a vreunui eveniment neaşteptat.

Doar o gaură în lacul din faţa mea.

Şi un apel telefonic care n-ar fi trebuit să existe, primit de la un bărbat pierdut în spaţiul interstelar.

— Spuneţi că soţul dumneavoastră v-a cerut să veniţi aici.

Înaintea mea, toată lumea îi mai pusese aceeaşi întrebare: RCMP[1], Special Branch[2], FBI-ul, înalţii comisari de la Naţiunile Unite. Kelly MacInnes îşi cunoscuse soţul la facultate, unde studiaseră amândoi astrofizica, dar numele ei nu apăruse niciodată pe vreunul dintre articolele lui din reviste sau dintre brevetele lui de invenţie. Dar ei îi puseseră oricum întrebarea.

Iar acum era rândul meu, o făceam în numele NSA[3]. Continuam să nu avem habar ce anume se întâmplase acolo, în lacul acela, dar voiam să fim siguri că nimeni altcineva nu ştia nimic. Primul pas fusese să dăm pe toată lumea afară din parc – cu excepţia lui Kelly MacInnes. Sarcina mea nu consta atât în a obţine informaţii de la ea, cât în a mă asigura că nu i le dădea altcuiva mai înainte, dacă era provocată.

Ea s-a uitat lung la gaura din lac, mormântul gol al soţului ei absent.

— Nu e mort.

Am dat din cap.

— Am citit copiile declaraţiilor – mi-e limpede că sunteţi de această părere. *Sau cel puţin că aşa pretindeţi*. Dar, doamnă MacInnes, nu există nimic care să dovedească că soţul dumneavoastră ar fi supravieţuit plecării sale mai degrabă spectaculoase de pe Pământ, de acum şase ani.

Ea şi-a strâns jacheta de flanel ecosez mai bine în

---

1 Royal Canadian Mounted Police, Poliţia Federală din Canada.

2 Divizie specială din cadrul Scotland Yard.

3 National Security Agency, Agenţia Naţională de Securitate.

jurul trupului, cu privirea plutindu-i către cer. În ciuda strălucirii soarelui, aerul era rece.

— Călătoria ar fi trebuit să dureze mai puţin de o săptămână. Apoi, la şase ani după plecare, m-a sunat şi mi-a spus să ne-ntâlnim aici. Şi, pe data de 17 aprilie, imediat după ora două şi jumătate dimineaţa, centrul lacului s-a prăbuşit în gaură. Asta e tot ce ştiu, domnule Diedrich.

I-am urmărit privirea, uitându-mă spre cerul zilei de vară. Undeva, dincolo de carapacea de un albastru desăvârşit, exista o explicaţie pentru ceea ce i se întâmplase lui Nicholas MacInnes.

Mare păcat că cerul nu vorbea în ziua aceea.

*

Steaua Barnard se află la o distanţă de aproape şase ani-lumină faţă de Soare. E o pitică roşie, care prezintă interes numai datorită poziţiei sale convenabile în spaţiul cosmic din preajmă şi a faptului că se deplasează vizibil mai repede decât oricare altul dintre vecinii noştri stelari. Aşa stăteau lucrurile până acum şase ani, când Nick MacInnes a hotărât să plece într-acolo.

Cu patru ani înainte de plecare, publicase în *Jurnalul canadian de inginerie şi aplicaţii tehnologice aerospaţiale* un articol intitulat „Propunerea unei metode rentabile de călătorie cu viteză superluminică”. *JCIATA* era doar cu un pas deasupra publicaţiilor în regim de autofinanţare şi articolul a pornit-o curând pe drumul către coşul de gunoi al istoriei.

Mă convinsesem de curând că toate exemplarele din volumul XXXVI, numărul 9, fuseseră distruse, alături de toate fişierele de computer, de siturile web, de siturile-oglindă, de înregistrările de rezervă, de plăcile tipografice, de arhivele de microfilme din biblioteci şi de orice altceva la care te-ai fi putut gândi. Pentru că, într-o zi frumoasă de primăvară, Nick MacInnes, cândva unul dintre miliardarii comunicaţiilor prin telefonie mobilă, a efectuat o lansare

dintr-un centru spaţial particular, până atunci necunoscut, situat în preria de la est de Calgary, şi-a găsit drumul către orbită din vârful unei rachete suplimentare de fabricaţie rusească, şi a făcut ceva care a distrus o porţiune semnificativă din infrastructura electronică a lumii. Moment în care a dispărut într-un flash de toate culorile curcubeului, vizibil de pe o întreagă emisferă a planetei.

În scurtă vreme, s-a aflat că transporta încă patru focoase nucleare ruseşti, de tip M-2. „Pentru laserele cu declanşare prin explozie”, au spus specialiştii care îl asistaseră pe MacInnes, de parcă restul lumii ar fi fost cuprins de o îngrijorare excesivă din pricina unor fleacuri.

*

Trei luni mai târziu, când am revenit la Emerald Lake ca să văd cum stăteau lucrurile cu Kelly MacInnes şi cu securitatea parcului, tipii de la Canadian Air Force şi de la NASA se reîntorseseră. Forţele Armate Canadiene survolaseră lacul cu o aeronavă Lockheed Orion P-3C AI P în ultima parte a lunii aprilie şi aproape toată luna mai.

Atunci, în octombrie, NASA şi Agenţia Spaţială Canadiană montaseră ceva aparatură suplimentară. Renunţaseră la sonarele tractate după ce pierduseră două aparate în copacii care conturau linia malurilor. Sateliţii de recunoaştere obţinu seră mai multe tipuri de imagini şi descoperiseră o anomalie gravitaţională pe fundul Emerald Lake. Sau poate că n-o făcu seră. Adâncitura din lac fusese provocată de forţa acelei anomalii. Sau poate că nu era aşa.

În lac nu exista niciun corp feros, dar pe fund se afla o concentraţie de masă, care absorbea razele radar şi crea gradienţi termali bizari. Au fost elaborate teorii hazardate în privinţa polimerizării apei, a tensiunilor din lanţurile moleculare, a găurilor negre microscopice, a singularităţilor temporale şi aşa mai departe. Existau informaţii certe referitoare la o creştere a temperaturii în

centrul depresiunii, care s-a accentuat în primele trei săptămâni de monitorizare, înainte de a ajunge la nivelul de circa nouă grade Celsius peste maximul istoric al temperaturii ambientale de la suprafaţă.

În mod straniu, senzorii la distanţă indicau existenţa gheţii pe fundul lacului, în zona adânciturii, Camerele de luat vederi şi seturile de instrumente de măsurare trimise la faţa locului nu au completat tabloul decât într-o foarte mică măsură – zona anomaliei gravitaţionale era întinsă, era inertă şi distorsiona profilul termic al lacului.

Însă căutarea unor date suplimentare semnificative era îngreunată de celălalt fapt incontestabil descoperit, pe lângă creşterea temperaturii: contaminarea radioactivă. Toate persoanele care îşi desfăşurau activitatea în zona lacului era expuse acţiunii unor radionuclizi echivalenţi cu trei sute de röntgeni pe an, valoare ce depăşea de şase ori nivelul admis în Statele Unite. O pătrundere semnificativă în zona de atac a cancerului, şi mai ales a leucemiei, dar insuficientă pentru a conduce la apariţia imediată a vomei de culoare roz şi a căderii părului.

Când am aflat, l-am căutat pe Ray Vittori, şeful de proiect de la Agenţia Spaţială Canadiană, care răspundea de etapa în curs a investigaţiilor. Nu eram fizician, dar mă ocupam de spionajul tehnologic de ani de zile. Povestea asta putea.

— Cum naiba n-aţi observat aşa ceva până acum? Vittori a clătinat din cap.

— Până acum, Diedrich, aici nu exista aşa ceva. E simplu.

Mi-am încrucişat braţele. Am avut impresia că o simt pe Kelly MacInnes zâmbind în spatele meu, dar nu m-am ostenit să mă întorc ca să mă conving că nu mă înşelam. Nu avea încredere în instituţiile guvernamentale, inclusiv în cele din ţara ei, şi detesta guvernul Statelor Unite.

Aşa stând lucrurile, nu mai puteam justifica aducerea

echipamentului de scufundare solicitat, a minisubmarinelor şi a aparaturii subacvatice în creierii Munţilor Stâncoşi pentru a aduna mai multe date despre adâncitură. Cele deja obţinute erau atât de numeroase, încât era nevoie de ani de zile pentru a fi analizate. Dar anomalia nu părea să aibă vreo şansă de a dispărea prea curând. Nivelul radiaţiilor nu făcea altceva decât să complice orice raport pe care l-aş fi putut întocmi pentru a solicita sporirea fondurilor alocate pentru strângerea informaţiilor.

Avionul Orion s-a întors la vânătoarea de submarine din zonele maritime. Institutele de cercetare şi-au reîndreptat atenţia asupra altor probleme. O parte dintre camerele de luat de vederi şi dintre senzori au rămas, trimiţându-şi automat datele la agenţia mea din Maryland. În afară de asta, doar sateliţii ne mai ofereau informaţii, alăturându-se echipelor ocazionale de cercetare dispuse să-şi vândă sufletele dacă existau clauze care să le garanteze despăgubiri pentru vătămările suferite. Un contingent redus la minimum necesar continua să păzească hota rele parcului, fiind alcătuit, în totalitate, din voluntari care primeau un salariu exorbitant, garantând, în schimb, că nu intenţionau să ceară daune în cazul apariţiei unor semne de boală ce ar fi putut fi puse pe seama radiaţiilor.

La căderea primei zăpezi, rămăsesem singurul observator al uluitoarei frumuseţi naturale a Parcului Naţional Yoho şi al tot atât de atractivei doamne Kelly MacInnes. Doar eu, dotat cu un dozimetru, cu o barcă joasă şi cu o grămadă de timp, după ce toată atenţia celorlalţi şi toate echipamentele dispăruseră.

*

În liniştea răsunătoare din sala de mese a cabanei, am mâncat tocătură din carne sărată de vită şi piersici la conservă. Cea mai grea parte a iernii trecuse, dar era,

oricum, al naibii de frig şi purtam pulovere pretutindeni – şi haine suplimentare când îndrăzneam să ne aventurăm afară.

— Măcar a ales un parc naţional, am spus, rotindu-mi privirile prin cabana goală.

Pe durata iernii, vizitele mele la Emerald Lake fuseseră din ce în ce mai lungi. În cea mai mare parte a timpului, Agenţia mă lăsa de capul meu, de vreme ce era greu să găsească pe altcineva care să urce până acolo, unde exista ameninţarea contaminării radioactive. Ca să nu mai vorbim despre distanţa care îi repugna oricui.

Şi apoi, în locul acela era Kelly. Nick ştiuse ce face când o alesese pe femeia asta, înzestrată cu lealitatea unei leoaice. Cu toate că, uneori, îmi imaginam că alegerea îi aparţinuse mai degrabă femeii.

Ea a zâmbit.

— Un loc liniştit, toate facilităţile în preajmă, eh, domnule Diedrich?

— Eu priveam lucrurile mai ales din punctul de vedere al asigurării securităţii. E dificil să patrulezi pe un teren particular şi să-l ţii sub pază.

În spaţiile goale din cabană, râsul ei puternic a răsunat mai tare decât ar fi fost firesc.

— Vezi pe cineva încercând să-ţi violeze mult lăudatul sistem de pază a acestui loc uitat de Dumnezeu?

M-am strâmbat. Probabil că un psihiatru s-ar fi simţit extrem de bine în compania mea – un spion NSA îndrăgostit de o femeie măritată care îl ia în râs.

Dar ce minunat era râsul ei.

Mi-am lăsat jos furculiţa înfiptă într-o bucată de piersică.

— De ce mai *eşti* încă aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu?

Kelly încă mai avea o grămadă de bani – ghinioanele lui Nick de pe orbită nu îi secătuiseră bogăţia decât într-o

foarte mică măsură, chiar şi după amenzile incredibile, plătite din averea lui, pentru trafic aerian neautorizat şi pentru violarea protocoalelor orbitale. Ar fi putut să vadă ce era cu adâncitura şi să plece apoi în Tahiti.

Ea şi-a înclinat capul pe o parte.

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare, fiind mult mai îndreptăţită. Eu îmi aştept soţul, mă asigur că oamenii tăi nu-i distrug şansele de a se reîntoarce. Stau cu ochii pe adâncitură. Dumneata pe cine aştepţi, domnule Diedrich? De ce te tot întorci aici? Nu aveam cum să-i dau un răspuns sincer, nu unul pe care să-l poată accepta.

*

Topirea zăpezii a fost ca o revelaţie.

Peticele verzi s-au ivit pe albul până atunci neîntrerupt al peisajului cu puţin înainte de prima aniversare a telefonului dat de Nick MacInnes din stele.

Sărbătorind unul sau altul dintre cele două evenimente, eu şi Kelly am făcut o plimbare până la lac, cu intenţia de a verifica adâncitura. Cât fusese iarna de lungă, nu îngheţase, în ciuda păturilor de omăt de pe margini şi în ciuda faptului că pe toate celelalte lacuri din regiune se aşternuseră straturi groase de gheaţă.

Adâncitura continua să arate aproape la fel ca în ziua când o văzusem pentru prima oară, chiar şi cu zăpada din nordul lacului – largă, nefirească, un mister aşteptându-şi rezolvarea. Iar cheia stătea alături de mine.

— Ştii că, din anumite puncte de vedere, aştept acelaşi lucru pe care îl aştepţi şi tu, am spus, într-un târziu.

Ea a rămas tăcută pentru multă vreme. Eram sigur că mă înţelegea – în timpul pe care îl petrecuserăm împreună în iarna precedentă, între noi se creaseră acele vechi şabloane ale scurtăturilor şi ale tăcerilor pe care multe cupluri căsătorite le folosesc pentru a comunica. Abia dacă îmi aduceam aminte de asta din vremea

propriului meu mariaj eşuat.

Ea a arătat cu capul către adâncitură.

— Te-ai născut în Statele Unite?

Fără nicio legătură cu discuţia de până atunci. Avansaserăm şi în această privinţă. Dar tot nu pricepeam unde voia să ajungă.

— Da.

— Ţi-ai petrecut toată viaţa în echipa câştigătoare. Habar n-ai cum e să fii canadian, să stai uşă-n uşă cu cel mai mare dintre fraţii tăi de pe lume.

În faţa ochilor noştri a apărut un iepure. L-am urmărit lăsându-şi urmele în zăpada rămasă în zonele umbrite.

— Statele Unite, a continuat Kelly, fără să mă privească. Ţara lui „noi am făcut-o primii”. Voi aţi construit naveta spaţială, noi am construit un braţ robotic. Canada îşi aduce un alt fel de contribuţie la progres.

Părea să aştepte un răspuns serios. Nu i l-am dat.

— Iar acum, guvernul tău te tot trimite să mă dădăceşti. Pentru că bărbaţii duri care manipulează luminile strălucitoare nu învaţă nimic, niciodată.

— Nu mă obligă nimeni.

Mi-a aruncat o privire care mă întreba pe cine credeam că duc cu preşul, cu o sprânceană ridicată şi cu buzele pline strânse într-un fel de zâmbet.

— Nu, dar ştiu de ce eşti aici. Nu puteţi suporta asta, nimeni n-o poate suporta, dar mai ales voi, yankeii. Nu puteţi suporta faptul că un canadian a ajuns primul în stele, fără ajutorul vostru.

În parte, avea dreptate.

Dar numai în parte.

*

Cu sau fără glumă, Kelly era îmbucătura în care îţi rupi dinţii. A început să-mi spună pe numele mic abia după ce am stat împreună, singuri, în repetate rânduri, vreme

de aproape un an.

Deşi aşteptam asta de o vreme care mi se părea o veşnicie, aproape că nici n-am băgat de seamă. Eram pe lac, în barca Ranger Cherokee din dotarea parcului, făcând, pe cont propriu, câteva măsurători ale temperaturii apei din apropierea adânciturii şi comparând indicaţiile diverselor instrumente. Contorul meu Geiger – cel de-al treilea pe care mi-l trimisese Agenţia – continua să-şi facă de cap, dar, în privinţa termometrelor noastre de modă veche, totul era în ordine.

Nu aveam niciun interes să duc barca în centrul lacului. Distanţa până la suprafaţa netedă a adânciturii, conturată de ceea ce aducea vag cu un inel de cascade, era de trei metri.

— O să mă menţin la o distanţă de cel puţin cinci lungimi de barcă, am spus. O s-o ocolim.

Kelly trăgea după noi termometrul, legat la capătul unui fir de undiţă.

— Din punctul meu de vedere e în ordine, Bruce.

Eram atât de concentrat asupra navigării pe circumferinţa adânciturii, încât nu am realizat imediat că îmi spuse se „Bruce”. Când am făcut-o, a fost ca şi cum aş fi primit o lovitură de picior în stomac şi am smucit de axul cârmei către margine.

Am corectat imediat cursul, iar Kelly şi-a ridicat ochii.

— Temperatura se menţine constantă aici. Cu tine ce e?

— Mă simt foarte bine.

Vântul de pe munte şuiera printre pini; acolo, sus, era răcoare chiar şi în luna iulie. În timp ce conduceam barca, am urmărit un şoim care se lăsa purtat de curenţii ascendenţi de aer cald către masivul de granit ce adăpostea izvoarele fluviului Kicking Horse. Faptul că îmi auzisem numele de botez rostit de Kelly mi se părea tot

atât de intim ca un sărut, dovadă că, în privinţa mea, ceva era de-a binelea în neregulă.

Venise timpul să-mi sun şefa, pe Marge Williams, şi să mă reîntorc, pentru o vreme, în Maryland.

*

Dar n-am avut cine ştie de succes fugind de la Emerald Lake. Următoarea mea reîntoarcere avea să fie definitivă. De ochii lumii, am folosit drept scuză insistenţele moderate ale lui Marge – guvernul continua să fie suficient de interesat de orice informaţie pe care ar fi putut-o oferi Kelly pentru ca să-mi transforme misiunea într-una permanentă. Valoarea potenţială a ceea ce înfăptuise Nick, ba până şi erorile lui fatale cântăreau mai mult decât costul timpului alocat şi al efortului depus.

Însă adevăratul motiv era Kelly. NSA nu îmi putea impune nimic, dat fiind riscul contaminării radioactive – dar nici nu era necesar să o facă.

M-am reîntors în octombrie. La sosirea elicopterului am observat, spre surprinderea mea, că ea mă aştepta în zona de aterizare din parc.

— De ce a durat atât de mult? a strigat, încercând să acopere huruitul elicei, în timp ce săream din cabină. În lipsa ta, nici mai mult, nici mai puţin de şapte fani ai adânciturii au reuşit să treacă de cordonul de pază.

— Şapte! Cred că aş face bine să trec imediat la treabă.

Bineînţeles că fusesem deja informat despre mâna de intruşi insuficient de inteligenţi ca să se sperie de depunerea radio activă – Marge îi folosise drept argument suplimentar ca să mă convingă să mă reîntorc. Pentru binele proiectului, bineînţeles. Şi pentru siguranţa lui Kelly. Al doilea argument fusese bonusul enorm pe care îl puteam pune deoparte ca să-mi plătesc tratamentul dacă aveam s-o sfârşesc îmbolnăvindu-mă de cancer, peste unul sau două decenii.

Părea să merite, odată ce Kelly se bucura să mă vadă. Poate că nu era decât nevoia instinctivă de a avea parte de compania cuiva, dar mă simţeam fericit amăgindu-mă că era vorba de mai mult.

În timpul celui de-al treilea an pe care îl petreceam la Emerald Lake, am început să avem impresia că lumea ne uitase. În timpul iernii, încercările de a trece de paznicii parcului se reduseseră la zero; chiar şi după sosirea primăverii şi cu ocazia celei de-a doua aniversări a apariţiei adânciturii, numărul lor nu a depăşit o jumătate de duzină. Desigur că luam în continuare legătura cu sediul central, aproape în fiecare săptămână. Şi ne întâlneam, de asemenea, din când în când, cu personalul de întreţinere şi cu un om al RCMP-ului, căruia i se spunea sergentul Perry şi care venea, de fapt, călare, ori de câte ori era vreme bună, aducându-ne, câteodată, ceva ziare vechi. Mă întorceam la Maryland cu regularitate, ca să-mi prezint rapoartele periodice asupra misiunii şi pentru evaluarea nivelului de iradiere, şi ne aflam în legătură cu lumea exterioară mulţumită internetului, dar, în cea mai mare parte a timpului, eram singuri.

Eu, Kelly şi adâncitura.

Se uita la blestemata aia de adâncitură în fiecare zi, de parcă Nick MacInnes urma să iasă de acolo şi s-o strângă în braţe. Iar eu mă mulţumeam să asist. Aşa se face că n-am devenit amanţi. Eu o consideram văduvă, dar Kelly se gândea la ea însăşi ca la o soţie.

O soţie extrem de loială.

Ne înţelegeam suficient de bine şi deveniserăm un soi de prieteni. Asta dacă nu luaţi în seamă faptul că parfumul ei îmi bântuia visele în fiecare noapte.

Într-o zi călduroasă de sfârşit de august i-am pus, în cele din urmă, întrebarea.

— Aşadar, de ce mai suntem încă aici?

Stăteam amândoi în faţa cabanei, pe o mică fâşie de

teren acoperită cu pietriş, de dimensiuni prea modeste pentru a se putea numi plajă. Adâncitura ieşea în evidenţă pe lacul din faţa noastră, iar munţii din jur se conturau înălţându-se, enormi, către cer. Ca variaţie, ziua era suficient de caldă ca să nu fie nevoie să port o jachetă.

— De ce mai eşti *tu* încă aici?

Am ridicat din umeri.

— Tu reprezinţi misiunea mea. Tu şi Nick, m-am gândit, dar mă străduiam să-i rostesc numele cât mai rar cu putinţă. După cum zice şefa mea, n-au nimic altceva pentru mine.

Şi-a pus mâna stângă pe antebraţul meu drept – unul dintre rarele momente când între noi exista un contact fizic.

— Oh, fără îndoială că ai de făcut mai multe decât să stai pe malul unui lac, în aşteptare. Voi, americanii, găsiţi întotdeauna o harababură pe care s-o descâlciţi. Sau pe care s-o produceţi.

Nu mi-am clintit niciun muşchi, ca nu cumva să-şi îndepărteze mâna.

— Nu stau aici tot timpul doar ca să-i supraveghez pe paznici. Soţul tău a dus la bun sfârşit un lucru pe care nu l-a mai făcut nimeni înaintea lui şi există o grămadă de oameni care vor să afle ceea ce nu ne-a spus. *Ceea ce nu ne spui tu*. Marge m-a trimis aici ca să aflu dacă urmăreşti adâncitura cu aceeaşi atenţie.

Kelly a zâmbit, arcuindu-şi o sprânceană.

— Marge?

— Sigur. Nu toată lumea de teme de numele de botez, aşa, ca tine.

Şi-a retras mâna. Eu şi gura mea spurcată. Acolo unde îl atinseseră degetele ei, braţul continua să mă furnice.

— De fapt, a zis ea, aştept să-mi trimită un alt mesaj.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Un alt telefon?

Şi-a arătat dinţii într-un zâmbet.

— Nu, nu. Nick a promis că o să lase un semn pe cer.

În ciuda zâmbetului, am avut senzaţia stranie că vorbea serios.

*

În primăvara următoare, după topirea zăpezii, Kelly a început să mă sâcâie, cu o umbră de îngrijorare în jurul ochilor, cerându-mi s-o însoţesc în centrul adânciturii. Locul ăla nu îngheţase niciodată, nici măcar atunci când fusese înconjurat de o crustă de gheaţă. Fusese acoperit de un strat greu de zăpadă, vreme de câte o zi sau două, înainte ca pătura de omăt să se scufunde în apa caldă de dedesubt. Adâncitura părea un imens ochi orb în mijlocul apei, holbându-se la cer, prinzându-ne în capcana privirii lui nevăzute.

Am studiat ciudatul fenomen care devenise o parte a vieţii noastre de zi cu zi.

— Şi cum propui să ieşim după ce coborâm acolo?

Kelly m-a învăluit într-o privire meditativă.

— Cât de bine înoţi, Bruce?

Am scuturat din cap.

— Nu, nici nu mă gândesc.

Mi-a adresat zâmbetul ei larg. Aproape că aş fi putut crede că îngrijorarea fusese rodul imaginaţiei mele – aproape.

— Fac pariu că, dacă luăm cu noi o frânghie destul de lungă, sigur poţi trage barca înapoi, la ţărm. Eşti puternic. Pariez că eşti un înotător bun.

— Am fost cel mai bun din New England, în liceu, am recunoscut. Dar tot n-am de gând s-o fac.

— De ce nu?

Oh, Hristoase, Kelly.

— În primul rând, nu vreau să mă-nec în cascadele alea blestemate. În al doilea rând, nu vreau să-mi aduc

organismul în apropierea gradientului termal, fără o barcă între mine şi el. Datele furnizate de avionul care a survolat zona sugerează existenţa unor straturi de gheaţă în adânc, la polul opus faţă de creşterea temperaturii de la suprafaţă. De asta avem camere de luat vederi şi seturi de aparate.

— Câteodată, nimic nu se compară cu o privire nemijlocită.

— Nu.

— Te-ai expus deja unor radiaţii neîntrerupte, a subliniat ea, flirtând şi pledând în acelaşi timp. Nu o crezusem capabilă nici de una, nici de alta. De ce să-ţi faci griji pentru o simplă anomalie gravitaţională?

De data asta am spus-o cu voce tare.

— Hristoase, Kelly.

Ea a slobozit un încântător hohot de râs şi m-a prins de cot.

— În plus, nu s-ar spune că ai avea altceva de făcut în vara asta.

*

Când şi-a dat seama că nu aveam să intru în apă de dragul ei prea curând, Kelly a hotărât că era necesar să construim un „observator al adânciturii”. Ne-am petrecut mai multe zile aducând cherestea, din atelierul de întreţinere al parcului, lângă un superb arţar bătrân de stâncă, aflat chiar lângă apă şi având crengile plasate exact aşa cum trebuia. În timp ce ne învârteam prin harababura de frânghii şi cuie, râsul sonor al lui Kelly reverbera printre copaci şi printre munţi mult mai des decât îl auzisem vreodată.

Până atunci mă crezusem copleşit de dragoste, dar nu ştiusem cât de încântătoare şi cât de amuzantă putea fi.

Poliţistul nostru călare şi-a făcut apariţia în vreme ce eram acolo, sus, bătând scândurile în cuie. Din şaua iepei lui mari şi murge, ne-a privit o clipă cu seriozitate, cu aerul

critic al unui părinte.

— Haide, sergent Perry, i-a strigat Kelly, scoţând cuiul pe care îl ţinuse în gură. Nu vrei să lucrezi din nou la o căsuţă din copac?

A zâmbit şi ne-a oferit câteva ore din timpul lui. În cele din urmă, am observat că se uita mai des la dozimetru decât la ciocanul pe care îl ţinea în mână şi i-am mulţumit pentru ajutor.

Într-o noapte, eu şi Kelly ne frigeam câte un hotdog la focul de tabără aprins în preajma „observatorului”, când ea mi-a aruncat din nou *privirea aceea*.

— Bruce, n-ai vrea să mă duci măcar pe mine pe suprafaţa adânciturii? Vreau s-o văd cu ochii mei.

— Hristoase, Kelly.

Mi-am scos hotdogul din foc şi am încercat să-l curăţ de câteva dintre urmele de arsură. Ce dracu’! Mă abonasem deja la un cancer de dragul ei şi, pentru o vreme, lăsasem deoparte dozimetrele care indicau depăşirea limitei de siguranţă.

— Sigur că da.

M-a dat gata cu un strigăt care făcea toţi banii.

Aşa speram.

*

— Cât de adânc te poţi scufunda?

M-am uitat la echipamentul pe care îl stivuisem în Ranger Cherokee. Nu mai făcusem nicio scufundare de ani de zile.

— Ei, stai o clipă…

— Dacă tot intri în apă, poţi să vezi dacă reuşeşti să ajungi până jos, în zona anomaliei gravitaţionale.

M-am îndreptat de spate, scuturând din cap.

— Anomalia se află sub treizeci de metri adâncime. Nu cred că pot să-mi ţin respiraţia mai mult de nouăzeci de secunde. Nu e suficient.

— Atunci, legăm de glezna ta cincisprezece metri de

funie, te arunci în apă cu ceva greu, ca să te tragă repede la fund, şi împingi o prăjină în jos, pe restul distanţei.

Am râs.

— Şi pe urmă ce fac? Bat tactul?

Mi-a adresat zâmbetul ei obişnuit.

— Vii înapoi, sus, şi îmi spui ce ai văzut, ce ai simţit. Ce e acolo, jos.

— Ai plănuit de la bun început să-mi ceri asta, nu-i aşa?

Zâmbetul ei a căpătat un aer de vinovăţie.

— Ei bine, da.

Am oftat. Cât de mult mai conta acum? Nu puteam face prea multe lucruri care să mă aducă în situaţia de a concura cu soţul ei plin de bani, genial şi răposat. De dragul ei, puteam încerca măcar atâta lucru.

Am fixat o bucată de ţăruş vechi, din stejar, de capătul unei prăjini din lemn de plop, lungă de şase metri, înfăşurându-l cu sârmă, apoi am folosit un şiret, din care am făcut, la extremitatea opusă a prăjinii, un laţ pe care să mi-l prind de încheietura mâinii. Aveam să sar din barcă cu capul înainte, strângând în braţe o jantă veche, care să mă tragă în jos, urmărind apoi prăjina pe drumul către fund. Am început prin a-mi unge corpul cu un amestec de vaselină şi nămol – în jurul cabanei nu aveam destul petrolatum pe care să-l pot folosi ca atare şi mă temeam de răceala apei.

— Suntem nebuni, am spus.

Kelly conducea barca direct către adâncitură. Parâma noastră lungă se întindea în urmă, către cel mai apropiat mal, aflat la şaizeci de metri distanţă, în aşteptarea strădaniei mele de a readuce barca pe uscat.

Kelly arăta mai fericită decât o văzusem vreodată, începând din ziua primei noastre întâlniri.

— Nick e acolo, jos.

— Nu sunt genul care bate la toate uşile.

Aveam deja nămol în anumite locuri foarte stânjenitoare.

Zâmbetul ei era ca un răsărit de soare.

— Să vedem ce-o să descoperi.

Am înţeles ce văzuse la ea Nick MacInnes. Dar nu înţelegeam ce anume văzuse ea la el: rapoartele sugerau că fusese un excentric obsedat de o singură idee, care avusese din întâmplare o reuşită.

Barca Ranger Cherokee a alunecat în adâncitură şi stomacul meu a tresăltat brusc – cea mai scurtă călătorie din lume pe un jgheab pentru buşteni. Kelly a oprit motorul şi barca s-a rotit, în voia ei, la baza adânciturii, o cupă cu deschiderea de doisprezece metri. Pereţii de apă înalţi de trei metri din jurul nostru erau incredibil de înspăimântători, răscolind toate simţurile şi toate emoţiile. Faptul că parâma noastră de amarare se întindea în sus, dispărând în acele cascade oblice, nu ne era de niciun ajutor.

Am aruncat prăjina din lemn de plop peste bord. Bucata de lemn de stejar a tras-o direct în jos, până ce a cutremurat mica noastră ambarcaţiune, fiind oprită de bucla din şiret, pe care o prinsesem de o scoabă. M-am holbat la undele întunecate ale apei sub care se ascundea anomalia gravitaţională.

— Nu te gândi prea mult, a spus Kelly. Pentru că atunci n-o s-o mai faci.

Am verificat nodul care îmi fixa de gleznă parâma de siguranţă. O făceam numai şi numai de dragul lui Kelly, iar ea o făcea pentru soţul ei – avea dreptate, era mai bine să nu stau prea mult pe gânduri.

— Numără până la treizeci, apoi începe să tragi în sus, cât de repede poţi. Mi-am strecurat mâna prin bucla fixată de scoaba de pe copastie, am eliberat prăjina prinsă acum de încheietura mea şi m-am aruncat cu capul înainte, strângând janta la piept.

Apa nu era mai rece decât mă aşteptasem, dar dădea să îmi pătrundă în nări cu mai multă forţă şi agresivitate decât puteam să suport. Am lăsat să-mi scape puţin aer printre buze şi am aruncat janta. Greutatea prăjinii de plop era suficientă ca să mă ducă înspre fund.

Timpanele îmi zvâcneau, apăsate de o durere vagă. Începuse panica provocată de lipsa de aer, dar am ignorat-o, lăsând prăjina să mă tragă în jos, dincolo de zona luminoasă.

Pe măsură ce mă scufundam, apa era tot mai rece. M-am întrebat la ce adâncime ajunsesem, m-am întrebat dacă nu cumva Kelly îmi aruncase parâma peste bord, trimiţându-mă să-i întâlnesc soţul. Glezna mi-a zvâcnit scurt, trasă în sus, şi aproape că am dat drumul prăjinii, dar şiretul care mi-o lega de încheietură a rezistat.

Am oscilat în sus şi-n jos o clipă, cu capul către fund, prăjina trăgându-mă înspre adâncuri, frânghia ridicându-mă înapoi. M-am străduit să prind prăjina mai bine în mâini. În ochii mei larg deschişi, întunericul avea o vagă tentă verzuie. Presiunea apei din jur părea să fie pumnul unui uriaş, strângându-se încet.

Atunci am realizat că degetele îmi erau reci, mult prea reci. Mi-am adus mâna liberă în dreptul feţei, dar nu era destulă lumină ca s-o pot zări. Mi-am dus degetele la buze – o crustă de gheaţă. Ştiam ce spuneau rapoartele, şi totuşi… apa îngheaţă de sus în jos, nu de jos în sus.

Prăjina mi-a sărit din mâini. Bucata care o trăgea în jos dispăruse şi acum plutea, ridicându-se încet către suprafaţă. Ce se întâmplase cu greutatea? Am simţit în piept gheara asfixiei şi a spaimei. Apa părea mult prea rece. Unde naiba era Kelly? Am încercat să-mi răsucesc trupul, dar, din cauza prăjinii care îmi stătea în drum, m-am încurcat în frânghie.

Glezna mi-a zvâcnit.

Kelly.

Slavă Domnului.

Am prins prăjina în timp ce ea trăgea de parâmă, de undeva, din bolta albastră aflată sus şi departe. Mi-am urmat chemarea inimii, care mă îmboldea către aerul limpede.

*

După ce m-am rostogolit în barcă, Kelly m-a înfăşurat în două pături şi am tremurat în adâncurile lor aspre. Încă nu aveam destulă putere ca să înot spre ţărm.

Ea a studiat prăjina de plop.

— Arată de parcă ar fi fost muşcată.

Am clătinat din cap. Acum, când scăpasem de panică, era mai simplu să-mi imaginez ce se întâmplase cu prăjina.

— Nu s-a exercitat nicio forţă asupra ei – aş fi simţit.

Kelly a îndreptat capătul rupt către mine. Arăta mai degrabă ca şi cum ar fi explodat. Oare mâna mea ar fi putut păţi acelaşi lucru, sub presiunea îngheţului care se răspândea cu rapiditate?

Kelly a ajuns la aceeaşi concluzie, aproape în acelaşi timp.

— Frigul, a spus ea, cu o satisfacţie stranie în glas. Lemnul de plop s-a sfărâmat din cauza frigului.

— Ce-i aşa de grozav la frigul ăsta?

Frigul m-ar fi putut ucide. După scufundare, mă simţeam năuc, îngheţat sub soarele şovăielnic al Munţilor Stâncoşi ai Canadei.

Chipul ei s-a luminat sub flash-ul unui zâmbet.

— O creştere extrem de lentă a entropiei, asta-i grozăvia cu frigul.

Creştere extrem de lentă a entropiei. N-o mai auzisem vorbind aşa niciodată.

*

În iarna următoare, ne bucuram de confortul unei după-amiezi petrecute în faţa şemineului din cabană, când am auzit împuşcături. Preţ de o clipă, ne-am uitat şocaţi

unul la altul, după care am sărit în sus, ne-am tras pantalonii din Gore-Tex şi hanoracele şi am ieşit afară, îndreptându-ne către snowmobil.

La mai puţin de un kilometru şi jumătate de cabană, am găsit, în zăpadă, cadavrul sergentului Perry, cu schiurile înălţate sub un unghi nefiresc, cu sângele împroşcat pătând albul imaculat al peisajului.

Kelly şi-a înăbuşit un suspin, apoi s-a aplecat să-i închidă ochii. Am fost nevoit să-mi reprim impulsul de a întinde mâna s-o consolez, aşa că am cercetat în schimb pădurea, străduindu-mă să desluşesc orice mişcare. Nimic.

Am telefonat la Maryland. Nu avea cine ştie ce sens să ne căutăm un adăpost – dacă ucigaşii erau încă acolo, ne aflam în bătaia armelor lor.

— Poate c-a fost un accident de vânătoare, a spus Marge, de la capătul celălalt al conexiunii pline de paraziţi.

— Un accident de vânătoare?

Islamişti, chinezi, ecologişti – îmi veneau în cap o grămadă de explicaţii mult mai plauzibile.

— Marge, nimeni n-ar trebui să poată trece de cordonul de pază, pentru ca să aibă apoi loc un accident de vânătoare. Trebuie să iniţiezi o anchetă desfăşurată din afară.

Kelly a îngenuncheat în zăpadă, alături de cadavru, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu-l cunoscuserăm prea bine pe sergentul nostru din poliţia călare, dar era unul dintre puţinii oameni cu care dăduserăm ochii în ultimii patru ani.

La celălalt capăt al legăturii telefonice, Marge a oftat.

— Ai dreptate, aici e nevoie de o anchetă. O să mă ocup de asta, Bruce.

— Mulţumesc. A apărut un elicopter al NSA, care a ridicat trupul, ducându-l pe Perry înapoi, în oricare ar fi fost locul de unde venise. Eu şi Kelly l-am urmărit

înălţându-se şi îndepărtându-se şi, luându-mă prin surprindere, ea şi-a strecurat braţul pe sub încheietura mâinii mele.

Am avut un gând staniu, dorindu-mi să fi putut muri atunci, stând în zăpadă, ca o jumătate a cuplului pe care îl formam cu Kelly MacInnes.

*

Era evident că adâncitura se modifica. În timpul verii de după misterioasa moarte a sergentului Perry – enigmă pe care NSA n-a reuşit s-o elucideze – devenise vizibil mai largă şi mai puţin adâncă. Creşterea temperaturii era evident mai semnificativă, chiar şi în urma măsurătorilor noastre lipsite de precizie. Nivelul radiaţiilor nu se modificase. Oricum, indicaţiile dozimetrelor şi ale contorului meu Geiger coincideau.

Am sugerat să chemăm din nou aeronava de supraveghere a agenţiei, dar Kelly n-a fost de acord.

— La ce sunt buni? Acolo, în zăpadă, ar fi putut să zacă unul dintre noi – fără ca, după spusele preţioasei tale Marge, să se înregistreze vreo breşă în cordonul de pază!

Bineînţeles că avea dreptate. Începusem să port asupra mea un pistol, ceea nu aş fi făcut nicidecum înainte – nu mă mai încredeam în posibilităţile Agenţiei mele de a ne asigura paza. Dar asta nu avea nicio legătură cu indiferent ce or fi însemnat cele petrecute în lac.

— Echipamentul lor ne-ar putea furniza date importante referitoare la adâncitură.

— De unde ştim că ne putem încrede în informaţiile lor?

Nici eu nu eram încântat de modul în care rezolvase Marge problema breşei din sistemul de pază, dar, după părerea mea, Kelly exagera.

— Ce dacă cer să ne trimită din nou avionul CAF Orion?

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Nu şi dacă e trimis de agenţia ta NSA.

Să fiu al naibii dacă nu m-am lăsat convins.

Totuşi, nu a putut convinge echipele de cercetători universitari să nu-şi facă apariţia. Interesul faţă de adâncitură a reînviat dintr-odată şi nu mai eram atât de singuri cum fuseserăm până atunci. Se părea că se iveau pretutindeni, plângându-se fiind că agenţia le controla echipamentele, plângându-se de ţânţari, plângându-se fiindcă nu-i lăsam să folosească toaletele din ea bană. Dar continuam să nu le îngăduim jurnaliştilor să solicite permise de intrare în parc.

Kelly îi privea pe cercetători cu suspiciune, de parcă ar fi avut de gând să-i fure adâncitura, sau cam aşa ceva. Stătea în casa din copac şi supraveghea Emerald Lake cu un simplu binoclu, geloasă pe oricine altcineva se apropia de el. Uneori îi ţineam companie, dar, cu cât se schimba mai mult lacul, cu atât mai mult se îndepărta ea de mine. Nu era nevoie să stăm împreună ca să-mi reamintesc cât de distantă redevenise, după ce păruse atât de apropiată.

Într-o după-amiază de toamnă târzie, când i-am adus nişte sandviciuri, îşi petrecea ziua în „observatorul adânciturii”, ca de obicei. Ca schimbare, parcul era din nou numai al nostru, dar asta nu însemna cine ştie ce. În jurul ei, frunzele de arţar străluceau în nuanţe de portocaliu, roşu şi galben, dar Kelly nu avea ochi decât pentru blestemata aia de adâncitură.

— Uită-te cum abureşte, a spus, abia aruncându-mi o privire în timp ce lua o felie de pâine cu unt de arahide şi jeleu. Acolo, jos, e din ce în ce mai cald.

— Hm.

Mi-am aruncat ochii de-a curmezişul undelor, către aburul înălţat deasupra lacului. Nu era chiar atât de fierbinte, dar diferenţa dintre temperatura apei şi a aerului era suficient de mare pentru a genera vălătuci miniaturali de ceaţă, care se rostogoleau în interiorul adânciturii,

furişându-se, din când în când, deasupra ei. Încă nu căzuse prima zăpadă, dar zilele începuseră să fie aproape geroase.

— Te aştepţi la ceva anume?

— Creşterea entropiei e din ce în ce mai rapidă, a spus ea, în loc să-mi răspundă. Ne apropiem de a şasea aniversare a întoarcerii lui Nick.

Poate că era un răspuns.

*

Pe la sfârşitul lui martie, când zăpada începea din nou să se topească, adâncitura era atât de întinsă şi de puţin adâncă încât se revărsa către malurile lacului şi avea, în mijloc, o umflătură uşor de remarcat. Apa era foarte caldă.

Pe perioada iernii, dispăruseră aproape toate echipele de cercetare. Din nou singuri, eu şi Kelly trăiam după o rutină asemănătoare cu a unui cuplu căsătorit de multă vreme – sarcasm îmblânzit, jumătăţi de secrete şi abstinenţă acceptată de ambele părţi – aşa că am fost surprins când, într-o bună zi, a venit să mă caute în camera mea din cabană, cu zâmbetul acela larg pe care nu i-l mai văzusem de un an.

M-am îndrăgostit pentru a doua oară.

— Bruce, vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Am dat deoparte tableta pe care scriam un raport.

— Sigur că da. M-a condus către casa din copac. Alături de trunchi se afla o ladă mare, de plastic, pentru transport, cu balamalele ruginite. N-o mai văzusem până atunci, deşi am recunoscut drujba şi bidonul de plastic, cu benzină, de lângă ea. Lada era plină de noroi proaspăt.

— Ce e asta?

— Ceva ce am îngropat cu mult timp în urmă, a spus Kelly. Imediat ce am sosit aici.

Aproape şase ani petrecuţi împreună într-un loc uitat de lume şi ea începe să dezgroape lăzi din pământ?

Creşterea entropiei, pe dracu’.

Kelly a descuiat lacătele lăzii.

— Trebuie să duc asta sus, în observator. Crezi că putem construi un soi de sistem de scripeţi?

— OK. Dar ce-i aici?

— Uite-te cu ochii tăi, a zis, ridicând capacul. Sub ochii mei, a scos o frumuseţe de telescop Celestron G-8 Schmidt-Cassegrain.

*

— Ce mai aşteptăm?

În miez de noapte, în casa din copac era al naibii de frig, iar Emerald Lake părea să fiarbă în beznă.

— 8 aprilie, ora două şi jumătate. Kelly şi-a îndreptat lanterna către ceas. Asta o să fie peste circa douăzeci de minute.

Am privit lung către stele.

— Ţi-a spus ceva la telefon, nu-i aşa? A dat din cap, un gest nu cu mult mai vizibil decât tremurul unei umbre.

— Datele legate de profilul misiunii sunt mai numeroase decât am recunoscut noi.

Nu mi-a scăpat acel „noi”.

— Ai fost implicată în toată povestea asta de la bun început.

Kelly şi-a desprins privirea de telescopul îndreptat către constelaţia Ophiuchus, aflată, în acea perioadă a anului, la sud, în partea de jos a bolţii cereşti.

— Am avut planuri pentru împrejurări neprevăzute.

Misiune sau nu, îşi deschidea în sfârşit inima în faţa mea, îmi dezvăluia ceea ce îmi ascunsese în toţi acei ani.

— Povesteşte-mi.

A oftat, cu o mână pe obiectivul telescopului, pe care l-a împins în jos.

— E evident că nu puteam testa, în prealabil, mecanismul de propulsie. Nick era aproape sigur că avea să intre într-o translaţie simultană către steaua Barnard,

dar nu putea prezice când urma să se desprindă. Una dintre analize spunea că putea să revină imediat, iar o alta că avea să aştepte încheierea unui defazaj egal cu viteza luminii, într-o stare de entropie redusă. În natură, nimic nu e gratis, nu-i aşa? Când am văzut că nu s-a întors imediat, am ştiut că aştepta încheierea defazajului.

Presupunând că nu dăduse ortul popii pe undeva, prin adâncimile cosmice, în urma jetului violent de energie care îi propulsase nava artizanală. Am clătinat din cap.

— Cum de-a reuşit să dea telefon de pe steaua Barnard?

A râs, cu râsul ei firesc. Şi atunci am înţeles – ceea ce se afla acolo, în lac, adâncitura, anomalia gravitaţională – nu era doar simbolul unui bărbat, nu era ceva cu care aş fi putut intra în competiţie. Nu, acela era visul ei, visul pe care îl împărţea cu Nick MacInnes.

— Aceleaşi efecte cuantice opuse care permit funcţionarea sistemului de propulsie pot fi folosite pentru deschiderea unui canal electromagnetic, mi-a ţinut ea o prelegere. Am verificat asta aici, pe pământ. Odată ajuns în sistemul stelei Barnard, Nick a folosit un telefon prin satelit, cu antenă virtuală, care se putea conecta la reţeaua orbitală construită de el cu ani în urmă, în perioada când ne ocupam de telecomunicaţii. Ceea ce aruncă cu totul în aer simultaneitatea einsteiniană.

Mi-am dat seama cât era de ridicol ca un om să ajungă în stele şi să sune acasă, pe un celular.

— Asta poţi s-o mai spui o dată.

— Aşa am aflat că toate calculele noastre matematice erau corecte. În întuneric, stafia unui surâs. N-a explodat când a ajuns acolo. A sunat, a promis că se întoarce acasă. Kelly s-a aplecat, întinzându-mi ceva care părea un plic voluminos, din hârtie manila. Poftim.

— Ce e asta?

— Schiţe, profilul misiunii, datele despre costul

avantajos al propulsiei, în care nu a crezut nimeni. Pentru cazul în care lucrurile nu merg cum ar trebui.

Lucrurile nu merg cum ar trebui? Care lucruri? Probabil creşterea extrem de lentă a entropiei. Am strâns plicul în mână, verificând grosimea hârtiei, apoi mi l-am strecurat sub cămaşă.

— De ce eu? De ce acum? Eu sunt duşmanul.

Şi-a sprijinit obrazul de ocularul telescopului.

— Da, tu eşti duşmanul. Tu şi toţi cei din guvernul tău. Dar ştiu şi că eşti un tip corect. Am stat aici în toţi aceşti ani ca să împiedic pe cineva ca tine să dea totul peste cap. Dar tu te-ai dovedit a fi OK, Bruce.

Am înghiţit în sec. Era mai mult decât tot ce îmi dăruise până atunci.

Kelly a continuat.

— Şi eşti un supravieţuitor. Dacă se dovedeşte că ne-am înşelat asupra unui aspect important, o să predai informaţiile poporului canadian, în numele nostru.

Aveam întrebări, zeci, sute de întrebări despre documentele din plic, dar vaporii calzi, cu miros de putreziciune, care se ridicau din lac mă deranjau prea mult ca să le pot formula. Se presupune că, în aprilie, aerul din Munţii Stâncoşi ai Canadei nu miroase precum cel din Louisiana, dintr-o zi de vară. După ani întregi în care nu. făcusem altceva decât să stau prin preajmă, totul se îmbina cu o prea mare repeziciune.

— Ophiuchus. Te uiţi după steaua Barnard. E la o distanţă de aproximativ şase ani-lumină, nu-i aşa?

— Cinci virgulă nouăzeci şi şapte, mi-a răspuns ea, fără să-şi mişte capul. Îşi adusese telescopul acolo unde voia şi îl folosea, concentrată. Cinci ani şi trei sute cincizeci şi cinci de zile. Plus câteva ore.

Emerald Lake fierbea acum de-a binelea, ca o oală gata să dea în clocot.

— Cinci minute, plus o mică marjă de eroare.

— Şi tu aştepţi…

Mi-a adresat un zâmbet ce a strălucit în beznă pentru o scurtă clipă, apoi s-a reîntors către ocular.

— Un semn pe cer.

Mi-am amintit dintr-odată de laserele cu declanşare prin explozie. Sub noi, Emerald Lake clocotea din plin. Literal mente. Aburul duhnitor ieşea din mâlul de pe fund, care se cocea.

— Hristoase, am şoptit. Te uiţi după lumina laserelor. El pune în funcţiune focoasele nucleare ruseşti, apoi cuplează sistemul de propulsie şi se întoarce acasă.

— Ai ghicit. La urma urmelor, voi, americanii, nu sunteţi tâmpiţi cu toţii. O să fie acasă la câteva secunde după ce-o să vedem lumina laserelor.

Am înţeles, în sfârşit, ce era cu căldura care se intensifica încet, ridicându-se din lac – era o scurgere de energie din orice o fi fost, de fapt, anomalia gravitaţională: vreun calup de materie exotică, vreun quark gigantic, sau altceva. Nick se în torsese, fusese acolo în ultimii şase ani, înfăşurat într-o manta neprecizată de entropie captivă, stând efectiv în defazajul egal cu viteza luminii. Călătorind prin spaţiu şi prin, timp, aşteptând ca toţi factorii să se echilibreze şi să-l scuipe afară.

Soţul lui Kelly era în fundul lacului – aşteptând, literalmente, să vină vremea lui.

Fundul lacului.

— A devenit vizibil într-un vid înaintat, undeva în preajma stelei Barnard, corect?

— Da… pe o orbită cometică…

Kelly nu mă asculta cu adevărat.

— De ce nu s-a întors să creeze vidul aici?

— Pătrunderea în atmosferă, a spus ea, absentă. Adăugată la un întreg ansamblu de complexităţi şi de cerinţe impuse de proiectare. Eliminarea greutăţii pentru lansare, tot felul de probleme. Ne-am bazat pe o translaţie,

direct către casă.

Pătrunzând direct în mijlocul unei materii cu o densitate mult, mult mai mare decât cea egală cu un singur atom de hidrogen pe centimetru cub, pe care s-ar putea s-o fi întâlnit în spaţiul cosmic. Poate că explozia de la sosirea lui în sistemul stelei Barnard nu o fi fost altceva decât un spectacol de lumini… Însă aici… Nu eram fizician, dar până şi eu îmi puteam imagina gradientul energetic cumulat în momentul când frontul lui de undă avea să se prăbuşească, în final, acolo, în lac.

— Kelly, am spus, cu cea mai calmă voce de care eram în stare. Nava lui Nick explodează. Explodează de şase ani, foarte, foarte, foarte încet – asta reprezintă adâncitura. Peste trei minute, o să explodeze în timp real.

— N-a adus înapoi focoasele nucleare. Vocea lui Kelly era visătoare. Nava a fost programată să le expulzeze înainte de a recupla sistemul de propulsie. Pentru cazul că nu reuşea să le dezactiveze.

— Cu sau fără focoase, ceva explodează. Trebuie să plecăm, acum.

Am trecut în revistă posibilităţile de scăpare, potecile care urcau spre o zonă mai înaltă în balanţă cu distanţa la care puteam ajunge cu Ford-ul meu Explorer, parcat lângă cabană.

— Am spus că n-are focoase, a răspuns ea, absentă, continuând să privească prin Celestron.

— La dracu’ cu focoasele. Are o energie potenţială prea mare, în lipsa unui vid înaintat în care să o reverse!

M-am crezut în agonie când i-am simţit surâsul din glas.

— Calculele au fost corecte. A ajuns acolo, o să se şi întoarcă. Trebuie să stau aici ca să-l întâmpin.

Fir-ar să fie, avea încredere în cifre, ca orice savant – şi în viitor, ca orice îndrăgostit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu contează ce îţi

spun calculele, nava lui Nick explodează. Emerald Lake o să se spulbere în jurul capetelor noastre.

Oare exista ceva numit explozie cuantică?

— Nu. Am studiat totul, în baza unor modele. Ştim că, dacă a ajuns acolo, o să se şi întoarcă şi… Hei! Steaua Barnard a de venit mai strălucitoare! Văd laserele lui Nick!

— Kelly, haide!

În relaţia cu ea, îmi impusesem o regulă de bază, însă atunci am încălcat-o, am încercat să forţez lucrurile. Am înşfăcat-o de braţ, am tras-o de lângă telescop, dar s-a răsucit către mine. Pumnul ei m-a nimerit în falcă.

— Nu plec, Bruce. Ţie ţi-e frică, tu n-ai decât să fugi.

Şi, spre ruşinea mea, am fugit. Instinctul de conservare a triumfat şi m-am pomenit coborând scara în goană şi alergând în susul pantei, îndepărtându-mă de lac şi de dezastrul despre care eram aproape sigur că avea să se petreacă. Am decis împotriva pierderii unui timp suplimentar ca să găsesc şi să pornesc Ford-ul şi am început să fug spre înălţimi, folosindu-mă de toate secundele care îmi mai rămăseseră, lăsând-o pe femeia pe care o iubeam în urmă, alături de telescop, de adâncitură şi de soţul ei de mult pierdut.

Apoi a explodat lacul.

*

M-am trezit gemând, într-o baltă de mâl, întrebându-mă de cât timp zăceam acolo. Locul în care fusese cândva Emerald Lake era scăldat în lumină şi auzeam, în depărtare, zumzetul unui elicopter.

Reuşisem să ajung destul de departe. Eram în viaţă.

Iar Kelly nu mai era, aproape fără nicio îndoială.

La vreo patru sute de metri distanţă, am văzut ruinele ca banei, resturi de bârne ridicându-se deasupra unei mări de noroi, un peisaj de coşmar, al umbrelor şi al distrugerii, strălucind, incandescent, ca sub lumina unui reflector. Fundul radioactiv al lacului odată aruncat în aer

şi împrăştiat pretutindeni, locul devenise acum o zonă cu adevărat fierbinte.

Mi-am impus să mă ridic în picioare, cu toate încheieturile protestând. Tuşind şi eliminând apa din sinusuri, sau poate era sânge, m-am răsucit pe călcâie şi am pornit-o înapoi, către ţărm.

O strălucire palidă din faţa mea s-a dovedit a fi Marge, care îşi croia drum printre sfărâmături cu ajutorul unei lanterne în infraroşu. Purta haine de stradă – o fustă până la genunchi, pentru numele lui Dumnezeu, în locul ăla.

— Mă bucur că ai supravieţuit, Bruce.

Chiar în spatele ei era Ray Vittori, şeful de proiect de la Agenţia Spaţială Canadiană – cel care ne vorbise primul despre radioactivitatea din adâncitură.

Şi Vittori era numai în cămaşă, în ciuda mâlului răscolit de explozie. Să mă bată Dumnezeu dacă nu fusesem un idiot. Gata cu nuclizii radioactivi. Nu era de mirare că niciunul dintre contoarele mele Geiger nu funcţionase cum trebuia era necesar să le remonteze la Agenţie. Ce naiba, până şi eu ştiam vreo trei sau patru metode prin care poţi păcăli un dozimetru.

— Sunt încântat să te revăd, agent Diedrich, a spus Vittori. Cu toate că asta s-ar fi putut întâmpla în împrejurări mai favorabile.

M-am mulţumit să mă holbez la el.

Şi-a întins mâna, dar nu ca s-o strângă pe a mea. O ţinea cu palma în sus, aşteptând ceva.

— Cum…?

Marge a zâmbit şi, când şi-a aprins o ţigară, dinţii i-au licărit, roz, în raza lanternei ce străpungea întunericul.

— Microfoane, Bruce. Ar fi trebuit s-o ştii mai bine.

Da, o ştiam destul de bine. Supravegherea pasivă e ieftină. În timpul pe care îl petrecusem acolo, puteau să umple de microfoane toată zona canadiană a Munţilor

Stâncoşi.

Mi-am mutat privirea de la Marge la Vittori. Kelly spusese că ar fi trebuit să dau documentele poporului canadian, dar nu credeam că se gândise la ceva de genul ăla.

— N-a existat, niciodată, niciun fel de depunere radioactivă.

Vittori a clătinat din cap.

— Nu.

— Atunci, de ce?

A ridicat din umeri, coborându-şi, în cele din urmă, mâna ţinută în expectativă.

— Despre adâncitură aveam deja toate datele care ne interesau, Diedrich. Nu mai rămăsese decât femeia.

Femeia.

Kelly MacInnes, o femeie care râdea şi care trăise şi murise de dragul unui vis şi al unui soţ pierdut de multă vreme.

— Oh, Doamne, am spus, reamintindu-mi că mai murise şi altcineva. Sergentul Perry?…

Marge şi-a înăsprit expresia feţei şi a mai tras un fum din ţigară.

— Mort într-un accident de vânătoare, Bruce. Orientat într-o direcţie greşită, ai putea spune.

Accident de vânătoare. Perry fusese gata să dezvăluie prea multe. M-am întors spre ea, adresându-i aceeaşi întrebare pe care i-o pusesem lui Vittori:

— De ce?

— De ambele părţi ale graniţei sunt o grămadă de oameni care ar fi în stare de orice în schimbul unui sistem funcţional de propulsie interstelară.

În schimbul planurilor pe care le respinseserăm cu toţii cu doisprezece ani în urmă, planurile lui Nick MacInnes. Canadianul care aproape că reuşise să se întoarcă acasă după un drum printre stele.

Am oftat şi m-am aşezat pe un buştean stâlcit, murdar şi plin de muşchi, aruncat din lac. În spatele lui era împotmolit un bidon de plastic pentru benzină, cu dopul încă pus.

— Pot să iau o ţigară de la tine, Marge?

— Te-ai lăsat de ani de zile.

În voce i se simţea nerăbdarea.

— Acum am nevoie de una.

Mi-am cuprins trunchiul cu braţele, înfrigurat şi ud în noaptea întunecoasă de aprilie. Sub cămaşă mi-a foşnit plicul, descrierea fidelă a metodei rentabile de călătorie cu viteze superluminice a lui MacInnes.

Marge mi-a întins o ţigară aprinsă. Am luat-o.

— Mulţumesc.

— Fumeaz-o şi hai să mergem. La Washington te aşteaptă câteva persoane foarte importante.

Ea s-a întors către Vittori şi i-a şoptit ceva ce n-am putut auzi. Cu ţigara strânsă între buze, m-am răsucit şi am deşurubat dopul, vărsând lichidul pe pământ.

Nu mirosea aşa cum ar fi trebuit – era apă mâloasă din lac. Probabil că forţa exploziei crăpase bidonul. Mi-am aruncat ţigara în el. Chiştocul a sfârâit şi s-a stins.

— Eşti gata? m-a întrebat Marge.

Am dat din cap. Am scos plicul de sub cămaşă şi i l-am în tins canadianului. Unui canadian. Dar nu mă puteam minţi spunându-mi că asta dorise Kelly.

În timp ce ne îndreptam spre elicopter, mi-am dat seama că nu mai eram în stare să-mi aduc aminte sunetul râsului ei.

a) BOMBA CU
MECANISM ATOMIC
2) Dominic Green
(VI) Traducere din limba engleză
(VII) Antuza Genescu
Prozele scriitorului britanic Dominic Green au apărut

deocamdată aproape numai în paginile revistei Interzone, dar acolo a publicat *multe*: optsprezece texte în ultimii câţiva ani.

Muniţiile rămase după războaie constituie deja o problemă: minele de sol uitate din conflagraţiile trecute omoară sau schilodesc aproape zilnic pe cineva, undeva prin lume. Iar în viitor, când armele vor deveni mai puternice şi mai stranii, situaţia nu se va îmbunătăţi. Ba chiar, aşa cum o demonstrează povestirea înspăimântătoare ce urmează, s-ar putea *înrăutăţi*...

* * *

— Pe aici, domnule. Aici este.

Fata îl prinse pe Mativi de mânecă şi-l trase pe o stradă plină de gropi făcute de proiectile, prost acoperite. Muniţie cu acţiune întârziată – cât unghia degetului mare, capabilă să transforme un om în bucăţi de aceleaşi dimensiuni – proiectilele erau împrăştiate pe pământ şi aveau să rămână acolo adormite generaţii întregi. Firmele de construcţii foloseau tractoare-roboţi ca să repare pagubele provocate de bombe, iar aceştia făceau treabă de mântuială. Sigur, se perfecţionau Robocongo era printre cei mai mari exportatori ecuatoriali din Africa. Dar, de obicei, albii şi negrii cu bani stăteau în camerele de comandă aflate la un kilometru distanţă, dirijând roboţii care construiau case pentru săracii nevoiţi să locuiască în ele, fără să ştie dacă, punând piciorul în prag pentru a rezolva o chestiune internă arzătoare, nu calcă cumva pe o bombă cu efect întârziat, aflată la un metru sub fundaţie.

Strada aceasta însă nici măcar nu fusese reparată. Era plină de bucăţi de beton, moloz şi indicatoare dărâmate, care avertizau intruşii SA NU INTRE ÎN CLĂDIRE, PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ! MAGAZINE PENTRU FUNCŢIONARII ARMATEI ACTIVE! ACTIVITĂŢI GUVERNAMENTALE IMPORTANTE, ÎNAPOI!

— Hai, domnule, îl îndemnă călăuza. O să vezi cu

ochii tăi şi-atunci o să plăteşti fără să clipeşti.

— Stai pe loc! îi ordonă Mativi dintr-odată. Stai exact unde eşti!

Agitat, duse mâna la buzunar şi scoase *Noli Timere*. Nu funcţiona decât în jumătate din cazuri, aşa spuneau datele furnizate de colaboratorii-savanţi din toate facţiunile implicate în război, dar jumătate e mai bine decât nimic.

Porni aparatul la putere mică, în caz că s-ar afla prin jur echipamente de ultimul tip, care identifică detectoarele de mine active, şi le mişcă la stânga şi la dreapta. Nimic. Mări puterea la maximum şi repetă mişcarea. Doar un aparat micuţ antipersonal paraşutat în partea de nord-vest a străzii, dar nimic altceva.

— Vezi casa de acolo, Emily? o întrebă el pe fată, arătând cu degetul în partea opusă. Fata înclină din cap. Ei bine, să nu intri niciodată în ea. E un dispozitiv exploziv înăuntru. Unul mare. O să te-omoare.

Emily scutură iute din cap.

— Dar ai zis că dispozitivul e *încă aici*.

Mativi încuviinţă cu o înclinare a capului.

— E aici de când eram eu mică, spuse fata. Toată lumea ştie. Oamenii mari ştiu. L-au folosit când a lovit boala slăbirii, ca să se scape de cadavre şi să nu ne îmbolnăvim. Uneori chiar înainte ca oamenii să moară.

— N-ai cum să slăbeşti din cauza unui cadavru, protestă Mativi.

— Asta crezi tu.

Emily ştia că avea dreptate. Prin Africa îşi făceau de cap atâtea genomuri modificate în interiorul încărcăturilor explozive, că orice ar fi putut transforma virusul HIV dintr-unul sanguin într-unul cu transmitere aerogenă, ca febra hemoragică provocată de virusul de tip ricketts, care distrusese, într-o sân gură zi, băncile de sânge din Johannesburg şi făcuse din negri, peste noapte, paria

societăţii în toată Europa şi America.

Soarele alunecă după linia orizontului ca lama ghilotinei şi se făcu dintr-odată noapte, ca şi cum cineva ar fi stins lumina în Paradis. Mativi era prea obişnuit cu viaţa departe de Ecuator, cu noaptea care se furişa încet, ca în Québec şi Patagonia. La Ecuator însă, noaptea nu avea timp de amurg. Nu-şi adusese cu el ochelarii de noapte. Oare îşi luase lanterna?

În timp ce mergeau pe stradă, se porni vântul, de parcă natura îi simţise agitaţia.

— Trebuie să fii atent, îl avertiză fata. Calcă numai pe unde calc eu. Şi trebuie să te apleci. Făcu semn din cap spre ceasul lui Mativi, un Rolex de Kinshasa. Va trebui să-l laşi afară.

De ce? *Ca să mi-l fure unul din prietenii tăi* bacheque *cât sunt înăuntru*? La insistenţele fetei, îşi scoase ceasul de la încheietură şi-l aşeză pe o cărămidă, dar îl recupera când ea se uită în altă parte şi-l puse în buzunar.

— Unde mergem? o întrebă.

— Acolo. Fata îi arătă cu degetul. Pe jumătate acoperită de moloz se afla o grindă de susţinere din beton, capătul unei clădiri îngropate, prin care fluiera vântul.

Nu. Rectificare. *În jurul căreia* fluiera vântul.

Fata se furişă pe sub grinda de care era fixat un semn. ATENŢIE! PERICOL EXTREM! Camera de dedesubt avusese cândva luminatoare. Acum avea doar un tavan plin de găuri, prin care luna de siguranţă geostaţionară UN PEFORCONG revărsa lumina reflectată. Sus, deasupra capului său, se aflau cinci mii de camere care îl supravegheau pe el şi pe încă cinci milioane de locuitori din Kinshasa. La început, considerase supravegherea drept o violare ofensatoare a intimităţii sale, apoi înţelese că ar fi trebuit să comită o mie de crime până să fie surprins asupra faptului de camerele respective.

— Stai pe loc, spuse fata. Altfel o să te răpească.

Intrarea anticipase un interior obişnuit de fort militar minor, dar destul de mare ca să conţină două hamacuri şi o mitralieră, poate. Însă după numai câţiva paşi înăuntru ajunse într-o încăpere uriaşă, cât o hală de fabrică. Coborâseră pe o scară de inspecţie de lângă acoperiş. Nu ştia cât mai era până la podea.

Vântul era asurzitor. Fata trebui să strige:

— SUNT MAI MULŢI AICI. TRĂIESC ÎN MAŞINĂRII. GUVERNUL A CONSTRUIT MAŞINĂRIILE, DAR NU CU TEHNICIENI ŞI ELECTRICIENI. PRIN MAGIE.

Maşinăriile nu păreau făcute prin magie. Nu scoteau niciun zgomot. Arătau ca nişte şiruri de pioni gigantici, din oţel ruginit, înalţi cât doi oameni unul ridicat pe umerii celuilalt, iar din ele nici nu ieşeau şi nici nu intrau ţevi sau sârme. Aparent, nu foloseau la nimic. Pe Mativi îl cuprinse brusc dorinţa de a avea cu totul altă meserie.

— AI IDEE PENTRU CE AU FOST CONSTRUITE? o întrebă el pe fată.

Fata dădu afirmativ din cap şi răspunse:

— ÎN ELE SE AFLĂ DEMONI. AU FOST CONSTRUITE PE POST DE CUŞTI. MILITARII CARE AU RIDICAT CLĂDIREA I-AU AVERTIZAT PE TOŢI OAMENII IMPORTANŢI DIN CARTIERUL NOSTRU. L-AU AVERTIZAT ŞI PE TATA. I-AU SPUS SĂ NU DESCHIDĂ NICIODATĂ MAŞINĂRIILE. DAR, ÎN TIMP, ELE AU ÎNCEPUT SĂ AIBĂ SCURGERI, AŞA CĂ DEMONII IES AFARĂ. DEOCAMDATĂ, PRIMELE DOUĂ SUNT SIGURE. DAR TREBUIE SĂ FII ATENT, PENTRU CĂ NOI AM CREZUT CĂ ŞI A TREIA E SIGURĂ. ŞI L-A LUAT PE CLAUDE.

— CE I-A FĂCUT LUI CLAUDE DUPĂ CE L-A LUAT?, întrebă Mativi. Nu văzu nimic distrus pe pereţii din jurul celei de-a treia maşinării, exceptând faptul că nu era nici urmă de praf pe podea.

— L-A LUAT. L-A MICŞORAT. L-A ABSORBIT.

— MAŞINĂRIILE, spuse Mativi în dialectul regional stâlcit, SUNT ACOPERITE CU… CU *LUCRURI*.

La lumina lanternei, Mativi observă că partea superioară a pionilor era decorată suprarealist, cu obiecte asortate – chei, sârme, clanţe, balamale şi, îngrijorător, o grenadă. Multe dintre ele, poate chiar jumătate, erau din metal feros. Unele păreau din aluminiu, altele din plastic, lemn sau ghips.

Atunci nu e vorba de magnetism.

Îşi scoase ceasul Rolex fals din buzunar, îl mişcă în direcţia maşinăriilor şi simţi că-i zboară din mână. Dar nu numai ceasul îşi luă zborul, ci şi mâneca de la cămaşa lui şi tot braţul său.

Realiză tot mai îngrijorat că vântul nu bătea în afara camerei, ci în ea, împingându-l de la spate. Pătrundea parcă prin luminatoarele din acoperiş. Afară nu se simţea nicio adiere. Fata rămase cu gura căscată.

— N-AR FI TREBUIT SĂ FACI ASTA. ACUM N-O SĂ-ŢI MAI MEARGĂ BINE CEASUL.

— AŞA L-AU RĂPIT MAŞINĂRIILE PE CLAUDE?

— NU. TOATE ABSORB LUCRURI, DAR TE POŢI ELIBERA DE FORŢA LOR. NUMAI CELE ÎN CARE TRĂIESC DEMONI TE ATRAG ÎNĂUNTRUL LOR ŞI NU RĂMÂNE DIN TINE NICI MĂCAR UN FIR DE PĂR.

— ADICĂ ABSORB OAMENII CU TOTUL?

— OAMENI, METAL. ORICE.

— ŞI PIETRE? Mativi ridică de jos o bucată de ghips.

— DA. DAR NU-I VOIE SĂ ARUNCI OBIECTE.

O aruncă. Fata se strâmbă. Ghipsul zbură spre podea, până în dreptul celei de-a doua maşinării. Acolo, în aer, fu atras brusc lateral, ca tras de sfori invizibile, se sfărâmă într-un nor de praf şi dispăru.

Fata era supărată.

— TREBUIE SĂ FACI CE-ŢI SPUN EU! MILITARII AU ZIS CĂ N-AVEM VOIE SĂ LOVIM MAŞINĂRIILE RELE. AU

ZIS CĂ AŞA SE FAC DEMONII MAI PUTERNICI.

— BINE, spuse Mativi. AVEAU MARE DREPTATE. DAR, DACĂ MAI MULŢI OAMENI ARUNCĂ MULTE MATERIALE NEÎNCĂRCATE DE MAI MULTE ORI…

— NU ÎNŢELEG. CE-I AIA *MATERIALE NEÎNCĂRCATE*?

— ŞTII CE ÎNSEAMNĂ „AR MURI CU TOŢII”?

Fata înclină din cap în semn că înţelege, apoi spuse:

— NU-I VOIE SĂ STĂM PREA MULT AICI. CINE STĂ PREA MULT SE ÎMBOLNĂVEŞTE. ÎL ÎMBOLNĂVESC DEMONII.

Mativi încuviinţă.

— IAR BOALA LOR ÎNSEAMNĂ CĂ LE CADE PĂRUL, RESPIRĂ GREU ŞI LI SE ALBEŞTE PIELEA?

— DA. VICTIMELE PREZINTĂ SIMPTOME CLASICE DE ALOPECIE DIN CAUZA RADIAŢIILOR ŞI MORŢII CELULELOR STEM.

Să fiu al naibii. Dar, la urma urmei, fata asta a trecut printr-un război nuclear. A trăit printre victimele radiaţiilor toată viaţa. Poate că a învăţat să citească de pe afişele crucii roşii.

— PĂI, ACEIAŞI DEMONI DIN BOMBELE NUCLEARE SUNT ŞI AICI. PUŢINI DIFERIŢI, PENTRU CĂ MAŞINĂRIILE ASTEA SUNT ARME PUŢIN DIFERITE. DAR DEMONII SUNT ACEIAŞI.

— DAR ASTEA NU SUNT BOMBE NUCLEARE. ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ-MI DAI DE DOUĂ ORI MAI MULŢI BANI, protestă fata şi întinse mâna.

— ÎNSEAMNĂ CĂ TREBUIE SĂ-ŢI DAU DE DOUĂ ORI MAI MULŢI BANI.

Mativi scoase din buzunar un pumn de cecuri United Nations.

La urma urmei, de ce să nu te plătesc? Banii n-o să mai aibă nicio valoare dacă maşinăriile astea distrug lumea mâine.

*

— Îţi spun eu, sunt cel puţin patruzeci. Le-am numărat. Cinci rânduri a câte opt… Nu m-am dus la hotel pentru că n-am vrut să trezesc suspiciuni asupra ta. Trebuie să fim singurii care ştiu secretul… Dacă merge cineva acolo, *oricine*, şi face ce nu trebuie, o să murim. Nu spun *ei*. Spun *noi*. Şi nu spun *s-ar putea să murim*, ci *o să murim*. Da, e o alarmă de Armament Greu. Nu, nu ştiu ce înseamnă… Nu ştiu decât că trebuie să respecţi alarma dacă vrei ca şi copiii tăi să trăiască pe planeta noastră… O să treacă peste asta, peste ura faţă de tatăl lor. Toţi adolescenţii trec prin faza asta. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, în primul rând, n-ar fi trebuit să te culci cu sora mamei lor… Nu, *nu* vreau „o echipă de inspectori”. Vreau soldaţi. Trupe înarmate, cu ordin să tragă, nu un detaşament de absolvenţi de Studii de Pace din Liechtenstein. Iar după ce închid telefonul, vreau să ştii c-o să pui tu mâna pe telefon din nou şi-o să suni la IAEA[4]. Vorbesc serios, Louis… Bine. Bine. Ne vedem mâine, la faţa locului.

Când puse receptorul jos, tremura. Astăzi, când există peste o sută de website-uri despre stratul de gheaţă din Antarctica, îi trebuiseră cinci ore ca să găsească o linie telefonică digitală într-un oraş cu cinci milioane de locuitori, care, ca să fie sincer până la capăt, cu cincisprezece ani în urmă avusese zece milioane.

Desigur, căutarea liniei telefonice compatibile cu software-ul lui de codificare probabil că se va dovedi inutilă. Dacă în oraş existau atât de puţine linii digitale, probabil că exista şi un microfon instalat în cabina în care stătea aşezat, care transmitea date unui computer principal de la sediul poliţiei. Dar cel puţin asta însemna că poliţiştii vor fi *singurii* care ştiu. Dacă ar fi trecut prin

4 Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică (n. tr.).

liniile de urgenţă din reţea, toate gospodinele din *câte* ar fi aflat totul până a doua zi dimineaţă.

Se ridică din cabină, merse la ghişeu şi plăti tâmpitului cu mitralieră – din spatele lui. Afară nu-l aştepta nicio maşină a poliţiei secrete. N-ar fi avut niciun însemn particular, dar ar fi ieşit oricum în evidenţă, pentru că numai reprezentanţii guvernului îşi permiteau să meargă cu maşina. Soarele congolez răsări dintr-odată, ca un omuleţ pe arcuri din cutia de jucărie. Ajunse repede în cartierul cu toleranţă zero, la hotelul care fusese cândva un Hilton. Se trânti pe saltea şi adormi ca lovit cu parul.

*

A doua zi, când deschise uşa ca să meargă la singura baie funcţională din hotel, în faţa uşii aştepta un bărbat înarmat.

Nici bărbatul, nici arma nu arătau foarte periculos: arma pentru că era un model dinainte de război, cu muniţie incendiară, care nu mai fusese curăţată de la Armistiţiu, bărbatul pentru că îi tremura mâna ca şi cum se masturba şi tocmai urma să aibă un orgasm, iar Mativi ştia că e un *pater familias* cu trei copii de grădiniţă, pasionat de trenuleţe electrice.

Cu toate acestea, arma scuipa gloanţe mari, care făceau găuri oribile, şi era îndreptată spre Mativi.

— Îmi pare rău, Chet, nu te pot lăsa s-o faci.

Mativi observă că siguranţa nu era trasă.

— Să fac ce? întrebă el.

— Mă laşi fără mijloace de trai. Ştii bine.

— Îmi pare rău, Jean, dar nu înţeleg la ce te referi. Nu vrei să fii mai explicit?

Jean-Baptiste Ngoyi, un funcţionar mărunt la Serviciul de Administraţie Temporară al Naţiunilor Unite (fosta Republică Populară Democrată Congo), îşi pusese hainele cele mai bune ca să-l omoare pe Mativi. Sigla albastră UNTASFORDEMRECONG era brodată elegant (şi

mare) pe buzunarul de la piept.

— Nu te las să mi le iei. Bărbatul avea lacrimi în ochi.

— Ce să-ţi iau?

— Ştii tu. *Toată lumea* ştie. Te-au auzit vorbind cu Grosjean.

Mativi se uită la el cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

— *Nu*. La naiba. Nu.

Se propti cu spatele de peretele postmodernist din mortar.

— Jean, n-am nimic cu tine, dar, dacă cineva atât de jos în lanţul trofic, ca tine, a aflat, înseamnă că a aflat orice individ din oraş cu adresă de e-mail. Se uită la Ngoyi. Era plantat un microfon în cabina telefonică, nu?

— Nu, ticălosul de la ghişeu e fratele vitreg al şefului poliţiei preşedintelui Lissouba. Poliţia geme de oameni de-ai lui Lissouba, exoneraţi prin Amnistia Generală de după Armistiţiu.

— Rahat. Rahat. Şi ce fac, acum că ştiu?

— Se iau măsuri de siguranţă pentru a ţine situaţia sub control. Doar atât se spune. A, şi deja s-a ordonat să fii arestat, pentru propria ta siguranţă. Dar nu ştiau la ce hotel stai. Cineva care încerca să afle mi-a dat telefon.

Mativi se învârtea în cerc şi se ţinea cu mâinile de cap, de parcă voia să-şi ţină gândurile în frâu.

— Normal că voia să afle. Doamne, Doamne. Şi tu nu i-ai zis unde sunt. Asta nu înseamnă oare… ăăă… că n-ai de gând să mă omori?

Se uită îndatoritor spre Ngoyi. Arma rămase în aceeaşi poziţie în care tremura de la început. Nu-i nimic. A fost o încercare.

— Înseamnă că nu puteam risca să te aresteze pentru propria ta siguranţă, răspunse Ngoyi. La urma urmei, dacă un inspector de la Departamentul Arme al Naţiunilor Unite ar muri în Kinshasa, ar fi ca şi cum ai arunca o grenadă de mână exact în maşina de împrăştiat bălegar, în locul şefilor

poliţiei.

— Înţeleg că unii dintre ei sunt cei care au instalat containerele. Dacă e aşa, atunci ştiu foarte bine că persoanele amnistiate pot fi acuzate de crime de război…

Ngoyi scutură din cap.

— Nu şi de cele comise *după* război.

Mativi se alarmă.

— După?

— Folosesc maşinăriile ca mijloace de execuţie. Fără scandal, fără urme, fără cadavre, fără probe incriminatorii. Şi să ştii că maşinăriile funcţionează. *Bacheque* sunt înspăimântaţi de ele, ar face orice să nu fie omorâţi aşa. Cred că locuiesc demoni în ele…

— Şi nu greşesc prea mult, mormăi Mativi.

— …şi pe urmă mai sunt şi cei de la pompele funebre. Le folosesc pentru îngropăciuni în masă. Altfel, s-ar fi adunat grămezi de cadavre pe stradă când a fost epidemia. Iar camioanele de gunoi menajer, vreo cinci la număr, se opresc acolo de câteva ori pe săptămână şi aruncă resturile prin luminatoare.

Chiar şi camioanele mele…

— Ale tale?

— Da. De trei ori pe săptămână, uneori de patru sau cinci ori. Ngoyi îi întoarse lui Mativi privirea acuzatoare. Da, *sigur*, Naţiunile Unite ne dau contoare Geiger şi spuma aia bacteriană care se ocupă de reziduuri, şi vehiculele alea speciale care absorb reziduurile şi le transformă în cărămizi de sticlă cu plumb…

— …pe care trebuie să le pregăteşti pentru a fi aruncate de IAEA, prin îngroparea lor sub pământ, în văile uscate ale Antarcticii, continuă Mativi. Numai că n-ai făcut aşa, nu? Ţi-ai zis că n-ar fi rău să tragi şi tu nişte foloase…

— Naţiunile Unite ne dau un buget de numai cinci milioane pe an! se plânse Ngoyi. Şi, până când ajunge la noi, graţie matematicii africane magice, e numai jumătate

de milion. Ai idee cât costă să trimiţi un kilogram de reziduuri periculoase în Antarctica?

— Asta trebuie să faci, repetă Mativi, fixând ţeava armei, lucru care nu prea mai conta acum.

— Am vorbit de astrofizica aseară în Bar B Doll. Mi-ai spus că, odată ce un lucru trece de Punctul fără întoarcere, dispare permanent! îi reproşa funcţionarul civil, frustrat. Mi-ai *promis*!

— E absolut adevărat, spuse Mativi. Absolut şi perfect adevărat.

— Atunci nu-i nicio problemă, rosti Ngoyi, cu faţa strălucind ca a unui nebun. Putem arunca acolo cât gunoi vrem.

— Fiecare din containerele acelea e astfel conceput încât să conţină un obiect cu încărcătură magnetică a cărui greutate depăşeşte zece nave de luptă. Din cauza asta e făcută podeaua din beton armat, din cauza asta atrage învelişul de metal magnetizat orice bucăţică de metal feros din încăpere. Ce crezi c-o să se întâmple dacă înghesui la nesfârşit o masă suplimentară fără încărcătură? *Nimic* din ceea ce traversează Punctul fără întoarcere nu se întoarce, Jean. *Nimic*, *niciodată*. Nici tu, nici eu, nici Makemba, Kimbareta sau micuţul Laurent.

Chipul lui Ngoyi îşi pierdu din strălucire, apoi se lumină din nou.

— Dar noi aruncăm numai câteva sute de kilograme pe săptămână. Mult mai puţin decât gunoiul menajer aruncat de oameni.

— Deja mă simt uşurat. N-o să fii tu cel acuzat în mod direct că a distrus întreaga planetă, ci altcineva.

— Canalul de evacuare a apei menajere, nu uita de el. Probabil că pompează cel puţin câteva mii de litri pe zi…

Lui Mativi îi căzu falca.

— *Canalul de evacuare*?

— Bineînţeles. Ca măsură temporară, tipii de la salubritate au schimbat ruta conductei principale de evacuare a oraşului. Trebuie să înlocuiască întruna ultimii câţiva metri… maşinăria tot înghite din conductă. Ngoyi scutură din umeri. Cum altfel crezi că pot opri rahatul făcut de cinci milioane de oameni să nu intre în apa de băut?

— Jean-Baptiste, trebuie să încetaţi. Trebuie să încetaţi imediat. Habar n-ai ce faceţi.

Arma era încă îndreptată spre Mativi. O clipă doar, se opri din tremurat şi se fixă pe pieptul lui.

— Ştiu *foarte bine* ce fac. Mă asigur că am cu ce să-mi hrănesc nevasta şi copiii.

Degetul se înfăşură în jurul trăgaciului şi alunecă în jos uşor. Mativi se crispa.

Arma scoase un pocnet sec, discret. Atât.

Ngoyi se holbă la instrumentul necooperant.

— Te previn, minţi Mativi, sunt şeful trupei de karatişti de la universitate.

— Ar trebui să pleci, îl sfătui Ngoyi. Am recunoscut maşina inspectorului de salubritate a oraşului în spatele autobuzului cu care am venit. Avea un lansator de grenade pe raftul de bagaje.

*

Hyundai-ul sălta în sus şi în jos ca barca pe valuri umflate, punându-i la grea încercare suspensia. Mativi auzea zgomote care probabil n-ar fi trebuit să se audă.

— Vrei să te las undeva?

Frână uşor când ajunse la gropile din jurul intersecţiei şoselei cu calea ferată, care fusese una din ţintele militare principale. Unităţile de reparare robotizate încă făceau lucrări de reparaţii, iar operatorilor nu le prea păsa de maşinile care cântăreau a zecea parte din greutatea unui tractor de dezamorsare. Luminile stradale nu funcţionau pe porţiunea respectivă de drum. Singurele

care luminau erau farurile maşinilor care ţopăiau în sus şi în jos, ca stroboscoapele de la discotecă.

Tractoarele nu aveau nevoie de lumină.

— Lasă-mă la stadion. Iau autobuzul spre Ndjili de acolo.

— Aşa departe de oraş locuieşti?

— Nu toţi primim salarii ca la Geneva, să ştii. Ngoyi se uită la maşinile care circulau seara pe stradă şi se albi la faţă dintr-odată. Opreşte! Trage frâna de mână! Mativi se uită în jur.

— De ce?

— Patru maşini de poliţie, chiar în faţa noastră!

Avea dreptate. Mativi îşi înjură propria neatenţie. Dubele ieşeau în evidenţă ca nişte insule de aluminiu în marea de vehicule africane. Fiecare costa de zece ori salariul anual al unui locuitor obişnuit din Kinshasa.

— Nu-i un blocaj, spuse Mativi.

— Şi de ce-ar trebui să-mi pese? Pe tine te caută!

— E mai degrabă o escortă. Nu vin pe drumul ăsta. Cotesc pe şosea spre Djelo-Binza. Escortează tractorul acela lansator de gabarit mare... unul din cele care transportă proiectile grele pe suporturile de la Malebo. Se uită pe geamul din dreptul lui. Ăla care zgârie pământul cu şasiul.

Execută o întoarcere pe loc şi ieşi de pe autostrada care ducea la Djelo-Binza. Mişcarea nici nu se simţi, datorită sus pensiei. Singurul motiv pentru care oamenii mergeau cu maşina prin Kinshasa era posibilitatea – şi aceea vagă – ca drumul să fi fost verificat de materiale explozive.

Când reveni pe autostradă, sirenele sunau haotic. Era ceva obişnuit să ieşi de pe autostradă şi să te întorci pe ea, după ce ai străbătut o scurtătură. Dubele cu patru roţi motoare se vedeau bine acum. În ele se înghesuiau oamenii pe care şefii poliţiei reuşiseră să-i adune în timp

foarte scurt. Unii purtau uniformă militară, alţii tricouri. Unii aveau arme albe, alţii AKM-uri din perioada războiului. Toţi căscau, scoşi din pat la primele ore ale dimineţii.

Tractorul cu şenile ocupa trei benzi. După el se târau un şir de maşini africane care claxonau de parcă formau un alai de nuntă. Camionul nu avansa mult mai lent decât ar fi mers maşinile – autostrada era plină de gropile apărute în urma exploziilor.

— *Nu-mi vine să cred*, spuse Mativi, jignit peste măsură. Cum şi-au închipuit că pot tracta un vehicul de o mie de tone prin oraş fără să-l văd?

Ngoyi îl fixă cu privirea.

— Crezi că… transportă chestiile alea?

— Una din chestiile alea, spuse Mativi dând din cap, e unul din containere. Îl duc în celălalt capăt al oraşului pentru că nu suportă să-l piardă… Mă întreb de ce. Îi făcu cu ochiul tovarăşului său. Poate că sunt trecuţi pe statele de plată de la salubritate? Maşina intră într-o nouă porţiune de beznă totală. Dumnezeule, ce n-aş da să funcţioneze lămpile stradale! clipi când capota maşinii luci din nou.

Pe urmă înţelese. Nu numai că acestea nu funcţionau, dar nici partea de oraş din zona autostrăzii nu era luminată.

— Asta e, nu?

— Ce?

— Se duc la compania furnizoare de curent. Tâmpiţii de voi aţi băgat curent în maşinării. *Nu-i aşa*?

Ngoyi ezită, apoi renunţă la joc şi dădu afirmativ din cap.

— La început a fost un proiect cu arme teoretic, pornit la sfârşitul războiului. Dar, insistă el dispreţuitor, i-am dat o utilizare *paşnică*! Unul dintre ofiţerii noştri inferiori, un tânăr foarte inteligent, cu doctoratul luat, de

la Calâech, a sugerat că, dacă lansăm un fascicul de raze infraroşii către Punctul fără întoarcere, într-un anumit unghi, obţinem un fascicul de raze gama, pe care l-am folosit ca să încălzim un rezervor de mercur… Mai întâi am încercat cu apă, dar s-a evaporat imediat şi a transformat piatra din jurul rezervorului în sticlă. Îşi linse buzele, nervos. Cel mai greu a fost să concepem un sistem de turbine care să funcţioneze cu mercur evaporat. Au murit mulţi, otrăviţi cu metale grele…

Mativi înţelese.

— Ai fost unul dintre cercetătorii guvernului Lissouba.

— Crezi c-aş fi supravieţuit în vechea Republică Populară Democrată cu o diplomă de fizician *fără* să fiu cercetător în domeniul armelor? Ngoyi scoase un hohot răguşit. Eşti naiv, frate. Dar acum e *pace*. Tehnologia se foloseşte pentru a furniza curent la cinci milioane de oameni…

— Îhî. N-ai cum să încalci legile termodinamicii. Ceea ce obţii e întotdeauna mai puţin decât ceea ce ai introdus. Obţineţi curent numai pentru că profitaţi de momentul cinetic al conţinutului din container. Fac pariu că respectivul conţinut a fost obţinut ilegal, folosind dispozitivul de coliziune Lulumba, pe care preşedintele Lissouba a convins Naţiunile Unite să-l construiască pentru a „revigora economia congoleză”.

Ngoyi se foi în scaun.

— De fapt, a menţionat şi conferirea unui caracter *ştiinţific* economiei congoleze. Chiar a folosit această expresie. Mativi aprobă:

— În orice caz, momentul cinetic a fost provocat în container de gigawaţi pompaţi în dispozitivul de coliziune de reţeaua electrică a oraşului. De fapt, voi nu faceţi decât să folosiţi energia furată de cineva şi stocată acum cincisprezece ani. Nu e o sursă de energie, aşa cum nicio

păpuşă cu cheie nu dă curent. Trebuie să roteşti cheia ca să meargă. La sfârşit, n-o să rămâneţi decât cu un munte de rahat care nici măcar nu se învârte.

— Trebuie să recunosc, spuse Ngoyi cu tristeţe, că, pe an ce trece, cantitatea pe care-o stoarcem e tot mai mică.

Tractorul din faţă se opri brusc, ridicând un nor de praf cât să ascundă o turmă de rinoceri. Drumul era barat de un zid imobil din metal. Imediat, toţi şoferii de pe cele trei benzi de circulaţie execută o manevră tipic congoleză, aceea de a apăsa pe frână şi de a se propti în claxoane simultan. Unul din ei ţipă disperat când unul din stâlpii care marcau o pistă de şenile, asemănătoare cu o înşiruire de case, căzu pe maşina lui şi i-o transformă din sedan în cabrioletă. Peste tot zburau cioburi vopsite. Maşina era din oţel – un model Proton vechi, produs sub licenţă în Afghanistan. Mativi speră ca şoferul să fi supravieţuit. Poliţiştii năvăliră afară din maşini, ignorând hărmălaia claxoanelor. Se uitau la marginea tractorului. Câţiva, buni catolici, îşi făceau cruce.

Mativi trase frâna de mână şi ieşi din maşină. Cineva strigă la el. Îl ignoră. Tractorul era pe jumătate căzut în asfalt. Barele de torsiune ale suspensiei, ambele groase cât mijlocul unui om şi făcute din materiale mult, mult mai duse decât oţelul, trosniră ca pietrele. Încărcătura de pe tractor alunecase într-o parte sub prelata de pânză.

Acum că ieşise din maşină, Mativi sesiză un şuierat. Venea dintr-o gaură făcută în prelată.

Câţiva poliţişti se îndreptară spre încărcătură. Mativi începu să ţopăie pe bordura de iarbă, fluturând din braţe ca un *isangoma*[5]. „Nu! *Non*! Depărtaţi-vă! *Tres dangereux*[6]!”

---

5 Vraci (n. tr.).

6 Foarte periculos! (n. tr.).

Unul din bărbaţi se uita la el ca la un idiot şi mai făcu un pas înainte. Mâneca începu să foşnească şi să fâlfâie în direcţia găurii din prelată. Apoi lovi prelata cu mâna şi începu să ţipe, bătându-se peste ea, încercând s-o elibereze. Camarazii lui se uitară în spate, la Mativi, şi se porniră pe râs, la gluma pe care o făcea prietenul lor pe seama nebunului.

Apoi poliţistul dispăru dintr-odată.

De fapt, nu dintr-odată. Mativi şi ceilalţi soldaţi auziră trosnind oasele mâinii, o văzură cum se strecoară prin gaură, zdrobită, ca batista în mănuşa magicianului, trăgând după ea braţul, umărul, apoi capul. Văzură flama purpurie în care se transformase trupul său, când pielea, oasele, vasele de sânge, toate materialele fragile care ţin corpul la un loc, deveniră o masă de un roşu aprins, înainte de a fi absorbite de încărcătură. Prelata fu stropită cu sânge; pârâiaşele roşii de sânge începură să se scurgă, paradoxal, înăuntrul ei, prin gaură, în ciuda gravitaţiei.

Poliţiştii întoarseră capul spre Mativi, apoi spre tractor.

— *Alors y chef*, îl întrebă unul din ei, *qu'est-ce qu'on fait maintenant*[7]?

*

— A scăpat de sub control, spuse Ngoyi, cu ochi sticloşi, întrezărind sfârşitul lumii. A scăpat de sub control şi eu sunt de vină.

Mativi îl contrazise cu o clătinare a capului.

— N-a scăpat. Nu încă. Putem afla exact unde e, dacă sacrificăm mai mulţi poliţişti. Dar învelişul e ruginit. Absoarbe lucruri din exterior.

— Nu-i ruginit. Ngoyi scutură din cap. Nu rugineşte. E făcut dintr-un aliaj de nichel, foarte puternic, foarte greu. E unul din cazurile în care am dat noi o gaură în mod

7 Ei, şefule, ce facem acum? (n. tr.).

special, ca să treacă prin ea fasciculul infraroşu. Mai este una, în partea cealaltă. Pe unde ies razele gama.

Una din maşinăriile în care locuiesc demoni.

Ngoyi nici măcar nu voia să se uite la container.

— Oare se poate răsturna?

— Nu. Dacă se clatină, îşi revine singur. Probabil că s-a zdrobit deja când s-a mişcat pe tractor. Nu uita că e un obiect care se roteşte repede şi are peste o mie de tone. Stabilitatea la rotire a unui asemenea obiect…

— CETAWAYO BRIAN MATIVI! SUNT AICI DIN ORDINUL FORŢELOR DE PACE CONGOLEZE ALE NAŢIUNILOR UNITE. EŞTI ARESTAT.

Mativi se întoarse. Vocea era a unui ofiţer de poliţie superior. Numărul mare de decoraţii lucioase de pe uniforma lui îl nedumerea, dar aproape sigur era locotenent.

Mativi oftă.

— Domnule locotenent… începu el să vorbească.

— Maior, fu corectat.

— Domnule maior, sunt implicat în prevenirea unui dezastru public de proporţii uriaşe, circumstanţe mai grave decât cele care pot fi împiedicate prin arestarea mea. Ştiţi ce se întâmplă dacă va cădea încărcătura de pe tractor?

Maiorul ridică din umeri.

— Ştii ce se întâmplă dacă te văd şi nu te târăsc în celulă? Îmi pierd slujba, iar soţia şi copiii mei vor muri de foame.

Mativi se dădu înapoi.

— Hei! maiorul îşi scoase imediat pistolul din toc.

— Ştiu ce se va întâmpla dacă nu mă arestaţi. Aţi uitaţi însă să spuneţi că oraşul n-o să mai aibă curent şi că, în consecinţă, *foarte multe* soţii şi copii vor muri de foame, spuse Mativi, încercuind zona periculoasă a ierbii aplecate de suflul emis de încărcătura tractorului. Flutură braţele

spre orizontul întunecat. Dovezile sunt deja vizibile. Imediat ce dispozitivul de pe tractor a fost decuplat de la reţea, n-a mai fost curent pentru răcit, gătit sau aparatura din spitale. Ştiu toate astea. Ridică mâinile încet, ca să arate că nu ameninţă pe nimeni. Se propti pe una din ele şi se urcă pe marginea tractorului, pentru ca încărcătura să se afle între el şi maior. Dar nici prin cap nu vă trece ce se va întâmpla cu soţiile şi copiii dacă las încărcătura să ajungă la Djelo-Binza, domnule. Vedeţi, eu ştiu foarte bine ce se găseşte în acest container. Dumneavoastră, nu.

— Îţi atrag atenţia să nu încerci să te opui, spuse maiorul, ridicând pistolul. Am ordin să trag.

— Cum să mă opun arestării? întrebă Mativi, cu ochii la ţeava pistolului de care depindea viaţa lui şi lăsându-se în jos. Maiorul coborî arma câţiva centimetri, ca să-i ţintească inima. Doar mă urc la bordul unui vehicul al poliţiei.

— Coboară imediat de pe el, strigă maiorul, sau trag.

Mativi îşi umezi buzele. Era a doua oară în aceeaşi zi când se uita la ţeava unui pistol; de data asta, trebuia să facă o serie de calcule complexe în acelaşi timp. Am introdus factorul relativităţii? Trebuie să treacă exact pe deasupra găurii…

— Nu!

Maiorul trase. Arma scoase o bubuitură adecvată. Aerul fu străbătut de o sclipire roşie. Mativi era tot în picioare.

Maiorul se holba la el.

— Aşa cum v-am spus, eu ştiu ce conţine încărcătura. Dumneavoastră, nu. Aşadar, pot să mă bazez pe cooperarea dumneavoastră?

În privirea maiorului se citea mai mult decât simpla anulare a ordinului de utilizare a forţei mortale. Coborî pistolul, vizibil şocat.

— Da, răspunse el, apoi adăugă: Domnule.

*

În Hyundai se înghesuiau o grămadă de oameni – din fericire, în viaţă. În imediata vecinătate a locului marcat *Atenţie*! *Arme grele*! Drumul nu se mai distingea din cauza a cel puţin o mie de localnici curioşi, toţi în tricouri de mătase artificială primite de la firme multinaţionale, ca să obţină spaţiu de emisie gratuit pentru rapoartele despre foametea din Lumea a Treia. Dar barele albastre groase ţineau mulţimea la distanţă, iar Mativi mai pierdu timp şi din cauza unei bariere de sârmă Velero ridicate în grabă, în care mai mulţi privitori neatenţi fuseseră deja împinşi de vecinii lor. Sârma intra un centimetru în carne şi se sfărâma în fragmente care puteau fi scoase numai de chirurgi, dacă pacientul nu voia să le ţină pentru el. Sârma ghimpată nu avea calitatea asta. Cea velero, da.

Poliţiştii care păzeau singura deschizătură din gard se dădură la o parte şi salutară o maşină NU. Mativi se trase lângă un Boeing v22 VIOL. În uşa echipajului, un negru corpolent, într-un costum safari ponosit, se distra cu nişte telefoane mobile. Carcasele aparatelor, ştia Mativi, erau colorate după coduri, pentru a fi identificate mai uşor de cel care le deţinea. Avionul fusese cândva alb. După atâţia ani petrecuţi în Congo, avea culoarea latrinelor.

Mativi supraveghea activitatea din celălalt capăt al zonei izolate. Gemea de echipamente de luptă specializate. Recunoscu unul din ele, un tractor de producţie japoneză care dezamorsa muniţia nucleară neexplodată sau, mai bine zis, se ocupa de consecinţele unei greşeli făcute de operatorul uman al unei bombe neexplodate. Senzorii foarte sensibili de pe tractor detectau primele radiaţii gama ale reacţiei de fisiune, apoi lansau o rachetă de o sută douăzeci de milimetri în dispozitivul atomic. Aşa murea specialistul în dezamorsare, iar zona din jurul bombei se umplea de resturi în urma exploziei, dar erau salvaţi câteva milioane de civili din zonele vecine…

Mativi traversă terenul împrejmuit şi strigă la bărbatul din Boeing:

— Louis, ce *naiba fac* maimuţele tale care se ocupă de bombele neexplodate?

Grosjean aruncă o privire rapidă în jur.

— A, salut, Chet. Respectăm procedurile standard care se aplică în cazul unei surse de radiaţii gama neexplodate transformate în armă.

— Mai întâi, asta nu e o armă…

Grosjean rânji dispreţuitor.

— Adică poate distruge întreaga planetă şi nu e o *armă*?

— E vorba de *treizeci şi nouă* de obiecte care pot distruge planeta şi nu *mai* sunt arme. Gândeşte-te puţin. Ar folosi cineva o armă care să anihileze lumea?

Grosjean păru că-l ia în serios; încuviinţă din cap, în semn că accepta ideea.

— Deci partea cărei arme o alcătuiau obiectele astea?

— Nu erau arme. Consideră-le ca resturi lăsate de arme. Erau componentele principale ale unui accelerator Penrose.

— Îţi baţi joc de mine.

— Tu – prostovan care se ocupă cu securitatea. Eu – inspector de arme. Am bănuit că Republica Populară Democrată Congo a făcut uz, cel puţin o vreme, de arme Penrose în războiul cu Republica Democrată Populară Congo. De exemplu, aveau arme capabile să lanseze, la Pretoria, proiectile de o sută de tone, pline de microbi mortali, de la patru mii de kilometri. Când am examinat armele, după ce UN PEFORCONG a preluat conducerea, am descoperit neconcordanţe. Aveau acceleratoare magnetice în ţevi, dar, ţinând cont de viteza de la gura ţevii la care ar fi trebuit să ajungă, magnetul folosea numai la ochire, nu la accelerarea sarcinii. Iar culata armelor fusese îndepărtată. Proiectilele erau accelerate de *ceva*

anume, dar nu prin magnetism, nici cu praf de puşcă. Erau mari şi se deplasau *rapid*. Mai ţii minte epidemia de turbare răspândită de virusuri aeriene în Noua Zeelandă acum doi ani? A fost mâna lor. Un proiectil congolez lansat prea tare a ajuns pe orbită. Orbita s-a dus naibii. Proiectilul a căzut. La treisprezece ani după război. Praful de puşcă şi magnetismul nu fac aşa ceva.

— Deci ce-a fost?

— Un accelerator Penrose. Obţii o masă rotitoare de mare capacitate, suficient de mare să aibă orbită în jur, şi învârti muniţia în jurul orbitei, în sens invers faţă de rotaţia masei. Jumătate din muniţie se separă de încărcătură şi cade în masă. Cealaltă jumătate prinde o viteză de-ţi stă mintea în loc. Problema e că nimic nu merge dacă masa nu e suficient de densă ca să aibă o viteză de evadare mai mare decât a luminii.

— O gaură neagră.

— Exact. Ai treizeci şi nouă de găuri negre rotitoare, utilizate anterior ca acceleratoare de muniţie, cu care n-ai ce să mai faci. Plus altă gaură, în spatele unui tractor care se deplasează pe un drum public, între acest loc şi Djelo-Binza. Singurul mod în care putem găsi energia necesară să scăpăm de ele, mă gândesc eu, e să folosim altă gaură neagră ca să le lansăm pe orbită. În afară de asta, emană raze gama aproape continuu, pentru că absorb materie permanent. Poziţionezi un tractor de dezamorsare cu faţa la ele şi…

— IISUSE!

Grosjean se uită la intrarea de la parter, unde oamenii lui se pregăteau să arunce proiectile de artilerie grea, sări şi începu să-şi agite braţele nebuneşte, făcându-le semn să se oprească.

— *Arrête*! *Arrête*![8] Şi noi credeam că e simplu să

8 Opriţi-vă! Opriţi-vă! (n. tr.).

scăpăm de reziduurile nucleare…

— Mie nu mi se pare greu, spuse Mativi, mişcând capul în direcţia autostrăzii…

Două camioane cu însemnele UNSMATDEMRECONG şi cu suspensiile joase tocmai se opriseră lângă cordonul militar de pe banda de circulaţie spre est. Şoferii ridicaseră deja pancarte pe care scria că vând pe bani cărămizi pe bază de răşini, de un verde-deschis, gospodinelor care ieşeau dintre clădirile prefabricate întunecoase din apropiere. Femeile le luau în mână şi le pipăiau să vadă cât sunt de calde, tocmindu-se la preţ.

— Văd bine oare? întrebă Grosjean. Eu zic să-i punem capăt. E periculos, nu?

— Nu te preocupa de asta acum. Cărămizile alea pot ucide o singură familie o dată. În plus, adăugă Mativi vesel, oraşul are nevoie de energie, iar oamenii lui Jean-Baptiste nu le satisfac decât o singură nevoie, nu?

Ngoyi, rămas în Hyundai, pe locul de lângă şofer, se uita amărât la oamenii lui care împărţeau nuclide radioactive şi nu avea puterea să se uite în ochii lui Mativi. Duse mâna în buzunar, scoase pistolul cu care vrusese să-l omoare şi, încet şi metodic, căută să afle de ce ratase împuşcătura.

— Odată ce-ai izolat zona cu cordoane, spuse Mativi, o să ne ocupăm de probleme începând din acel punct. Am dat eu însumi telefon la IAEA. Echipa de intervenţie e deja pe drum.

În maşină, Ngoyi eliberase glonţul blocat şi-l înlocuise cu altul. Lângă Boeing, lui Grosjean îi căzu falca la auzul celor spuse de Mativi.

— Ai *deja* echipe formate care se ocupă de asta?

— Bineînţeles. Doar nu crezi că e prima oară când se întâmplă? E aceeaşi poveste ca şi cu bomba atomică. Imediat ce fizicienii îşi dau seama ce se poate realiza, orice dictator amărât din lume va dori s-o aibă şi se va da peste

cap s-o obţină, bineînţeles, fără să ne comunice şi nouă ce intenţii are. Undeva în lume, într-un loc pe care nu-l cunosc, dar pe care nu l-aş dezvălui nici dacă l-aş şti, există un depozit de asemenea „frumuseţi" care-ţi fac părul măciucă. Am stat de vorbă odată cu un tehnician recent întors de acolo… Cred că e o zonă caldă, era bronzat. Mi-a povestit că erau şiruri întregi de bombe, mii. Naţiunile Unite lucrează la o metodă de dezamorsare, dar, pe moment, cele mai bune metode teoretice ale noastre de a închide o gaură neagră duc întotdeauna la evaporarea Hawking catastrofală, ceea ce ar echivala cu explozia unui focos nuclear de o mie de tone. Şi dacă una din bombele alea – una singură – părăseşte zona izolată, va trece prin scoarţa Pământului ca piatra prin apă. Va ajunge în centrul Pământului şi va trece de el înainte de a se opri, apoi, bineînţeles, va începe să cadă spre centru din nou. Nu se va ridica la aceeaşi înălţime ca de partea cealaltă a Pământului, ca un pendul ce oscilează tot mai încet. Dar va aduna bucăţi din Pământ tot timpul, până când, în cele din urmă, se va stabili în mijlocul lumii şi va începe să devoreze planeta. Întreg pământul ar fi absorbit prin gaură, într-o perioadă care variază de la săptămâni la secole, în funcţie de astrofizicianul cu care stai de vorbă. Şi ştii ce? Mativi zâmbi maliţios – asta a fost partea frumoasă a lucrurilor.

— Ce? Faţa de bantu a lui Grosjean se făcu mai albă decât a unui bur.

Mativi auzi un singur foc de armă, uşor înăbuşit, din direcţia maşinii.

— N-avem de unde să ştim dacă am pierdut una sau două bombe. Dacă „mingea" a scăpat uneia sau ambelor naţiuni iresponsabile care fac cercetări neautorizate despre găurile negre. De unde să ştim, dacă proiectul a fost ţinut secret? De unde să ştim că nu există o gaură neagră care sare în sus şi în jos centrul Pământului chiar

acum? Anomaliile gravitaţionale vor ieşi la iveală până la urmă, cred, măsurate de seismometre sau detectoare de masă. Dar e posibil ca lumea noastră să mai aibă numai câteva decenii de trăit, timp în care noi nu ne vom face mai înţelepţi.

*

— Ai grijă să fie bine strâns cordonul ăla, Louis. Grosjean înghiţi cu dificultate, apoi încuviinţă. Mativi se depărta de zona izolată şi deschise clapeta telefonului mobil. Minune, avea semnal chiar şi acolo.

— Bună, draga mea… Nu, cred c-o să mai stau vreo două zile… A, probleme obişnuite. Nimic prea periculos. Da, l-am prins până la urmă… Ei, a tras *puţin* în mine, dar nu m-a nimerit. Trăgea pe bază euclidiană… Euclidiană. Îţi explic când ajung acasă… Bine, atunci, dacă trebuie să închizi… O să iau avionul de ora nouă dimineaţa din Kinshasa.

Închise clapeta aparatului şi porni, fluierând, spre Hyundai. Pe scaunul de lângă şofer, pe care se împuşcase Ngoyi, pârâiaşe de sânge se întindeau ca o pânză de păianjen. *Ei*, îşi spuse Mativi, *asta nu e problema mea. Maşina merge mâine la spălat. Bine că măcar a deschis geamul când a făcut-o. A lăsat mai puţină murdărie decât ticălosul* ăla *de Lamant în Québec. Şi atunci m-au pus pe mine să curăţ.*

Se uită în jur, la lume.

— Te-am salvat încă o dată, bestie mare şi grasă ce eşti. Sper să-mi fii recunoscătoare.

Zâmbi pentru prima oară în săptămâna aceea.

I. AMBA

b. William Sanders îi) Traducere din limba engleză iii) Gabriel Stoian

William Sanders locuieşte în Tahlequah, Oklahoma, dar a crescut în ţinutul deluros din vestul statului Arkansas. El a apărut pe scena SF la începutul anilor 1980

cu două romane amuzante de istorie alternativă, *Journey to Fusang* (finalistă pentru Premiul John W. Campbell) şi *The Wild Blue and the Gray*, după care a scris în domeniul mister şi suspans, producând multe titluri care s-au bucurat de aprecieri critice. El îl priveşte pe vechiul său prieten Roger Zelazny ca fiind răspunzător pentru revenirea la SF, de data aceasta prin intermediul prozei scurte. Povestirile i-au apărut în *Asimov's Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* şi numeroase antologii, câştigându-i o binemeritată reputaţie ca unul dintre cei mai buni autori de proză scurtă din ultimul deceniu şi aducându-i două premii Sidewise pentru „cea mai bună povestire de istorie alternativă". În acelaşi timp a reînceput să scrie şi romane, ca *The Ballad of Billy Badass and the Rose of Turkestan* şi *The Bernadette Operation*, un nou roman SF, *J.*, şi un roman de mister, *Smoke*. Unele dintre aclamatele lui povestiri au fost colectate în *Are We Having Fun Yet?*: *American Indian Fantasy Stories*. Cărţile sale cele mai recente sunt un studiu istoric, *Conquest: Hernando de Soto and the Indians, 1539 – 1543* şi o nouă culegere, *Is It Now Yet?* (Majoritatea cărţilor sale, inclusiv reeditări ale vechilor romane, sunt disponibile de la Editura Wildside Press sau pe Amazon.com.)

Aici ne poartă pe un viitor Pământ ruinat – şi foarte probabil într-o povestire puternică despre oameni care încearcă să facă faţă pe măsură ce lucrurile merg din ce în ce mai rău…

* * *

Clientul şi-a consultat ceasul, apoi, ridicând întrebător din sprâncene, s-a uitat la Logan. Acesta a dat aprobator din cap şi, ţinându-şi palmele cu faţa în jos şi degetele răsfirate, i-a făcut un semn ce spera să fie interpretat drept liniştitor. Clientul a clătinat din cap, după care şi-a reluat veghea asupra luminişului de dedesubt. Nu era prea încântat.

Ca să nu-şi trădeze expresia de pe faţă, Logan a întors capul şi a privit spre celălalt capăt al cortului-ascunzătoare, unde Yura, călăuza de obârşie amestecată, stătea jos cu picioarele încrucişate, ţinându-şi în poală vechea puşcă Mosin cu încărcare manuală. Yura i-a zâmbit lui Logan, arătându-şi dinţii îmbrăcaţi în oţel, iar după o clipă, Logan i-a răspuns cu un surâs.

După ce s-a asigurat că avea pe faţă o expresie neutră, s-a întors către fereastra cortului şi a privit afară. Soarele se înălţase binişor; razele gălbui cădeau pieziş printre copaci şi făceau pete de lumină pe pământ. Vântul de dimineaţă se domolise şi nu se auzea niciun sunet, cu excepţia foşnetului făcut de purcelul agitat, care fusese legat de un ţăruş la capătul îndepărtat al luminişului.

Clientul îşi făcea de lucru cu aparatul de fotografiat. După cum arăta, aparatul era foarte scump, deşi Logan nu i-a recunoscut marca. Apoi, omul s-a uitat din nou la blestematul lui de ceas. Şi acela era scump. Evident, un client bine garnisit cu bani. Îl chema Steen şi era o jigodie.

La o adică, şi-a zis Logan fără să fie din cale-afară de convins, Steen nu le dăduse prea multă bătaie de cap, oricum nu la fel de multă ca alţi clienţi pe care îi mai avuseseră. Etala o atitudine de superioritate, dar mai toţi se purtau astfel. Era însă lipsit de răbdare, iar asta îl făcea să devină o pacoste, mai ales când trebuiau să stea la pândă într-un cort-ascunzătoare. De acord, înăuntrul cortului din pânză de camuflaj ancorat în copac nu exista prea mult spaţiu, şi, pe cât posibil, ocupanţii trebuiau să stea neclintiţi; toate astea i se explicaseră omului dinainte, iar dacă nu suporta vreuna dintre condiţiile impuse, putea foarte bine să rămână la Novosibirsk şi să urmărească pe săturate la televizor documentare despre animale sălbatice în libertate.

Stăteau în acel ascunziş din zori, şi pesemne că Steen socotea că răbdase prea mult. Dar ce naiba, acele câteva

ore nici nu contau când aşteptai un tigru, chiar dacă plasaseră o momeală pe teritoriul cunoscut al unui individ de existenţa căruia aveau ştiinţă.

Steen a ridicat şi coborât umerii, ceea ce a sugerat un oftat mut. Bine măcar că era în stare să-şi ţină gura, trebuia să i se recunoască măcar atâta merit. Nu semăna cu dobitocul de anul trecut din Valea Bikin, care făcuse zgomot cât să pună pe goană orice animal dintre Habarovsk şi Vladivostok, iar apoi ceruse banii înapoi pentru că nu apucase să vadă nimic interesant…

Pe neaşteptate, Logan a simţit o atingere pe umăr. A întors capul şi l-a văzut pe Yura ghemuit alături de el şi ridicând o mână. Buzele i s-au mişcat pe sub mustaţa înţesată cu fire albe şi au alcătuit un cuvânt pe muteşte: *Amba*.

Urmând direcţia indicată de arătătorul lui Yura, Logan s-a uitat pe fereastra ascunzătorii, dar nu a văzut nimic. Nici n-a auzit ceva, de astă dată chiar nimic; cu toate astea, purcelul se oprise din frământarea permanentă şi rămăsese absolut încremenit, uitându-se către acelaşi loc arătat de Yura.

Cu ochii dilataţi şi strângând aparatul foto între mâini, şi Steen se uita pe fereastră. A aruncat o privire spre Logan, care a încuviinţat cu un gest din cap.

Iar apoi, măreţul animal, în toată splendoarea lui, amintind de o flacără oranj, a păşit fără niciun sunet în luminişul inundat de soare.

Cu colţul ochiului, Logan l-a văzut pe Steen ducându-şi palma la gură, fără îndoială pentru a-şi amuţi o exclamaţie de uimire. Nici nu-i putea găsi vină pentru asta; un tigru de Amur, liber şi neîmblânzit pe propriul teritoriu, reprezenta o privelişte capabilă să ia respiraţia oricui. Cu toate că trecuse deseori prin asemenea situaţii, şi Logan a simţit, vreme de câteva clipe, o gheară în gât.

Purcelul însă vedea totul cu alţi ochi. A început să

guiţe şi să se smucească disperat pentru a scăpa din laţ, rămas cu ochii îngroziţi asupra tigrului, care se oprise şi îl măsura cu privirea.

Având chipul îmbujorat de emoţie, clientul dusese aparatul foto la ochi şi apăsa declanşatorul în mod repetat. Logan s-a întrebat dacă omul îşi dădea seama ce norocos fusese. Aveau în faţă un tigru al naibii de mare, cel mai impunător pe care Logan îl văzuse în afara vreunei grădini zoologice. A socotit că probabil cântărea între trei sute cincizeci şi patrusute de kilograme şi avea cam trei metri de la bot până la vârful cozii, deşi era greu de apreciat în condiţiile din acele momente, deoarece, în vreme ce examina purcelul, animalul îşi azvârlea coada ritmic în lateral, semn de curiozitate.

Dacă Steen se pricepea cât de cât să se folosească de acel aparat, probabil că obţinuse nişte fotografii grozave. Un mănunchi de raze de soare cădeau pe spinarea tigrului, evidenţiindu-i strălucirea şi desimea blănii ce era mai închisă la culoare şi mai caldă decât oranjul de flacără al unui tigru bengalez, având dungile mai puţin pronunţate, ceea ce făcea ca animalul să pară mai mare.

Tigrul a făcut câţiva paşi şovăielnici, parcă schiţând un dans elegant, fără ca labele enorme să facă vreun zgomot pe solul acoperit cu frunze moarte. Chiar dacă era cea mai mare felină din lume, tot a pisică semăna şi şi-a dat seama că ceva nu se potrivea în situaţia aceea. Graţie amestecului misterios de ier buri cu care Yura stropise cortul, nu reuşise să-i adulmece pe cei trei bărbaţi ascunşi în apropiere, dar parcă ştia că, în mod obişnuit, porcii nu apar în adâncul pădurii, şi încă legaţi de copaci.

Pe de altă parte, era flămând.

S-a oprit un moment, vânturându-şi coada mai iute, şi s-a ghemuit uşor. Muşchii masivi ai umerilor s-au încordat, umflându-se, semn că animalul se pregătea să facă saltul asupra prăzii…

Steen a strănutat.

Nu fusese chiar un strănut adevărat, ci mai mult un icnet, iar omul reuşise să atenueze sunetul, pentru că-şi ţinuse palma peste gură. Însă acel sunet fusese mai mult decât suficient. Tigrul s-a răsucit pe loc, a ciulit urechile şi a privit exact în direcţia din care pornise sunetul – vreme de o clipă, Logan a avut senzaţia că ochii mari şi înfiorători stătuseră aţintiţi asupra ochilor lui – apoi a ţâşnit peste luminiş ca un foc de stepă, îndreptându-se către locurile dinspre care venise. Un moment mai târziu dispăruse.

Din spatele său, Logan l-a auzit pe Yura murmurând:

— *Govno*[9].

— Îmi pare rău, a spus Steen, cu un aer prostit. Nu – în i dau seama de ce…

— Asta e, a zis Logan şi a făcut un gest din umeri. S-a ridicat greoi de pe băncuţa pe care stătuse şi a rămas aplecat, pentru că tavanul cortului era scund. Ei, măcar ai făcut câteva fotografii, nu?

— Aşa cred, a zis Steen şi a apăsat un buton, iar pe partea din spate a camerei un mic display s-a luminat, înfăţişând o fotografie colorată, de dimensiuni minuscule. Da. Apoi a ridicat privirea spre Logan, care se îndrepta deja spre uşa cu perdea, aflată în partea din spate a cortului. Acum trebuie să plecăm? Nu mai aşteptăm, poate revine?

— Nu se mai întoarce, i-a răspuns Logan. Tigrii de acest fel au fost vânaţi până aproape de dispariţie, iar asta nu s-a întâmplat de mult. Ştie că sunt oameni prin preajmă. Nu-şi va risca viaţa doar pentru un purcel. Ce naiba, doar l-ai văzut. Nu arăta deloc lihnit de foame.

— Poate vine altul…

— Nu. Tigrii sunt animale solitare şi au nevoie de un teritoriu foarte întins. Un mascul de talia aceluia sigur are

9 Lb. rusă în original: „La dracu’„ (n. tr.).

un teritoriu de cel puţin o sută treizeci până la două sute cincizeci de kilometri pătraţi, bine marcat. Poate chiar mai mult.

Vorbeau în engleză; din anumite motive, Steen părea să prefere această limbă, deşi vorbea ruseşte la fel de bine ca şi Logan.

— Sper că înţelegi, a continuat Logan, n-ai plătit decât o excursie de o zi. Dacă vrei să rămâi aici la pândă, s-ar putea să vezi altceva. Lupi, desigur, care vor apărea imediat ce aud porcul acela guiţând. Poate chiar vreun urs, deşi e puţin probabil. Dar ai văzut deja doi urşi, alaltăieri, iar lupi spuneai că ai mai văzut.

— Da. Sunt foarte obişnuiţi prin jurul Novosibirskului, a zis Steen, apoi a oftat. Cred că ai dreptate. Am face bine să ne întoarcem.

— Bine, atunci. Logan a început să coboare scara şi s-a oprit. Purcelul încă ţipa. Yura, i-a spus el în ruseşte, pe un ton obosit, pentru numele lui Dumnezeu, împuşcă odată purcelul acela.

*

Ceva mai târziu, coborau pe o potecă îngustă din pădure, urmând acelaşi drum pe care urcaseră foarte devreme în acea dimineaţă. Logan încheia şirul, avându-l pe Steen în faţa sa şi în frunte pe Yura, care-şi ţinea arma strânsă la piept, între braţe.

— Sper că i-a pus piedica, a spus Steen.

Yura a bombănit:

— Nu e sigur să aibă piedica pusă, a zis el în engleză, cu un accent pronunţat, dar perfect inteligibil, fără să privească în jur. De aia e puşcă.

Ceafa lui Steen a roşit puţin.

— Scuze, a zis el. De fapt, chiar mă bucur că cineva dintre noi e înarmat. Când mă gândesc la animalul acel pândind pe undeva…

Logan şi-a reţinut un pufnet de dispreţ. De fapt, avea

motive serioase să creadă că Yura nu ar fi împuşcat un tigru, chiar dacă acesta l-ar fi atacat. Pentru triburile tunguse şi udege, Amba era un spirit puternic şi sacru, aproape un zeu, care trebuia venerat, şi nu trebuia vătămat sub nicio formă.

Pe de altă parte, Yura era pe jumătate rus – asta dacă nu dădeai crezare poveştilor pe care le spunea despre faptul că bunicul lui fusese prizonier politic din Krîm Tătar, ce scăpase din gulag şi se refugiaseîntrun sat nanai de la naiba în praznic – şi era greu de spus care origine a lui predomina. Logan bănuise mereu că lucrurile s-ar fi lămurit doar în clipa când un tigru l-ar fi atacat chiar pe Yura ori pe altcineva.

Puşca slujea pentru alt fel de protecţie. În acea regiune, oamenii deveneau traficanţi de droguri şi de bunuri de furat, braconieri; tot aici găseai dezertori din armată, transfugi coreeni sau chinezi şi oamenii care îi transportau. Nu ştiai niciodată peste ce puteai da într-o zonă atât de izolată, iar tigrii reprezentau primejdia cea mai mică.

Drumul urca pe costişa unui deal nu prea înalt, dar abrupt, acoperit de copaci foarte tineri. Ziua era răcoroasă, cu toate că soarele se afla sus pe cer, şi se mai vedeau, pe ici, pe acolo, mici petice de zăpadă pe sub copaci. Dar chiar şi aşa, Logan s-a văzut silit să-şi tragă fermoarul în jos pe la jumătatea urcuşului, fiindcă simţise deja picături de sudoare ce i se strecurau în jos pe sub tricou. Când au ajuns pe culme, a propus celorlalţi să facă o pauză, iar el şi Steen s-au aşezat pe un buştean. Yura s-a îndepărtat puţin şi s-a rezemat de un copac, unde şi-a scos cuţitul de la brâu şi s-a apucat să-i cureţe lama cu frunze: în ciuda ordinului dat de Logan, el preferase să înjunghie purcelul decât să risipească un cartuş valoros.

Steen a ridicat ochii spre Logan.

— Eşti american, a zis el, iar asta nu suna deloc a

întrebare. Pot să te întreb cum de-ai ajuns în ţara asta?

— M-am ocupat de problemele de securitate ale unei companii ruso-americane care administra o conductă de ţiţei, tocmai în Siberia.

— Asta a fost cu mult înainte de încălzirea globală?

Nu, doar înainte ca lucrurile să se înrăutăţească îndeajuns pentru ca oamenii să recunoască, în sfârşit, că fenomenul nu mai putea fi ascuns.

— Da, a zis Logan.

— Iar de atunci n-ai mai fost acasă?

— Pentru mine, a făcut Logan, glasul lui sunând ceva mai aspru decât şi-ar fi dorit, acasă este un loc pe nume Gaveston, Texas. Se află sub apă de ani buni.

— Aha, a zis Steen şi a dat din cap. Îmi dau seama cum e. Ca şi tine, nu am la ce să mă întorc.

Ei, lasă-mă, a gândit Logan, *mai ales unul pe care-l cheamă Steen*. Probabil era olandez ori belgian; şi, având în vedere creşterea nivelului mării şi frigul ce transformase tot nord-vestul Europei într-o ladă frigorifică după ce procesul de topire a calotei polare făcuse Curentul Golfului să devieze, Ţările de Jos nu o duceau prea bine în acele zile.

Pesemne că Steen fusese unul dintre cei ce o şterseseră la vreme, care avusese inteligenţa, resursele necesare şi norocul probabil că avusese din toate câte ceva – ca să prindă dezvoltarea explozivă a Siberiei chiar de la început, asta înainte ca afluxul de refugiaţi occidentali să devină un val mareic, când autorităţile ruseşti au început să le trântească uşa în nas nou-veniţilor. Şi pesemne reuşise din plin în domeniul lui; era suficient să te uiţi la el şi să te gândeşti că-şi permisese să plece într-o vacanţă de bogătaş în Orientul îndepărtat. Fără a mai vorbi de faptul că avea şi relaţiile necesare pentru a obţine toate aprobările impuse pentru acea mică aventură.

Logan s-a ridicat şi a zis:

— Gata. Trebuie să ne continuăm drumul.

*

Drumeagul cobora abrupt pe celălalt versant al dealului, şerpuind de-a lungul unui pârâiaş, ieşind apoi la un drum forestier vechi şi nefolosit de multă vreme, având suprafaţa plină de şleauri adânci, năpădită de buruieni şi vegetaţie pitică. Era o relicvă din vremurile ticăloase de odinioară, când între prinderi ilegale de exploatare a lemnului îşi făcuseră de cap în ţinutul aflat la sud de Amur şi la est de Usuri, răzând de pe suprafaţa pământului suprafeţe uriaşe de păduri chipurile protejate, fără să fie cât de cât deranjate de autorităţile mituite, exportând cheresteaua către pieţele chineză şi japoneză, mereu flămânde după asemenea mărfuri.

Se exploatase în mod diabolic şi, totuşi, asta nu atârnase prea greu în balanţă până la urmă. Bătrâna taiga, pădurea de conifere ce supravieţuise vreme de mii de ani, nu fusese în stare să reziste temperaturilor tot mai ridicate; încălzirea globală o ucisese mai repede şi mai eficient decât reuşiseră să o facă tăietorii de copaci.

Însă în acele momente pieţele oricum se prăbuşiseră, împreună cu economiile ţărilor industrializate; iar cei ce exploatau cheresteaua se mutaseră deja la nord de Siberia, unde se găseau păduri vaste şi unde se crease o cerere nemăsurată de lemn pentru ridicarea de oraşe care apăreau precum ciupercile după ploaie. Lăsate în pace, zonele despădurite începuseră să se repopuleze, de la tufişuri scunde şi dense şi terminând cu copaci tineri şi îndărătnici.

Iar pentru populaţia de căprioare acest lucru reprezentase un noroc nesperat, aducător de hrană uşor accesibilă; iar, foarte curând, turmele de căprioare se înmulţiseră peste tot, spre încântarea tigrilor, urşilor şi lupilor care nu prea găsiseră prăzi în ultimele decenii.

Pe acel drum, Logan şi Steen au avut loc să meargă

alături, însă Yura a continuat să păşească în frunte. Steen a păstrat tăcerea o bună bucată de vreme, iar când Logan începuse să spere că situaţia va rămâne aşa, omul a reînceput discuţia:

— N-am obţinut mare lucru.

Luat prin surprindere, Logan s-a mirat:

— Poftim?

— N-am făcut mare lucru, a repetat Steen. Trebuie să recunoşti că n-am văzut prea multe. Doar un minut. Nici măcar atât.

Într-un târziu, Logan a priceput. *Iisuse*, a gândit el, *clocește chestia asta de mai bine de cinci kilometri*.

— Domnule Steen, a început el pe un ton stăpânit, ai făcut contract cu noi să te aducem în zona aceasta ca să-ţi oferim şansa de a vedea şi fotografia animale în mediul lor natural. Sper că n-ai uitat: prin contract, nu se garantează că vei vedea un tigru. Se precizează doar că noi vom depune toate eforturile ca să-ţi arătăm unul. Lucru pe care l-am făcut, iar în dimineaţa asta, chiar ai văzut şi fotografiat un tigru.

Pe faţa lui Steen a apărut o expresie mohorâtă, de îndărătnicie.

— Legal vorbind, ai dreptate, a zis el. Dar tot nu mi se pare cinstit. Având în vedere cât vă plătesc, nu am obţinut prea mult.

— Domnule Steen, a spus Logan, căutând să-şi păstreze cal mul, nici nu-ţi dai seama ce noroc ai avut. Unii dintre clienţii noştri pierd chiar şi o săptămână, stând în cortul-ascunzătoare în fiecare zi, ca să poată vedea un tigru. Unii nu au parte de nimic.

Steen a clătinat din cap.

— Uite, a zis Logan, dacă socoteşti că nu ai văzut de ajuns în dimineaţa asta, şi dacă vrei să încerci din nou, putem stabili o nouă ieşire. Se adaugă la pachetul iniţial, şi nu va fi cu mult mai scump.

Steen l-a privit lung pe Logan.

— O să mă mai gândesc, a zis el într-un final. Poate. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să plătesc mai mult, dar poate vin la biroul vostru mâine dimineaţă şi stabilim atunci.

— Bine, a convenit Logan. Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere.

În sinea lui, clocotea: *Mare ticălos eşti. Jigodie bogată, cu aparatul acela al tău scump pe care ar trebui să ţi-l vâr în fund, împreună cu nenorocitul acela de ceas de ultimă generaţie*. În ciuda gândurilor ce-i veniseră în minte, şi-a înfundat mâinile în buzunarele jachetei şi a continuat să meargă, păstrând totul pentru sine. Clientul are întotdeauna dreptate.

Câteva ore mai târziu, au ajuns într-o zonă defrişată destul de întinsă de pe culmea unui deal, unde un bărbat scund şi bine clădit stătea alături de un elicopter Mi-2. Pe spate îi atârna o puşcă automată Kalaşnikov.

— Logan, a exclamat el şi a ridicat o mână în semn de salut. *Zdrastvuite*[10].

— Bună, Mişa, i-a răspuns Logan. Ceva noutăţi?

— Nimic nu s-a mişcat. Vă aşteptam, şi-mi îngheţase fundul de frig. Unde e încălzirea asta globală de care se tot vorbeşte?

— Lasă-te de prostii. Acum zece ani, pe vremea asta, chiar c-ai fi îngheţat de tot dacă te aflai pe-aici. Zăpada ţi-ar fi venit cel puţin până la fund.

— Nu mă lua în seamă, glumeam şi eu, a spus Mişa în engleză, iar apoi, trecând din nou la limba rusă, a continuat: Cum a mers? Şi-a văzut tigrul?

Logan a dat afirmativ din cap, urmărindu-l în acest timp pe Steen urcând în elicopter. Yura rămăsese în apropierea unui copac şi urina de zor.

---

10 Lb. rusă în original: „Bună ziua” (n. tr.).

— Aşa repede? s-a mirat Mişa. *Boje moi*[11], dar rapizi aţi fost.

— Chiar prea rapizi. Steen ajunsese deja înăuntrul elicopterului, astfel că Logan s-a gândit că acesta nu-l mai putea auzi, dar oricum nu-i mai păsa. I-a povestit lui Mişa ce se întâmplase.

— Nu mai râde, s-a grăbit el să adauge, văzând că Steen îi urmărea pe geamul cabinei. Acum nu e deloc încântat. Consideră că nu a căpătat ce merita pentru banii plătiţi.

— *Şto za ciort*[12]? Dar ce aştepta? Să-i apară un şir de tigri care să cânte ceva în cor, ca la spectacol? apoi a aruncat o privire în jur. Şi cu porcul ce-aţi făcut?

— L-am pus pe Yura să-l ucidă. Ar fi fost un chin să-l aducem târâş până aici, şi nici acolo nu-l puteam lăsa, sărmanul de el, legat, în aşteptarea lupilor.

— Mare păcat. Îl puteam duce la restaurantul Katia şi îi puneam pe cei de-acolo să-l facă la proţap.

Şi-a scos arma de pe spinare şi i-a întins-o lui Logan.

— Ai grijă, te rog, de ea, iar eu o să încerc să ridic vechitura asta de la sol ca să ajungem iarăşi acasă.

*

— Ia zi, a făcut Misa, crezi că era acelaşi tigru? Cel mare pe care l-am văzut toamna trecută?

— Aşa mi s-a părut, a spus Logan, umplându-şi din nou pa harul. Bineînţeles, nu ai cum să fii sigur, dar am mers în acelaşi loc şi nu-mi închipui că ar putea exista doi masculi cu teritorii atât de aproape unul de al celuilalt.

Era seara târziu şi amândoi stăteau în restaurantul Katia din Habarovsk.

În sala mare erau aglomeraţie şi gălăgie, iar aerul era apăsător din cauza fumului de ţigară. Pe masa dintre ei

---

11 Lb. rusă în original: „Vai de mine” sau „Mamă, Doamne” (n. tr.).

12 Lb. rusă în original: „Dar ce voia?” (n. tr.).

trona o sticlă de votcă de un litru, care se cam golise.

— De fapt, a continuat Logan, mi-e greu să-mi imaginez doi masculi atât de mari, asta-i treaba. Dacă nu e vorba de acelaşi individ, şi dacă toţi ajung atât de mari, atunci o să încep să cer mai mult pentru că-mi risc pielea până acolo.

— Asta ne-ar folosi amândurora, cred că-ţi dai seama de asta. Dacă ştim că putem găsi oricând o felină atât de arătoasă, atunci suntem oameni făcuţi. Brusc, s-a strâmbat. Asta, dacă nu se găseşte vreun nenorocit care să-l împuşte. O blană de asemenea dimensiuni ar însemna ceva bani, nu?

— Piaţa s-a cam restrâns, a spus Logan. Chinezii au prea multe probleme ca să se mai arate interesaţi de blănuri frumoase – furtuni de nisip şi tornade din cauza secetei, jumătate din populaţie care încearcă să pătrundă în Mongolia – şi bătrânii bogaţi care consideră că extrasul din penis de tigru i-ar ajuta să mai facă puţin sex au prea multe pe cap străduindu-se să se agaţe de ceea ce au. Ori încearcă să o şteargă.

— Tot ce spui e adevărat, a confirmat Mişa, cu o mişcare din cap, şi uitându-se cam lung la Logan; depăşise deja măsura cu păhărelul. Dar să ştii că mai există unii care încă au curaj şi obţin ceea ce vor. Asemenea oameni vor exista întotdeauna, atât în China, cât şi în Rusia. Apoi a zâmbit strâmb spre Logan. Iar treaba asta e bună pentru noi, nu?

Logan a sorbit din pahar şi a făcut o strâmbătură, interpretată drept încuviinţare. Mişa avea dreptate; partea cea mai profitabilă a afacerii lor depindea de dorinţa unora de a obţine ceea ce-şi doreau. Ţinând seama de restricţiile impuse asupra zborurilor – probabil că Rusia era una dintre puţinele ţări ce scoteau un oarecare profit din încălzirea globală, însă, una peste alta, era de ajuns – iar pentru cei care călătoreau în interiorul zonei considerate

drept protejată era teoretic aproape imposibil să se închirieze vreun avion privat în ţinutul Sikote-Alin. Existau, totuşi, anumite excepţii necesare.

— Lasă asta acum, Mişa, a spus Logan. Doar ştii foarte bine că toţi clienţii noştri sunt persoane cu acreditări imbatabile, aflate în misiuni preponderent documentele lor.

— *Kaniecino*[13]. Uitasem asta. Of, Rusia, unde-a ajuns Rusia noastră. Mişa a golit paharul, după care şi-a mai turnat unul. Am fost săraci atâţia ani, încât am căzut pradă corupţiei. Acum am devenit cea mai bogată ţară din lume, dar corupţia persistă. Cum sună proverbul acela englezesc: „Puterea obiceiului”, nu?

— A obişnuinţei.

— Aşa, ai dreptate. Cum se face că mereu… S-a oprit şi a ridicat privirea spre bărbatul care se apropia de masa lor. *Govno*. Ia te uită cine vine spre noi. Înalt, slăbănog şi cu nasul coroiat, Evgheni Lavruşin şi-a croit drum prin mulţime, iar poalele hainei lungi de piele au fluturat larg, evidenţiindu-i blugii originali. S-a oprit alături de masa lor şi a întins mâna spre Logan.

— Hai, salutare, a zis el. Logan, tu eşti omul de care am nevoie. Cum îţi merg treburile?

Vorbea englezeşte cu un accent ciudat de amestecat, mai mult de Brooklin decât rusesc. Vreo doisprezece ani fusese şofer de taxi în New York, asta înainte ca Statele Unite, cu o xenofobie crescândă, să ajungă într-o asemenea situaţie încât să nu mai admită prelungirea cărţii verzi ce permitea dreptul de muncă. Acum, omul locuia la Habarovsk şi deţinea un mic parc de camioane, reuşind să aibă suficiente contracte legale cât să-şi acopere adevăratele îndeletniciri. Avea reputaţia că este în legături strânse cu mafia, dar probabil că nu era vorba de

13 Lb. rusă în original: „Am priceput” (n. tr.).

ceva foarte bănos.

Logan s-a prefăcut că nu vede mâna întinsă a individului.

Evgheni s-a uitat în jur cu un aer teatral, apoi s-a aplecat în faţă, lăsându-şi palmele pe tăblia mesei.

— Am o propunere de afaceri pentru voi, a spus el cu glas ceva mai scăzut. Ar ieşi bani serioşi din asta…

— Nu, a repetat Logan, iar apoi, mai apăsat când Evgheni a dat să adauge ceva: Nu, ce Dumnezeu. *Niet*[14]. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu ne interesează.

— Pe de altă parte, a spus Mişa în ruseşte, de când călătoresc muşteriii tăi cu avionul? S-au săturat să mai fie încărcaţi claie peste grămadă în bena camioanelor tale?

Evgheni a avut o tresărire care a făcut gulerul hainei de piele să i se ridice pe gât.

— Iisuse, nu mai vorbi asemenea prostii… Apoi a aruncat o privire în jur. Ascultă, de data asta nu sunt chinezoi, înţelegi? E i, da, într-un fel, tot despre ei e vorba, dar…

— Evgheni, i-a zis Logan, am avut o zi al naibii de grea. Ia du-te şi lasă-ne.

— Gata, am priceput. Uite, că plec. A dat să se îndepărteze, apoi s-a răsucit şi s-a aplecat peste masă. Încă ceva. Voi doi ştiţi unde s-ar găsi nişte tigri cu adevărat mari, corect?

Dacă s-ar întâmpla să aveţi vreo urgenţă cu banii, ştiu eu pe unii care ar plăti un preţ tare bun pentru o blană ca lumea… (Logan a vrut să se ridice în picioare.) Bine, bine, a zis Evgheni şi a ridicat ambele braţe în aer, după care a început să se retragă cu spatele. Potoleşte-te, dom’le. Dacă vă răzgândiţi, ştiţi voi unde să mă găsiţi.

— Da, a mormăit Logan în timp ce Evgheni dispărea în mulţime. O să răsturnăm cerul şi pământul să te găsim…

---

14 Lb. rusă în original: „Nu” (n. tr.).

Ia mai dă-mi sticla aia, Mişa. Simt nevoia de încă un păhărel.

— Mă-ntreb ce-a vrut, a zis Misa, cu un aer gânditor. Din câte ştiu, afacerea lui de bază e introducerea de imigranţi ilegali din China. Crezi că s-a vârât şi în chestii cu droguri?

— N-are importanţă, a zis Logan şi a terminat de turnat în pahar, după care a căutat din ochi dopul sticlei de votcă. Nici măcar nu vreau să ştiu… în fine, acesta e oricum ultimul. Mâine trebuie să tratez cu Steen, a zis el şi a înşurubat dopul strâns, şi sigur nu vreau să fac asta având vreo durere de cap.

*

Însă, în dimineaţa următoare, Steen nu a mai apărut.

— N-a trecut pe aici, i-a spus Lida Şapoşnikova lui Logan, când acesta a ajuns la birou. Am venit devreme azi, pe la opt şi jumătate, ca să-i pregătesc decontul, dar nu a venit.

Logan s-a uitat la ceas.

— Nu-i nici zece. Probabil că încă nu s-a trezit. Mai aşteptăm.

Biroul se afla în camera din fată a unei case destul de modeste şi dărăpănate de la marginea oraşului Habarovsk, situată nu departe de aeroport. Personalul secretarial era alcătuit doar din Lida. Camerele din spate gemeau de echipamente şi alte lucruri – corturi de camping, pânză de camuflaj pentru înjghebarea de corturi-ascunzătoare, ochelari şi binocluri pentru vedere pe timp de noapte şi câte altele – cărora li se adăugau o serie de componente misterioase, cu ajutorul cărora Mişa reuşea să menţină elicopterul în stare de funcţionare. Bucătăria era singura care îşi păstrase destinaţia iniţială. Logan a intrat în ea şi şi-a turnat o cană de cafea, pe care a luat-o la biroul lui şi s-a aşezat ca să aştepte, în vreme ce Lida şi-a reluat lucrul la computer.

Câteva ore mai târziu însă, cum se apropia amiaza şi Steen nu dădea niciun semn de viaţă, Logan a zis:

— Poate c-ar trebui să-i telefonezi. Întreabă-l când are de gând să vină.

Apoi s-a ridicat şi a ieşit pe verandă ca să stea la aer curat. Când s-a întors înăuntru, Lida i-a spus:

— Am telefonat la hotelul lui. A plecat de acolo azi-dimineaţă la nouă.

— Drace. Dă repede telefon la…

— Am făcut-o deja. Lida s-a rezemat de spătarul scaunului şi l-a privit cu ochii ei uşor migdalaţi, moştenire de la bunica ei de origine coreeană. A plecat cu zborul de dimineaţă spre Novosibirsk.

— Mare javră, a zis Logan în engleză.

— Aşa se pare, a întărit Lida în aceeaşi limbă.

— În fine, a făcut Logan şi şi-a trecut podul palmei peste bărbie. Asta e, continuă şi fă-i nota de plată şi încasează-l. Ai numărul cărţii lui de credit, din care şi-a plătit avansul.

Lida a dat din cap şi apoi s-a concentrat asupra monitorului. Câteva minute mai târziu, a bolborosit ceva mai mult pentru sine şi a început să apese tastele cu rapiditate, moment în care Misa a deschis uşa şi a intrat.

— *Sukin syn*[15], a zis el, după ce Logan i-a povestit ce se petrecuse. Ne-a lăsat cu ochii în soare?

— Nu-i nimic, a spus Logan. A făcut semn către biroul la care Lida discuta în acele momente cu cineva la telefon. Îi trecem cheltuielile în cont şi…

— Nicio şansă, a spus Lida, care a aşezat receptorul în furcă şi s-a întors spre ei. Cartea de credit n-are nicio valoare. A anulat-o.

— Se poate aşa ceva? a întrebat Mişa. E atât de simplu?

---

15 Lb. rusă în original: „Ce ticălos, jigodie” (n. tr.).

— A făcut treaba asta ieri, a precizat Lida. Şi-a plătit nota de la hotel cu un cec.

Fiecare dintre ei a rostit vorbe de ocară în toate limbile cunoscute.

— Dar nu are cum să ne scape fără să plătească, nu?

— Legal, nu are cum. În lumea reală… a spus Logan şi a ridicat din umeri. Sigur are relaţii. Doar ştiţi ce greu e să-i faci ceva unui pilos. Putem încerca, dar nu cred că avem şanse mari de reuşită.

— În cel mai bun caz, a spus Lida, asta o să dureze cine ştie cât. Şi noi nu prea avem timp. A făcut un semn către ecran. M-am uitat la cifre şi nu arată deloc bine.

— Şi o să mai avem cheltuieli, a intervenit Misa. Încă nu am achitat nota pentru combustibil de la aeroport, iar inspectorul vrea să ştie de ce nu şi-a căpătat darul pe anul acesta. De aceea venisem, să vă spun asta.

— Drace, a zis Logan, simţind dorinţa să lovească ceva cu piciorul. Sau pe cineva. Mă bazam pe banii de la el ca să scăpăm din încurcătura asta. În fine, acum trebuie să ne vedem de treabă şi să găsim vreun client.

În birou s-a lăsat liniştea vreme de câteva secunde. Logan şi Misa s-au privit.

— Am putea… a început Mişa.

— Ba nu, i-a retezat-o Logan. Nu mai că aşa aveau să procedeze.

*

— Aşa cum v-am mai povestit, acum n-avem treabă cu chinezoii, le-a zis Evgheni. Acum e vorba de chinezi, dar nu de amărâţii ăia care vin spre nord ca să găsească de lucru şi o bucată de pâine. Ăştia sunt chinezi de vază, înţelegeţi? Oameni cu stare. Felul de oameni pe care nu-i arunci ca pe cartofi într-un camion.

— Asta-mi miroase a politică, a spus Logan. Dacă-i aşa, nu ne băgăm.

— Nu, nici pe departe. Este vorba de… Evgheni şi-a

ridicat umerii ciolănoşi. Băieţi, o să joc cinstit cu voi, nu ştiu despre ce e vorba, dar sigur nu are nicio legătură cu politica. Oamenii care vor să facă asta nu se ocupă de asemenea chestii.

Ceea ce însemna că aveau de a face cu mafia, iar asta însemna că Evgheni încerca să-i aburească, deoarece în Rusia conceptele de mafie şi politic nu se puteau separa. Lucrurile începeau să pută.

— Ţin să te anunţ de pe acum, a zis Misa. Eu nu pătrund în spaţiul aerian chinez. Banii nu mai ţin nimănui de cald dacă e luat la ţintă de vreun proiectil ce se ghidează după căldură.

— Am înţeles. Vedeţi voi, e vorba de o insulă de pe fluviu…

— De pe Usuri? a întrebat Logan cu un aer sceptic.

Insulele de pe Usuri erau ocupate de militari şi fortificate masiv; asta, deoarece avuseseră loc o serie de incidente de frontieră cu chinezii.

— Nu, dom’le, pe Amur. E la mama dracului spre vest de Usuri, o să vă arăt pe hartă, că mi-au dat coordonatele şi tot ce trebuie. E o insuliţă, nu cu mult mai mare decât un banc de nisip. Şi se află pe partea rusească a şenalului navigabil, dar oricum nu-i pasă nimănui, pentru că în zona aia nu e mai nimic, nici măcar vreun drum ca lumea.

A desenat cu degetele pe tăblia mesei o schemă a locului.

— Voi aterizaţi acolo, şi dinspre malul chinez o să vină o barcă. Din ea vor coborî cinci bărbaţi, voi îi preluaţi şi apoi o ştergeţi imediat. Îi lăsaţi în locul acesta de pe şoseaua principală, undeva în pustietate. Îi vor aştepta nişte oameni.

— S-ar părea că totul a fost bine pus la punct, a constatat Logan. Şi atunci, de ce mai au nevoie şi de noi? Asemenea oameni sigur au şi vreun aparat de zbor la dispoziţie.

— Da, dar nu mai e valabil. Au avut un elicopter pregătit pentru treaba asta, numai că pilotul a făcut o eroare venind încoace şi s-a făcut praf şi pulbere pe un câmp din apropiere de Blagoveşcensk. De aceea m-au întrebat pe mine dacă n-aş putea găsi pe cineva pe plan local.

— Evgheni, l-a avertizat Logan, dacă dăm de bucluc, ar fi bine să te rogi la Dumnezeu să nu ne mai întoarcem, pentru că dacă scăpăm, te găsim noi.

— Dacă iese rău, n-o să fiţi singurii care intră la apă. Oamenii ăştia, a zis Evgheni cu o expresie foarte serioasă pe faţă, cu oamenii ăştia nu te joci. Înţelegeţi ce vreau să spun?

*

— Tare-aş vrea să ştiu în ce v-aţi băgat de data asta, a spus Lida. Mai bine nu-mi povesti. Nu contează. N-aveţi niciunul de gând să-mi spuneţi, adevărat?

— H m, i-a răspuns Logan, ori, mai curând, şi-a dres glasul. Avea faţa parţial îngropată în pernă. Era somnoros şi încerca să adoarmă, numai că Lida nu voia să-şi ţină gura.

— Am vorbit cu Katia, înţelegi? a continuat ea. Ne cunoaştem de zece ani. V-a văzut cu Evgheni Lavruşin.

Logan s-a rostogolit pe spate şi, în întunericul din dormitor, a rămas cu privirea aţintită asupra tavanului.

— Nu-i mare lucru. O treabă ce presupune un zbor de nimic.

— Da, sigur. Un zbor, acolo, pentru care o să capeţi îndeajuns de mulţi bani ca să scoţi compania din belele. Chiar dacă faci o prostie, a zis ea, aş vrea să nu mă iei pe mine de proastă.

S-a dat mai aproape de el şi şi-a lăsat o mână pe pieptul lui.

— Uită-te la noi. Ai nevoie de mine mai mult decât mă iubeşti. Iar eu te iubesc mai mult decât am nevoie de tine.

Lucrurile o să se rezolve cumva, a zis ea. Nu mă vait. Numai să nu mă minţi.

Logan nu avea ce să mai răspundă la asta.

— Aşadar, a continuat ea, măcar spune-mi când e treaba.

— Mâine noapte. Ce… a zis el, în vreme ce mâna ei a alunecat mai jos.

— Atunci aş face bine să mă folosesc de tine cât mai eşti prin preajmă, a spus ea, până nu te trezeşti mort sau la răcoare.

— Lida, a protestat el, sunt obosit, serios.

Ea şi-a ridicat un picior şi a început să-l mişte în sus şi-n jos peste corpul lui.

— Ba nu eşti, Aşa crezi tu, dar nu eşti deloc obosit. Încă nu. Vezi? a făcut ea, ridicându-se şi urcându-se pe el, nu eşti defel obosit.

*

Logan s-a uitat la ceas şi a constatat că era aproape unu dimineaţa. Tremura uşor, pentru că dinspre fluviu venea o briză îngheţată.

Nu cu mulţi ani în urmă, în aceeaşi perioadă a anului, pe fluviu curgeau sloiuri mari de gheaţă, dislocate de sosirea primăverii; acum însă, în lumina lunii în creştere, doar apa întunecată aluneca la vale şi, departe, dincolo de fluviu, o pată mai întunecată reprezenta malul chinezesc.

Insula avea aproape opt sute de metri lungime şi probabil între cincisprezece şi optsprezece metri lăţime. Aşa cum le spusese Evgheni, nu era decât un banc de nisip ceva mai răsărit. Capătul dinspre amonte era presărat cu tufişuri şi trunchiuri de copaci aduse de apă, însă celălalt capăt era curat, deschis şi plat în partea de mijloc, astfel că elicopterul aterizase fără probleme.

A dus mâna spre patul Kalaşnikov-ului şi a ridicat puţin de el, uşurând apăsarea curelei ce atârna greu pe umărul lui. Alături de el, Mişa stătea ghemuit pe nisip, cu

faţa mascată grotesc de o pereche masivă de ochelari pentru vedere nocturnă.

— Deocamdată, nimic, a zis Mişa.

— Nici nu e ora.

— Ştiu. Doar că nu-mi place aşteptarea.

Logan şi-a dat seama ce-l rodea pe Mişa. Nu voise să oprească motoarele elicopterului; ţinea să fie pregătit de decolare cât mai repede în caz că se întâmpla ceva nedorit. Însă asta nu ar fi slujit la nimic; aşa cum spusese Logan, dacă cele două turbine Isotov ar fi mers la ralanti, nu ar fi avut nicio şansă să audă vreo şalupă de patrulare apropiindu-se decât atunci când ar fi fost deja prea târziu ca să scape cu fuga, şi, la o adică, încotro să-şi găsească scăparea?

Undeva, pe malul rusesc s-a auzit un lup urlând, căruia i s-au alăturat curând şi alţii. Stând ascuns de întuneric, Yura a spus ceva într-o limbă ce nu era rusă, apoi a chicotit slab.

— Lupii sunt peste tot acum, a zis Mişa. Mai mulţi decât înainte. Mă-ntreb ce găsesc de mâncare. Ştiu că populaţia de cerbi şi căprioare a crescut, dar nu cred că le ajunge.

— Dar pentru tigri a fost de ajuns, a ţinut să constate Logan.

— Chiar… fiindcă tot vorbim de tigri, a spus Mişa, tocmai mă gândeam. Poate c-ar trebui să-i acordăm acelui mascul mare ceva mai multă atenţie, înţelegi? Să ducem din când în când câte-un purcel sau o oaie acolo, ca să-l facem să vină mai des în vizită prin luminişul acela. Un tigru atât de mare înseamnă bani, nu glumă, dacă suntem siguri că apare, ca să ne mulţumim clienţii.

— Hm. Nu-i rea ideea.

— Pune-l pe Yura să presare puţin praf din acela care atrage tigrii. Apoi Misa a vorbit cu glas scăzut: Chiar crezi că are vreun efect chestia aceea?

— Cine ştie? Logan ar fi vrut ca Misa să-şi mai ţină gura, dar şi-a dat seama că acesta vorbea ca să-şi alunge starea de agitaţie. S-ar putea.

— Oamenii ăştia ai triburilor ştiu tot soiul de lucruri, a spus Mişa. Am văzut odată… A amuţit brusc. Se întâmplă ceva acolo. A întins mâna şi a reglat puţin ochelarii de vedere nocturnă. Practic, nu disting nimic, a adăugat el. Ceva ce ar putea fi un vehicul, şi nişte oameni care se foiesc acolo. Nici nu-mi dau seama câţi sunt.

Pe malul celălalt a licărit scurt, de două ori, o luminiţă roşie. Logan a scos lanterna din buzunarul jachetei şi, îndreptând-o spre celălalt mal, a aprins-o şi stins-o de trei ori.

— *Şto za ciort*? a zis Mişa. A, în regulă, aduc ceva pe fluviu. Poate-i o barcă.

Lui Logan i-a părut rău că nu-şi luase şi el o pereche de ochelari. Ori un binoclu. A tras cu urechea, dar nu a auzit decât şuieratul slab al vântului şi susurul abia audibil al apei ce curgea pe lângă malul nisipos al insulei. Până şi lupii tăcuseră.

— Am avut dreptate, e o barcă, a zis Mişa. Vine încoace. Logan şi-a scos cu un gest puşca automată de pe umăr şi a auzit un clinchet slab, semn că Yura a strecurat un cartuş pe ţeava puştii.

Mişa s-a ridicat şi şi-a scos ochelarii.

— Mă duc să încălzesc motoarele elicopterului. Câteva minute mai apoi, Logan a văzut forma întunecată şi scundă apropiindu-se de insula. Dar tot nu a auzit niciun sunet. Avea motor electric, a bănuit el. Când a ajuns mai aproape de mal, a văzut că la prova stăteau în picioare doi bărbaţi care ţineau un soi de arme. A dus degetul la piedica de siguranţă a Kalaşnikov-ului, dar a observat cum cei doi şi-au petrecut curelele armelor pe spate şi au sărit în apa mică, după care s-au apucat să tragă ambarcaţiunea gonflabilă pe nisip.

În barcă s-au ridicat câteva siluete întunecate, care au început să păşească nesigure spre prova, unde cei doi le-au întins mâinile pentru a-i ajuta să coboare. Când şi cel de-al cincilea om a ajuns pe mal, cei doi bărbaţi înarmaţi au împins barca în apă, au urcat în ea, în vreme ce pasagerii înaintau prudent pe fâşia de nisip ce-i despărţea de Logan.

Unul dintre ei s-a oprit în faţa lui. Înalt şi slab, bărbatul purta ochelari şi un pardesiu de culoare deschisă peste un costum de culoare închisă. În mâna stângă ţinea o geantă de voiaj de dimensiuni medii.

— Bună seara, a spus el în limba rusă, dar cu accent străin. Sunt doctorul Fong.

— Nu ţin să vă ştiu pe nume, i-a zis Logan. Nu vreau să aflu ceva ce nu mi-ar folosi la nimic. Tu conduci grupul?

— Aşa s-ar zice. Într-un fel…

— Bine. Atunci, pune-ţi oamenii să urce, i-a spus Logan, făcând semn cu ţeava armei către elicopterul care scotea deja un scheunat ascuţit şi pătrunzător, în timp ce elicele începură să se rotească.

Bărbatul înalt a făcut un semn din cap şi a întors capul să privească spre barcă, după care a rostit ceva în chineză. Ambarcaţiunea a început să meargă cu spatele. Bărbatul a mai spus ceva către ceilalţi, care s-au grăbit să-l urmeze către elicopter, târând după ei genţi şi boccele.

— Să mergem, i-a spus Logan lui Yura. *Davai poşli*[16].

Din josul fluviului s-au auzit din nou urletele lupilor.

*

În lumina lunii, drumul era o dâră ceva mai întunecată, ce mergea oarecum de la est la vest, traversând câmpia deschisă şi trecând prin petice de pădure foarte deasă. Nu se vedea niciun vehicul, dar Logan nici nu se aşteptase la aşa ceva. Aceea era una

16 Lb. rusă în original: aprox. „Hai să plecăm” (n. tr.).

dintre ultimele porţiuni din autostrada transsiberiană, ce trebuia terminată, însă pavajul se deteriorase deja, pentru că fusese de slabă calitate încă de la început, şi nu beneficiase de atunci de vreo lucrare de întreţinere. Foarte puţini oameni riscau să şofeze noaptea pe un drum presărat cu atâtea gropi.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici, a spus Logan, examinând harta pe care le-o dăduse Evgheni. Locul e la al treilea pod după sat, nu?

Alături de el, Misa a aruncat o privire pe geamul lateral, spre solul ce defila cu mare viteză prin dreptul lor.

— Aşa cred.

— Atunci ar trebui să mai cobori.

Mişa a confirmat din cap şi a încetinit ciclul rotoarelor. În timp ce elicopterul cobora uşor spre drum, Logan a bâjbâit prin întunericul cabinei şi a găsit geanta cu ochelarii de vedere nocturnă. Următoarea etapă avea să fie simplă, dar cu oameni ca aceia, nu se ştia niciodată.

Misa a coborât aparatul, plutind la mică înălţime, pe deasupra coroanelor copacilor.

— Nimic nu-mi displace mai mult decât să zbor noaptea, a mormăit el, dar să şi zboare la joasă înălţime, noaptea… nu cumva îi avem în faţă pe indivizi?

Logan s-a grăbit să-şi pună ochelarii de vedere nocturnă. În timp ce şi-i potrivea mai bine, farurile unui vehicul au licărit de două ori de pe şosea, probabil la vreo patru sute de metri depărtare.

— Ăştia ar trebui să fie, i-a spus el lui Misa. Treci la joasă altitudine, totuşi, să ne convingem.

*

Mişa a coborât elicopterul şi mai aproape de şosea, încetinind până la viteza aleasă de un şofer precaut, în vreme ce Logan s-a luptat cu o fereastră pentru a o deschide ca să scoată capul afară. Curentul de aer l-a izbit în ochelarii masivi, făcându-i capul să se răsucească brusc,

însă el s-a opus presiunii şi, câteva secunde mai târziu, a văzut automobilul, parcat în mijlocul drumului, cu botul spre est. A surprins câteva siluete întunecate stând în apropierea maşinii, apoi totul a dispărut din raza vederii, pentru că elicopterul depăşise locul acela.

— Ei, bine? a întrebat Misa.

Logan a dat să-i spună că totul era în regulă şi că puteau reveni să aterizeze; însă, în loc de asta, în minte i-a răsărit o idee, astfel că a zis:

— Nu, aşteaptă. Dă roată şi mergi de-a lungul şoselei din aceeaşi direcţie. Să nu accelerezi, pentru că vreau să mă uit mai atent.

Mişa a apăsat cu delicateţe pedalele şi a reglat turaţia, dând ceva mai multă putere şi urcând uşor, ca să evite un pâlc de copaci mai înalţi.

— *Şto era*[17]?

— Încă nu-s sigur.

Ceva nu i se păruse firesc, ceva legat de scena văzută pe şosea nu se brodea, însă Logan nu reuşise încă să interpreteze totul corect. Poate că era doar închipuirea lui.

Au întors, descriind un cerc larg, şi apoi au venit uruind de-a lungul şoselei. Farurile au clipit iarăşi de două ori, de data aceasta ceva mai rar şi mai lung.

— Acum, încet, te rog, a zis Logan, trăgându-şi ochelarii în jos şi aplecându-se pe geam. În regulă… asta e, perfect, dă-i înainte.

Şi-a scos ochelarii şi a închis ochii, încercând să proiecteze scena ca pe o fotografie în minte: forma întunecată a maşinii de dimensiuni medii, stând în mijlocul şoselei, flancată de două siluete umane. O alta – bărbat sau femeie – se afla deoparte, pe marginea drumului.

— Drace, a făcut Logan, apoi a deschis ochii, s-a răsucit şi a privit înapoi, printre scaune. Hei. T u. Doctore

17 Lb. rusă în original: „Ce e cu asta?” (n. tr.).

Fong.

— Da, i-a răspuns chinezul cel deşirat, aplecându-se înspre el. S-a întâmplat ceva?

— Oamenii aceştia, care vă aşteaptă, i-a zis Logan. Ştiu câţi sunteţi?

— A, sigur. Luminiţele roşii de la bordul aparatului au sclipit, reflectate de lentilele ochelarilor, când Fong a dat din cap cu convingere. Ne ştiu şi numele şi… tot, de fapt. Acest lucru este sigur.

— Care-i treaba? a vrut să ştie Mişa.

— Trei bărbaţi la vedere, lângă maşină, a spus Logan, întorcându-se spre Mişa. Şi cel puţin unul înăuntru, acela care ne face semne cu farurile. Şi aşteaptă cinci oameni.

— Şi ce-i cu asta?

— Maşina aceea nu e îndeajuns de mare ca să ia opt oameni. Dacă reuşesc, atunci e o reprezentaţie de circ. Asta mă face să-mi pun întrebări.

— Aha, a făcut Mişa şi a rămas pe gânduri. Ce părere ai?

— Cred c-ar fi preferabil să aflăm mai multe. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: Aşa, uite cum facem. Aterizează repede aici, dincolo de culmea aceea, atât cât să pot coborî. Apoi mai dai un ocol, lăsând impresia că eşti derutat, înţelegi? Fă ceva zgomot ca să mă acoperi cât eu mă apropii şi arunc o privire.

A bătut cu palma în dispozitivul de comunicaţii, aflat în buzunarul de pe mâneca stângă.

— Îţi dau eu un semn dacă poţi ateriza în siguranţă. Dacă-ţi transmit un bip lung, vino ca şi cum te-ai pregăti de aterizare, iar apoi aprinzi reflectoarele.

— Am priceput, a spus Misha. Îl iei şi pe Yura?

— Bineînţeles. Deci, e clar, da? Logan şi-a desprins centura de siguranţă şi a trecut pe scaunul din dreapta. În vreme ce a urcat din nou în compartimentul rezervat pasagerilor, doctorul Fong a întrebat:

— Spuneţi-mi, vă rog, ce s-a întâmplat?

— Încă nu-mi dau seama exact. Logan şi-a croit drum printre scaunele foarte îngrămădite în partea din spate a cabinei, unde Yura stătea lângă uşă. Să nu vă speriaţi, a spus el, sperând că Fong nu-l va observa coborând cu puşca automată. S-ar putea să nu fie nimic.

Misa a coborât aparatul şi l-a menţinut în aer la aproape un metru deasupra pavajului, rămânând în acea poziţie până ce Logan şi Yura au sărit. Imediat ce a atins asfaltul cu tălpile ghetelor, Logan a făcut o fandare din genunchi pentru a absorbi şocul şi a auzit pasul rotorului modificându-se, semn că Misa accelerase ca să ridice elicopterul din acel loc.

Yura a venit alături de Logan, care a făcut un semn scurt din mână. Drept semn că a priceput, Yura a dat din cap şi a traversat în fugă şoseaua, fără să facă niciun zgomot, apoi a dispărut în umbrele copacilor de pe partea dreaptă. Logan a mers de-a lungul drumului până a ajuns pe culmea micii pante, apoi a părăsit asfaltul, mergând pe partea stângă a drumului.

Cum copacii erau subţiri şi răsfiraţi, iar porţiunile acoperite de tufişuri îi îngreunau înaintarea în linişte, pe acea parte nu prea avea cum să se ascundă. Logan a socotit că aveau de mers aproape un kilometru şi jumătate până în locul unde era par cată maşina. Deplasându-se încet şi precaut, ţinându-şi Kalaşnikov-ul sus deasupra pieptului, a păşit înainte, paralel cu şoseaua. Avea ochelarii pentru vedere nocturnă împinşi pe frunte; erau prea greoi şi ineficienţi pentru orientarea în teren şi acum putea vedea destul de bine. Luna urcase pe cer, iar norii se risipiseră, astfel că ochii i s-au adaptat foarte curând la lumina scăzută.

Cu turbinele bubuind şi cu palele rotoarelor scoţând sunete intermitente, elicopterul a revenit pe deasupra lor, zburând de-a lungul şoselei. Brusc, a cotit într-o parte, a

parcurs un arc de cerc, întorcând, şi a traversat şoseaua, trecând scurt peste câţiva copaci, după care a început să se deplaseze în zigzag pe deasupra şoselei. Satisfăcut, Logan a surâs mai mult către sine; probabil că oamenii care aşteptau la sol erau deja destul de buimăciţi. Fără a mai vorbi de enervarea lor.

S-a gândit că trebuia să ajungă mai aproape, şi tocmai se pregătea să se deplaseze spre şosea ca să verifice; însă elicopterul a apărut din nou, zburând de-a lungul şoselei, la o altitudine ce nu depăşea probabil şase metri şi, brusc, printre copaci a licărit din nou o lumină, ceva mai aproape decât anticipase el, semn că bărbatul din maşină aprinsese iarăşi farurile pentru a semnaliza.

S-a oprit şi a rămas neclintit. Pe măsură ce zgomotul făcut de elicopter s-a stins pe drum, înapoia lui, a auzit glasul unui bărbat rostind foarte clar următoarele cuvinte:

— *Ah, yab tvoiu mati*[18].

A aşteptat până când elicopterul a încheiat cercul pe deasupra lui, astfel încât uruitul motorului să acopere orice zgomot pe care l-ar fi putut face el. Câţiva paşi iuţi, şi a rămas în apropierea maşinii, lipit de un pin pricăjit.

Şi-a tras peste ochi ochelarii pentru vedere nocturnă şi s-a aplecat în faţă, simţindu-şi sfincterul gata să plesnească.

Apoi i-a văzut, aşa cum şi-i amintea: doi bărbaţi stând de o parte şi de alta a automobilului, şi încă unul pe cealaltă parte a şoselei. Toţi trei, abia acum observa acest lucru, erau înarmaţi: aveau nişte puşti ori carabine, dar nu a reuşit să distingă toate amănuntele.

Şi-a împins ochelarii înapoi pe frunte, a verificat Kalaşnikov-ul de pe umăr şi a scos aparatul de emisie-recepţie din buzunar apăsând pe singura tastă. A ţinut-o apăsată vreme de cinci secunde, după care a închis

18 Lb. rusă în original: „Of, fir-ar mă-ta a dracului” (n. tr.).

aparatul şi l-a strecurat înapoi în buzunar, apoi şi-a scos arma de pe umăr.

Elicopterul a apărut iarăşi urlând de-a lungul şoselei, încetinind doar atunci când farurile automobilului au licărit din nou. Logan a ieşit din spatele copacului şi a început să se deplaseze cu repeziciune pe lângă şosea, fără a se mai strădui să treacă neobservat; ticăloşii aceia nu mai acordau atenţie decât elicopterului, pilotat de un individ total nepriceput.

Aparatul ajunsese să se deplaseze cu viteza unei biciclete, apoi chiar mai încet. Când a ajuns la mai puţin de şase metri de botul maşinii parcate, aparatul s-a oprit şi a rămas în aer. Şi Logan a încremenit, profitând de acele clipe ca să împingă selectorul de foc pe poziţia automat, după care Mişa a aprins brusc reflectoarele de aterizare.

Lumina orbitoare a creat un contrast neaşteptat, amintind de o fotografie în alb şi negru. Unul dintre bărbaţii aflaţi alături de automobil şi-a ridicat brusc un braţ ca să-şi ferească faţa de lumina orbitoare. Altcineva a slobozit o înjurătură.

Logan a ridicat Kalaşnikov-ul şi a inspirat adânc.

— Nimeni nu mişcă! a răcnit el, ca să acopere zgomotul făcut de rotoare. Lăsaţi armele la pământ!

Vreme de o clipă, a crezut că stratagema avea să dea roade. Bărbaţii aflaţi pe şosea au îngheţat locului, de parcă ar fi fost nişte manechine uitate într-o vitrină. Logan a avut suficient timp să se întrebe ce Dumnezeu se petrecea cu acei oameni, după care totul a părut să explodeze.

Bărbatul de pe latura cealaltă a şoselei a dat să se răsucească, foarte rapid, arma din mâinile lui descriind un arc de cerc, ajungând să fie îndreptată spre Logan. Apoi s-a auzit un bubuit asurzitor, iar el a tresărit uşor, a scăpat arma din mâini, şi s-a prăbuşit pe pavaj.

În vreme ce bubuitul armei lui Yura era reluat de ecou printre copaci, cei doi indivizi de lângă maşină au

intrat în acţiune, mişcându-se simultan şi cu o iuţeală studiată, care urmărea ceva anume. Cel aflat mai aproape a făcut un salt într-o parte şi s-a răsucit, aterizând şi ghemuindu-se, în vreme ce celălalt individ a plonjat la pământ şi a început să se rostogolească spre maşină, încercând astfel să se adăpostească după ea.

Logan l-a nimerit pe cel care era ceva mai departe în timp ce se rostogolea şi a răsucit Kalaşnikov-ul spre cel care rămăsese în viaţă. O rază roşie a străbătut până la el, iar ceva a pocnit printre tufişuri, nu tocmai foarte aproape, semn că individul trebuia să tragă în orb, pentru că ochii lui se chinuiau să-şi revină după schimbarea bruscă a intensităţii luminii. Iluminat din spate de reflectoarele de aterizare, omul a devenit o ţintă perfectă; Logan l-a doborât cu o rafală de trei gloanţe trasă spre pieptul lui.

Portiera automobilului s-a deschis brusc şi cineva a coborât. Dintre copacii aflaţi de cealaltă latură a şoselei, puşca antică a lui Yura a scos un bubuit. Asta însemna patru oameni doborâţi. Logan a păşit cu grijă spre automobil, având Kalaşnikov-ul pregătit să tragă. În apropierea portierei deschise zăcea un bărbat. Logan s-a uitat înăuntrul automobilului, verificându-l.

A scos apoi aparatul de radioemisie şi l-a activat din nou.

— În regulă, Mişa, a spus el. Acum poţi ateriza.

După aceea, a păşit spre cadavrul ultimului bărbat pe care îl ucisese şi a examinat arma ce zăcea lângă el. Era o puşcă de ţintaş tip Dragunov, echipată cu ceea ce părea a fi un dispozitiv pentru vedere nocturnă. Evident, vreun profesionist în devenire, din câte se părea.

Cum nu găsea o poziţie mai bună, s-a întors şi s-a aşezat pe capota automobilului, în vreme ce Mişa a adus elicopterul la sol. Dezgustat, a băgat de seamă că mâinile începuseră să îi tremure slab.

Având puşca atârnată pe umăr şi o armă automată

Kalaşnikov într-o mână, Yura a apărut curând în faţa lui.

— Îmi cer iertare că m-am mişcat cam încet în privinţa ultimului individ, a spus el. A înălţat arma automată în aer şi a făcut un semn cu mâna liberă către cadavrul aflat de cealaltă parte a şoselei. Uite cu ce era înarmat.

— Atunci, scapă de ea, ce Dumnezeu.

Parcă aducându-şi aminte, Logan a golit camera propriei lui arme şi apoi şi-a atârnat-o pe umăr.

Pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, a regretat că se lăsase de fumat.

Palele rotorului de la elicopterul pilotat de Mişa au început să se rotească mai lent, iar şuieratul turbinei a devenit un soi de şoaptă mai apăsată. Câteva minute mai târziu, Mişa a pornit spre automobil.

— *Boje moi*, a făcut el, rămânând cu ochii holbaţi. Ce-i cu asta?

— Aşa arată un comitet de primire, i-a răspuns Logan. Li s-a pregătit o mică ambuscadă. Cel puţin aşa arată lucrurile.

Mişa a aruncat o privire de jur-împrejur.

— Eşti convins?

— În ce priveşte ambuscada, nu sunt perfect convins. Probabil că aveau să lase pasagerii să coboare, aşteptând ca noi să plecăm, după care îi lichidau. La naiba, a exclamat Logan, uită-te numai ce putere de foc aveau. Nu cred că erau înarmaţi până-n dinţi de teama lupilor.

Yura s-a apropiat de maşină.

— În portbagaj sunt două cazmale, l-a anunţat el pe Logan. Dar şi nişte sârmă şi bandă adezivă.

— Păi, vezi? a zis Logan, după care a întors capul şi a scuipat, simţindu-şi gura foarte uscată. Nu aveau de gând să ia pe nimeni mai departe de acest loc. Poate doar să-i ducă pe toţi până în pădure.

În acele momente, chinezii coborau din elicopter,

oprindu-se în faţa maşinii şi privind miraţi vehiculul şi cadavrele. Misa a scăpat o înjurătură:

— Ce mama dracului, doar le-am spus să rămână înăuntru…

— Lasă asta acum, a spus Logan. Nu mai contează.

Doctorul Fong a pornit spre ei. Nu părea nicidecum încântat, asta a fost şi impresia lui Logan, dar pe chip nu i se citea nicio expresie de uimire.

— Cred că nu ai habar despre cele întâmplate aici, i-a spus Logan.

Fong s-a oprit alături de automobil şi s-a uitat în jur.

— Poate că da, a zis el. Să mă gândesc.

— Nu prea avem timp de gândire, l-a prevenit Logan. Trebuie să plecăm cât mai curând de aici.

— Da, a spus chinezul şi s-a uitat spre Logan. Ştii englezeşte?

— Oarecum.

— Aha, a zis Fong şi a schiţat un zâmbet. Deci eşti american. Bine. Vorbesc englezeşte mai bine decât ruseşte.

Slujindu-se de vârful unui deget, uimitor de subţire, şi-a împins ochelarii de pe nas, cu toate că aceştia nu-i alunecau. Logan a bănuit că era vorba de un tic nervos. Chinezul a făcut un gest prin care cuprindea automobilul, dar şi cadavrele.

— Ce-ar fi să ne îndepărtăm de aceste…?

— Bineînţeles, a spus Logan şi s-a îndepărtat de maşină, păşind alături de Fong până spre marginea şoselei. Vreau doar să ştiu, a spus el, despre ce fel de belea e vorba aici, dacă voi prezentaţi un risc politic…

— Nu, nici gând, a spus Fong şi s-a întors cu faţa spre el. Nu, noi nu avem nicio legătură cu politicul, după cum vă exprimaţi voi. Suntem doar un grup de oameni de ştiinţă nevinovaţi.

— Bine, dar sunt unii oameni cu greutate care au încercat să vă lichideze, a spus Logan. Pesemne că unii nu

vă consideră chiar atât de inofensivi.

— Da, dar… Fong s-a uitat spre bezna de sub copaci, apoi ochii lui au revenit asupra lui Logan. Ne-aţi salvat vieţile, a zis el pe un alt ton. Asta creează o datorie pe care nu ştiu dacă o vom putea răsplăti vreodată, însă tot vă putem oferi ceva în schimb. Unele informaţii.

— Ştiinţifice?

— Da. (Chiar dacă percepuse sarcasmul, Fong s-a prefăcut că nu a priceput. Şi-a împins, în schimb, ochelarii pe nas.) E vorba despre încălzirea globală.

Lui Logan i-au trebuit câteva secunde bune ca să-şi dea seama despre ce vorbea chinezul. Vioiciunea stârnită de adrenalină se stinsese; acum se simţea ostenit şi bătrân.

— Încălzirea globală continuă, a spus Fong. Sunt convins că deja ştiţi asta, nu cred că mai e un secret. Numai că… a început el, după care a tăcut, iar pe frunte i-au apărut cute de încruntare. E vorba de curbă… a spus el. Nu-mi aminteam cuvântul… curba arată altfel decât s-a considerat iniţial. (Apoi a descris cu degetul arătător o curbă urcătoare.) încălzirea va înregistra o acceleraţie. Rata încălzirii va creşte mereu şi… nu ştiu cum să exprim ideea asta, dar rata de creştere va spori neîncetat.

— Adică ritmul încălzirii va creşte? Fong a făcut un semn de încuviinţare.

— A, în viitorul apropiat nimeni nu va percepe vreo schimbare esenţială. Probabil că vreme de doi ani, sau chiar cinci, nu se va simţi vreo modificare, dar deocamdată nu se poate preciza… însă după aceea, şi a făcut un gest cu degetele, încălzirea va fi foarte rapidă.

— Vrei să spui că…

— Stai puţin, că asta nu e tot. Pe de altă parte, a spus Fong, s-ar putea ca procesul să dureze mai mult decât s-a calculat. Se presupune că procesul nu face decât să-şi urmeze cursul firesc, atingându-se curând un anumit prag.

Încă nu este limpede până unde merge acest prag. Şi nici măcar dacă există un asemenea prag, dacă e să vorbim în termeni practici.

Logan a auzit spusele chinezului, însă creierul lui ostenit nu a reuşit să înregistreze totul.

— Încălzirea va continua într-un ritm accelerat, a spus el, iar ritmul va creşte mereu, astfel că va fi mult mai cald decât este în prezent. Asta vrei să spui?

— Cam asta.

— Atunci, înseamnă că… Iisuse. Logan a clătinat din cap, deoarece începuse să înţeleagă. Iisuse, a repetat el prosteşte, pe un ton aproape resemnat. Vai de noi, Iisuse.

— Ai face bine să apelezi la el, asta în cazul în care crezi în el, a spus Fong. Dacă aş crede în vreun zeu, şi eu l-aş invoca. Situaţia se va agrava şi mai mult.

— Ca şi cum nu ar fi fost şi aşa destul de gravă.

— Adevărat. Nu ştiu de cât timp trăieşti în partea aceasta de lume, dar sunt convins că ai auzit cel puţin unele veşti venite din alte zone.

— Am auzit că în China e foarte rău.

— Nici nu-ţi poţi închipui. Crede-mă, este mult, mult mai grav decât orice ai auzit până acum. Guvernul menţine un control foarte strict asupra circulaţiei informaţiilor. Chiar în interiorul Chinei, nu e posibil întotdeauna să afli ce se petrece în provincia învecinată. Fong a întins mâna şi a mângâiat scoarţa zgrunţuroasă a celui mai apropiat pin. Aici trăiţi într-unul dintre puţinele locuri ce au rămas relativ neafectate de catastrofa globală. O oază izolată, plăcută şi foarte întinsă, ce a devenit prosperă peste noapte – dar şi asta se va sfârşi curând. A pufnit într-un râs care nu exprima niciun fel de amuzament. Crezi că Federaţia Rusă se confruntă cu probleme din cauza chinezilor disperaţi care trec în prezent graniţa? Aşteaptă nu mai, prietene, şi vei vedea. Gradul de disperare din ţara mea a ajuns deja la limita critică. Când oamenii îşi vor da

seama că lucrurile se vor agrava şi mai mult, vor începe să se mişte, iar pentru a-i opri nu vor mai fi suficiente posturile de grăniceri şi patrulele de frontieră. Nici măcar fluviile nu-i vor mai putea împiedica.

Logan a dat să spună ceva, însă a simţit că are un nod în gât, care îl stânjenea, astfel că nu a reuşit să vorbească.

— Jurnaliştii şi istoricii americani, conaţionalii tăi, a adăugat Fong, scriau despre o anumită tactică militară folosită de chinezi, atacuri „cu valuri umane”. Graniţa de aici va avea de înfruntat un tsunami uman.

— Te referi la război, nu? l-a întrebat Logan.

— De un fel sau altul, i-a răspuns Fong, făcându-şi de lucru cu ochelarii. Nu am calificarea necesară ca să fac speculaţii într-un asemenea domeniu. Vă spun doar că în locurile acestea nu va mai fi nicio plăcere să trăieşti.

— Mulţumesc pentru avertisment.

— Cum îţi spuneam, voi ne-aţi salvat vieţile. În cazul meu, probabil că m-aţi salvat de la ceva şi mai rău. Fong s-a întors şi a privit scena din mijlocul şoselei, unde ceilalţi chinezi se strânseseră în jurul automobilului şi al cadavrelor. Cred că aveau de gând să mă interogheze. Iar asta nu ar fi fost deloc plăcut.

— Bine, dar despre ce este vorba până la urmă? l-a întrebat Logan. De când se arată mafia interesată de câţiva fizicieni sau climatologi, sau ce sunteţi voi?

— Poftim? a exclamat Fong, luat prin surprindere. Şi-a împins ochelarii mai bine pe nas şi apoi a surâs. A, acum înţeleg. Ai fost dezinformat. Niciunul dintre noi nu este om de ştiinţă în acest sens. Nu, domeniul nostru de activitate e chimia. Chimia farmaceutică, a precizat el. Subiect de interes pentru… anumite persoane.

Logan a dat din cap. Nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi aşa ceva.

— Informaţiile pe care ţi le-am dat, a continuat Fong,

nu au nicio legătură cu activitatea mea. Le-am aflat de la fratele meu mai mare, care a făcut parte din echipa ce a descoperit toate astea. Mi-a povestit totul, arătându-mi şi cifre – nu e chiar greu, pentru că oricine cu pregătire tehnică ar putea pricepe – iar asta s-a întâmplat înainte de a fi fost ridicat.

— Ridicat? Pentru ce? a întrebat Logan. Deci e vorba despre o problemă asupra căreia guvernul chinez doreşte să păstreze secretul.

— Putem s-o luăm şi aşa.

— Şi de aceea ai hotărât să o ştergi de acolo?

— Nu tocmai. Analizam posibilitatea asta de câtva timp. Luasem deja legătura cu persoanele, cum să spun, care manifestau interes faţă de noi. Dar trebuie să admit că acele ştiri m-au făcut să iau hotărârea.

— Şi treaba care s-a petrecut aici în noaptea asta?

Fong a ridicat din umeri.

— Aşa-zisa mafie rusă nu e decât o confederaţie destul de dezlânată de facţiuni şi organizaţii locale. Presupun că cineva a prins de veste despre plan şi, din motive de ei ştiute, au decis să ne împiedice. Probabil rivali ai celor care urmau să ne angajeze. Dar asta e doar o bănuială. Apoi s-a strâmbat. Nu mă încântă că trebuie să am de a face cu asemenea oameni, dar aş fi făcut orice ca să plec din China. Şi nu mă văd ca lucrător ilegal şi prost plătit pe vreun şantier de construcţii de pe fluviile Lena sau Enisei.

Logan a dat iarăşi din cap.

— Bine, acum am face bine să plecăm de aici. Voi ce vreţi să faceţi? Nu vă putem duce cu noi, până la Habarovsk, dar…

— A, ne descurcăm noi. Maşina pare să fie neatinsă – aţi dovedit o precizie ieşită din comun în lupta asta – iar unul dintre colegii mei ştie să conducă foarte bine. Avem oameni pe care îi putem contacta, a zis Fong, câteva

numere de telefon şi o adresă din Belogorsk, unde ne putem adăposti în siguranţă.

Logan a observat că doi dintre chinezi examinau armele celor morţi, şi le manevrau cu destulă pricepere. Numai a oameni de ştiinţă nu arătau. S-a întrebat care era restul poveştii. Dar nu avea să afle nicicând, bineînţeles. Ei, ducă-se naibii!

— Deci, voi puteţi pleca, a zis Fong şi i-a întins mâna. Mulţumim încă o dată.

Logan i-a strâns mâna.

— Nu ai pentru ce, a zis el. Un client mulţumit reprezintă cea mai bună reclamă pentru noi.

*

— Hei, a zis Mişa, crezi că e adevărat?

— În clipa asta, i-a răspuns Logan, nu ştiu ce naiba să mai cred şi ce nu.

În acele momente străbătuseră trei sferturi din drumul către Habarovsk. Luna se afla deja sus pe cer, iar autostrada transsiberiană se vedea clar din elicopter. Prin urmare, condiţii perfecte pentru navigaţia conform principiului COD: adică Eu urmez drumurile. În cabina pasagerilor, Yura dormea buştean.

— S-ar putea să fi inventat toată tărăşenia, a spus Misa. Dar de ce?

— Oamenii nu au întotdeauna nevoie de vreun motiv ca să mintă. Dar, având în vedere situaţia, a zis Logan, nu-mi dau seama de ce ar vrea să piardă timpul stând pe lângă mine şi să-mi servească o scorneală.

— Ei, cu oamenii ăştia, a zis Mişa, în glasul căruia au răzbătut ecourile câtorva secole de prejudecăţi. Cine ar putea spune.

— Ei bine, dacă Fong a spus adevărul, peste câţiva ani, ori chiar mai curând, o să avem al dracului de mulţi dintre „oamenii ăştia” venind spre nord, iar atunci situaţia o să fie urâtă de tot pe aici. Chiar dacă nouăzeci la sută din

povestea spusă de Fong ar fi o prostie, a zis Logan, tot o să dăm de necazuri mari. Din câte am auzit de la alţii, amărâţii aceia au ajuns deja la marginea răbdării. Dacă lucrurile se înrăutăţesc în continuare… S-a întors şi l-a privit pe Mişa. Nu cred că am dori vreunul dintre noi să mai fim pe-aici când are să se întâmple.

Mişa a oftat apăsat.

— De acord. Am înţeles ce vrei să spui.

În depărtare, începuseră deja să se zărească luminile Habarovsk-ului. Logan s-a uitat la indicatoarele de combustibil. Reuşiseră să se încadreze în consum în acea cursă; nu aveau să tremure că nu vor ajunge acasă, dar urmau să apeleze totuşi la combustibilul de rezervă.

— Unde o să pleci când va veni momentul? l-a întrebat Mişa.

— Habar n-am, i-a răspuns Logan, frecându-se la ochi şi regretând că nu luase cu el un termos cu cafea. Undeva la naiba. În nord, probabil.

— Te-ai gândit vreo clipă să te întorci în America?

— Nu tocmai. La o adică, nici nu-s convins că mi s-ar permite întoarcerea. Trăiesc în afara ţării de douăzeci de ani, iar cei care locuiesc mai mult de cinci ani în străinătate sunt trecuţi în mod automat pe lista celor care prezintă riscuri pentru Securitatea Naţională. În orice caz, a spus Logan, lucrurile s-au împuţit de tot în Statele Unite, şi nu doar din cauza modificărilor vremii şi a creşterii nivelului oceanului. Nebunia a început acolo de multă vreme. Chiar înainte de plecarea mea.

— Şi atunci, rămâne Canada? l-a întrebat Misa.

— În prezent, în Canada se pătrunde mai greu decât aici. În special pentru cei din State. Alaska, a zis Logan pe un ton gânditor, da, acum ar putea fi o posibilitate. Se spune că secesioniştii plătesc bani buni mercenarilor. Numai că am cam îmbătrânit pentru aşa ceva.

— În noaptea asta n-ai acţionat ca un bătrân. Pe

întuneric, aproape c-a reuşit să distingă sclipirea dinţilor lui Mişa, care zâmbise. Dom'le, uitasem cât de bun eşti.

— Lasă prostiile. Nu, cred că tot Siberia aş alege-o, asta dacă mă hotărăsc să plec de aici. Cunosc câţiva oameni din vremurile bune, şi am păstrat legătura cu ei. Vrei să vii şi tu? Se găseşte oricând de muncă pentru un pilot bun.

— Tot ce se poate. O să mă mai gândesc. Pe vremuri, ne-am simţit bine în Siberia, nu? Iar acum nici nu ar mai fi prea frig.

Habarovskul se vedea din ce în ce mai bine acum, o întindere de lumini gălbui aflate la nord de fluviu. Lumina lunii arunca sclipiri blânde pe suprafaţa Amurului, conturând grupul de insule de la confluenţa cu Usuri.

— O iei şi pe Lida cu tine? l-a întrebat Mişa.

— Nu ştiu, a spus Logan, care nu se gândise la asta. Probabil. Dacă vrea să vină. La o adică, de ce nu? S-a ridicat în capul oaselor pe scaun şi şi-a întins picioarele atât cât i-a îngăduit spaţiul destul de zgârcit. Încă nu m-am hotărât, înţelegi, a spus el. Nu întreprind nimic decât după ce îmi găsesc timp să analizez totul în amănunt. A privit înainte. Spre luminile oraşului. Acum trebuie să rezolv chestiuni mai presante. Începând cu o discuţie ceva mai de durată cu Evgheni.

*

Însă a doua zi, lucrurile s-au precipitat nebuneşte şi nu a mai avut vreme să se gândească la Evgheni ori la chinezi, ori la orice altceva. Membrii unei expediţii ştiinţifice perfect legale, un soi de echipă de geologi şi topometri, i-au telefonat tocmai din Komsomolsk, solicitând în regim de urgenţă servicii de transport, deoarece pilotul lor se îmbătase şi dispăruse cu avion cu tot, fără să anunţe unde se găsea.

Şi tot astfel, în următoarele două săptămâni, viaţa lui a fost insuportabil de agitată, deşi profitabilă. Logan era

prea preocupat ca să acorde atenţie vreunui lucru ce nu reprezenta o problemă imediată; abia l-a ascultat pe Yura când acesta a venit să-i spună că-şi lua câteva zile libere ca să verifice un zvon care îi ajunsese la urechi.

Însă într-un târziu, treburile s-au rezolvat, iar viaţa lui a început să revină la un ritm ceva mai puţin dement; şi chiar atunci când Logan hotărâse să analizeze din nou probleme mai vechi şi mai noi rămase nesoluţionate, Yura a apărut la birou şi i-a spus că descoperise ceva ce merita văzut.

— Vino cu mine, i-a spus el lui Logan. Trebuie să-ţi arăt.

Pe faţă avea o expresie care făcea inutilă orice opoziţie ori refuz.

— Avem nevoie de elicopter? a întrebat Logan.

Yura a dat din cap în semn că da.

— În regulă. Hai să-l găsim pe Mişa.

— Ei bine, a spus Mişa cu glas gâtuit, acum ştim ce mâncau lupii.

Logan nu i-a răspuns. Se chinuia prea mult ca să nu-şi verse şi maţele pe gură.

— Şi urşii, a spus Yura, şi a arătat cu vârful ghetei către un cadavru din apropiere. Vedeţi? Urmele de colţi sunt prea mari pentru a fi de lup.

În luminişul unde se găseau zăceau împrăştiate între cincisprezece şi douăzeci de cadavre. Era greu de precizat, deoarece unele fuseseră târâte spre desişul pădurii, iar majoritatea ajunseseră în cel mai bun caz să fie dezmembrate.

— Tigri, în unele locuri, a adăugat Yura. Nu şi în locul acesta.

— Câte? a reuşit Logan să îngaime. La locuri mă refer.

— Habar n-am. Unsprezece până acum, atâtea am găsit. Ar putea fi mai multe. Am renunţat să mai caut. Pe

faţa lui a apărut o expresie de dezgust. În unele părţi, situaţia e mai urâtă decât aici. Cadavrele se aflau acolo de mai multă vreme. Putrezite, duhneau…

— Da, înţeleg, s-a grăbit Logan să spună, simţind că stomacul i se revoltă din nou. Te cred pe cuvânt, dar nu mai povesti.

Duhoarea era şi acolo destul de pronunţată, deşi cadavrele încă nu păreau să fie într-o stare avansată de descompunere. Aveau totuşi noroc pentru că era prea devreme ca insectele să fie foarte numeroase. Peste câteva săptămâni, însă… A alun gât însă din minte orice imagine de acest fel. Mai bine zis, s-a străduit.

— Şi locurile astea, a zis Mişa, sunt dispersate în jurul acestei zone?

Yura a confirmat cu o mişcare din cap.

— Mai toate se află în apropierea vechilor drumuri forestiere, ca aici. Şi întotdeauna apare cam acelaşi număr de chinezi.

Logan s-a întrebat cum de-şi dăduse seama de asta. Cadavrele pe care le vedea abia de puteau fi considerate ca aparţinând unor oameni.

— Au venit pe drumul forestier, a spus Yura, arătând cu degetul. Un camion, nu foarte mare, nu am idee ce marcă era. A oprit în apropierea copacilor de acolo şi au coborât cu toţii. Au coborât de pe drum până aici. Chinezii au fost aliniaţi, cu faţa spre direcţia aceea şi siliţi să îngenuncheze. Patru bărbaţi au rămas puţin în spatele lor şi i-au împuşcat. A ridicat între degete un tub decolorat de cartuş. Pesemne că au tras foc auto mat. Unii dintre chinezi au încercat să fugă. Unul aproape că reuşise să pătrundă în pădure când l-au doborât.

Misha l-a ascultat cu un aer sceptic; pesemne se întreba dacă Yura îşi dăduse seama de toate acestea doar după semnele rămase pe sol. Logan nu s-a mirat. Îl văzuse pe Yura în acţiune de nenumărate ori în trecut.

— Şi au acţionat la fel în toate locurile, a adăugat Yura.

— E vorba de acelaşi camion?

— N-aş putea spune cu certitudine. În unele locuri aşa a fost.

— Sărmanii de ei, a spus Mişa. Îngrămădiţi în bena unui camion, azvârliţi de acolo-acolo pe drumul desfundat, pesemne şi rupţi de foame. Sunt ameţiţi, slăbiţi, derutaţi, uşor de manevrat. Le spui să se alinieze şi să îngenuncheze, şi nu-ţi mai fac niciun fel de necaz.

— Într-un loc, a spus Yura, lucrurile arătau ca şi cum unii dintre chinezi au încercat să riposteze. Dar nu le-a folosit la nimic.

— Neamurile tale au ştiut de treaba asta? l-a întrebat Logan.

— Unii ştiau câte ceva. Zvonurile circulă, aşa am aflat şi eu. N-au mai rămas multe sate pe aici, a zis Yura. Majoritatea oamenilor s-au retras când s-a început exploatarea pădurii. Ori poate că şi tăietorii de copaci i-au izgonit.

— Ai idee de când se desfăşoară treaba asta?

— Din câte am auzit, şi din felul cum arătau cadavrele din unele locuri, a zis Yura, cam de vreun an.

Logan şi Misa s-au privit cu subînţeles.

— Cred că trebuie să facem o vizită cuiva, a spus Logan.

*

— Chinezoi? a întrebat Evgheni Lavruşin, nevenindu-i să creadă? Despre chinezoi e vorba?

S-a frecat cu dosul unei mâini în locul iritat de pe faţă, de unde Yura a smuls banda adezivă pe care i-o lipise peste gură. A făcut asta cu destulă stângăcie; încă avea încheieturile legate laolaltă cu bandă.

Alături de el, pe bancheta din spate a maşinii, Logan i-a răspuns:

— Nu numai. Plănuiam mai de mult să avem o discuţie cu tine.

— Hei, băieţi, a zis Evgheni, nu vă condamn că v-aţi supărat, pentru că şi pe mine m-ar fi deranjat. Jur că n-am ştiut că lucrurile aveau să se împută atât de rău.

Avea glasul mai strident decât de obicei şi vorbea foarte precipitat. Emana un miros acru de sudoare amestecată cu spaimă, atât de persistent şi pătrunzător, încât Logan s-a simţit îndemnat să deschidă un geam, în ciuda aerului foarte rece de dimineaţă.

— *Mulţi* oameni sunt sictiriţi de ceea ce s-a întâmplat, a spus el. Unii oameni cu *greutate*. Dacă ei ar fi considerat că am avut ceva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, acum n-aş mai fi în viaţă ca să vorbesc cu voi. Credeţi-mă pe cuvânt.

— Să te credem? i-a aruncat Misa peste umăr. Aşa cum te-au crezut şi chinezii aceia?

— Ei, la dracu'. Ce mare chestie? Uitaţi, le-a spus Evgheni, trebuie să pricepeţi cum merg lucrurile. Înainte, puteai aduce câţi chinezi pofteai, şi nimeni nu se sinchisea, ţinutul e mare, şmecherii se bucurau că au mână de lucru ieftină, iar poliţiştii se arătau înţelegători atâta vreme cât îşi primeau tainul.

Mişa a virat brusc pentru a evita o groapă de pe şosea. Evgheni s-a dezechilibrat şi a fost aruncat peste Yura, care l-a înjurat şi l-a împins la locul lui.

— Ce naiba, a strigat Evgheni. Haideţi, oameni buni, nu-mi scoateţi nici măcar banda asta de la mâini? Nu, i-a răspuns Logan. Ce spuneai?

— Cum? A, aşa. Înţelegeţi? Totul s-a schimbat acum. Mai poţi aduce acum, dar câte puţini, şi din când în când, ca indivizii aceia pe care i-aţi preluat voi. Dar dacă mă apuc să aduc chinezoi în număr mai mare, a continuat Evgheni, adică îndeajuns ca să scot profit, mamă Doamne, o păţesc de nici nu vă închipuiţi. Dacă e prins vreun

imigrant ilegal şi vorbeşte, am ars-o.

— Şi atunci, le iei banii, a spus Logan, şi-i arunci într-un camion, după care îi duci în pădure şi-i împuşti.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis Evgheni. Glasul lui căpătase un ton jignit, sugerând nerăbdarea; pe faţa lui a apărut o expresie tipică pentru un om care se străduieşte să explice ceva atât de clar, încât nici nu ar mai fi nevoie de vreo explicaţie. Doar sunt *chinezoi*!

— Sunt fiinţe umane, a zis Mişa.

— Ei, pe dracu'. Un chinez nu e om. În orice caz, a zis Evgheni, privind spre Logan, ce, tu n-ai ucis pe nimeni? Am auzit că ai făcut prăpăd în Yakutk… Văzând căutătura lui Logan, glasul i s-a stins. Iartă-mă, a adăugat el aproape în şoaptă.

Logan s-a uitat pe geam.

— Aproape c-am ajuns la aeroport, a spus el. Sper să nu ne creezi necazuri, ai înţeles, Evgheni? O să mergi alături de noi fără să faci scandal sau circ, bine? Yura, arată-i ce-l aşteaptă.

Yura a întins o mână şi l-a apucat pe Evgheni de cap, obligându-l să-l privească. Cu cealaltă, a ridicat cuţitul mare de la centură, rânjind.

— Bine, bine. Sigur. Faţa lui Evgheni era mai palidă ca niciodată. Nicio problemă… hei, dar unde mergem?

— O să vezi tu, i-a răspuns Logan. Vrem să-ţi facem o surpriză.

*

În vreme ce urcau pe drumul forestier şi-l urmărea pe Evgheni bălăbănindu-se în faţa lui, Logan s-a gândit că s-ar fi cuvenit să-l lase pe acesta să fi luat vreo jachetă, ceva, pe el. Ca să răspundă la ciocăniturile lor, individul venise la uşa apartamentului şi le deschisese, fiind îmbrăcat doar cu un tricou nu tocmai curat în care se vedea că dormise; ei îi îngăduiseră doar să se încalţe, dar când şi-au dat seama că ar fi trebuit să mai îmbrace ceva,

îi legaseră deja mâinile şi acum ar fi fost prea greu să o mai facă.

Acum, Evgheni tremura în vânticelul îngheţat care bătea pe culme; iar lui Logan nu-i păsa mai deloc de asta, însă se săturase să-l tot audă pe individ văicărindu-se. În fine, nu avea să mai dureze mult.

Aflat în faţă, Mişa a ieşit de pe drumul năpădit de buruieni şi vegetaţie crescută năvalnic şi a pornit pe o potecă ducând către culmea dealului.

— Pe acolo, i-a spus Logan lui Evgheni.

— Ce dracu'? a scheunat Evgheni. Ce înseamnă toate astea? Oameni buni, dacă aţi găsit ceva cadavre sau mai ştiu ce pe aici, treaba asta n-are nicio legătură cu mine. Eu n-am avut nicio operaţiune prin zona asta.

— Taci, i-a zis Logan, împungându-l cu ţeava Kalaşnikov-ului. Mergi după Mişa şi ţine-ţi gura.

Au urcat încet şi îndelung până au ajuns pe culme, pentru ca apoi să coboare pe celălalt versant. Evgheni s-a dovedit incredibil de neîndemânatic pe drumul abrupt; se împleticise mereu şi chiar căzuse de câteva ori. Era totuşi bine că încetase să dea din gură, cu excepţia înjurăturilor care îi mai scăpau ocazional.

Când, într-un târziu, au ajuns în micuţul luminiş, Evgheni s-a rezemat de un copac şi a gemut.

— Iisuse, a zis el. Faceţi mereu chestii dintr-astea? Ce-i cu voi, aţi înnebunit?

Logan s-a uitat la el, apoi dincolo de el, examinând copacul. Nu era cel pe care şi-l propusese, dar mergea şi acela. S-a întors şi le-a făcut semn din cap celorlalţi.

— Bun, a zis Evgheni, şi-acum aveţi de gând să-mi spuneţi… hei, ce mama dracu' …

Vocea lui a crescut în intensitate, devenind un scâncet când Logan şi Yura s-au apropiat de el din lateral şi l-au prins de mâini, trântindu-l cu putere de trunchiul copacului. Mişa a intervenit cu rapiditate, având pregătită

rola de bandă adezivă.

— Hei, alo, ce, da’ de ce…? Evgheni începuse deja să urle de groază. Haideţi, ce aveţi…?

— *Haraşo*[19], a zis Mişa, făcând un pas înapoi. Ia te uită. Treabă făcută la mama ei, nu?

Logan a dat ocol copacului şi a examinat legăturile.

— Remarcabil, a spus el. Lucrătură de profesionist.

Mişa a ridicat rola, pe care mai rămăsese destulă bandă.

— Vrei să-i pun şi peste gură?

Acum Evgheni scotea un sunet îndurerat, de durere, ceva ce amintea de un geamăt cu gura închisă. Logan a dat să-i spună lui Mişa să continue operaţiunea şi să-i pună bandă şi la gură, dar apoi s-a răzgândit şi a dat din cap.

Yura dispăruse deja în susul drumeagului făcut de vânători, către latura îndepărtată a luminişului. Acum se întorcea, aducând un săculeţ din pânză, din care a împrăştiat pe pământ o pudră de culoare cafeniu-verzuie. Când a ajuns la copacul unde Evgheni atârna aproape ridicat în aer, prins cu bandă adezivă, a desfăcut larg gura săculeţului şi a aruncat ce mai rămăsese înăuntru peste faţa şi corpul lui.

— Acum miroşi numai bine, i-a spus el lui Evgheni.

Acesta a început să bâiguie:

— Of, Doamne, of, Iisuse, întâi în engleză, apoi în rusă, repetând cuvintele mereu, mereu.

Logan nu era convins că se ruga, dar cum să-şi mai dea seama?

— În regulă, a zis Logan. Să plecăm.

Fără să-l mai aibă pe Evgheni drept povară, au parcurs traseul de coborâre mult mai repede. Ajunseseră deja la jumătatea versantului de pe partea cealaltă a dealului, când au auzit un urlet profund, ca de bas,

19 Lb rusă în original: aprox. „Foarte bine” (n. tr.).

răsunând de undeva din urma lor.

S-au oprit şi s-au privit unul ce altul.

— *Amba* pare flămând, a spus Yura.

Şi-au continuat drumul în josul dealului, de astă dată grăbind pasul. Când au ajuns la drumul forestier, au auzit iarăşi urletul, iar după aceea un strigăt sfredelitor care părea să nu se mai sfârşească.

MUNTELE DE AUR

a. Chris Roberson iv) Traducere din limba engleză v) Alexandru Maniu

Chris Roberson a publicat în *Postscripts*, *Asimov's*, *Argosy*, *Electric Velocipede*, *Black October*, *Fantastic Metropolis*, *Revoluţionă F*, *Twilight Tales*, *The Many Faces of Van Helsing* şi în alte reviste. Primul lui roman, *Here*, *There & Everywhere*, a fost publicat în 2005, a fost urmat de *Paragaea*: *A Planetary Romance*, *The Voyage of Night Shining White* şi are în pregătire *The Dragon's Nine Sons*: *A Novel of the Celestial Empire*. În anul 2004 a câştigat Premiul Sidewise. Pe lângă activitatea de scriitor, Roberson este unul dintre editorii micii, dar activei edituri Monkeybrain Books şi recent a editat antologia „retropulp" *Adventure*, *Volume 1*. Locuieşte împreună cu familia lui în Austin, statul Texas.

În povestirea dulce-amară care urmează, el ne arată că uneori nu poţi scăpa de rădăcinile tale, chiar dacă le-ai înfipt adânc în solul altei planete…

* * *

Johnston Lien stătea lângă uşa deschisă a tramvaiului, cu o mână prinsă de bara de sprijin. Ochii ei albaştri oglindeau în lumina dimineţii liftul orbital ce străpungea cerul. Soarele era în poziţia Roua Rece, la începutul lunii câinelui, când temperatura era în creştere şi lumina, mai puternică în partea de sud a cerului. Era aproape vară şi Lien spera să nu mai fie pe-acolo la trecerea dintre anotimpuri. Tramvaiul înainta zgomotos

prin oraşul Nouă Dragoni. Verifică încă o dată adresa persoanei cu care avea întâlnire şi se uită peste informaţiile importante din interviul anterior.

Lien era în Nouă Dragoni de peste trei luni şi abia aştepta să se întoarcă acasă, în nord. Nu era prea încântată de clima din miazăzi: umiditatea constantă a aerului marin, fierbinţeala soarelui. Şi nici nu avea suficientă răbdare pentru peisajul leneş al Guandongului, cu ferme nesfârşite înşirate în toate direcţiile, cu înţelepciunea simplă, din popor, a fermierilor sudişti. Lien era un copil al Beijingului, al capitalei nordice, şi era obişnuită cu agitaţia străzilor aglomerate, cu nopţile la Opera Regală şi cu serile în grădini ornamentale, cu ofiţerii fermecători ai Armatei Celor Opt Drapele şi cu tinerii spirituali cu boruri rubinii la pălării. În Nouă Dragoni, la Fragrant Harbour, de cealaltă parte a golfului, erau numai ţărani, pescari, birocraţi locali şi muncitori. Singurii oameni de cultură de pe acolo erau călătorii care se îndreptau spre Muntele de Aur, dar aceştia treceau prin oraş până la baza liftului orbital, abia uitându-se în dreapta şi în stânga, şi urcau în gondolă înainte să respire măcar aerul din sud, apoi se înălţau pe şinele electromagnetice ale Muntelui de Aur, pe marginea exterioară Podului Raiului, până la oraşul orbital Vârful Diamantului, la vreo treizeci şi şase de mii de kilometri înălţime.

Johnston Lien era cercetător la Biroul Istoric al Ministerului Transportului Celest, iar în acea zi avea să facă cea de pe urmă vizită şi să adune ultimele date necesare proiectului. Făcea parte dintr-un grup de savanţi şi cercetători care lucrau la o istorie a începuturilor explorărilor spaţiale sub înaltul patronaj al împăratului Xuantong, din secolul trecut până la lansarea Flotei Comoara pe planeta roşie Steaua de Foc, care dura de câteva săptămâni. Istoria urma să fie prezentată împăratului în capitala nordică atunci când ultima navă a

Flotei Comoara, botezată *Alb în Noapte*, urma să pornească în călătoria de o lună de zile.

Tramvaiul se apropie de cartierul estic al Dragonilor, în care clădirile Oraşului Fantomelor se înghesuiau una în alta printre străzi înguste, înainte ca oraşul să se deschidă docurilor, apoi mării. Lien îşi vârî notiţele şi pixul în geantă, zâmbind discret. Luase deja un prim contact cu persoana căreia trebuia să-i ia ultimul interviu, iar, odată terminat, putea să-şi considere misiunea îndeplinită. Apoi putea să se întoarcă la Hanul Lotusul Alb, să-şi împacheteze lucrurile, şi să urce într-un Zburător al Norilor către Beijing. Acolo îşi va relua munca ei obişnuită şi va reintra în cursul firesc al vieţii.

În ultimele luni, Lien îşi petrecuse o bună parte din timp în Oraşul Fantomelor, printre bătrânii vinlanderi, stafiile albe cum li se spunea. Era o lume a burlacilor, cu câte o femeie la zece bărbaţi. Îi ştia pe mulţi dintre ei. Mai toţi puseseră braţul la făurirea Muntelui de Aur, turnul înalt de trei mii de kilometri care se înălţa până la liftul orbital, Podul Raiului. Unii bătrâni îşi îndepliniseră rostul mai bine decât alţii. Erau câţiva care trăiseră atât de mult, încât nu-şi mai aminteau anul naşterii sau numele mamei. Când erau întrebaţi, mormăiau în engleza lor guturală: „Asta a fost demult, taică, prea demult…”

Vinlanderii erau bărbaţi uscăţivi, care, sprijiniţi de pereţii reci sau aşezaţi pe lăzi de fructe, aşteptau, calmi, să-i ia moartea. Erau uzaţi, aruncaţi, şi o făceau pe Lien să nu se simtă în apele sale.

Lien încercase dintotdeauna să nu ia în seamă zvonurile care circulau printre chinezi despre aceşti vinlanderi, chiar şi despre aceia care nu văzuseră niciodată locurile de baştină ale strămoşilor lor. Bunicii şi bunicile ei veniseră în China la jumătatea secolului trecut, iar tatăl ei se născuse în China. Ideile preconcepute despre „stafiile albe” îi descriau atât de bine pe cei din Oraşul

Fantomelor, încât Lien îşi dădu seama până unde ajunseseră vinlanderii în China, şi cât mai aveau încă de progresat.

Lien fusese trimisă în provincia Guangdong pentru că vor bea engleza, dialectul nativ al vinlanderilor. Părinţii o forţa seră să înveţe limba, din cauză că bunicii din partea mamei nu învăţaseră niciodată mandarina, cantoneza sau orice alt dialect chinezesc. Îi ura pe bunicii ei pentru asta şi o jena refuzul lor de a se adapta. Când ea şi sora ei erau copii, vorbea rar cu ei, iar de când crescuse, cu atât mai puţin. Vara trecută, când a murit bunicul, se împliniseră zece ani de când nu mai schimbară un cuvânt. Lien nici măcar nu participase la înmormântare, scuzându-se că nu avea timp să vină din cauza programului încărcat de la Biroul de Istorie. Maică-sa nu o iertase încă pentru gestul ei nepotrivit.

Ultima ei discuţie cu McAllister James fusese scurtă, dar oricum părea mai cu capul pe umeri şi mai vorbăreţ decât majoritatea bătrânilor cu care vorbise în lunile trecute. Discuţia din dimineaţa asta nu avea să dureze mult şi, cu puţin noroc, urma să se întoarcă în Beijing până la sfârşitul săptămânii.

Bărbatul locuia într-o clădire de la capătul Oraşului Fantomelor. Pentru a ajunge la cămăruţa lui de la ultimul etaj, trebuia să urce pe nişte scări şubrede şi să suporte mirosul oribil de la restaurantul vinlader de la parter, care împrăştia miresme de mămăligă şi chiftele. La etajul doi era clinica unui doctor care încă folosea remedii bizare din Occident pentru vindecarea bolilor şi rănilor. Ajunse la ultimul etaj, la capătul unui coridor lung şi întunecos, ticsit cu uşi pe ambele părţi. Îşi verifică din nou notiţele, să vadă dacă n-a greşit adresa, şi se îndreptă spre uşă.

Îi deschise un bătrân, care îi aruncă priviri suspicioase, făcându-se că nu o cunoaşte.

— Domnule McAllister? întrebă ea în engleză, pentru

a-l ajuta. McAllister James? Sunt Johnston Lien, dacă vă amintiţi. Ne-am cunoscut săptămâna trecută la piaţă şi aţi fost de acord să stăm un pic de vorbă.

Bătrânul îşi îngustă ochii umezi şi dădu încet din cap. Deschise larg uşa şi se dădu la o parte făcându-i semn să intre, închise uşa în urma ei şi trase zăvorul, apoi se întinse pe o canapea jerpelită din colţul îndepărtat al camerei. Lien traversă podeaua prăfuită îndreptându-l către masa şi scaunul care constituiau singurele piese de mobilier din cameră.

— Pot să iau loc?

Bătrânul dădu din cap, şi Lien se aşeză comod pe scaun, întinzându-şi notiţele pe masă.

— Mulţumesc pentru întâlnire, spuse ea, înclinându-se uşor.

Bătrânul o privi suspicios.

La cei peste optzeci de ani, i se potrivea perfect termenul „stafie”. Părea spectral, intangibil. Puţinul păr rămas pe scalpul cu pete roşietice era subţire şi alb, iar urechile şi nările îi crescuseră enorm odată cu trecerea anilor. Cei câţiva dinţi pe care îi mai avea erau galbeni, pătaţi după ani de whisky şi tu tun – viciile omului alb –, iar pielea de pe faţă, gât şi braţe avea urme de variolă.

— Plăteşti, da? fură primele cuvinte ale bătrânului. Ca să vorbesc…

— Da, câteva monede de cupru, un mic onorariu pentru deranj.

— Arată-mi, spuse el.

Lien oftă şi scoase din geantă şase monede găurite gravate cu simboluri de noroc. Le ordonă una peste alta într-un colţ al mesei.

— Poftiţi, spuse, e bine?

Bătrânul se aplecă anevoie peste marginea mesei ca să vadă monedele. Îşi muşcă buza de jos cu gingiile, şi căzu pe gânduri

— E bine, mormăi el, vorbesc.

— Mă bucur. Domnule McAllister, săptămâna trecută, la piaţă, mi-aţi mărturisit că sunteţi printre primii vinlanderi care au ajuns în China, şi că aţi participat încă de la început la înălţarea Muntelui de Aur. Aşa e?

Bătrânul se lăsă pe spate şi îşi puse mâinile scheletice pe genunchi.

— Bine, nu ştiu dacă am fost primii, dar pe-aproape.

— Eraţi mai mulţi?

Bătrânul avea privirea pierdută. O umbră îi străbătu chipul.

— Eu şi fratele meu explică el. Am venit împreună… eram tineri. Şi acum sunt doar eu, şi poţi să-mi spui cum vrei, dar numai tânăr nu.

*

Tatăl meu era arendaş pe o plantaţie de bumbac din Tennessee, continuă el, în districtul Shelby, chiar la nord-est de Memphis. În anul în care a venit chinezul în oraş pierdusem deja mai mult de jumătate din recoltă, din cauza gândacilor de bumbac. Şi aproape că făceam foamea. Chinezul ne-a spus că e de lucru peste ocean, la construirea Muntelui de Aur. O slujbă stabilă şi plată bună pentru oameni vânjoşi şi cu voinţă. Atât ne-a fost. Michael – fratele meu – şi cu mine am semnat pe loc, am primit câteva monede pentru cheltuielile de transport, şi duşi am fost.

Nu ne omoram noi după China. Tennessee era un loc ideal, dacă am fi avut bani şi slujbe. Dar lucrurile nu stăteau aşa. Urma să primim trei porţii de mâncare pe zi, bani cât să ne ajungă să trimitem acasă la familie. Am lăsat în urmă părinţii şi cele două surori, şi am plecat pe râu în jos, cu chinezul şi încă o mână de tineri din districtul Shelby. De la părinţi n-am mai primit nicio veste, dar acum câţiva ani fiul surorii mele mai mici mi-a trimis o scrisoare, în Nouă Dragoni, prin care mă invita să mă întorc în

Tennessee, să locuiesc cu ei. Pe atunci însă, Vinland era cam prea aproape de Imperiul Aztec pentru gustul meu, nu sub dominaţia lor, dar, pe aproape. Nu aveam de gând să trăiesc în umbra nenorocitei de Mexica. Nu, am rămas aici în Oraşul Fantomelor, unde singura umbră este a blestematului de turn şi a liftului ăluia care urcă în ceruri. Eu şi fratele meu am pus umărul la construirea lui. Michael a plătit cu viaţa, eu, cu mai tot ce aveam.

La optsprezece ani am luat vaporul în jos pe Mississippi, până la Golful Mexica, unde ne aştepta un cargobot cu destinaţia China. Michael nu împlinise nici şaisprezece şi i-am sărbătorit ziua de naştere undeva pe lungul drum dintre Vin land şi Fragrant Harbour.

Mulţi au murit pe drum, deşi nu ne place să vorbim despre asta. Eram înghesuiţi în cămăruţe sub punte, stăteam bot în bot şi puteam să zicem mersi dacă primeam apă şi lături o dată pe zi. Deseori apa nu era bună, sau erau gândaci în terci, dar valurile în combinaţie cu mişcarea vasului făceau să iasă totul din noi, pe unde-a intrat sau pe cine ştie unde. Când am ocolit Fusangul, în apele alea reci ale mării din sud, vasul s-a înclinat atât de tare, încât voma celorlalţi îmi ajungea la glezne. Unul căruia nu i-am ştiut niciodată numele s-a căcat până a murit, de la amibele din apă, dar echipajul a ţinut cadavrul o săptămână până să-l arunce. După câţiva ani, când era gata Muntele de Aur şi nu se mai găsea de lucru, mulţi se gândeau să se întoarcă în Vinland tot cu vaporul şi să-şi ia averile cu ei. Nu înţelegeam ce-i mâna să facă din nou aşa un drum. Mă gândesc că ăsta o fi unul dintre motivele pentru care am rămas în China, chiar şi după tot ce s-a întâmplat. Nările mele încă mai păstrează mirosul acelor săptămâni, chiar dacă au trecut câteva decenii de atunci.

Oricum, eu şi Michael am ajuns în Guangdong aproape teferi, iar acolo se lucra deja la Muntele de Aur. După calendarul nostru era 1962, al 44-lea an al

împăratului Xuantong, după cum zic chinezii, şi, chiar dacă Vinland era satelitul Chinei de mai bine de o sută de ani, doar o mână de oameni au emigrat în Imperiu. Michael şi cu mine n-am fost chiar primii, dar pe-aproape.

Mai târziu, am aflat că Muntele de Aur începuse să se construiască de un an. Nu le-a luat mult conducătorilor proiectului să-şi dea seama că nu au suficienţi muncitori chinezi pentru a respecta cererile Ministrului Transportului Celest. Ce naiba, dacă nu aduceau muncitori din celălalt capăt al Imperiului cred că mai lucrau şi azi la turnul ăla! Erau şi câţiva din Africa, India, chiar şi din Europa, dar majoritatea erau vinlanderi ca mine şi fratemiu, în special din state sudiste: Tejas, Tennessee, Kentuck şi Oklahoma.

Pe-atunci, Muntele de Aur era cât o clădire obişnuită. Sus, pe dealul Marea Pace, la capătul estic al insulei Fragrant Harbour, despărţită de peninsula Nouă Dragoni printr-un golf, se înălţa schelatura de epoxidă lată de jumătate de kilometru şi înaltă de doar câteva sute de metri. Nici măcar nu presurizaseră segmentele de la bază, doar turnaseră fundaţia. Când am terminat, turnul ăla se înălţa trei mii de kilometri, şi numai datorită nouă. Chiar dacă minţile chineze şi l-au imaginat, vinlanderii l-au construit cu transpiraţia lor. Şi cu sângele lor.

De la început am ştiut că nu suntem bine-veniţi. Chinezii ne spuneau stafii albe, şi că suntem barbari, sălbatici sau chiar mai rău. După ce Muntele a fost gata, ne-am mutat din Guangdong în alte provincii. Dar şi acolo eram ghetoizaţi în Oraşe ale Fantomelor, la marginile metropolelor, unde lucram ca sala hori. Când am coborât din vas în docurile din Fragrant Harbour, era haos. Din alte două nave ieşeau muncitori, şi cred că erau sute, poate chiar mii, toţi înghesuiţi în spaţii mici. Nu ştiam unde să mergem şi ce să facem, dar majoritatea eram prea ocupaţi să ne aducem aminte cum e să mergi pe pământ ca

să fim de folos cuiva. Erau pe acolo şi nişte bărbaţi îmbrăcaţi în jachete şi pantaloni albi, care stăteau pe lăzi întoarse şi strigau într-o groază de limbi diferite. Unul dintre ei era un alb care vorbea engleză cu accent de Tejas. A zis: „Toţi vinlanderii care vor să lucreze să vină cu mine!” L-am apucat pe Michael de braţ şi am luat-o pe urmele individului.

Fragrant Harbour era altfel pe-atunci. Cei câţiva chinezi de pe-aici locuiau în partea cealaltă, în Nouă Dragoni, şi toate birourile guvernamentale, restaurantele şi magazinele erau la îndemâna lor. În Fragrant Harbour nu găseai mai nimic în afară de docuri, de magaziile în care se ţineau materiale şi de şantierul Muntelui de Aur. Cine se aseamănă se adună, aşa că oraşul era împărţit în suedezi, etiopieni, hinduşi. La sosirea noastră, dacă erau câteva sute de vinlanderi, adunaţi într-un colţ al oraşului. Până la terminarea construcţiei Muntelui de Aur, eram deja mii, sute de mii.

Munca era grea, periculoasă, chiar şi înainte ca turnul să se înalţe pe sute de kilometri. Structura Muntelui de Aur este făcută din segmente umplute cu gaz aflat sub presiune. Asta ţine turnul puternic şi drept. Fără segmentele acestea care să distribuie tensiunea şi greutatea, nu am fi fost în stare să construim un turn mai înalt de patru sute de kilometri, cu atât mai mult unul suficient de înalt să atingă marginea orbitală a Podului Raiului. Pe cât de uşor era de proiectat, pe atât era de greu de construit. Ferească Dumnezeu dacă erai pe schelă când exploda peretele vreunui segment, sau dacă erai jos când ploua cu bucăţi de epoxidă după vreo explozie. Mai era apoi problema rezervelor de oxigen încălzit – asta când turnul era deja construit – sau când costumul tău presurizat avea o scurgere, sau când îţi îngheţau degetele de la mâini şi de la picioare înainte să ajungi într-un loc sigur. Asta ca să nu mai vorbim de cei care îşi pierdeau

echilibrul. La terminarea lucrărilor, nu exista în Oraşul Fantomelor un muncitor care să nu-şi fi pierdut măcar un deget în îngheţul de la cei două mii de kilometri altitudine, sau care să nu fi îngropat pe cineva, prieten sau frate, care sfârşise căzând de pe turn. Şi eu am îngropat pe mulţi, poate prea mulţi…

Nu era totul muncă, totuşi. Se putea trăi şi bine în zilele acelea. Majoritatea nu aveam încredere în medicina orientală, şi nu ne-am fi pus vieţile în mâinile vreunui doctor care ne trata cu plante medicinale, nici dacă ar fi fost ultima noastră şansă, aşa că pe şantier erau angajaţi doctori vinlanderi şi europeni cu experienţă în medicina occidentală. Şi când ni se făcea foame, voiam ceva care să ne amintească de casă, nu capete de peşte, fructe ciudate şi alte asemenea chinezării. Primii proprietari de restaurant fuseseră acei vinlanderi care şi-au dat seama că ar câştiga mai bine hrănindu-şi colegii muncitori la mese cu specific sudist, mămăligă, chiftele şi terci de porumb, decât muncind ei înşişi la construcţie.

Pentru alte plăceri ale vinlanderilor existau bordeluri. Patronii, oameni de afaceri chinezi, aduceau fete din Vinland să „servească” muncitorii. Majoritatea erau aproape sclave, cumpărate de la părinţii lor pentru câteva parale. Contractele lor durau zece ani, după care urmau să-şi recapete libertatea. Rar găseai femeie care să fi supravieţuit zece ani în bordel.

Michael – odihnească-se în pace! – s-a îndrăgostit de una dintre fetele de la salonul şi bordelul Excelsior. Era din Tejas, şi o chema Susanne Greene, sau Greene Zhu Xan, cum îi spunea patroana chinezoaică. Pe loc i-a căzut cu tronc. Iertate-mi fie păcatele, dar cred că m-am îndrăgostit şi eu de ea. Eram în China de doi ani şi turnul măsura deja câţiva kilometri. Din zece monede, una o trimiteam acasă. De când o cunoscuse pe Zhu Xan, Michael cheltuia banii în alte scopuri. Nu perverse, deşi mergea destul de des pe la

Excelsior! De fapt, strângea bani pentru a rezilia contractul lui Zhu Xan, cu care dorea să se căsătorească.

La ultima urcare, Michael avea cam tot pus la punct. Noi eram printre cei care lucrau mereu în cabinele suspendate la mare înălţime, sudând scheletul clădirii şi verificând capetele segmentelor. Ne despărţeau şapte sau opt kilometri de vârf. La înălţimea aia eram obligaţi să purtăm costume grele pentru protecţie termică, şi aparate pentru respirat. Michael era în cabină, eu sus pe grindă, mă ocupam de montări.

Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat exact. Eram sus şi priveam cum cerul albastru se întretaie cu linia orizontului, când deodată s-a auzit un sunet ca un foc de muschetă, şi atunci s-a dezlănţuit iadul. Când m-am uitat în jos, totul se schimbase. Bara se frânse chiar deasupra cabinei, zăcând ruptă ca o coardă întinsă prea tare, şi acum Michael atârna de marginea schelei. Cabina căzu în gol. O vreme drept, apoi se ciocni de construcţie şi căpătă o traiectorie în spirală, pierzându-se într-o fâşie de nori. Bara care se ţinea cu un capăt de schelet a venit spre mine ca un bici şi aproape m-a lovit peste piept. Am reuşit să mă feresc la timp, dar în aceeaşi secundă lovi scheletul, cu un zgomot ca de tunet, şi lăsă o urmă în epoxidă, de altfel, un material foarte rezistent.

Mănuşile şi ghetele costumului termal nu erau făcute pentru căţărat, dar Michael s-a străduit cât a putut de mult. Avea de escaladat doar nişte grinzi metalice, aşa că a reuşit până la urmă să se apropie la câţiva zeci de metri de vârf, moment în care i-au cedat puterile. A rămas acolo, cu mâinile înfăşurate în jurul barelor de metal, strigând prin radio după ajutor.

Striga după mine, striga după fratele lui, mă implora să cobor să-l ajut. Şi aş fi putut s-o fac. Aş fi putut să îmbrac hamul şi să cobor pe o frânghie, să-l prind de mână. O treabă de câteva minute. Îl luam frumos şi îl

aduceam sus. Dar n-am făcut-o.

Aş vrea să spun că era peste puterile mele, dar nu e adevărat. Adevărul e că am fost laş. Până să-l văd pe fratele meu suspendat deasupra abisului n-am ştiut că sunt un fricos, şi cu gândul că între el şi Atotputernicul nu eram decât eu, m-am blocat complet. Pur şi simplu am rămas acolo, ţinându-mă bine de o bară şi încercând să opresc strigătele de ajutor pe care le auzeam în cască.

I-am auzit urletul pierzându-se în nori.

Când am coborât, primul lucru a fost să mă duc la Excelsior să-i dau vestea lui Zhu Xan. Mi-a trecut prin cap că dacă Michael era mort, n-aveam decât să mă căsătoresc eu cu ea. Ca ruda cea mai apropiată, economiile lui îmi reveneau, şi nu puteam să mă gândesc la un mod mai cinstit de a-l onora decât cumpărând libertatea femeii pe care o iubise.

Când am pătruns în Excelsior, mi-am dat seama că am ajuns prea târziu. Michael zburase mai repede decât am putut eu să cobor, iar zvonurile zboară chiar mai repede, aşa că Zhu Xan aflase despre moartea iubitului ei cu mult timp înainte să ajung eu acolo. În faţa salonului mare de la Excelsior, zăcea trupul mort al lui Zhu Xan. Sărise de la balcon, şi se zdrobise de caldarâm, cu o poză de-a lui Michael la piept. Curvele şi beţivanii din salon îi aduseseră trupul neînsufleţit înăuntru, slăvind-o ca pe-o regină moartă. În noaptea aceea au fost îngropaţi în cimitirul muncitorilor, Zhu Xan şi rămăşiţele lui Michael. Cei doi împart aceeaşi groapă strâmtă şi astăzi.

De atunci nu am mai urcat pe Muntele de Aur. M-am rugat de superiori să îmi dea de lucru la sol. Frica şi laşitatea mea îl costaseră deja viaţa pe fratele meu, şi nu doream ca incidentul să se repete. În următorii doisprezece ani am cărat zgură, am transportat bare metalice, parapeţi şi canistre de gaz, în timp ce deasupra mea turnul creştea şi creştea, iar umbra lui se alungea pe

zi ce trecea.

Aveam treizeci şi şapte de ani când construcţiile se încheiam, iar marginea Podului Raiului cobora de la platformă până în vârful turnului înalt de trei mii de kilometri. Raiul şi pământul erau legate. De pe Pod te puteai înălţa pe orbită, la treizeci şi şase de mii de kilometri.

Când s-a terminat lucrul la Muntele de Aur, vinlanderii au rămas şomeri. O parte s-au întors în Vinland, luând cu ei puţinul câştigat, un nimic în China, o avere în Mule Show, Memphis sau Augusta, dar majoritatea şi-au pierdut banii la pariuri, sau pe jocuri de cărţi sau zaruri pe parcursul drumului spre casă. Asta dacă ajungeau acasă, căci foarte mulţi mureau cu banii în buzunar din cauza bolilor, rănilor sau pur şi simplu a ghinionului.

Unii vinlanderi s-au angajat în fabrici, sau în mori, sau ca pescari, sau oriunde se găsea ceva ce chinezii nu aveau chef să facă. S-au mutat de pe coasta Guangdongului în alte provincii chineze, şi locuiau în mici grupuri de stafii albe, abia reuşind să aibă un trai decent.

Eu am rămas în Guangdong. Şantierul s-a închis, iar cei care am rămas ne-am mutat în Nouă Dragoni şi ne-am angajat pe unde am putut. Era un perete în Oraşul Fantomelor pe care vinlanderii lăsau mesaje, iar noi tot dădeam târcoale locului, sperând să găsim ceva despre vreo slujbă, orice slujbă. Dar nu erau numai anunţuri pentru muncă. Găseai şi mesaje disperate de la taţi care îşi căutau fiii, sau de la cei care îşi căutau fraţii. Sau sfaturi să nu ne angajăm la cutare fermier sau cutare morar, că nu plăteau cât promiteau sau dădeau mâncare stricată muncitorilor. Erau acolo bătrâni, care munciseră la Muntele de Aur în zilele de început, şi cărora le lipseau câteva degete, braţe sau picioare, care stăteau pe lăzi de fructe întoarse şi citeau mesajele celor care nu ştiau să citească.

În perioada aceea au apărut, ca ciupercile după ploaie, clanuri şi grupări de protecţie reciprocă, de obicei oameni din aceeaşi provincie vinlandeză. Stelele Singuratice ale Tejasului, Okii din Oklahoma, Cardinalii din Kentuck. N-aveam timp pentru chestii din astea, dar ştiam cum să mă ţin departe de scandal. Când cineva din Stelele Singuratice dorea să stea pe locul tău la bar, mai bine îl lăsai dacă ţineai la pielea ta. Aveau propriul lor cod, şi dacă îi tratai cu respect, te tratau şi ei pe tine la fel.

Şi în Oraşul Fantomelor se paria, la fel ca în oraşul Muntelui de Aur. Jocuri de cărţi, zaruri, pariuri la lupte de câini sau cocoşi, meciuri de box şi întreceri în îndemânare. Mulţi pierdeau salariul pe o lună într-o singură noapte, deşi bănuiesc că erau şi câţiva care câştigau sănătos din asta.

Mulţi îşi cheltuiau salariile în baruri; aici veneau uneori oameni respectabili, chinezi şi chinezoaice, care se relaxau pe băncile tari de lemn, fumau trabucuri groase şi beau whisky de Tennessee sau de Kentuck. Chinezii veneau să guste puţin din seva vieţilor noastre, să aibă ce povesti familiei, cum îşi petrecuseră ei noaptea cu sălbaticii.

Contul meu în bancă era încă frumuşel, banii mei şi-ai lui Michael. Îmi închiriasem un apartament într-o zonă drăguţă şi câştigam bine ca şef de tură la o fabrică de rulat trabucuri. Toţi muncitorii de la fabrică erau din sudul Vinlandului. Proprietarul era un mandarin care se purta frumos cu lucrătorii când era bine dispus. Când ceva îl supăra, putea fi de-a dreptul înfricoşător, dar asta, din fericire, nu se întâmpla des.

Totul a mers bine timp de câţiva ani, dar lucrurile au luat o întorsătură neplăcută când m-am îmbolnăvit de variolă. Mi-am pierdut slujba, şi aproape că şi viaţa. Majoritatea bolnavi lor au murit, iar restul vor purta toată viaţa cicatricile lăsate de boală. Desigur, nu aveam

încredere în doctorii naturişti chinezi, aşa că ne-am încredinţat sănătatea în mâinile unor începători din Vinland, oameni cu experienţă puţină şi instrumente şi mai puţine. Boala şi-a lăsat amprenta pe mine, eram slăbit şi plin de semne, şi, până m-am vindecat complet, cheltuisem aproape toţi banii pe medicamente. Am fost dat afară de la fabrică să nu-i îmbolnăvesc şi pe ceilalţi, şi, când am rămas fără bani, am fost dat afară şi din apartament şi am rămas pe străzi. Aveam patruzeci şi doi de ani şi trebuia să încep totul de la zero.

Mi-am găsit de lucru într-un magazin de îmbrăcăminte, coseam tivul la costume de damă. Câştigam suficient încât să-mi permit să închiriez o cameră mică şi să mănânc regulat, dar, pe lângă asta, nu puteam să fac mare lucru. Uneori mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu părinţii mei. Sigur muriseră. Aflaseră oare de moartea lui Michael sau crezuseră până la sfârşitul vieţii că fratele meu e undeva pe ocean?

Nici celorlalţi vinlanderi din China nu le mergea mai bine. În presă eram descrişi că păgâni şi barbari. Spuneau că suntem sălbatici, impuri, mânaţi de pofte bizare şi că sufeream de cine ştie ce boli ciudate. În fiecare an se emiteau noi decrete: un chinez nu se poate căsători cu un alb, albii nu aveau voie să aibă proprietăţi, albii nu puteau să fie supuşi examinărilor imperiale, orice ca să ne ţină în frâu.

Apogeul a fost la zece ani după terminarea construcţiei Muntelui de Aur. Consiliul Deliberaţiv Oficial a impus un Decret de Excludere care interzicea intrarea vinlanderilor în China. Familiile celor care erau deja acolo, ca şi mine, erau oprite la graniţă. Toţi vinlanderii au fost înregistraţi şi trebuiau să poarte în permanenţă actele la ei. Singurii vinlanderi cărora li se permitea accesul erau profesorii, comercianţii, studenţii şi diplomaţii… o mână de oameni.

Apoi a venit Izgonirea, când vinlanderii care se mutaseră în alte locuri din China au fost forţaţi să plece, ameninţaţi cu săbii şi muschete. După terminarea construcţiei Podului Raiului, în majoritatea metropolelor chineze se formaseră Oraşe ale Fantomelor, dar, după Decretul de Excludere, a mai rămas unul singur, cel din Nouă Dragoni.

Unii vinlanderi s-au unit pentru a deschide afaceri, primind astfel viză de comercianţi, care însemna un certificat de şedere legală şi faptul că nu mai erau consideraţi lucrători temporari. Eu am încercat să îmi deschid o afacere cu fraţii Jefferson şi cu nişte veri de-ai lor, o mercerie, dar până la urmă legăturile familiale s-au dovedit a fi cele mai puternice. Fraţii, ajutaţi de un văr, au falsificat nişte documente şi m-au înlăturat din afacere, lăsându-mă fără bani, într-un hal fără de hal. Aveam aproape cincizeci de ani şi nu ştiam să lucrez decât cu braţele.

Au trecut mai mult de treizeci de ani de atunci, aproape jumătate de ciclu după anii chinezeşti, şi sunt tot pe-acolo. De când am venit să lucrez la Muntele de Aur, am strâns de două ori bani şi de două ori i-am pierdut. De-atunci, tot sărac lipit pământului sunt. Nu mi-am dat eu toată silinţa, o fi şi asta. Sau poate atâta mi-a fost dat: două şanse în viaţă şi le-am irosit pe amândouă. Acum trebuie să aştept până în lumea cealaltă, sau până în viaţa cealaltă, cine le mai ştie. Regret doar că nu m-am căsătorit, dar, la câte femei sunt pe-aici, nici nu prea am avut de ales. Păcat că Zhu Xan n-a mai aşteptat câteva minute înainte să sară de pe balconul de la Excelsior. Poate am fi fost fericiţi împreună. Mă mai gândesc la ea, din când în când. Şi la fratele meu, fireşte.

Decretul de Excludere a fost anulat la cincisprezece ani după emitere, dar pentru noi, bătrânii burlaci din Oraşul Fantomelor, nu mai avea importanţă. O să mor fără

să-mi mai văd ţara natală. Lumea trece pe lângă noi. Noi aşteptăm. O să întâmpinăm Moartea când va veni.

*

Pe platformă, navetiştii se înghesuiau, aşteptând următoarea gondolă. Dincolo de poartă se înălţa şina liftului electromagnetic, pierzându-se în nori. Într-o parte a camerei stătea o tânără ce părea de origine vinlandeză, lângă o bătrână stafie albă.

Johnston Lien şi McAllister James erau în Fragrance Tower, în sala de aşteptare a staţiei de la baza Muntelui de Aur. Bătrânul era emoţionat, arunca din când în când priviri pe furiş prin încăpere şi îşi ţinea mâinile strânse pe pieptul îngust. Lien nu-i divulgase motivul venirii lor aici, doar faptul că e o surpriză. Până la urmă, a trebuit să-i promită bătrânului încă un pumn de monede înainte de a părăsi camera, şi numai ţinându-le strâns în mână a fost de acord să pornească la drum.

Şederea lui Lien în Guangdong se prelungise mai mult decât prevăzuse. Ar fi putut să plece de-o săptămână, imediat după interviul cu McAllister, dar, după ce i-a ascultat povestea, a simţit că mai are ceva de făcut.

McAllister îi amintea acum de bunicul ei. Poate că şi el ar fi ajuns tot aşa dacă nu s-ar fi căsătorit cu bunica şi dacă nu ar fi avut grijă de familie, dacă nu şi-ar fi deschis un restaurant vinlander de succes în Guangdong pe vremea Decretului de Excludere, şi dacă mai târziu nu şi-ar fi mutat restaurantul în capitală, unde l-a avut client pe un văr îndepărtat de-al împăratului… dacă nu ar fi murit în pat, înconjurat de prieteni şi de familie. În afară de o nepoată nerecunoscătoare, desigur, care niciodată nu s-a gândit ce sacrificii făcuse familia ei pentru ca ea să fie examinată imperial şi să prindă un loc de muncă la biroul administrativ. Femeile nu aveau drept la proprietate încă, sau să se recăsătorească după moartea soţului, dar Lien era convinsă că în timp se vor schimba şi astea.

La fel, în alte circumstanţe, McAllister i-ar fi putut fi bunic. Avea vârsta potrivită, la fel şi trecutul, şi cine ştie, dacă ar fi cunoscut-o el primul pe bunica…

Nu şi-a luat niciodată rămas-bun de la bunicul ei, nu i-a mulţumit niciodată. Poate dacă îi făcea o mică favoare lui McAllister reuşea să se împace cu el. Trebuise să tragă nişte sfori pe la Ministerul Transportului Celest, şi acum îi era datoare unui administrator regional, dar Lien era convinsă că meritase efortul. De dragul lui McAllister, al bunicului şi chiar al ei. De mult nu mai fusese atât de calmă, de împăcată ca acum. Era nerăbdătoare să vadă expresia bătrânului.

— De ce suntem aici? întrebă în cele din urmă bătrânul, într-o cantoneză foarte proastă.

— O să vedeţi, îi răspunse Lien în engleză, punând delicat mâna pe umărul lui.

Se auzi clopoţelul, semn că se apropia gondola, şi uşile se deschiseră, eliberând un val de aer.

— Haideţi, domnule McAllister! Lien îi luă mâna veştejită şi îl conduse încet spre uşile deschise.

Bătrânul se uită speriat în stânga şi în dreapta.

— Unde mergem? întrebă în engleză.

— O să vedeţi.

Uşile gondolei se închiseră în urma lor, şi Lien îl conduse pe o canapea de acceleraţie. În gondolă mai erau ingineri, ofiţeri navali şi birocraţi, unii dintre ei uitându-se lung la bătrânul alb care tremura în colţ, ascunzându-şi cu greu dispreţul.

Canapelele de acceleraţie ofereau o vedere perfectă spre posturile de observaţie de pe peretele opus al gondolei. Bătrânul se uita derutat la fereastră şi nu înţelegea ce se întâmplă. Realiză prea târziu, când pământul începu să se îndepărteze şi acoperişurile din Fragrant Harbour se întinseră ca un voal brodat la picioarele lui.

— Nu, spuse cu o voce înceată şi melancolică.

— Prea sus. De prea mult timp. Nu.

Lien îi luă mâna într-a ei şi încercă să-l liniştească.

— O să fie bine, domnule McAllister. Podul Raiului este foarte sigur.

Acum pe geam se vedea golful, până la peninsula Nouă Dragoni. Spre nord se întindea Guangdong şi partea continentală chineză, iar spre est şi sud, albastrul-safir al Mării Chineze.

— Oh, nu! spuse bătrânul, închizându-şi cu putere ochii. Prea lung.

Gondola se deplasa cu o mie de kilometri pe oră, acceleră la două mii, apoi viteza crescu. Pe lângă gondolă, aproape de margine, urcau şi coborau cu viteze de treizeci şi nouă de mii de kilometri pe oră transportoare de marfă, exercitând o forţă gravitaţională atât de mare, încât orice pasager care s-ar fi riscat să intre acolo ar fi fost lichefiat. La viteza maximă, gondolei i-ar fi luat puţin peste douăsprezece ore să ajungă la Piscul Diamantului, staţia geosincronizată cu orbita Pământului deasupra portului.

— Nu, zise bătrânul, dând din cap.

Lien era uimită.

— Îmi pare atât de rău… spuse ea, strângând tare mâna fragilă a lui McAllister şi încercând în acelaşi timp să fie respectuoasă. Speram să fac ceva frumos pentru dumneavoastră. Nu mă gândeam că o să vă fie aşa de frică.

— Nu, şopti grăbit bătrânul.

— O să fie bine, insistă Lien. Când ajungem în vârf, o să vă arăt ceva, şi după aia ne întoarcem, bine? Vă rog, iertaţi-mă, nu am vrut să vă supăr.

Bătrânul rămase tăcut, cu gura încleştată şi faţa întoarsă.

După trei ore, McAllister amuţise de tot. Pur şi simplu stătea cu mâinile prinse de canapea şi cu privirea fixată pe linia orizontului.

Când stewarzii veniseră să le servească masa, le făcu semn să îl lase în pace şi luă doar un pahar cu apă. Când gondola atinse Vârful Diamantului, pasagerii erau imponderabili. Stewarzii i-au ajutat să se ridice de pe canapele şi i-au ghidat către partea din faţă a gondolei, spre camera de presurizare care ducea în Vârful Diamantului.

Odată ajunşi acolo, Lien îl conduse pe bătrân către intrarea principală a staţiei, care se rotea în jurul unui ax central, generând gravitaţie artificială. Cei doi se opriră lângă un geam cu vedere panoramică.

În faţa lor, la câteva mii de kilometri depărtare se zărea ultima navă din Flota Comoara luându-şi zborul spre planeta Steaua de Foc. Sub ei se întindea linia albastră a Pământului, iar Soarele lucea palid în orizontul îndepărtat. Puteau vedea chiar până la marginea Emisferei Vestice, şi continentul îndepărtat care pentru McAllister însemna „acasă”. În imediata apropiere, pe coastă, se vedea colonia musulmană Khalifa, fondată cu secole în urmă de amiralii din Templul Dragonului. Înspre răsărit se întindeau pământurile Republicii Vinland.

— Acolo, zise Lien, sprijinindu-l pe bătrân şi arătând cu degetul spre orizont.

— Asta am vrut să vă arăt. Să vedeţi pentru ce aţi trudit atâţia ani pe şantier, dar şi să vă dau ocazia să vă mai vedeţi o dată casa. Acolo, la orizont. Asta e… asta e ţara dumneavoastră, Vinland.

Bătrânul tremura. Se uita când la panoramă, când la Lien, cu ochii umezi şi buzele tremurând.

— Nu… nu înţelegi… reuşi cu greu să spună. Vocea îi era sugrumată şi suna ca o broască rănită: Nu groaza mă chinuie, ci vinovăţia.

Lien nu înţelegea.

— M-am gândit că nu v-au părăsit vechile temeri de pe Muntele de Aur.

Bătrânul scutură repede din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge cuvintele din el.

— Nuu! strigă. Avea spumă la gură. Nu-mi era frică nici atunci, nu înţelegi…

Se îndepărtă puţin de Lien, ferindu-şi privirea.

Lien se apropie şi îl atinse pe umărul lui subţiratic. Se gândi la bunicul ei şi la tot ce a rămas nespus între ei.

— Te rog, spune-mi.

— Nu, repetă el, dar cu mai puţină convingere.

— Te rog, îl imploră. Cum adică nu vă era frică?

Bătrânul se întoarse, cu faţa roşie, cu ochii scânteind.

— Era invidie! răspunse. Era dorinţă! Era lăcomie! Dar nu a fost niciodată frică, nici pe departe!

Începu să se legene pe călcâie, uitându-se la tavan, tremurând şi suspinând.

— Aş fi putut să îl salvez pe Michael, continuă, trebuia doar să întind mâna. Dar când îl vedeam suspendat acolo, nu puteam să mă gândesc decât că, fără el, Zhu Xan ar fi putut şi a mea. O iubeam la fel de mult… ar fi fost totul mult mai uşor. Dar…

Izbucni în plâns, apoi căzu în genunchi, cu mâinile în poală.

— Dar era moartă deja, spuse Lien.

— Da! zise printre lacrimi. Îi curgea nasul şi obrajii uscaţi erau scăldaţi de lacrimi.

Lien îl privea pe bătrânul căzut la picioarele ei, ros de vină şi regrete.

— De asta nu te-ai mai întors acasă, nu? întrebă ea, începând să înţeleagă. Nu puteai să dai ochii cu familia ta.

— Da! strigă el, bătând cu pumnii în covor.

Fără să mai spună nimic, se aşeză lângă el şi îl strânse în braţe. McAllister îşi lăsă capul pe umărul ei, podidit de plâns.

— Oh, Michael! rosti el cu greu. Îmi pare atât de rău! Trebuia să am grijă de tine şi am… Oh, Doamne! Iartă-mă!

Iartă-mă!

Lien îl trase şi mai aproape şi îl mângâie pe cap.

— Te iert, şopti cu lacrimi în ochi.

S-au ţinut în braţe, bătrâna stafie albă şi copilul capitalei din nord. Vârful Diamantului se întoarse şi Vinland dispăru, lăsând loc munţilor şi văilor din China.

— Acum, bunicule, spuse Lien, abia şoptind, iartă-mă şi tu!

ALBASTRU DE ZIMA

a. Alastair Reynolds vi) Traducere din limba engleză vii) Mihai-Dan Pavelescu

Altă povestire de Alastair Reynolds, al cărui text *Dincolo de falia Aquila*[20] a fost antologat tot aici. El investighează acum un artist misterios pentru care nu există un şevalet prea mare şi ale cărui origini sunt necunoscute... poate chiar şi pentru sine.

* * *

După prima săptămână, oamenii au început să plece de pe insuliţă. De la o zi la alta, tribunele din jurul piscinei deveneau tot mai pustii. Uriaşele nave turistice au pornit înapoi spre spaţiul interstelar. Pasionaţii de artă, comentatorii şi criticii şi-au strâns bagajele în Veneţia. Dezamăgirea lor atârna ca o miasmă peste lagună.

Am fost printre puţinii care au rămas pe Murjek şi am re venit zilnic în tribune. Priveam ore în şir, mijind ochii la lumina albastră tremurătoare care se reflecta de pe suprafaţa apei. Cu faţa în jos, forma alburie a lui Zima se mişca atât de apatic de la un capăt la celălalt al bazinului, încât putea fi confundată cu un leş plutitor. În timp ce el înota, eu mă întrebam cum îi voi relata povestea şi cine o va cumpăra. Am încercat să-mi reamintesc numele primului ziar la care lucrasem, demult, pe Marte. Nu m-ar fi plătit la fel de bine ca unele dintre cele mari,

20 În Antologiile Dozois I, Ed. Nemira, 2007.

totuşi o părticică din mine era încântată la ideea de a reveni în locul ace la vechi. Trecuse mult de atunci… Am interogat AM-ul, pentru a-mi impulsiona memoria cu privire la numele ziarului. Fuseseră atât de multe de atunci… sute, după socoteala mea. Nu mi-am reamintit însă nimic. Am avut nevoie de alt moment, pentru a-mi aminti că-mi concediasem AM-ul cu o zi în urmă.

— Eşti pe cont propriu, Carrie, mi-am spus. Trebuie să începi să te obişnuieşti cu asta.

În piscină, silueta a ajuns în capăt şi a început să înoate înapoi către mine.

Cu două săptămâni în urmă stătusem în Piazza San Marco la amiază şi privisem figurine alburii lunecând pe fundalul de marmură albă al turnului cu ceas. Deasupra Veneţiei, cerul era ticsit de nave care staţionau aproape lipite una de alta. Pântecele lor era un mozaic de panouri strălucitoare uriaşe, reglate pentru a se armoniza cu cerul real. Imaginea îmi reamintea de lucrările unui artist pre Expansiune care se specializase în trucuri ameţitoare de perspectivă şi compoziţie: cascade nesfârşite, şopârle înlănţuite… Mi-am format o imagine mentală şi am interogat prezenţa vibratorie a AM-ului, însă nu i-a putut regăsi numele.

Am terminat cafeaua şi m-am pregătit sufleteşte pentru nota de plată.

Venisem în această versiune de marmură albă a Veneţiei pentru a asista la dezvelirea celei din urmă opere de artă a lui Zima. Artistul mă interesa de mai mulţi ani şi sperasem că voi reuşi să obţin un interviu. Din păcate, alte câteva mii de ziarişti sosiseră exact cu aceeaşi idee. Desigur, concurenţa n-ar fi contat oricum; Zima nu acorda interviuri.

Chelnerul a aşezat pe masa mea un cartonaş împăturit.

Ni se spusese doar să mergem pe Murjek, o planetă

aproape complet acvatică, de care cei mai mulţi dintre noi nu auziseră niciodată până atunci. Unica ei revendicare la faimă era faptul că găzduia al o sută şaptezeci şi unulea duplicat cunoscut al Veneţiei şi una dintre cele doar trei Veneţii reproduse complet în marmură albă. Zima alesese Murjek pentru a-i adăposti lucrarea finală şi tot acolo avea să se retragă din viaţa publică.

Cu inima grea, am ridicat cartonaşul pentru a inspecta dezastrul. În locul notei de plată aşteptate, am găsit o carte de vizită micuţă, albastră, tipărită cu litere cursive fine, aurite. Nuanţa de albastru era exact acvamarinul granulat pe care Zima îl transformase în pecetea sa. Cartea de vizită mă avea ca destinatar pe mine, Carrie Clay, şi anunţa că Zima dorea să-mi vorbească despre eveniment. Dacă eram interesată, trebuia să fiu la podul Rialto peste exact două ore.

Dacă eram interesată…

Invitaţia stipula că nu trebuia să am asupra mea niciun fel de materiale de înregistrare, nici măcar creion şi hârtie. Ca post-scriptum, se menţiona că nota de plată îmi fusese achitată. Aproape că am avut tupeul de a mai comanda o cafea şi de a o trece în acelaşi cont. Aproape, dar nu tocmai…

*

Când am ajuns la pod, mai devreme de ora fixată, servitorul lui Zima era acolo. Mecanisme complexe ca nişte tuburi cu neon pulsau înapoia sticlei flexibile a corpului de manechin al robotului. S-a aplecat din mijloc şi a rostit cu glas încet:

— Domnişoara Clay? Dacă tot aţi venit mai devreme, putem pleca imediat.

M-a escortat până la un şir de trepte care coborau spre apă. AM-ul meu ne-a urmat, vibrându-mi lângă umăr. Un transportor plutea staţionar la un metru deasupra undelor. Robotul m-a ajutat să urc în compartimentul din

spate. AM-ul se pregătea să mă urmeze, când robotul a ridicat un braţ prevenitor.

— Mă tem că va trebui să-l lăsaţi aici – fără materiale de înregistrare, ţineţi minte?

Am privit pasărea colibri verde-metalic şi am încercat să-mi amintesc când fusesem ultima dată în afara prezenţei sale atotvigilente.

— Să-l las aici?

— Va fi în siguranţă şi-l puteţi recupera când reveniţi, după înserat.

— Şi dacă refuz?

— Atunci mă tem că nu va mai exista nicio întâlnire cu Zima.

Am simţit că robotul n-avea să stea toată după-amiaza pentru a-mi aştepta răspunsul. Ideea de a fi departe de AM îmi îngheţa sângele. Doream însă interviul acela atât de mult, încât eram pregătită de orice sacrificiu.

I-am spus AM-ului să rămână locului până reveneam.

Maşina ascultătoare s-a distanţat într-o străfulgerare verde-metalică. Era ca şi cum aş fi privit o părticică din mine îndepărtându-se. Carapacea din sticlă m-a învăluit în jurul meu şi am simţit un impuls de acceleraţie neanulată.

Veneţia s-a înclinat dedesubtul nostru, apoi s-a alungit spre orizont.

Am formulat o interogare, cerându-i AM-ului să-mi numească planeta unde-mi sărbătorisem a şapte suta aniversare. N-am primit nimic; eram în afara domeniului de interogare şi mă puteam baza numai pe propria mea memorie saturată de vârstă.

M-am aplecat în faţă.

— Eşti autorizat să-mi spui despre ce-i vorba?

— Mă tem că el nu mi-a spus, a răspuns robotul materializându-şi chipul pe ceafă. Dar ne putem întoarce în Veneţia în clipa în care v-aţi simţi inconfortabil.

— Deocamdată mă simt perfect. Cine-a mai primit

invitaţia albastră?

— Numai dumneavoastră, din câte ştiu.

— Şi dacă aş fi declinat? Ar fi trebuit să inviţi pe altcineva?

— Nu, a spus robotul, dar recunoaşteţi, domnişoară Clay.

Nu era foarte probabil să refuzaţi.

În timp ce zburam, unda de şoc a transportorului brăzda oceanul, lăsând în urmă un culoar înspumat. M-am gândit la o pensulă trasă prin vopsea proaspătă pe marmură, care dezvelea suprafaţa albă de dedesubt. Am luat invitaţia lui Zima şi am ridicat-o, ţinând-o pe linia orizontului din faţa noastră, încercând să decid dacă nuanţa de albastru se apropia mai mult de a cerului sau de a oceanului. Cartea de vizită părea să alterneze la nesfârşit între cele două posibilităţi.

Albastru de Zima. Era o nuanţă precisă, specificată din punct de vedere ştiinţific în termeni de angstromi şi intensităţi. Dacă erai artist plastic, puteai cere să ţi se producă orice cantitate, potrivit specificaţiilor respective. Nimeni însă nu utiliza vreodată albastru de Zima, decât în scopul unei declaraţii deliberate despre Zima însuşi.

La momentul când apăruse în ochii publicului, Zima era deja unic. Se supusese unor proceduri radicale care-i îngăduiau să tolereze medii extreme fără povara costumului protector. Avea aspectul unui bărbat voinic care purta un combinezon foarte mulat pe corp, până ce te apropiai şi-ţi dădeai seama că era de fapt chiar pielea lui. Întreaga formă îi era acoperită de un material sintetic care putea căpăta diferite culori şi texturi în funcţie de dispoziţia lui şi de mediul înconjurător. Pielea putea să ia aspect de îmbrăcăminte, dacă circumstanţele sociale o cereau. Putea să păstreze presiunea interioară, atunci când Zima dorea să iasă în vid, şi să se rigidizeze pentru a-l proteja împotriva forţei gravitaţionale exercitate de o

planetă gazoasă gigantă. În ciuda acestor perfecţionări, ea îi expedia un spectru complet de semnale senzoriale spre creier. Zima nu avea nevoie să respire, fiindcă întregul lui sistem cardiovascular fusese înlocuit cu mecanisme cu circuit închis de întreţinere a vieţii. El nu trebuia să mănânce sau să bea; nu trebuia să defecheze sau să urineze. Minuscule maşini de reparaţii şi întreţinere îi roiau prin corp, permiţându-i să tolereze doze de radiaţii care ar fi ucis în câteva minute un om obişnuit.

Astfel blindat împotriva extremelor ambientale, Zima era liber să-şi caute inspiraţia oriunde ar fi dorit. Putea să plutească prin spaţiu, să privească direct o stea ori să hoinărească în canioanele arzătoare ale unei planete prin care metalele curgeau ca lava. Ochii îi fuseseră înlocuiţi cu videocamere sensibile la o porţiune uriaşă din spectrul electromagnetic, cablate la creierul său prin module complexe de procesare. O punte sinestezică îi îngăduia să audă datele vizuale ca pe un soi de muzică; să vadă sunetele ca pe o simfonie de culori surprinzătoare. Epiderma lui funcţiona aidoma unei antene, asigurând sensibilitate la schimbările din câmpurile electrice. Dacă toate acestea nu erau suficiente, el putea accesa fluxurile dedate ale mai multor maşini însoţitoare.

Ţinând seama de detaliile acestea, arta lui Zima nu putea decât să fie originală şi să atragă atenţia. Peisajele sale planetare şi câmpurile stelare deţineau o calitate amplificată, extatică, fiind scăldate în culori luminoase, vibratoare, şi iluzii optice ameţitoare. Pictate cu materiale tradiţionale, dar la o scară gigantică, ele au atras în mod rapid un nucleu de cumpărători bogaţi. Unele au ajuns în colecţii private, însă frescele Zima au început să apară şi în spaţii publice din toată galaxia. Deşi aveau lăţimi de zeci de metri, frescele erau detaliate până la limitele perceperii vizuale. Cele mai multe fuseseră pictate într-o singură sesiune. Zima nu avea nevoie de somn, aşa că lucra

neîntrerupt până îşi termina o lucrare.

Fără doar şi poate, picturile acelea erau impresionante. Din punctul de vedere al compoziţiei şi tehnicii erau neîndoios sclipitoare. În acelaşi timp însă erau deprimante şi înspăimântătoare. Erau peisaje fără nicio prezenţă umană, cu excepţia punctului de vedere subînţeles al artistului însuşi.

Pe scurt: tablourile erau frumoase de privit, dar eu nu mi-aş fi adus unul în casă.

Evident, nu toată lumea avea aceeaşi părere, altfel Zima n-ar fi vândut atât de multe lucrări. Era totuşi imposibil să nu mă-ntreb câţi oameni cumpărau tablourile pe baza celor ce se spuneau despre pictor, mai degrabă decât pentru meritul intrinsec al operelor?

Cam aşa stăteau lucrurile când l-am remarcat prima dată pe Zima. L-am clasificat ca un pictor interesant, dar kitschos; poate că ar fi meritat un articol, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el ori cu lucrările lui.

Ceva s-a întâmplat, dar a trecut o vreme până să remarce cineva… inclusiv eu.

Într-o zi – după o perioadă de gestaţie mai lungă ca de obicei –, Zima a dezvelit o pictură murală diferită. Era fresca unei nebuloase învolburate, presărată de stele, văzută de pe un asteroid lipsit de atmosferă. Pe buza unui crater, în plan mijlociu, ocultând o parte din nebuloasă, se afla un pătrăţel albastru. La prima vedere se părea că suportul frescei fusese vopsit complet în albastru şi Zima lăsase pur şi simplu nepictată o suprafaţă mică din el. Pătratul nu deţinea spaţialitate; nu exista niciun detaliu sau sugestie privind relaţia sa cu peisajul ori cu fundalul. Nu proiecta umbre şi nu avea influenţă tonală asupra culorilor înconjurătoare. Totuşi, existenţa lui era deliberată; o examinare atentă arăta că fusese într-adevăr pictat peste buza stâncoasă a craterului. Avea o semnificaţie.

Pătratul a fost doar începutul. După aceea toate lucrările pe care Zima le-a prezentat lumii conţineau o formă geometrică similară – un pătrat, un triunghi, un paralelogram sau altceva – înglobată undeva în compoziţie. A trecut mult timp până când cineva a observat că nuanţa de albastru se repeta de la un tablou la altul.

Era albastrul de Zima: aceeaşi nuanţă de pe cartea de vizită cu litere aurite.

În următorul deceniu, formele abstracte au devenit dominante, acoperind celelalte elemente ale compoziţiilor. Peisajele cosmice sfârşeau prin a fi chenare înguste care înconjurau cercuri, triunghiuri şi dreptunghiuri unicolori. În vreme ce operele anterioare ale lui Zima se caracterizaseră prin tuşe exuberante şi straturi groase de vopsea, formele albastre erau executate cu netezime de oglindă.

Intimidaţi de intruziunea formelor abstracte albastre, cum părătorii obişnuiţi l-au abandonat pe Zima. Nu după mult timp, artistul a dezvelit prima dintre picturile sale murale complet albastre. Îndeajuns de mare pentru a acoperi latura unei clădiri cu o mie de etaje, lucrarea a fost considerată de mulţi ca fiind gradul maxim al acelei exprimări artistice.

Se înşelau mai mult decât ar fi crezut.

*

Am simţit transportorul încetinind, pe măsură ce ne apropiam de o insuliţă, unicul petic de uscat în orice direcţie aş fi privit.

— Sunteţi prima care o veţi vedea, a spus robotul. Acolo e un ecran de distorsiune care blochează vederea aeriană.

Insula avea diametrul de un kilometru; era joasă şi de forma unei carapace de broască ţestoasă, înconjurată de un guler în gust de nisip alburiu. Aproape de mijloc se înălţa într-un platou scund, de pe care vegetaţia fusese

îndepărtată pe o zonă aproximativ dreptunghiulară. Am distins un panou mic, albastru reflectorizant, întins pe sol şi înconjurat de nişte structuri care păreau a fi tribune etajate.

Transportorul a redus altitudinea şi viteza şi a coborât legănat lângă zona înconjurată de tribune. S-a oprit lângă o căbănuţă albă, cu pietricele încorporate în pereţi, pe care n-o remarcasem în decursul apropierii noastre.

Robotul a coborât şi m-a ajutat să părăsesc transportorul.

— Zima va veni imediat, a spus el, apoi a revenit în transportor şi a dispărut în văzduh.

Brusc m-am simţit foarte singură şi vulnerabilă. Briza adia dinspre ocean, suflându-mi nisip în ochi. Soarele se târa în jos către orizont şi în scurt timp avea să se facă frig. Începusem să simt zgândărirea panicii, când un bărbat a ieşit din căbănuţă, frecându-şi energic palmele. A venit spre mine pe o potecă pavată cu dale.

— Mă bucur c-ai putut veni, Carrie.

Era Zima, desigur, şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am simţit ca o proastă pentru că mă îndoisem că se va arăta.

— Bună, am rostit jalnic.

Mi-a întins mâna. Am strâns-o, simţind vaga senzaţie de plastic a texturii pielii sale artificiale. Azi avea culoare cenuşiu-mată, de cositor.

— Haide să stăm pe balcon. E plăcut să urmăreşti apusul, nu?

— Da, am încuviinţat.

Mi-a întors spatele şi a pornit în direcţia căbănuţei. În timp ce mergea, muşchii i se flexionau şi unduiau sub epiderma de cositor. În pielea de pe spate i se întrezăreau scânteieri ca de solzi, de parcă ar fi fost un mozaic alcătuit din cipuri reflectante. Era frumos ca o statuie, musculos ca

o panteră. Era un bărbat chipeş, chiar după transformările suferite, totuşi nu auzisem niciodată să fi avut vreun partener de viaţă sau, de fapt, orice fel de viaţă privată. Arta însemna totul pentru el.

L-am urmat, simţindu-mă stângace şi cu limba amorţită. Zima m-a condus în căbănuţă, trecând printr-o bucătărie antică şi un salon antic, plin cu mobilier şi ornamente vechi de o mie de ani.

— Cum a fost zborul?

— Bine.

S-a oprit brusc şi s-a răsucit către mine.

— Am uitat să verific… robotul a insistat să-ţi laşi *Aide Mémoire-ul*?

— Da.

— Bun. Cu tine doream să stau de vorbă, Carrie, nu cu un dispozitiv de înregistrare surogat.

— Cu mine?

Masca de cositor a feţei lui a format o expresie întrebătoare.

— Ştii să spui şi cuvinte din mai mult de două silabe sau abia le înveţi?

— A-ă-a…

— Relaxează-te, mi-a spus. Nu vreau să te testez, să te umilesc sau altceva similar. Nu-i o capcană şi nu te găseşti în niciun pericol. Până la miezul nopţii te vei întoarce în Veneţia.

— Mă simt perfect, am izbutit să articulez. Doar puţin intimidată de o celebritate.

— N-ar trebui. Nu sunt tocmai prima celebritate pe care ai întâlnit-o, nu-i aşa?

— Nu, totuşi…

— Oamenii mă consideră intimidant. În cele din urmă însă depăşesc sentimentul acesta şi apoi se-ntreabă de ce se face atâta tam-tam.

— De ce tocmai eu?

— Fiindcă ai continuat să soliciţi politicos, a răspuns Zima.

— Vorbesc serios.

— Bine. Este mai mult decât atât, deşi *într-adevăr* ai solicitat politicos. De-a lungul anilor mi-au plăcut multe dintre articolele tale. Adesea, oamenii s-au încredinţat în tine să pui lucrurile la punct – mai ales spre sfârşitul vieţii lor.

— Vorbeai despre retragere, nu despre moarte.

— Orice ar fi ar însemna o dispariţie de pe scena publică. Articolele tale mi s-au părut întotdeauna pline de adevăr, Carrie. Nu cunosc pe nimeni care să fi afirmat că l-ai zugrăvit în mod greşit prin ceea ce ai scris despre el.

— Se mai întâmplă uneori, am zis. De aceea am mereu grijă să existe AM-ul la îndemână, pentru ca nimeni să nu poată contesta ce s-a spus.

— Asta n-are nicio importanţă în cazul poveştii mele, a rostit Zima.

L-am privit atent.

— Mai este ceva, nu? Mai există şi alt motiv pentru care ai tras numele meu din urna cu bileţele.

— Doresc să te-ajut, a spus el.

*

Când vorbesc despre Perioada Albastră a lui Zima, cei mai mulţi se referă la picturile cu adevărat uriaşe. Prin uriaşe, înţeleg… *uriaşe*. În scurt timp, ele deveniseră îndeajuns de mari ca să domine clădiri şi spaţii civice; îndeajuns de mari ca să fie vizibile de pe orbitele planetare. Prin toată galaxia, dreptunghiuri albastre înalte de douăzeci de kilometri se ridicau peste insule private sau se înălţau din oceane răscolite de furtuni. Cheltuielile nu constituiau niciodată o problemă, întrucât Zima avea mulţi sponsori care se întreceau între ei pentru a-i găzdui cea mai recentă şi mai mare creaţie. Panourile au crescut întruna, până au necesitat maşinării complexe, tehnicieni-

roboţi care să le menţină verticale în ciuda atracţiei gravitaţionale şi a climei. Ele străpungeau atmosferele planetare, proiectându-se în spaţiul cosmic. Străluceau de propria lor lumină blândă. Se curbau, în arcuri şi evantaie, astfel că întregul câmp vizual al privitorului era saturat de albastru.

De acum Zima era foarte faimos, chiar şi pentru cei complet neinteresaţi de artă. El era strania celebritate ciborg care construia gigantice structuri albastre; omul care nu acorda nicio dată interviuri şi nici nu oferea indicii despre semnificaţia lucrărilor sale.

Însă asta se întâmpla acum o sută de ani. Zima nu terminase nici măcar pe departe.

În cele din urmă, structurile au devenit prea masive pentru a fi găzduite pe planete. Lipsit de griji, Zima a trecut în spaţiul interplanetar, creând vaste panouri albastre imponderabile, cu dimensiuni de zece mii de kilometri. Acum nu mai lucra cu pensule şi vopsea, ci cu flotile de roboţi mineri, dezagregând asteroizi pentru a obţine materiile prime necesare lucrărilor sale. Întregi economii stelare concurau unele împotriva altora pentru a-i găzdui operele.

Cam pe atunci mi-am reînnoit interesul faţă de el. Am participat la una dintre „învălunarele” lui: închiderea unui întreg corp ceresc într-un container albastru cu capac, aidoma unei pălării care este pusă într-o cutie. După două luni, a vopsit în albastru toată centura ecuatorială a unei gigante gazoase, iar eu avusesem şi atunci un fotoliu de orchestră. După şase luni, a alterat reacţiile chimice de la suprafaţa unei comete care trecea în apropierea unei stele, astfel încât a trasat o coadă albastru de Zima peste tot sistemul solar. Eu nu mă simţeam totuşi pregătită să scriu un articol. Îi solicitam întruna un interviu şi eram refuzată cu regularitate. Ştiam doar că obsesia lui faţă de albastru trebuia să fie mai mult de un simplu capriciu artistic. Fără

o înţelegere a acelei obsesii, articolul nu avea subiect; ar fi fost o simplă povestioară.

Eu nu mă ocup de povestioare.

Aşa că am aşteptat… şi am aşteptat… Iar apoi – ca milioane de alţi oameni – am auzit despre ultima operă de artă a lui Zima şi m-am îndreptat spre falsa Veneţie de pe Murjek. Nu mă aşteptam la un interviu şi nici la revelaţii. Trebuia pur şi simplu să fiu acolo.

*

Am păşit printre uşile glisante din sticlă şi am ieşit pe balcon. Două scaune simple, albe, stăteau de o parte şi alta a unei mese albe. Pe masă se aflau băuturi şi o fructieră plină. Dincolo de balconul fără balustradă, terenul arid cobora brusc, oferind imaginea neîntreruptă a oceanului. Apa era calmă şi atrăgătoare, reflectând amurgul ca pe o monedă de argint.

Zima mi-a făcut semn să mă aşez. Mâna lui a şovăit deasupra a doua sticle de vin.

— Roşu sau alb, Carrie?

Am deschis gura pentru a-i răspunde, dar nu s-a auzit niciun sunet. În mod obişnuit, în clipita aceea dintre întrebare şi răspuns, AM-ul mi-ar fi direcţionat silenţios alegerea spre una dintre opţiuni. Lipsa sugestiei lui se simţea ca un blocaj al gândurilor mele.

— Roşu, cred, a continuat Zima. Doar dacă n-ai obiecţii serioase.

— Nu-i vorba că n-aş putea decide şi singură lucrurile astea, am zis.

Zima mi-a umplut un pahar cu vin roşu, apoi l-a ridicat spre cer, pentru a-i cerceta limpezimea.

— Bineînţeles că nu.

— Atâta doar că-i niţel cam straniu pentru mine.

— N-ar trebui să fie straniu, a spus el. Acesta este modul în care ţi-ai trăit viaţa timp de sute de ani.

— Modul natural, vrei să zici?

Şi-a umplut şi sieşi un pahar cu vin roşu, dar în loc să-l bea s-a mulţumit să-i simtă buchetul.

— Da.

— Pe de altă parte, am replicat, nu este nimic natural în faptul că trăiesc la o mie de ani după ce m-am născut. Memoria mea organică şi-a atins punctul de saturaţie acum vreo şapte sute de ani. Capul meu este ca o locuinţă ticsită de mobilă. Dacă aduci una nouă, trebuie să scoţi ceva.

— Haide să ne-ntoarcem pentru o clipă la vin, a rostit Zima. În mod normal, te-ai fi bizuit pe sfatul AM-ului, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— Da.

— AM-ul va sugera întotdeauna una dintre cele două posibilităţi? Întotdeauna vin roşu, sau întotdeauna vin alb, de exemplu?

— Nu-i aşa simplist, i-am răspuns. Dacă aş avea o preferinţă accentuată pentru unul dintre vinuri în detrimentul celuilalt, atunci, da, AM-ul l-ar recomanda întotdeauna pe acela, nu pe celălalt. Dar eu nu am o asemenea preferinţă. Uneori îmi place vinul roşu, alteori vinul alb. Uneori nu vreau niciun fel de vin.

Am sperat că frustrarea mea nu era evidentă. Însă după complicata şaradă a invitaţiei albastre, a robotului şi transportorului, ultimul lucru pe care doream să-l discut cu Zima era imperfecţiunea amintirilor mele.

— Atunci este aleatoriu? a întrebat el. Există probabilităţi egale ca AM-ul să spună roşu sau alb?

— Nu, lucrurile nu stau nici aşa. AM-ul m-a urmat de sute de ani. M-a văzut bând vin de sute de mii de ori, în sute de mii de circumstanţe diferite. El ştie, cu un grad înalt de exactitate, care mi-ar fi opţiunea cu privire la alegerea vinului, practic în orice condiţii imaginabile.

— Iar tu urmezi sfatul acela fără comentarii?

Am sorbit din vin.

— Bineînţeles. N-ar fi o copilărie să fac exact pe dos doar pentru a-mi declara liberul-arbitru? La urma urmelor, este mult mai probabil să fiu satisfăcută de alegerea pe care o sugerează el.

— Dar, cu excepţia cazului în care ignori uneori sugestia aceea, nu cumva întreaga ta viaţă ar deveni un set de răspunsuri predictibile?

— Poate că da, am încuviinţat. Dar ce-ar fi atât de rău în asta? De ce nu mi-ar păsa, dacă sunt fericită aşa?

— Nu te critic, a spus Zima. A surâs şi s-a lăsat pe spate în scaun, dezamorsând o parte din tensiunea provocată de direcţia întrebărilor sale. În ziua de azi, puţini mai au AM-uri, nu-i aşa?

— Nu pot să ştiu.

— Mai puţin de un procent din toată populaţia galaxiei. Zima şi-a adulmecat iarăşi vinul şi a privit cerul prin sticla paharului. Aproape toţi ceilalţi oameni au acceptat inevitabilul.

— Ai nevoie de maşini pentru a gestiona o mie de ani de amintiri. Şi ce dacă?

— Este însă vorba despre alt ordin de maşini. Despre implanturi neurale, complet integrate în perceperea de sine a posesorului. Imposibil de deosebit de memoria biologică. N-ar fi nevoie să interoghezi AM-ul cu privire la vinul pe care să-l alegi, n-ar trebui să-i aştepţi şoapta de confirmare. Ai şti, pur şi simplu.

— Şi unde-i diferenţa? Eu îngădui ca experienţele prin care trec să fie înregistrate de o maşină care mă însoţeşte peste tot. Ei nu-i scapă nimic şi este atât de eficientă în anticiparea interogărilor mele, încât abia dacă trebuie s-o întreb ceva.

— Maşina este vulnerabilă.

— La intervale regulate i se fac copii de siguranţă. Şi nu-i mai vulnerabilă decât un snop de implanturi din capul

meu. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu este o obiecţie rezonabilă.

— Ai dreptate, bineînţeles. Există totuşi un argument mai solid împotriva AM-ului. Este „prea” perfect. Nu ştie cum să deformeze ori să uite.

— Nu tocmai ăsta-i scopul?

— Nu chiar. Atunci când îţi reaminteşti ceva – să zicem conversaţia aceasta, peste o sută de ani –, vor exista amănunte pe care ţi le vei aminti greşit. Totuşi acele detalii amintite incorect vor deveni ele însele parte a memoriei tale, câştigând soliditate şi textură cu fiecare ocazie când ţi le rememorezi. Peste o mie de ani, amintirea ta despre conversaţia aceasta s-ar putea să aibă prea puţină asemănare cu realitatea. Cu toate acestea, tu ai fi în stare să juri că-ţi aminteşti corect.

— Dar dacă AM-ul m-ar fi însoţit, aş fi deţinut înregistrarea perfectă a felului în care s-au desfăşurat de fapt evenimentele.

— Aşa este, a încuviinţat Zima, însă aceea nu-i o amintire vie. Este o fotografie, un proces mecanic de înregistrare. El încremeneşte imaginaţia, nu îngăduie ca detaliile să fie amintite incorect în mod selectiv.

S-a oprit atât cât să-mi reumple paharul.

— Imaginează-ţi că în aproape toate ocaziile în care ai avut motive să stai afară într-o după-amiază ca aceasta, ai fi ales vinul roşu, nu pe cel alb, şi că în general n-ai fi avut niciun motiv pentru a regreta alegerea respectivă. Totuşi o dată, dintr-un motiv sau altul, ai fost convinsă să alegi vinul alb – împotriva sugestiei AM-ului – şi a fost minunat. Totul s-a combinat în mod fermecător: companionii, conversaţia, ambianţa, pano rama splendidă, valul euforic al uşoarei ameţeli. O după-amiază perfectă transformată într-o seară perfectă.

— Ar fi fost posibil să nu fi avut nicio legătură cu vinul pe care-l alesesem, am observat.

— Nu, a încuviinţat Zima. Şi cu certitudine AM-ul n-ar fi ataşat nicio semnificaţie acelei unice combinaţii fericite de circumstanţe. O singură abatere nu i-ar fi afectat într-o măsură importantă modelul predictiv. Data viitoare când îl vei întreba, el ar spune tot „vin roşu”.

Am simţit un neplăcut fior de înţelegere.

— Memoria umană nu funcţionează însă în felul ăsta.

— Nu. Ea s-ar agăţa de excepţia aceea şi i-ar ataşa o importanţă ieşită din comun. Ar amplifica părţile atractive ale amintirii despre după-amiaza aceea şi ar suprima părţile mai puţin plăcute: muştele care-ţi bâzâiau mereu în urechi, anxietatea ta legată de ajungerea la timp la ambarcaţiunea care urma să te readucă acasă şi cadoul despre care ştiai că trebuia să-l cumperi a doua zi dimineaţă. Tot ce ţi-ai reaminti ar fi nimbul auriu de confort. Data următoare ai putea foarte bine să alegi vinul alb şi tot aşa. Un tipar de comportament va fi modificat de un singur caz de abatere. AM-ul nu ar fi tolerat niciodată asta. Ar fi trebuit să-i încâlci sfatul de multe, multe ori înainte ca, fără chef, să-şi actualizeze modelul şi să înceapă să sugereze vinul alb în locul celui roşu.

— Bine, am aprobat continuând să doresc să putem discuta despre el, nu despre mine. Dar care-i diferenţa practică între o memorie artificială din interiorul capului meu şi una din exteriorul lui?

— Diferenţa este uriaşă. Amintirile stocate în AM sunt fixate pentru eternitate. Îl poţi interoga de câte ori vrei, dar el nu va amplifica sau omite niciodată nici măcar un detaliu. Implanturile însă funcţionează altfel. Ele sunt concepute pentru a se integra perfect în memoria biologică, ajungând în punctul în care posesorul lor să nu poată preciza care este diferenţa. Din acest motiv, ele sunt în mod necesar plastice, maleabile, supuse erorilor şi deformărilor.

— Failibile, am spus.

— Însă fără failibilitate nu există artă. Şi fără artă nu există adevăr.

— Failibilitatea duce la adevăr? Asta-i amuzant!

— Mă refer la adevăr în sensul superior, metaforic. După-amiaza aceea aurie? Ea era adevărul. Amintirea muştelor n-ar fi sporit-o din punct de vedere material, ci ar fi diminuat-o.

— N-a fost nicio după-amiază şi nicio muscă, am zis eu. Răbdarea îmi ajunsese în cele din urmă la capăt. Uite ce-i… îţi sunt recunoscătoare pentru că m-ai invitat aici. Crezusem însă că s-ar putea să fie ceva mai mult decât o prelegere despre felul în care optez să-mi gestionez propriile amintiri.

— De fapt, a spus Zima, discuţia aceasta are o morală. Se referă la mine, dar şi la tine. A lăsat paharul pe masă. Vrei să ne plimbăm puţin? Aş dori să-ţi arăt piscina.

— Soarele încă n-a apus, am rostit. Zima a zâmbit.

— Întotdeauna va fi altul.

M-a purtat pe alt traseu prin casă, ieşind pe altă uşă decât cea prin care intrasem. O potecă şerpuită suia treptat printre ziduri de piatră albă, scăldate în aurul soarelui care apunea. Am ajuns pe neaşteptate la platoul neted pe care-l zărisem în decursul apropierii cu transportorul. Erau într-adevăr tribune: structuri terasate, înalte de treizeci de metri, cu scări prin spate care duceau la diversele niveluri. Zima m-a condus în umbra întunecată de sub cea mai apropiată tribună, apoi printr-o uşă care ducea în zona împrejmuită. Panoul albastru văzut la venire se dovedi a fi o modestă piscină dreptunghiulară, golită de apă.

Zima s-a oprit pe marginea ei.

— O piscină, am rostit. N-ai glumit. Pentru ea sunt tribunele?

— Aici se va petrece, a spus Zima, dezvelirea ultimei mele opere de artă şi retragerea mea din viaţa publică.

Piscina nu era tocmai terminată. În colţul îndepărtat, un robot galben fixa ultimele plăci de ceramică. Partea cea mai apropiată de noi era complet placată şi am remarcat că plăcile erau ştirbite şi fisurate pe alocuri. Lumina după-amiezii îngreuna vizibilitatea – acum stăteam în umbra proiectată de o tribună –, însă culoarea lor părea foarte apropiată de albastrul de Zima.

— După ce ai pictat planete întregi, nu-i oarecum dezamăgitor? l-am întrebat.

— Pentru mine, nu. Pentru mine aici este locul unde se termină căutarea. Acesta este locul spre care duceau toate.

— O piscină veche şi sărăcăcioasă?

— Nu-i doar o simplă piscină veche, a răspuns el.

*

Ne-am plimbat în jurul insulei, în timp ce soarele luneca sub ocean şi culorile deveneau cadaverice.

— Vechile fresce fuseseră pictate din inimă, a spus Zima. Am lucrat la o scară uriaşă, fiindcă aşa se părea că cerea subiectul respectiv.

— Erau tablouri bune, am comentat.

— Mediocre. Uriaşe, ţipătoare, solicitante, populare, dar finalmente lipsite de suflet. Simplul fapt că fuseseră pictate din inimă nu le făcea mai bune.

N-am comentat. Exact acelaşi lucru simţisem şi eu faţă de lucrările lui: că erau la fel de vaste şi inumane ca şi inspiraţia sa şi că numai modificările ciborg ale lui Zima îi conferiseră artei sale un soi de unicitate. Era ca şi cum ai fi lăudat o pictură pentru că fusese realizată de cineva care ţinuse pensula între dinţi.

— Nu spuneau despre cosmos nimic ce cosmosul nu ar fi fost capabil să spună şi singur. Mai important încă, nu spuneau nimic despre mine. Ce importanţă avea faptul că umblam prin vid sau înotam prin oceane de azot lichid? Ce importanţă avea faptul că puteam vedea fotoni ultravioleţi

sau gusta câmpuri electrice? Modificările pe care le întreprinsesem asupra mea erau oribile şi extreme, dar nu-mi aduceau nimic ce o dronă bună cu teleprezenţă nu-i putea oferi unui artist.

— Cred că eşti un pic cam aspru cu tine, am zis.

— Câtuşi de puţin. Pot spune toate astea acum, fiindcă ştiu că, în cele din urmă, am creat ceva valoros. Însă atunci când s-a întâmplat, a fost cu totul neplanificat.

— Te referi la chestiile albastre?

— La chestiile albastre, a încuviinţat. A început printr-un accident: o aplicare greşită de culoare pe o pânză aproape terminată. O pată acvamarin-deschis pe un fundal aproape perfect negru. Efectul a fost electrizant. Am simţit ca şi cum fusesem scurtcircuitat cu o amintire primară intensă – un tărâm de experienţă în care culoarea aceea era lucrul cel mai important din lumea mea.

— Şi care era amintirea?

— Nu ştiam. Ştiam doar modul în care-mi vorbea culoarea aceea, de parcă aşteptasem toată viaţa s-o găsesc, s-o eliberez.

A rămas câteva clipe pe gânduri.

— Dintotdeauna a existat o fascinaţie vizavi de culoarea albastru. Acum o mie de ani, Yves Klein a spus că era esenţa culorii în sine: culoarea care simboliza toate celelalte culori. Cândva, un bărbat şi-a petrecut toată viaţa căutând o nuanţă anume de albastru, pe care îşi amintea c-o întâlnise în copilărie. A început să dispere că n-o va mai găsi niciodată şi s-a gândit că probabil îşi imaginase nuanţa aceea specifică şi că ea nu putea să existe în natură. Apoi, într-o bună zi, a descoperit-o din întâmplare. Era culoarea unui gândac într-un muzeu de ştiinţe naturale. A plâns de fericire.

— Ce este albastrul de Zima? l-am întrebat. Culoarea unui gândac?

— Nu, a răspuns. Nu-i un gândac. Dar trebuia să aflu

răspunsul, indiferent unde m-ar fi purtat. Trebuia să ştiu de ce culoarea aceea însemna atât de mult pentru mine şi de ce prelua controlul asupra artei mele.

— Tu i-ai îngăduit să preia controlul, am observat.

— N-am avut de ales. Pe măsură ce albastrul a devenit mai intens, mai dominant, am simţit că mă apropii de răspuns. Am simţit că dacă m-aş fi putut afunda în nuanţa aceea, aş fi ştiut tot ce doream să aflu. M-aş fi înţeles pe mine ca artist.

— Şi? Ai făcut-o?

— M-am înţeles pe mine, a spus Zima, dar n-a fost ceea ce mă aşteptasem.

— Ce ai aflat?

Zima a întârziat mult cu răspunsul. Am mers mai departe, fără grabă, eu rămânând puţin în urma formei lui musculoase, începuse să se facă răcoare şi regretam că nu avusesem precauţia să-mi fi luat o haină. M-am gândit să-l întreb pe Zima dacă mi-ar fi putut împrumuta una, însă mă temeam să nu-i abat gândurile de la direcţia necunoscută în care porniseră. Dintotdeauna partea cea mai grea a meseriei mele fusese să-mi ţin gura.

— Am discutat mai devreme despre failibilitatea memoriei, a zis el.

— Da.

— Propria mea memorie era incompletă. Îmi aminteam totul după instalarea implanturilor, dar asta însemna numai ultimii trei sute de ani ai vieţii mele. Ştiam că sunt mult mai bătrân, dar nu-mi reaminteam decât fragmente din viaţa dinaintea implanturilor: bucăţi sparte pe care nu prea ştiam cum să le reasamblez.

A redus pasul şi s-a întors către mine, iar lumina portocaliu-stins de la orizont i s-a reflectat în obraz.

— Ştiam că trebuia să scormonesc în trecutul acela, dacă doream să înţeleg vreodată semnificaţia albastrului de Zima.

— Cât de departe ai ajuns?

— A fost ca arheologia, mi-a spus. Mi-am urmat firul amintirilor până la cel mai timpuriu eveniment demn de încredere, care s-a petrecut la scurt timp după instalarea implanturilor. El m-a purtat pe Harkov 8, o planetă din Golful Garlin, la nouăsprezece mii de ani-lumină de aici. Îmi aminteam doar numele unui bărbat pe care-l cunoscusem acolo: Cobargo.

Numele acela nu însemna nimic pentru mine, însă chiar şi fără AM ştiam câte ceva despre Golful Garlin. Era o regiune a galaxiei care cuprindea şase sute de sisteme locuibile, înghesuită între trei puteri economice majore. În Golful Garlin nu se aplică legislaţia interstelară normală. Era un teritoriu al fugarilor.

— Harkov 8 se specializase într-un anumit gen de produs, a continuat Zima. Toată planeta era orientată spre oferirea de servicii medicale de un gen imposibil de găsit altundeva: modificările cibernetice ilegale.

— Acolo…

Am lăsat propoziţia neterminată.

— Acolo am devenit ceea ce sunt, a încuviinţat Zima. Bineînţeles, după perioada petrecută pe Harkov 8 am întreprins asupra mea şi alte modificări – îmbunătăţirea toleranţei la medii extreme, îmbunătăţirea capacităţii senzoriale –, dar esenţa a ceea ce sunt a fost realizată sub bisturiele din clinica lui Cobargo.

— Aşadar ai fost un om normal înainte să fi sosit pe Harkov 8? l-am întrebat.

— Aici problema devine neclară, a răspuns Zima păşind cu grijă pe potecă. În mod evident, la întoarcerea pe Harkov 8 am încercat să-l localizez pe Cobargo. Mă gândeam că ajutat de el voi putea da de rostul fragmentelor de amintiri pe care le purtam în cap. Însă Cobargo nu mai era; dispăruse undeva prin Golf. Clinica rămăsese, dar acum o conducea nepotul lui.

— Fac prinsoare că nu era doritor să vorbească.

— Nu; a trebuit să fie convins. Din fericire, dispuneam de modalităţi. Puţină mituiala, puţină ameninţare… A surâs uşor. Până la urmă a fost de acord să deschidă arhiva clinicii şi să examineze înregistrările vizitei mele consemnate de bunicul lui.

Am ocolit un colţ. Oceanul şi cerul aveau acum aceeaşi culoare cenuşie inseparabilă, fără crâmpei de albastru.

— Ce se-ntâmplase?

— Înregistrările afirmă că eu n-am fost niciodată om, a spus Zima. A tăcut câteva clipe înainte de a continua, nelăsând nici urmă de îndoială asupra vorbelor sale: Zima nu existase înainte de sosirea mea în clinică.

Ce n-aş fi dat pentru o dronă înregistratoare sau – în absenţa ei – pentru un carnet vechi şi simplu şi un pix. M-am încruntat, de parcă astfel memoria mea ar fi putut deveni niţel mai alertă.

— Atunci cine ai fost?

— O maşină, mi-a răspuns. Un robot complex, o inteligenţă artificială autonomă. Când sosisem pe Harkov 8, eram deja bătrân de secole şi aveam independenţă completă şi legală.

— Nu, am clătinat din cap. Eşti un om cu părţi de maşină, nu o maşină.

— Înregistrările clinicii erau foarte clare. Sosisem ca robot. Un robot androform, bineînţeles… totuşi, în mod evident, o maşină. Am fost dezasamblat şi funcţiile mele cognitive centrale au fost integrateîntrun corp-gazdă biologic, crescut în cuvă. Şi-a ciocănit cu un deget partea de cositor a ţestei: Aici se găseşte multă materie organică şi o sumedenie de maşinării cibernetice. E greu de spus unde încep unele şi unde se termină celelalte. E chiar mai greu de spus cine-i stăpânul şi cine-i sclavul.

Am privit silueta care stătea lângă mine, străduindu-

mă să efectuez saltul mental necesar pentru a o vedea ca pe o maşină – deşi o maşină cu componente moi, celulare –, nu ca pe un bărbat. N-am putut; nu încă.

Am tras de timp.

— Nu-i posibil să fi fost minţit de clinică?

— Nu cred. Cei de acolo ar fi fost mult mai fericiţi dacă eu n-aş fi aflat.

— Bine, am încuviinţat. Pur şi simplu ca ipoteză…

— Acelea erau faptele şi erau uşor de verificat. Am examinat arhiva vămii Harkov 8 şi am descoperit că o *entitate robot autonomă* intrase în spaţiul aerian al planetei cu câteva luni înainte de procedura medicală.

— Nu era obligatoriu să fi fost tu…

— De mai multe decenii, nicio altă entitate robot nu se apropiase de planetă. Eu trebuia să fi fost. Mai mult decât atât, înregistrările indicau şi portul de origine al robotului.

— Care era?

— O planetă aflată dincolo de Golf. Lintan 3, din Arhipelagul Muara.

Absenţa AM-ului se resimţea ca lipsa unui dinte.

— Nu ştiu dac-o cunosc.

— Probabil că nu. Nu-i genul de planetă pe care s-o vizitezi din proprie iniţiativă. Cursele regulate de transluminice nu ajung acolo. Unicul meu scop în vizitarea planetei părea să fi fost chiar eu…

— Ai mers acolo?

— De două ori. O dată înainte de procedura de pe Harkov 8 şi a doua oară recent, pentru a stabili unde fusesem înainte de Lintan 3. Pista indiciilor începea să devină neclară… dar am pus genul potrivit de întrebări, am scotocit genurile cuvenite de baze de date şi în cele din urmă am aflat de unde venisem. Totuşi nici acela n-a fost răspunsul final. Existau multe planete, iar firul se subţia cu fiecare pe care o vizitam. Aveam însă de partea mea

încăpăţânarea.

— Şi banii.

— Şi banii, a încuviinţat el uşor şi politicos din cap. Ei m-au ajutat enorm.

— Aşadar ce ai găsit, în cele din urmă?

— Am urmat pista până la începutul ei. Pe Harkov 8 eram o maşină cu gândire rapidă şi inteligenţă de nivel uman. Nu fusesem însă mereu atât de inteligent, nici atât de complex. Fusesem amplificat în etape, după cum o îngăduiseră timpul şi circumstanţele.

— Chiar de către tine?

— Finalmente, da. Asta a fost pe când aveam autonomie, independenţă legală. Totuşi înainte să-mi fi fost permisă libertatea aceea, trebuia să fi atins un anumit nivel de inteligenţă. Anterior, fusesem o maşină mai simplă… ca o moştenire de familie sau un animal de companie. Trecusem de la un proprietar la altul, de la o generaţie la următoarea. Ei mi-au adăugat diverse. M-au făcut mai inteligent.

— Cum ai început?

— Ca un proiect, mi-a răspuns.

*

Zima m-a condus înapoi la piscină. Noaptea ecuatorială sosise iute şi bazinul era scăldat acum în lumină artificială provenită de la reflectoarele dispuse deasupra tribunelor. Robotul terminase de lipit ultima placă la locul ei.

— Este gata acum, a spus Zima. Mâine va fi etanşată, iar poimâine va fi umplută cu apă. Voi filtra apa până va atinge limpezimea necesară.

— Şi apoi?

— Mă pregătesc pentru spectacol.

Pe drumul spre piscină, îmi povestise tot ce ştia despre originea lui. Zima îşi începuse existenţa pe Pământ, înainte ca eu să mă fi născut. Fusese asamblat de un

amator, un tânăr talentat care avea ca hobby robotica. Bărbatul acela fusese unul dintre mulţii indivizi şi grupuri care bâjbâiseră pe atunci, încercând să rezolve subiectul dificil al inteligenţei artificiale.

Percepţiile, deplasarea şi rezolvarea autonomă a problemelor erau aspectele care-l interesau cel mai mult pe tânăr. El crease mulţi roboţi, înjghebându-i laolaltă din kituri, jucării stricate şi piese de rezervă. Minţile lor – dacă puteau fi învrednicite cu termenul acesta – erau însăilate din măruntaiele calculatoarelor vechi, iar programele lor simple solicitau la maximum memoria şi viteza procesorului.

Tânărul îşi umpluse casa cu maşinile acestea simple, concepute fiecare pentru o sarcină specifică. Un robot era un păianjen cu membre dotate cu ventuze, care escalada pereţii, ştergând de praf ramele tablourilor. Altul aştepta răbdător pentru a vâna muşte şi gândaci. Le prindea şi le digera, după care utiliza energia obţinută din descompunerea chimică a biomasei lor pentru a se deplasa în alt loc din casă. Un robot îşi găsea de lucru zugrăvind pereţii exteriori, din nou şi din nou, astfel încât culorile să se potrivească cu succesiunea anotimpurilor.

Alt robot locuia în piscina lui.

Trudea neîncetat în sus, în jos şi în lungul laturilor ceramice ale bazinului, frecându-le şi raclându-le. Tânărul ar fi putut cumpăra un aparat ieftin de curăţare a piscinei, dar se amuzase să conceapă robotul de la zero, potrivit propriilor sale principii excentrice de design. Îl înzestrase cu sistem vizual cu spectru total de culori şi cu creier suficient de mare pentru a procesa datele vizuale într-un model al ambientului. Îi îngăduise robotului să ia propriile sale decizii cu privire la strategia optimă pentru curăţarea piscinei. Îi îngăduise să aleagă când să lucreze şi când să iasă la suprafaţă pentru a-şi reîncărca acumulatorii prin intermediul panourilor solare de pe spatele său. Îi

introdusese o noţiune rudimentară de recompensă.

Micul curăţător de piscină l-a învăţat pe tânăr multe lucruri despre fundamentele designului roboţilor. Lecţiile acelea au fost încorporate în alţi roboţi casnici, până ce unul dintre ei – un simplu aspirator – a devenit suficient de robust şi de autonom pentru ca tânărul să-l comercializeze sub formă de kit, prin poştă. Kitul s-a vândut bine şi după un an tânărul l-a oferit ca robot casnic preasamblat. Robotul a fost un succes de proporţii şi firma tânărului a devenit în scurt timp liderul de piaţă în domeniul roboţilor casnici.

În zece ani, lumea roia de maşinile lui zeloase şi inteligente.

Inventatorul nu l-a uitat niciodată pe micul curăţător de piscină. În repetate rânduri l-a utilizat ca banc de probă pentru hardware nou, pentru software nou. Treptat a devenit cea mai inteligentă dintre creaţiile sale şi singura pe care a refuzat să o demonteze pentru a-i utiliza componentele în alte dispozitive.

Când inventatorul a murit, curăţătorul de piscină i-a rămas fiicei lui. Ea a continuat tradiţia familiei, sporind inteligenţa micuţei maşini. Când a murit, l-a transmis nepotului inventa torului, care trăia pe Marte.

— Aceasta este piscina originală, a spus Zima. Dacă n-ai ghicit deja…

— După atât timp? l-am întrebat.

— Este foarte veche, dar ceramica rezistă. De fapt cel mai greu a fost s-o găsesc. A trebuit să sap doi metri în sol. Era într-un loc căruia i se spunea Silicon Valley.

— Plăcile acestea sunt colorate în albastru de Zima, am zis.

— Albastrul de Zima este culoarea plăcilor, m-a corectat el cu blândeţe. Întâmplător este nuanţa pe care tânărul o alesese pentru a-şi placa piscina.

— Aşadar o parte din tine şi-a reamintit.

— Aici am început eu. O maşinuţă rudimentară, având doar atâta inteligenţă cât să poată coti într-o piscină. Dar era lumea mea. Era tot ce ştiam; tot ce trebuia să ştiu.

— Şi acum? am întrebat, temându-mă deja de răspuns.

— Acum merg acasă.

*

Am fost acolo când a făcut-o. Tribunele erau pline de oameni care sosiseră pentru a urmări spectacolul şi cerul de deasupra insulei era un mozaic de nave plutitoare lipite una de alta. Ecranul de distorsiune fusese dezactivat şi platformele de observaţie din nave erau ticsite cu sute de mii de martori îndepărtaţi. Acum ei puteau vedea piscina, cu apa netedă ca oglinda şi limpede ca ginul. Îl puteau vedea pe Zima stând pe marginea ei, cu peticele solare de pe spate sclipind aidoma solzilor de şarpe. Niciunul dintre spectatori nu avea habar despre ce urma să se întâmple sau despre semnificaţia evenimentului. Ei aşteptau ceva – dezvelirea publică a unei lucrări care avea probabil să depăşească tot ceea ce crease Zima până atunci –, însă nu puteau decât să privească surprinşi piscina, întrebându-se în ce fel se putea compara cu pânzele care străpungeau atmosfera sau cu corpurile cereşti învăluite în linţolii albastre. Continuau să creadă că piscina era o diversiune. Adevărata operă de artă – lucrarea care avea să-i vestească retragerea – trebuia să fie altundeva, nevăzută deocamdată, aşteptând să fie revelată în toată imensitatea ei.

Aşa credeau ei…

Eu însă ştiam adevărul. Îl ştiam pe când îl priveam pe Zima stând pe marginea bazinului abandonându-se albastrului. Îmi spusese exact cum anume se va întâmpla: lenta şi metodica dezactivare a funcţiilor superioare ale creierului. Nu conta că totul era ireversibil: ceea ce ar mai

fi rămas din el n-ar mai fi fost capabil de a regreta ceea ce pierduse.

Totuşi ceva avea să rămână: un nucleu micuţ; îndeajuns dintr-o minte pentru a-şi recunoaşte propria existenţă. Îndeajuns pentru a-şi preţui mediul înconjurător şi pentru a extrage un firicel de plăcere şi mulţumire din îndeplinirea unei sarcini, indiferent cât de lipsită de rost. El nu trebuia să mai părăsească niciodată bazinul. Peticele solare urmau să-i asigure toată energia necesară. Nu avea să îmbătrânească niciodată şi nu avea să se îmbolnăvească niciodată. Alte maşini urmau să aibă grijă de insula lui, să protejeze piscina şi pe tăcutul ei înotător de distrugerile vremii şi timpului.

Aveau să treacă secole.

Mii de ani, apoi milioane.

Mai departe însă rămânea pe seama imaginaţiei oricui. Un lucru ştiam cu certitudine: Zima n-avea să obosească niciodată de sarcina lui. În mintea lui nu mai rămăsese capacitate pentru plictiseală. El devenise experienţă pură. Dacă simţea vreun soi de fericire în deplasarea prin bazin, atunci aceea era euforia aproape lipsită de minte a unei insecte polenizatoare. Asta îi era îndeajuns. Îi fusese îndeajuns în piscina din California şi îi era îndeajuns acum, după o mie de ani, în aceeaşi piscină, dar pe altă planetă, în jurul altui soare, într-o parte îndepărtată a aceleiaşi galaxii.

Cât despre mine…

S-a dovedit că pot să-mi amintesc despre întâlnirea noastră de pe insulă mai multe decât aş fi avut dreptul. Înţelegeţi ce vreţi din asta, dar s-a părut că nu aveam nevoie de toiagul mental al AM-ului pe cât îmi imaginasem mereu. Zima avea dreptate: îngăduisem vieţii mele să semene cu un script pentru calculator, să fie afişată ca un plan pe hârtie heliografică. În amurg se bea întotdeauna vin roşu, niciodată alb. La bordul unui transluminic pornit

spre exterior, o clinică mi-a instalat un set de extensii de memorii neurale care aveau să mă slujească perfect pentru următorii patru-cinci sute de ani. Într-o zi voi avea nevoie de altă soluţie, dar voi traversa acea punte mnemonică atunci când voi ajunge acolo. Ultima mea acţiune, înainte de a-mi concedia AM-ul, a fost de a-i transfera observaţiile în noile spaţii răsunând de ecouri ale memoriei mele lărgite. Continui să simt evenimentele ca şi cum nu mi s-ar fi întâmplat realmente, totuşi ele se instaurează puţin mai bine după fiecare reamintire. Se modifică şi se edulcorează, iar părţile cele mai notabile strălucesc mai tare. Bănuiesc că devin puţin mai inexacte cu fiecare reapelare, dar, aşa cum a spus Zima: poate că tocmai ăsta este scopul.

Acum ştiu de ce a stat de vorbă cu mine. N-a fost vorba numai despre felul în care prezint eu biografiile. A fost dorinţa lui de a ajuta pe cineva să treacă mai departe, înainte ca şi el să facă acelaşi lucru.

Până la urmă am găsit un mod în care să-mi scriu articolul despre Zima şi l-am vândut vechiului meu ziar, *Cronica marţiană*.

A fost plăcut să revizitez bătrâna planetă, mai ales acum după ce o mutaseră pe o orbită mai caldă.

Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Însă, oricât de straniu ar părea, eu tot n-am terminat cu Zima.

La fiecare două decenii, continui să mă îmbarc într-un transluminic spre Murjek, să cobor pe străzile avatarului alb-sclipitor al Veneţiei, să iau un transportor către insuliţă şi să mă alătur celor câtorva martori încăpăţânaţi risipiţi prin tribune. Aceia care vin, ca mine, simt probabil că artistul mai are ceva de oferit… o ultimă surpriză. De acum, ei mi-au citit articolul, majoritatea, aşa că ştiu ce este forma aceea care înoată încet… totuşi nu vin mulţi. Tribunele sunt întotdeauna mai degrabă goale, răsunând de ecouri şi puţin triste, chiar şi în zilele bune.

Nu le-am văzut însă niciodată complet pustii, ceea ce bănuiesc că este un soi de dovadă. Unii oameni înţeleg. Cei mai mulţi nu vor înţelege niciodată.

Dar aceasta este arta.

MOTORUL DE CĂUTARE

Mary Rosenblum

Traducere din limba engleză

Gabriel Stoian

Una dintre noile autoare cele mai populare şi mai prolifice ale anilor 1990, Mary Rosenblum a debutat în 1990 în *Asimov's Science Fiction* şi de atunci a devenit o colaboratoare frecventă a revistei, unde a publicat aproape treizeci de texte. A mai publicat în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Science Fiction Age*, *Pulphouse*, *New Legends* şi alte reviste.

Rosenblum a produs unele dintre cele mai pitoreşti, incitante şi emoţionale proze scurte ale anilor 1990, câştigându-şi un număr mare şi devotat de cititori. Seria ei de povestiri „*Drylands*" s-a dovedit printre cele mai populare din *Asimov's*, dar acestora li s-au alăturat şi alte texte memorabile ca *The Stone Garden*, *Synthesis*, *Flight*, *California Dreamer*, *Casting at Pegasus*, *Entrada*, *Rat*, *The Centaur Garden*, *Skin Deep*, *Songs the Sirens Sing* şi multe altele. Nuvela *Gas Fish* a câştigat Premiul cititorilor revistei *Asimov's* în 1996 şi a fost finalistă pentru Premiul Nebula în acelaşi an. Primul ei roman, *Drylands*, a apărut în 1993 şi a fost aclamat de critică, obţinând, de altfel, prestigiosul Premiu Compton Crook pentru „cel mai bun roman de debut". A fost urmat la scurt timp de al doilea roman, *Chimera*, şi de al treilea, *The Stone Garden*. Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities*, a fost apreciată de critică drept una dintre cele mai bune culegeri din 1996. Cărţile ei cele mai recente sunt o trilogie de romane încadrate în genul mister, scrise sub pseudonimul Mary Freeman, şi un nou roman science

fiction, *Horizons*. Absolventă la Clarion West, Mary Rosenblum locuieşte în Portland, statul Oregon.

În ultimii ani s-a scris mult despre eroziunea intimităţii cauzată de calculatoare, dar, aşa cum indică povestirea tulburătoare ce urmează, ţineţi-vă bine – încă n-aţi văzut nimic!

* * *

Pleoapele bărbatului au tresărit în clipa când iconiţa, înfăţişând o ţeastă cu oase încrucişate, i-a licărit în dreptul retinei. Of-Of. A clipit pentru a alunga imaginea şi s-a strâmbat către uşa biroului. Federalii.

— Stai cuminte şi fii atent, i-a spus puştiului cel nou care stătea pe scaunul de lângă masa de lucru.

— Ce se întâmplă? a întrebat nou-venitul, aplecându-se puţin în faţă.

Însă uşa se deschidea deja, şi s-a auzit un murmur slab, în timp ce ea se dădea în lături, o dovadă în plus că acolo se desfăşurau o serie de activităţi deosebite, că banii contribuabililor erau cheltuiţi cu înţelepciune şi cumpătare. Biroul fizic, real, covorul scump din lână şi mobilierul din lemn adevărat întăreau acea impresie. Aici nu avea de-a face cu un detectiv virtual… se găsea într-un birou serios, de clasă.

Dar bărbatului în costum nu-i păsa câtuşi de puţin de toate astea. Şi-a scos ochelarii cu lentile închise şi i-a strecurat în buzunarul hainei negre şi elegante, făcută de comandă, şi şi-a aţintit ochii de un cenuşiu glacial asupra feţei lui Aman. Chiar dacă probabil nu-i plăcuseră cele văzute, era prea bine instruit să lase să se înţeleagă acest lucru.

— Domnul Boutros.

Individul în costum nu i-a întins mâna, ci s-a aşezat imediat pe scaunul din faţa biroului. I-a aruncat noului puşti o privire cu subînţeles. Jimi. În cele din urmă, Aman şi-a amintit numele lui. Ultimul recrut al lui Răul, oferit lui

pentru a-l creşte şi poate chiar pentru a-l instrui.

— Asistentul meu. Aman a strecurat o oarecare siguranţă în tonul său. Adică: Puştiul rămâne. Limbajul trupului adoptat era de relaxare şi de mascul alfa, şi a aşteptat să vadă cum evaluase situaţia bărbatul în costum. Remarcând gestul imperceptibil de aprobare din cap, a înclinat şi el capul. Câştigase prima repriză. Dacă puteai, câştigai. Cu ce-ţi pot fi de ajutor?

Omul a scos dintr-un buzunar interior al hainei o mică mapă din piele şi a extras dinăuntru un disc minuscul de date. Fără niciun cuvânt, Aman i-a oferit un port de acces. Clienţii nu-şi stocau fişierele pe net. Mai ales dacă nu erau în stare să plătească onorariul perceput de Motorul de căutare. Discul odată pus în locul potrivit, monitorul de pe biroul lui Aman s-a aprins. Pe câmpul holografic au apărut capul şi umerii unui bărbat, iar imaginea s-a rotit uşor. Destul de brunet, în jur de douăzeci de ani, origine amestecată euro-africană şi hispanică, a remarcat Aman. Cam acelaşi fenotip ca şi puştiul cel nou Jimi – rezultat al trecutului istoric, violului şi traficului de carne umană. Scalpul fugarului lucea dezgolit, având implantat însemnul de apartenenţă la o bandă, alcătuit din fibre luminoase. Aman l-a citi şi a suspinat, amintindu-şi de discuţiile contradictorii cu Avi în legătură cu asemenea implanturi. Tatuează-ţi incorectitudinea politică pe corp, ca s-o vadă orice poliţai, fiule. Asta pentru cazul în care nu te remarcă şi singuri. Proastă alegere, Avi. Nu aşa sunase argumentul final, dar era cât pe ce. În partea de jos a ecranului au defilat câteva iconiţe cu fişiere de date. Preferinţe în materie de mâncare, îmbrăcăminte, servicii personale, sex. Aman a dat din cap, deoarece federalii ştiau ce-i trebuie şi astfel totul se găsea pe disc.

— Urgenţă? a întrebat el.

— Deosebită.

Bărbatul în costum a rămas cu ochii aţintiţi asupra profilului iluminat al fugarului.

Aman făcu semn că a înţeles. Jimi începuse să devină în cordat. Nici nu era nevoie să se uite la el – puştiul radia sentimentul. Aman a atins iconiţele, deschizând diferite fişiere, sperând că Jimi îşi va ţine gura. Încruntându-se, astfel încât clientul să nu-şi închipuie cumva că operaţiunea avea să fie uşoară, a verificat rezumatul incomplet al obiceiurilor fugarului în privinţa cumpărăturilor. Punct ochit, punct lovit. Cartea lui de credit spunea totul. Aşadar, nu va fi nicio problemă să-l găsească. Va fi ca şi cum el îi va face semn ca să le atragă atenţia.

— Am nevoie de patru zile, a zis Aman. (Trebuia să-şi ia o marjă, după care urma negocierea.) Plus sau minus zece la sută.

— Douăzeci şi patru de ore, a zis individul în costum aproape fără să-şi mişte buzele.

Interesant. De ce atâta urgenţă? Aman a clătinat din cap. Nu constatase înclinaţii sexuale ciudate, omul nu consuma droguri, astfel că vor trebui să se bazeze pe cheltuielile făcute pentru hrană şi îmbrăcăminte. Pentru consultarea fişierelor de date privind tranzacţii juridice avea nevoie de mai mult timp.

— Trei şi jumătate, a zis într-un târziu. Cu o clauză de scutire în caz de nereuşită.

Au convenit până la urmă să rezolve cazul în patruzeci şi opt de ore, fără scutire pentru caz de eşec.

— Ai zece la sută bonus dacă îl găseşti în mai puţin timp.

Bărbatul în costum s-a ridicat. Vreme de o clipă, l-a măsurat atent şi minuţios pe Jimi. Îi reţinea imaginea în sistemul bioware cu care erau înzestraţi cei de acelaşi fel ca el? Şi-l va aminti pe Jimi chiar şi dacă îl va întâlni pe stradă peste o sută de ani. Ar fi fost preferabil ca Jimi să

nu se sinchisească.

— Oamenii ţin foarte mult să-l prindă pe acest individ. Jimi a aşteptat ca deasupra uşii să se aprindă un bec verde, semn că bărbatul în costum nu lăsase vreun dispozitiv de interceptare.

— Fugarul poartă însemnul de credincios Galist[21].

Nu era de glumă. Aman ştia însemnele acelea pe de rost.

— Ce a făcut?

— De unde naiba să ştiu?

Aman a atins una dintre iconiţele unui fişier şi a închis ochii în momentul când propriul lui bioware s-a descărcat şi i-a apărut pe retină. *Acela* fusese subiectul definitiv de ceartă cu Avi.

— A, aşadar facem doar ce ni se cere, din câte înţeleg. Jimi s-a rezemat de spătarul scaunului, apoi şi-a pus un picior pe colţul biroului. Trebuie să fim de acord cu toate, nu punem întrebări, nu? Cui îi pasă de motive, atâta vreme cât ies bani?

— Omul acela vine din partea guvernului.

Aman a alungat imaginea de pe retină şi s-a făcut că nu bagă în seamă piciorul ridicat de Jimi pe birou.

Pentru numele tuturor zeilor, de ce îl angajase Răul pe puştiul acesta ce nici măcar nu fusese înţărcat? Ei, el ştia doar *de ce*. Aman a examinat statura înaltă şi subţire, aproape androgină, a puştiului. Şeful lui avea o înclinaţie către fenotipul african-hispanic. Cândva, preferinţele lui nu interveneau în chestiuni de serviciu. Aman şi-a înghiţit un suspin, întrebându-se dacă nu cumva puştiul se prinsese deja. De motivul pentru care îl angajase Răul.

— Cam ce proporţie din datele culese de noi intră în categoria legală? a întrebat el şi urmărindu-l pe Jimi gândindu-se pentru a-i da un răspuns. Chiar crezi că

21 Religie ai cărei susţinători venerează Pământul-mamă. Numele este derivat de la numele zeiţei greceşti a Pământului, Gaia sau Geea (n. tr.).

suntem atât de buni? Întotdeauna trebuie să plăteşti un anumit preţ, puştiule, mai ales în caz de reuşită.

Jimi şi-a luat piciorul de pe birou.

— Toată canonada asta împotriva celor din Galist este o porcărie. Doar pâine şi circ oferite oamenilor simpli, deoarece Alianţa Nord-Americană…

Aman a ridicat o mână în aer.

— Bine că nu-ţi scrii părerile cu luminiţe pe cap, i-a zis el cu blândeţe. Cu Răul să nu discuţi politică, te rog.

Jimi a roşit.

— De ce ai cedat după ce ai cerut patru zile pentru rezolvarea cazului? An Xuyen este deja înhămat la ancheta Ferrogers.

— N-o să avem nevoie de Xuyen, a zis Aman, şi a făcut un semn din cap către iconiţe. Fugarul nostru este organic. Vegetarian. Hainele şi obiectele personale sunt doar produse de serie limitată. L-ai putea găsi şi singur în vreo patru ore.

— Dar dacă-şi cumpără cele trebuincioase de la ferme şi de la meşteşuguri? a zis Jimi, încruntându-se. Pe astea nu apar etichete de identificare.

Aman şi-a promis că va discuta cu Răul, însă probabil că asta nu va schimba lucrurile în niciun fel. Decât poate după ce se va sătura de puşti.

— Hai, revino cu picioarele pe pământ.

S-a ridicat şi s-a apropiat de pupitrul anonim din partea din spate a biroului, ascuns de un paravan japonez. Acela era adevăratul lui spaţiu de lucru. Restul era de decor, având rolul de a impresiona clienţii.

— Să spunem că vinzi marfă fără etichetă de identificare şi te trezeşti peste noapte că ai rămas fără licenţă, ori că analizele medicale *pentru A. coli* nu sunt bune, şi ţi se revocă aprobarea pentru vânzarea de lucruri organice, ori că toate obiectele lucrate manual sunt considerate un paravan pentru traficul de droguri. A pufnit

în râs. Orice lucruşor are agăţat de el o etichetă.

Lucru nu tocmai adevărat, însă cunoaşterea însemna putere. Jimi încă nu avea vreo pretenţie la putere. Asta nu se primea gratis.

— În regulă, a zis Jimi şi a ridicat din umeri. Să văd dacă mă încadrez în cele patru ore pe care mi le-ai acordat. Începem cu sexul?

— Nu cumpără aşa ceva. Mă ocup eu.

— Cum adică? s-a burzuluit Jimi. Nu-i prea uşor pentru tine? Dacă până *şi eu* aş fi în stare să o fac?

Aman a ezitat, pentru nici el nu era sigur.

— O să o fac eu.

S-a aşezat la pupitrul de lucru, în vreme ce Jimi a ieşit cu paşi apăsaţi. Şi-a apelat câmpul lui protejat şi a transferat fişierele pe el. Fugarul beneficia de sex pe gratis sau poate nu făcea deloc, astfel că nu avea rost să insiste asupra acestui aspect. Hrana era al doilea element de pe lista de urgenţe. Aman şi-a deschis motorul de căutare şi a introdus datele de identificare ale fugarului. Acesta nu mai purta asupra lui cipul, altfel individul în costum nu ar fi apărut la birou pentru a apela la serviciile lui. Deocamdată nimeni nu descoperise cum se putea face ca un cip de identificare să rămână implantat definitiv. Se făcuseră totuşi încercări. IA[22]-ul lui Aman şi-a răsfirat miile de mii de degete în infosferă şi a început să acceseze bazele de date ale magazinelor de vânzare cu amănuntul. Ilegale, desigur, iar datele referitoare la achiziţiile de la asemenea magazine însemnau bani în bancă, astfel că erau bine protejate. Dar, dacă erai dispus să plăteşti, le puteai cumpăra de la oameni mult mai pricepuţi decât cei care creaseră sistemele de protecţie. Motorul de căutare SRL era dispusă să plătească.

Şi, bineînţeles, firma forsale. data deţinea profilul

22 IA – Inteligenţă artificială (n. tr.).

puştiului. Ea era cea mai mare. Majoritatea vânzătorilor cu amănuntul le transmiteau datele direct. Aman a extras datele brute referitoare la bunurile consumabile cumpărate de fugar. Forsale îi oferise profilul, dar IA-ul lui sintetiza un profil care să slujească operaţiunii pe care o desfăşura. Aman a aşteptat cele treizeci de secunde cât IA-ul a analizat datele brute, sumele, preţul fiecărui bun consumabil pe care îl cumpărase fugarul începând de la primul credit pe care-l cheltuise la un magazin până în ziua când a plătit pentru ca un operator ilegal să-i extragă cipul de identificare. Orice portocală, orice lamă de gumă de mestecat, orice sticlă de bere purta o semnătură AM, iar fiecare cumpărătură se înregistra într-un fişier care se deschisese în ziua în care se născuse fugarul, când i se implantase şi cipul personal de identificare.

IA-ul a terminat. Fugarul avea aceeaşi vârstă ca şi fiul lui Aman. Puţin trecut de douăzeci de ani. Părea mai tânăr. Asta datorită dietei lui vegetariene şi organice? Aman a surâs cu amărăciune. Lui Avi i-ar plăcea situaţia. Ăsta fusese subiectul unei neînţelegeri anterioare şi o scuză permanentă de fiecare dată când fiul lui avusese nevoie să-şi găsească o scuză. Aman a analizat profilul cumpărăturilor de articole de băcănie. Prima oară când pătrunsese în acest domeniu rămăsese uimit constatând cât de mult erau reflectate viaţa şi filosofia cuiva de alimentele pe care le consuma. Când era copil, fugarul avusese o dietă *tipic* nord-americană, prezentând o listă prescurtată de preferinţe personale peste care Aman a sărit. Devenise Galist la vârsta de nouăsprezece ani. Contrastul apărea evident în profil, constatându-se o trecere spectaculoasă a cumpărăturilor de la proteine animale la peşte, iar apoi doar la proteine vegetale. Achiziţiile de alcool se reduseseră la zero, cu toate că se triplase consumul de produse derivate din marijuana, la fel ca şi acela de ciuperci halucinogene. După cum se

aşteptase, istoricul achiziţiilor de droguri ilegale nu lămurea multe lucruri. Caracterul aleatoriu al achiziţiilor sugera că lua droguri pentru altcineva ori pentru o petrecere mai degrabă decât pentru consum personal. Nu rezulta un tipar de dependenţă de droguri.

Ritmul constant de achiziţie a unor substanţe psihotrope ilegale, dublat de o creştere a volumul de hrană cumpărată, sugera existenţa unei iubite ori a unui coleg de cameră, care era dependent. Scăderea bruscă a volumului de asemenea cumpărături sugera despărţirea. Ori decesul. Achiziţiile de hrană scăzuseră şi ele. Dintr-o toană, doar pentru că avea timp de pierdut, Aman şi-a pus IA-ul să coreleze scăderea de cumpărături cu baza de date a mediilor de ştiri din America de Nord-Vest, regiunea în care se efectuau acele achiziţii. Constatare şocantă. La mai puţin de optsprezece ore de la ultima procurare de droguri murise o femeie în vârstă de douăzeci de ani. Iubita lui? Murise din cauza unei supradoze? Aman a privit printre gene la ecran. Cauza morţii fusese insuficienţa cardiacă, însă IA-ul lui identificase cazul.

— Continuă, a zis el, apoi a aşteptat cât IA-ul lui a făcut analiza.

Date insuficiente, a murmurat IA-ul, cu glas de androgin. *Continui căutarea*?

Aman a şovăit, deoarece căutări ca aceea costau bani, iar legătura era slabă, stând aproape într-un fir de păr.

— Continuă.

Nu avea niciun motiv plauzibil, însă descoperise cu multă vreme în urmă că merita să dea ascultare intuiţiei.

Ca de obicei, a plecat ultimul de la birou. Când a traversat holul de primire mochetat cu eleganţă, recepţionera i-a urat noapte bună şi a arborat un zâmbet extrem de proaspăt, de parcă ar fi fost primele ore ale dimineţii. După ce uşa s-a încuiat în urma lui, recepţionera

s-a decuplat. Piesele de mobilier şi covoarele adevărate erau semne de prosperitate şi poziţie socială. Oamenii reali prezentau riscuri de securitate. Când a traversat holul mic al clădirii, portarul de noapte – o altă metaforă holografică – i-a urat noapte bună. În bazinul holografic înconjurat de orhidee înflorite înotau crapi japonezi. Vase uriaşe cu flori – crini în acea zi – înfrumuseţau câteva măsuţe lipite de perete. Compania care se ocupa de decorarea clădirii indusese şi mirosuri alături de holograme. Mireasma crinilor l-a urmat pe Aman până în stradă. A luat un taxi cu pedale până acasă, recunoscător pentru că de astă dată femeia scundă şi musculoasă de pe şa nu avea chef de conversaţie, astfel că s-a aplecat peste ghidon şi a pedalat cu hărnicie, făcând vehiculul să se strecoare prin aglomeraţia de seară.

Nu reuşea să şi-l scoată din minte pe bărbatul în costum. Jimi avea dreptate. Credincioşii Galist erau inofensivi, oameni liniştiţi, legaţi de natură. Federalii voiau să pună mâna pe acest om din alte motive decât afiliaţia lui politică, deşi putea fi vorba şi de un motiv ce ţinea de propagandă. Cu un aer absent, Aman a urmărit spinarea musculoasă a femeii, timp în care vehiculul trecea pe lângă vânzători ambulanţi ce ofereau mâncare, jucării şi droguri legale, înconjuraţi de un adevărat fluviu de oameni care mergeau mâncând şi cumpărând diverse lucruri. Se obişnuise să nu mai pună întrebări care să înceapă cu „de ce”? Sudoarea lucea uleios pe pielea bronzată a femeii. Poate că persistenţa gândului se datora faptului că fugarul avea aceeaşi vârstă ca şi Avi şi, pe deasupra, era tot Galist. Aman a întins mâna să bată în clopoţel şi, imediat ce s-au stins sunetele lui, conducătoarea a cotit şi a oprit la marginea trotuarului. În timp ce el a confirmat cu o amprentă a degetului mare cifra afişată de aparatul de taxare, ea i-a zâmbit drept mulţumire pentru bacşiş, după care a demarat, reintrând în vălmăşagul de taxiuri şi

scutere de pe stradă.

Aman a intrat grăbit în micuţa băcănie din zona unde locuia, relaxat până aproape de bucurie văzând culorile cu produse aproape goale la acea oră din noapte. A luat un coş din plastic de pe stiva aflată lângă uşă şi a pornit pe un culoar. *Azi ai deschis ultima cutie cu suc de portocale*, i-a zis majordomul magazinului cu glas plăcut, matern, când a trecut prin dreptul lăzilor frigorifice. Adevărat. Majordomul magazinului îi scana se cipul de identificare când intrase, apoi se conectase la smartshopper.net, compania care controla inventarul de produse la care el era abonat. Aceasta căutase în fişierul de inventar personal să vadă dacă avea nevoie de suc de portocale, iar majordomul îi reamintise că trebuia să cumpere acel produs. A aruncat în coş o cutie cu suc congelat. Preţul a apărut pe mânerul coşului, urmat de suma totală de plată, care a crescut lent, pe măsură ce el a mai luat câteva cine congelate şi o salată la pachet. *În această săptămână se practică reduceri la pinot gris*, *Podgoriile Williamente*. Majordomul de la raionul de vinuri avea un glas bărbătesc, plin. *Trei dolari reducere*. Acela era vinul alb pe care-l prefera. A cumpărat o sticlă şi a pornit spre casa de marcat să confirme printr-o amprentă suma totală care fusese afişată pe un ecran.

— Nu-i aşa că vă uşurăm viaţa?

Aman a ridicat ochii şi l-a văzut pe Jimi aşteptând la capătul şirului de case de marcat.

— Mă urmăreşti? l-a întrebat Aman, în timp ce şi-a transferat cumpărăturile într-o pungă de plastic. Ori e doar o simplă coincidenţă?

— Locuiesc la o intersecţie de apartamentul tău, a spus Jimi şi a ridicat din umeri. Aici îmi fac mereu cumpărăturile. Şi-a ridicat propria sacoşă de plastic. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Sigur, a acceptat Aman, drept măsură reparatorie

pentru faptul că nu se deranjase să ştie unde locuia noul angajat. Au luat loc la una dintre mesele aşezate pe trotuar aparţinând unei cafenele alăturate magazinului, oferind o oază de imobilitate în fluviul tumultuos al oamenilor.

— Ca de obicei? i-a întrebat masa pe un ton politicos.

Amândoi au răspuns cu da, iar Aman s-a întrebat ce obişnuia să bea Jimi. Apoi şi-a dat seama că Jimi era deja beat. Ochii îi sclipeau ciudat, iar pelicula subţire de transpiraţie făcea faţa să-i lucească.

Un comportament neobişnuit. Când analizaseră candidaţii pentru acea slujbă, verificase chiar el profilurile privind consumul de băuturi şi droguri. Aman s-a aşezat pe scaun şi imediat a apărut o femeie scundă, care a aşezat un pahar cu bere tare în faţa lui şi unul cu mărgărita de mango în faţa lui Jimi. Aman a sorbit spuma cremoasă şi berea amăruie şi l-a urmărit pe Jimi golind o treime din pahar dintr-o sorbitură.

— Ce te frământă?

— Studiezi tot timpul oamenii din faţa ta? l-a întrebat Jimi, aşezând paharul pe masă un pic zgomotos. Lichidul oranj a sărit peste buză, iar cristalele de sare au alunecat pe pereţii curbaţi ai paharului imens. Te afectează vreodată?

— Ce să mă afecteze?

— Individul cu costum te-a luat în posesie, i-a zis Jimi şi l-a privit lung. Aşa mi-ai spus.

— Aşa-şi închipuie ei. Aman a rămas cu o expresie neutră pe chip şi a mai luat o gură de bere. Eu consider asta drept meserie.

— Îl vor crucifica pe băiatul acela, corect? Ori îl vor maltrata. Puţin melanj, şi n-ai deranj.

— Guvernul nu ucide oameni, i-a zis Aman pe un ton calm.

— Ei, pe naiba. În public, nu, asta-i clar.

Mda, în profilul lui Jimi apăruseră unele indicii. Citea

cam prea multe reviste oarecum extremiste, şi făcuse parte din câteva grupări politice trecute pe lista „galbenă” de guvern… nu chiar din zona roşie, dar pe aproape. Însă cei mai buni profileri proveneau din mediile mai neortodoxe. Învăţau de timpuriu cum să evalueze corect oamenii, pentru că trebuiau mereu să se teamă de vreo trădare.

— Am trăit cu impresia că lucrăm pentru băieţii buni, înţelegi? Şi că trebuie să căutăm vreun escroc, vreun traficant ticăloşit, poate jigodii care-şi abandonează copiii şi-i lasă la mila publică. Dar aşa ceva… Şi-a golit paharul. Încă unul, a zis el şi a trântit paharul pe masă.

Aţi depăşit limita legală pentru ca maşina să funcţioneze, l-a informat masa pe un ton dulce, matern. *Dacă doriţi*, *voi chema un taxi*. *Anunţaţi-mă*. Un moment mai apoi, femeia scundă i-a aşezat un alt pahar cu mărgărita şi l-a luat pe cel gol.

— Intimitatea, ce glumă proastă, a zis Jimi uitându-se fix la băutură, şi a continuat, vorbind puţin împleticit: Pariez că în vreo bază de date există evidenţe privind frecvenţa cu care mă aşez pe tron.

— Poate şi de câte ori tragi apa.

— Ha-ha! Jimi s-a uitat la Aman cu ochi lăcrimoşi, pentru că băutura îl „luase” deja cu repeziciune. Când o să încetezi să te mai întrebi de ce? Ia zi? Dar ţi-ai pus vreodată întrebarea asta?

— Hai să mergem, i-a zis Aman, ridicându-se. Te conduc acasă. Să nu cazi pe drum.

— Nu sunt beat, a zis Jimi, dar s-a ridicat de la masă. S-a legănat, iar Aman l-a prins de braţ. Ba cred că sunt. Jimi a pufnit în râs, îndeajuns de tare încât să atragă atenţia.

— Să mergem. Cu un gest nu tocmai blând, Aman l-a făcut să meargă. Spune-mi încotro să pornim?

— Noi?

— Dă-mi odată adresa.

Îmbufnat şi din nou comportându-se copilăreşte, Jimi a rostit numărul, după care a pornit împleticindu-se, cu toate că se sprijinea de braţul ferm al lui Aman. Jimi locuia într-unul dintre turnurile cu apartamente ieftine şi la modă ce se înmulţiseră ca ciupercile pe măsură ce cartierul îşi câştiga popularitatea. Jimi stătea doar la etajul şase, semn că nu avusese bani să închirieze ceva la un etaj de unde să se bucure şi de privelişte, pentru că asta costa. La salariul lui, nu-şi putea permite. Uşa s-a descuiat şi câteva leduri au clipit cât aparatul de securitate a scanat cipul lui Jimi, permiţându-i accesul. Muzica a pornit la scurt timp, iar Aman a recunoscut un cântec interpretat de o trupă retropunk. Curând, cu paşi neauziţi, a apărut un pisoi care i-a măsurat cu ochii lui verzi; avea blana aurie, o idee cam neîngrijită. Era real, şi-a dat seama Aman, oarecum şocat. Jimi plătise un onorariu sănătos ca să aibă dreptul de a ţine un animal în carne şi oase în acel apartament.

— Trebuie să vărs, a bolborosit Jimi, privindu-l pe Aman cu ochi dilataţi.

Au reuşit să intre în baia minusculă în ultima clipă. După aceea, Aman l-a aşezat pe canapeaua extensibilă ce servea drept pat în garsoniera sa. Jimi a adormit imediat ce a pus capul pe pernă. Aman i-a lăsat un coş de gunoi lângă canapea, iar pe măsuţa joasă de alături i-a aşezat un pahar de apă şi câteva aspirine, remediu demodat, dar bun. Pisica s-a ţinut pe lângă el, fixându-l cu ochi acuzatori, astfel că a scotocit prin dulăpioarele din bucătărioara alăturată, a găsit pungile cu hrană pentru ea şi a golit una într-o farfurie. Apoi a pus-o pe podea. Pisica s-a apropiat de farfurie cu coada sus.

Faptul că Jimi avea o pisică trebuia să se afle în baza de date. Şi excesul din această seară avea să fie adăugat la profilul lui privind consumul de băuturi alcoolice, iar mărgăritele băute vor apărea înşirate, marcate cu un

asterisc, pentru că acest comportament nu respecta tiparul. Iar dacă productivitatea lui va începe să şchiopăteze, Răul îi va consulta în primul rând profilul. Va afla că Jimi se îmbătase în această seară.

— Hei.

Aflat la uşă, pregătit să plece, Aman s-a oprit. Jimi se ridicaseîntrun cot, şi-l privea cu ochi tulburi.

— Mulţumesc… pentru că i-ai dat de mâncare motanului. Nu sunt… alcoolic. Dar oricum ştii asta, nu?

— Da, i-a răspuns Aman. Ştiu asta.

— L-am recunoscut. Azi. Îl cheamă Daren. Am fost prieteni. În copilărie, înţelegi? Şi tu ai fost copil, nu? Ăştia în costume o să-l ucidă. Mi-e clar. (În colţurile ochilor i-au apărut lacrimi.) Cum se face asta? Nici măcar n-ai întrebat. Nici măcar nu m-ai întrebat dacă îl cunoşteam sau nu.

La naiba. Nu se gândise să caute o legătură.

— Îmi pare rău, Jimi, a spus Aman pe un ton înţelegător.

Însă Jimi adormise din nou, de astă dată cu capul atârnându-i peste marginea canapelei. Aman a oftat şi s-a întors la puşti pentru a-i aşeza capul pe pernă. Mare ghinion pentru el. S-a uitat la Jimi, răsfirat şi ieşit cu totul din acea lume. *De ce*? Nu avea importanţă. Omul în costum nu le-ar fi spus adevărul. Dar Jimi avea dreptate. Ar fi trebuit să întrebe. S-a gândit la profilul fugarului, la acea ruptură, când începuse să-şi schimbe dieta, îmbrăcămintea, felul în care cheltuia banii. Se vedea o deosebire esenţială. Iar motivul… putea fi doar bănuit.

Cum ar arăta acum profilul lui Avi?

Imposibil de ştiut. Ruptura din viaţa lui Avi fusese prea brutală.

Aman a tras uşa şi a auzit declicul dispozitivului de închidere a uşii.

Parcurgând câteva intersecţii, a ajuns la turnul

modest unde-şi avea apartamentul. Când s-au aprins, luminile nu au fost însoţite de muzică. Nu l-a întâmpinat un pisoi, ci doar mobilier danez şi un covor afghan foarte vechi, ţesut manual de femei cu degete ca de copii, care muriseră de cine ştie când. Şi-a depozitat hrana cumpărată, a băgat o cutie în cuptorul cu micro unde şi s-a gândit să-şi mai toarne o bere. Însă berea tare băută cu Jimi îi clocotea în sânge ca o amfetamina concentrată, aşa cum se vindea pe stradă. Amintindu-şi de bunicul lui, un om credincios Islamului, şi de predicile lui despre alcool, demonul sângelui, a surâs şui. În seara asta aşa simţea alcoolul. Cuptorul a scos un clinchet. Aman a pus tava aburindă pe blatul mesei ca să se răcească şi s-a aşezat, cu picioarele încrucişate pe covorul de lână, decolorat, în modelul căruia predomina culoarea sângerie, după care a clipit, deschizându-şi bioware-ul.

IA-ul său lucrase la alcătuirea profilului. Acesta îi oferea cinci variante. A decis să verifice mai întâi profilul fugarului. Nu era vorba strict de date. Oricine putea cumpăra un IA de căutare, iar dacă se limita la acesta, Motorul de căutare ar fi devenit o firmă fără obiect de activitate. Intuiţia îşi avea rolul ei esenţial – abilitatea de a vedea dincolo de cifre, pentru a simţi persoana care se ascundea în spatele lor. Aman a analizat cumpărăturile, batoanele de ciocolată, descărcarea de filme video destinate momentelor de singurătate, darurile ce evocau prezenţa neguroasă a unei prietene, speranţa iubirii exprimate prin trandafiri solitari, clonaţi, ciocolată belgiană şi bilete-pereche la vreun spectacol. A găsit şi aşa ceva, în trei ocazii. Tânărul ţinea la silueta şi greutatea lui, ori poate, pentru o vreme, doar la muşchi, deoarece petrecuse ceva timp la sala de gimnastică şi cumpărase alimente speciale.

Apoi murise cineva. Aman a observat cheltuieli pentru flori, cremare, o creştere a consumului de alcool pe

o perioadă de aproape trei luni. Iar apoi… ruptura. Curios, Aman a mai deschis un fişier din cele descărcate de bărbatul în costum şi a citit statisticile. Daren fusese un copil născut ca urmare a unui contract – o formulă nouă prin care bărbaţii puteau avea copii. Mama plecase pentru a face carieră în calitate de inginer pe una dintre platformele orbitale. Doică, şcoală privată. Florile fuseseră pentru tatăl lui, mort la cincizeci şi patru de ani în urma unui anevrism cerebral.

Trecuse la Galism după moartea tatălui.

Spre deosebire de Avi, care nu mai aşteptase asta.

Aman s-a uitat din nou la cele cinci profiluri pe care i le propusese IA-ul. Toate prezentau cumpărături de alimente cu fibre naturale, organice, recoltate şi neprelucrate. Trei dintre tineri erau încă localnici. Un altul sosise recent la Montreal, un altul în Confederaţia Americii de Sud, în statul Brazilia. Aman a scanat datele. Acela. A ales unul dintre cei trei local nici. Majoritatea cumpărăturilor fuseseră făcute în nord-estul oraşului, într-o zonă ce fusese exclusivistă cândva, ajunsă acum cartier mizer, locuit cu precădere de lucrători pe bani peşin. Umbla pe jos. Nu se putea folosi de mijloacele de transport în comun fără cip de identificare şi nu avea acces la vreun vehicul, asta era evident. Naivitate. Aman a expirat încet. Speriat. Ca un copilaş care-şi închipuie că, dacă-şi vâră capul sub pernele canapelei, devine invizibil. Se întrebase uneori dacă l-ar putea găsi pe Avi. Asta ar fi o realizare. Însă Avi ştia modul de lucru al tatălui său. Ştia cum să rămână ascuns.

Dar nici Aman nu încercase să-l caute.

Dintr-un capriciu, a apelat simbolul de identificare al IA-ului din căutarea lui precedentă. Semnalizase o femeie care murise, care fusese iubita sau prietena tânărului. De data aceasta, IA-ul i-a selectat cazurile de deces provocate de supradoze în ultimii cinci ani. Un semn de întrebare,

iluminat intermitent în roşu, însoţea datele, ceea ce sugera că prin continuarea căutării ar pătrunde în baze de date protejate, pentru care nu era autorizat. Să continue? Cât pe ce să spună nu.

— În regulă, Jimi, a zis el, atingând semnul de întrebare de culoare sângerie. Continuă.

Semnul a dispărut. Scotocirea prin date oficiale protejate avea să coste. Spera că va putea găsi o justificare în caz că Răul ar fi prins de veste şi l-ar fi chestionat.

Când, cu o clipire din ochi, a ieşit din bioware, Aman şi-a simţit picioarele amorţite şi, făcând un oarecare efort, s-a ridicat în picioare. IA-ul nu terminase căutarea în fişierele de date DEA[23]. Mâncarea de pe tavă se răcise şi miezul nopţii trecuse de mult. A băgat tava în frigiderul minuscul şi s-a lăsat să cadă pe canapeaua joasă. Ca şi Jimi, dar nu beat din cauza câtorva pahare de margarita.

*

A doua zi, i-a transmis lui Răul un mesaj că nu se simte bine şi l-a întrebat dacă trebuia să meargă la birou. Aşa cum era de aşteptat, Răul i-a spus că nu era nevoie, dar să-şi facă nişte analize înainte de a reveni la slujbă. Ar fi fost imposibil ca Răul să nu-şi dea în petic cu paranoia lui legată de bioterorism.

Nu era o minciună de la cap la coadă. Nu se simţea bine. Acel *bine* se referea la mai multe aspecte. IA-ul nu-i oferise niciun indiciu privind grupul de decese în urma unor supradoze, grup ce fusese identificat, iar asta îl zgândărea. Nu existau multe mecanisme de securitate care să împiedice căutarea. I-a transmis un e-mail lui Jimi, rugându-l să se ocupe de căutarea în cazul Sauza şi a anexat câteva fişiere nesecrete care să-i ofere ceva de făcut în starea aceea de mahmureală şi confuzie, fără să bată la ochi. A găsit îmbrăcămintea de care avea nevoie în

23 Prescurtare pentru Drug Enforcement Administration – Agenţia de luptă împotriva stupefiantelor (n. tr.).

fundul unui dulap: o cămaşă veche, uzată şi o pereche de blugi pătaţi cu unsoare. A încălţat o pereche de ghete scorojite şi jerpelite, pe care le găsise cu ani în urmă la un centru de reci clare a deşeurilor, apoi a prins un taxi cu pedale, ajungând la metroul uşor, pe care l-a luat spre nord. A plătit în numerar persoanei suspicioase care l-a dus cu taxiul şi a procedat la fel ca să-şi ia bilet doar dus la metrou. Deşi plăţile în numerar nu i-ar fi putut ascunde mişcările. A surâs amar când a găsit un fotoliu şi s-a aşezat. Utilizarea taxiului cu pedale şi a metro ului uşor fuseseră înregistrate de citizen.net, compania de date preferată de majoritatea sistemelor de transport. Celui care ar fi dorit să afle unde se deplasase astăzi i-ar fi trebuit doar câteva minute ca să tragă o concluzie.

Oraşul se termina brusc prin Centură, un fel de ţară a nimănui, unde se aflau depozite abandonate şi case dărăpănate locuite de oameni fără cămin, scursoarea fără cipuri a societăţii. Peticele de pământ cultivat sugerau o oarecare ordine în haosul sordid. În vreme ce trenul gonea cu o viteză ameţitoare pe deasupra acoperişurilor lăsate şi a buruienilor ce se înmulţiseră şi prosperaseră, a surprins privirea unei fete cu faţa rotundă, care s-a uitat brusc la el de sub o adevărată fântână arteziană alcătuită din tije de trandafiri încărcaţi de flori roz. Îmbrăcămintea ei, uimitor de curată şi sclipitoare, se asorta perfect cu culoarea acelor trandafiri şi, pe neaşteptate, ea a fluturat foarte vioi o mână, în vreme ce trenul a trecut prin dreptul ei. Aman a întors capul să o vadă mai bine, dar cum trenul a intrat într-o curbă, fata i-a dispărut din câmpul vizual.

Ajuns la staţia dorită, a coborât alături de alţi câţiva pasageri, majoritatea femei şi vreo doi bărbaţi, care se întorceau după ce făcuseră probabil curăţenie în clădiri de birouri ori lucraseră de mână pentru creatorii de modă. Nimeni nu s-a uitat la el când au traversat peronul murdar şi pustiu, însă Aman a simţit o înfiorare uşoară la ceafă,

semn că era urmărit şi studiat.

De ce l-ar fi urmărit cineva? A umblat de colo-colo, uitându-se la felii de pepene şi mere timpurii pe care le ofereau spre vânzare doi băieţi plictisiţi, care-şi etalau marfa la capătul peronului. S-a târguit cu ei, apoi s-a răsucit şi s-a îndepărtat precipitat – ceea ce l-a făcut să se aleagă cu câteva epitete ce trădau inventivitatea băiatului mai înalt. Nici vorbă de vreun urmă ritor. Aman a făcut un gest imperceptibil din umeri şi a socotit că era din cauza încordării. Absenţa datelor de control din câmpurile de adrese îl deranja tot mai mult cu fiecare minut ce se scurgea. Când a părăsit peronul, ieşind în stradă, soarele care răsărise îl ardea deja în ceafă.

Casele de acolo erau vechi, cu acoperişuri gata să se prăbuşească ori erau acoperite cu plăci din materiale plastice ieftine, furniruite pentru a aminti lemnul şi suprapuse în aşa fel încât să nu permită infiltrarea apei. Zona era ceva mai prosperă decât centura din ţara nimănui din jurul centrului oraşului, dar nu cu mult. În majoritatea curţilor de dimensiuni modeste creşteau legume, din burlane, apa se aduna în rezervoare săpate manual, tarabe semilegale ofereau legume, băuturi de casă făcute din fructe, gustări şi diferite servicii – arătând cam ca vânzătorii ambulanţi din cartierul lui, însă aici clienţii veneau la vânzători, nu invers.

S-a oprit o clipă la un chioşc având un aspect curăţel, construit într-o zonă unde se aflase cândva o parcare, şi a cumpărat un pahar cu suc de legume, făcut chiar sub ochii lui cu ajutorul unui storcător antic. Femeia a spălat legumele într-o găleată cu apă noroioasă, după care le-a făcut fărâme în aparat, iar el a simţit mirosul de clor când s-a aplecat întâmplător peste tejghea. Asta nu prezenta riscuri. Era la zi cu vaccinurile, de aceea a luat paharul fără să ezite şi a băut lichidul gustos, aromat cu busuioc. Nu-i plăcea busuiocul în mod deosebit, dar i-a surâs femeii.

— Daren a trecut azi pe aici? A riscat să pronunţe numele real al fugarului, sperând în mod absurd că tânărul se dovedise prea naiv ca să se folosească de unul de împrumut. Trebuia să ne întâlnim aici. Pariez că încă nu s-a sculat.

Trăsăturile chipului ei s-au relaxat puţin, iar zâmbetul i-a devenit mai sincer.

— Bineînţeles. A ridicat din umeri şi s-a relaxat. Ce, parcă nu-i ştiu stilul? De obicei, vine ceva mai târziu. Cam spre amiază.

Apoi a izbucnit într-un hohot de râs familiar şi prietenos, ce voia să sugereze „Aici toţi suntem amici”.

Aşadar, îşi folosea numele adevărat. Aman a mai sorbit din suc, deşi îi făcea greaţă. Copilaşul care-şi vâră capul sub pernele canapelei, socotind că e înconjurat doar de prieteni. Dintr-o casă mare, rectangulară, aproape invizibilă din cauza viţelor uriaşe de kiwi şi kudzu, a apărut o siluetă care a pornit spre ei, mergând cu pas vioi, iar tunica, tricotată manual şi vopsită în casă, îţi lua ochii asemenea unui balon în culori ţipătoare. Pantalonii largi, ţesuţi dintr-o fibră de culoare cafenie, şi şiragul de mărgele sculptate de la gât nu făceau decât să atragă şi mai mult atenţia asupra lui.

— A, uite-l, a spus Aman, iar privirea şi zâmbetul femeii i-au confirmat bănuiala. A aşteptat până când ochii lui au privit spre el, moment în care a făcut cu iuţeală câţiva paşi în faţă. Daren, de când te aştept. L-a îmbrăţişat pe tânăr şi l-a strâns în braţe ca pe un frate pierdut şi regăsit, prefăcându-se că-l sărută pe obraz, gest ce i-a permis să şoptească în urechea puştiului ce trăia un şoc greu de descris: *Poartă-te ca şi cum am fi vechi prieteni şi poate că federalii nu te vor prinde. Nu strica totul cu vreun act necugetat.*

Tânărul s-a crispat, iar panica l-a făcut să-şi încordeze muşchii. Aman a simţit mirosul acru al sudorii

izvorâte din spaimă. Vreme de câteva secunde, tânărul a rămas pe gânduri. Apoi s-a destins brusc, însă asta l-a făcut să se clatine, iar Aman l-a strâns mai tare ca să-l susţină. A început să tremure.

— Vino. Hai să ne plimbăm puţin, i-a zis Aman. N-am venit să te trădez.

— Să-mi iau întâi nişte suc…

— Nu. Aman şi-a înfipt degetul mare în plexul nervos al umărului, iar tânărul a icnit. Mergi. L-a răsucit pe puşti şi l-a împins pe stradă, îndepărtându-se amândoi de micuţul chioşc al vânzătoarei de sucuri, iar prin limbajul trupului s-a străduit să sugereze că erau doi vechi prieteni care porniseră la plimbare, păstrând un braţ peste umărul lui, ascunzând încordarea puştiului cu propriul lui corp, degetul mare exercitând exact atâta presiune asupra nervilor cât să-i amintească tânărului că trebuia să se stăpânească. Ai lăsat urme pe care şi un orb le-ar putea descoperi, a spus el pe un ton glumeţ, simţind tresărirea necontrolată a tânărului.

— Păi, nu am cip, a zis el pe un ton furios de bravadă.

— Dar nu e nevoie să ai cip. Asta nu face decât să întârzie căutarea cu câteva ore. Ai ajuns aici imediat după ce ai trecut pe la doctorul acela improvizat, ai mers pe jos prin Centură, pentru că nu puteai lua metroul uşor, cumperi suc de la taraba asta în fiecare zi şi pantalonii aceia i-ai găsit la vreo două intersecţii de aici, cumpărându-i de la vreo femeie care vinde totul pe fereastra casei. Vrei să-ţi spun şi ce ai mâncat seara trecută?

— Of, Zeiţă.

— Scuteşte-mă, a spus Aman suspinând. De ce te caută? Ai pus vreo bombă? Ai lansat vreun virus?

— Nu. Noi, Galiştii, nu facem aşa ceva. S-a smuls din strânsoarea lui Aman, dovedind o forţă surprinzătoare, şi l-a privit ţinându-şi pumnii încleştaţi. Asta e o minciună. Nu

ştiu de ce mă vor. Da, mi-au pus în cârcă acuzaţia de bioterorism, dar e inventată. Nici vorbă de eliberarea vreunui virus, chiar dacă ei aşa susţin. Cum se poate aşa ceva? Cum să scornească asemenea lucruri? Glasul îi devenise ascuţit şi strident. Ar trebui să deţină probe, şi nu au niciuna. Pentru că nu s-a întâmplat aşa ceva.

Protestul lui amintea atât de mult de atitudinea lui Avi, încât Aman a simţit dorinţa să se uite în altă parte.

— Înseamnă că totul e inventat? a întrebat el cu glas aspru, neîncrezător.

— Cred că… Tânărul a privit în pământ şi buzele au început să-i tremure. Da, ar părea o nebunie, nu? Nu ştiu *de ce*. De ce tocmai *eu*? Nici măcar n-am participat la demonstraţii de protest. În… încerc doar să salvez ce poate fi salvat.

— Povesteşte-mi despre prietena ta.

— De cine? a întrebat el şi s-a uitat la Aman cu ochii brusc înlăcrimaţi.

— Cea care a murit.

— A, Reyna. A rămas cu privirea plecată, iar pe faţă i-a apărut o expresie de întristare. Ea chiar voia să lupte împotriva lor. Drogurile. Am încercat să b ajut. Dar ea… ea ascundea multă teamă în suflet. Cred că… drogurile erau singurele lucruri care o ajutau să-şi uite spaima. Dar eu… eu am încercat.

— Deci s-a sinucis?

— A, nu, i-a răspuns Daren, ridicând privirea uimită spre Aman. N-a vrut să moară. Voia doar să nu se mai teamă. În dimineaţa aceea, a luat doza obişnuită. Cred că… tipul de la care a cumpărat marfa – îşi zicea Skinjack – cred că nu a cântărit doza cum trebuia. A luat o supradoză. M-am dus să-l caut, a continuat Daren îmbujorându-se. M-am gândit să-l bat măr. Cred că… de fapt, voiam să-l omor. Pentru că Reyna era ceva mai bine. Ar fi reuşit. Tânărul a suspinat tremurător. Dar omul dispăruse. Ce ticălos. Am

continuat să-l caut, dar… era de ne găsit. Poate luase şi el o supradoză, a adăugat el cu amărăciune. Sper că aşa s-a întâmplat.

Brusc, totul s-a lămurit în mintea lui Aman. Imaginea se întregise.

Motivul.

Erau acum lângă un teren viran. Acolo cineva cultiva viţă-de-vie, iar când au ajuns la capătul şirurilor de viţă, Aman a surprins cu coada ochiului o mişcare suspectă. Dar era prea târziu. Fusese atât de concentrat cât analizase totul, încât încetase să mai acorde atenţie la ceea ce se petrecea în jurul lui. Silueta a ieşit din ascunzişul oferit de frunzişul des având o armă mică, dar ameninţătoare, în mână.

— Am avut dreptate, a zis Jimi, fulgerându-l cu privirea. Nu ai crezut că-s destul de inteligent ca să te urmăresc, nu? Sunt eu prost, ştiu asta, dar nici chiar aşa.

— De fapt, am crezut că nu-ţi vei reveni din mahmureală, a zis Aman şi a ridicat mâinile. Cred că suntem de aceeaşi parte a baricadei, şi consider că trebuie să plecăm amândoi cât mai repede de aici.

— Ţine-ţi gura, i-a spus Jimi fără nicio inflexiune în glas, şi apropiindu-se cu o expresie glacială şi ameninţătoare pe faţă. Taci din gură.

— Jimi? Derutat, Daren a făcut un pas spre el. Zeiţă, nu te-am mai văzut de… Ce mai faci?

— El te-a găsit, a rostit Jimi printre dinţi. Pentru federali. Daren, tâmpitule, nu te ascunzi prea bine. Tot ce cumperi reprezintă un indiciu al prezenţei tale. Ţi-a studiat obişnuinţele în privinţa cumpărăturilor şi te-a ales din mulţime, cât ai clipi. A râs când a spus cât de uşor îi va fi. Ai fost o pradă atât de uşoară, încât nici nu s-a gândit să dea cazul unui începător ca mine. Jimi l-a privit sfredelitor pe tânăr. Trebuie să…

În mod imperceptibil, Aman şi-a mutat greutatea de

pe un picior pe celălalt, a făcut apoi o mişcare rapidă cu mâna stângă, cât să atragă atenţia lui Jimi. Acesta s-a răsucit spre dreapta, ochii urmând acelaşi traseu, îndreptând iar ţeava armei în direcţia privirii. Aman a prins cu dreapta mâna în care Jimi ţinea arma, a răsucit-o, şi a auzit un pocnet. Scoţând un ţipăt, Jimi a dat drumul armei, iar Aman a prins-o din aer, moment în care Daren l-a placat, dorind şi el să pună mâna pe armă. În aer s-a auzit plesnetul şuierător al unei puşti cu aer comprimat. Apoi încă unul. Aman s-a încordat, totul petrecându-se deja ca într-o filmare derulată cu încetinitorul. N-a simţit nicio durere. De ce fără durere? Ceva umed l-a stropit pe faţă, iar Jimi a fost azvârlit înapoi, spre coardele de viţă pline de frunze, cu braţele şi picioarele tresărind. Aman s-a rostogolit, trântindu-l la pământ şi pe Daren, ca şi cum acesta nu ar fi cântărit nimic, după care l-a văzut pe federal la trei metri depărtare, ţintind spre Daren.

Aman a tras. O lovitură dementă, la întâmplare, de genul celor pe care unii le încearcă în cursul sesiunilor de pregătire pe simulator, conştienţi că în viaţa reală nu vor reuşi să nimerească vreo ţintă.

Individul s-a prăbuşit. Aman a încercat să se ridice, dar lucrurile nu se prezentau prea bine. După o vreme, Daren l-a tras în sus, ajutându-l să stea în picioare. Ochii puştiului erau dilataţi de spaimă şi părea gata să leşine din cauza şocului.

— A murit. La Jimi mă refer. Dar şi celălalt. S-a agăţat de Aman, de parcă acesta din urmă l-ar fi susţinut pe el, deşi lucrurile stăteau exact invers. Oh, Zeiţă, sângerezi.

— Nu mai vreau să aud de zeiţa aceea a ta, a zis Aman urmărind picăturile roşietice care i se prelingeau de pe vârfurile degetelor. Braţul stâng îi amorţise, dar situaţia aceea nu avea să dureze multă vreme.

— De ce? Dar ce… ce *dracu'* se petrece aici? a

întrebat el, înfigându-şi degetele în braţul lui Aman.

— Îţi mulţumesc. (Cuvântul sugerând iadul se potrivea aproape perfect.) Trebuie să plecăm cât mai curând de aici. Cunoşti cartierul?

— Da. Într-un fel. Având braţul petrecut pe după talia lui Aman, Daren a pornit să meargă printre coardele de viţă-de-vie. Azi trebuia să întâlnesc pe cineva care să mă ducă… Azi după-amiază. Spre… I-a aruncat lui Aman o căutătură îngrijorată. Spre un alt loc.

— Va trebui să înveţi anumite lucruri… a spus Aman, simţind că trebuie să-şi tragă sufletul. Altfel n-o să mai scapi niciodată de federali.

Imediat după aceea, a tăcut. Amorţeala începuse să se risipească. Cândva, în urmă cu mulţi ani, lucrase ca agent de protecţie privat, gata oricând să moară, iar asta ca să facă rost de bani pentru a-şi plăti taxele şcolare. Într-o noapte, fusese împuşcat de un spărgător.

Acum îl durea mai mult decât ţinea minte, ca şi cum suliţe înroşite în foc i s-ar fi înfipt în umăr şi şold la fiecare pas făcut. După o vreme s-a deconectat de propriul trup, lăsându-l să suporte durerea. S-a întrebat ce se va întâmpla cu motanul lui Jimi. Cine îi va purta de grijă? Răul se va supăra cumplit. Nu din cauza lui Jimi. Lui Răul nu-i va fi greu să găsească oameni ca Jimi pe această lume. Însă Aman era cu mult mai bun decât Răul. Chiar mai bun decât An Xuyen, deşi acesta nu credea acelaşi lucru. În orice caz, Răul va fi foarte afectat.

A clipit insistent, reuşind să se dezmeticească şi să redescopere după-amiaza caniculară şi pe sine, stând jos undeva unde lumina era atenuată şi având spatele rezemat de ceva solid.

— Domnule, ţi-ai pierdut cunoştinţă şi ai continuat să stai în picioare, i-a zis puştiul, care se ghemuise lângă el, având pe faţă dâre de sudoare, sânge închegat şi praf cenuşiu, şi faţa sleită de extenuare şi spaimă. Daren, nu

Jimi. Jimi murise.

— Nu am nimic în materie de prim ajutor, dar se pare că nu mai sângerezi atât de abundent. Apă? l-a întrebat tânărul şi i-a întins lui Aman o sticlă de plastic. E bună. De la un izvor curat.

Lui Aman nu-i păsa prea mult, pentru că în acele momente ar fi fost în stare să bea şi dintr-o băltoacă. Se aflau într-o casă ruinată. Faţada se prăbuşise – ori fusese smulsă – însă golul fusese năpădit de o plantă cățărătoare kudzu, foarte stufoasă. Podeaua de lemn era marcată şi înnegrită de focuri de tabără. Centura, s-a gândit el. Ori mai curând marginea acesteia.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Daren cu voce tremurătoare. De ce l-a împuşcat pe Jimi? Cine era omul acela? Şi cine eşti *tu*?

Apa i-a făcut bine.

— Ce te-a determinat să-ţi scoţi cipul şi să fugi? l-a întrebat Aman.

— Mi-a cotrobăit cineva prin apartament. Puştiul s-a uitat în zare. Apoi, am găsit… un microfon în maşină. Mă pricep la treburi din astea. Le-am povestit câtorva… dintre prietenii mei… şi ei mi-au zis să dispar. Nu conta dacă făcusem ceva ori nu. Au avut dreptate. Glasul a început să-i tremure. Nu am făcut ceea ce susţin ei.

— Se ştie că nu ai făcut nimic. Aman a închis ochii şi s-a rezemat din nou de zidul ruinat, a cărui tencuială plesnise şi se fărâmiţase. La fiecare bătaie a inimii durerea pulsa necruţător în umăr. E vorba de tipul care a ucis-o pe prietena ta.

— De ce? Doar nu i-am făcut nimic. Nici măcar nu l-am mai găsit…

— Dar l-ai căutat, a mormăit Aman. Asta i-a speriat pe indivizi.

Puştiul a rămas tăcut, dar a făcut ochii mari de mirare.

— Cred că autorităţile locale desfăşoară un fel de… program de eradicare a consumului de droguri prin eliminarea cererii, a spus el cu amărăciune. (Trebuia să-i explice asta unui copil.) Au încheiat o înţelegere cu micii distribuitori şi pesemne că le-au dat un transport de… de marfă modificată… ca să o vândă pe stradă. Şi, brusc, a apărut o scădere a numărului de consumatori.

— I-au otrăvit? a întrebat Daren în şoaptă. Dinadins?

— Urâtă chestie, nu? Păi, vin alegerile. Cifrele contează foarte mult. Şi cine se mai gândeşte la moartea unui consumator din cauză că a luat o supradoză?

Lui Aman nu-i ieşea din minte imaginea lui Jimi, încolăcit ca un copil pe canapea, şi pisica privindu-l cu răbdare. Nu reuşea să o alunge.

— Poate şi-au închipuit că ai găsit vreo dovadă. S-au gândit că o să-ţi dai seama şi o să le spui prietenilor. Aceştia puteau face ştirea publică. A dat să ridice din umeri, şi s-a crispat de durere. Mare greşeală. A aşteptat ca durerea să treacă şi lumea să-şi recapete contururile. Ar fi trebuit să bănuiesc… bărbatul în costum ştia de Jimi. Şi avea să-l urmărească pe el. (Aşa se explica privirea lungă pe care i-o aruncase lui Jimi la birou. Să se imprime imaginea tânărului în memorie, pentru a-l putea recunoaşte în mulţime.) Mi-am dat seama de asta prea târziu. (Scăparea lui însemnase moartea lui Jimi.) Cât mai durează până vin oamenii tăi să te ia de aici?

— Vin curând. Aşa cred. Puştiul, care rămăsese cu capul în pământ, a ridicat brusc ochii spre Aman. De ce ai venit după mine? Să mă arestezi?

— Ascultă. Aman s-a îndreptat puţin de spate, şi a strâns din dinţi până când durerea s-a mai potolit. Ţi-am spus că ai lăsat urme peste tot, ca o reclamă luminoasă. Te rog să asculţi cu atenţie. Trebuie să te gândeşti bine când cumperi ceva… alimente, haine, pastă de dinţi, înţelegi? S-a uitat fix la faţa nedumerită a puştiului, dorind în sinea lui

să priceapă. Orice lucru are o etichetă, chiar dacă ţi se spune că nu. Să nu ai dubii în privinţa asta. Îţi spun adevărul, clar?

Puştiul a închis gura şi a dat din cap.

— Dar nici să nu cumperi exact opusul – şi urmele astea pot fi urmărite de unul ca mine ci fă cumpărături în mod aleatoriu. Poate alimente vegetariene o dată, iar la următoarea tură de cumpărături, iei o pereche de pantaloni din piele sintetică de la un magazin mare. Ceva ce niciodată nu ai plăti în numerar. Nici măcar înainte de a fi devenit Galist. Să te gândeşti bine la ceea ce vrei să cumperi. Hrană. Haine. Gustări, jucării, servicii. Cumperi aşa ceva abia la fiecare a cincea cumpărătură, apoi la a patra, apoi la a şaptea. Pricepi? Aleatoriu. Procedezi aşa, cumperi lucruri de care nu ai nevoie, la plesneală, şi fără cip, nu vei lăsa o urmă evidentă. Te vei îndepărta atât de mult de profil, încât investigatorul nu te va lua în serios.

— Am făcut cumpărături în zona de Centură, a protestat puştiul.

— N-are importanţă.

Îi explicase asta şi lui Jimi. Nu voia să se repete. Nici nu mai avea puterea. A lăsat pleoapele să i se închidă.

— Hei. Vocea puştiul părea să vină de foarte departe. Vreau să ştiu. Cum de-ai venit după mine? Ca să-mi spui să mă ascund de voi? Chiar vrei să cred asta?

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Aman s-a zbătut să deschidă ochii privind cu ochii pierduţi la lumina verzuie ce străbătea prin perdeaua deasă alcătuită din viţele de kudzu. Nu-s sigur cum de-am ajuns să te urmăresc.

Poate pentru că el nu se întrebase de ce, iar Jimi o făcuse. Poate pentru că Avi avusese dreptate, iar slujba îl făcuse să se schimbe.

— Dar de ce? Eşti cumva un admirator în secret al Galiştilor? Lui Aman i-a venit să râdă auzind asta, dar s-a

stăpânit. I-ar fi provocat dureri prea mari.

*

Prin coşmarul populat de fiare colţoase, a auzit voci neclare. Oameni vorbind. Nu mai percepea lumina verzuie, semn că se întunecase. Ori poate era pe moarte. Greu de spus. Paşi târşâiţi, apoi faţa puştiului a apărut în câmpul lui vizual, la început semănând cu aceea a lui Jimi, apoi transformându-se în ceea ce era de fapt… Daren. A încercat să-i rostească numele, dar avea limba încleiată.

— O să te lăsăm la o clinică de urgenţă. Daren s-a aplecat mai mult deasupra lui, având o expresie de îngrijorare pe faţă. Însă… hm, mă gândeam că poate… vrei să mergi cu noi. Adică… vor afla că l-ai ucis pe bărbatul în costum, nu? O să ajungi în închisoare.

Da, aveau să descopere asta. Însă ştia cum funcţionează lucrurile. Vor reţine probele şi vor păstra cazul deschis. Nu avea rost să pună un reporter de investigaţii pe urmele unei tranzacţii cu droguri pe care încercau să o ascundă. Autorităţile îi vor pune condiţii, şi el le va respecta, iar moartea lui Jimi avea să fie considerată un alt eveniment urât petrecut în zona Centurii. Apoi putea adopta pisoiul lui Jimi. Nu se produseseră pagube prea mari. Totul se muşamaliza.

— O să vin cu voi, a gemut el. V-aş putea ajuta să rămâneţi invizibili. Iar eu o să am indiciul care vă trebuie… privind acea tranzacţie cu droguri. Asta ar face alegerile mai interesante.

A spus asta fără să cerşească. Nici gând. Trata de la egal la egal.

— Nu te putem primi dacă ai cip. O femeie s-a uitat la umărul lui Daren. De origine hispanică, având un aer glacial care spunea că ea era şefa. Şi trebuie să plecăm *imediat*.

— Ştiu.

Bine măcar că cipul era implantat în umărul teafăr.

Femeia i l-a extras, folosind un mic bisturiu cu laser, dovedind o siguranţă şi o pricepere care sugerau că urmaşe o şcoală medicală ori chiar avea profesiunea de medic. A simţit dureri, dar nici nu se comparau cu acelea arzătoare din braţul stâng. Apoi l-au suit în spatele unui vehicul. Între timp se făcuse întuneric de-a binelea.

Era invizibil. Începând din acel moment. Nu mai exista în realitatea electronică a metropolei. Dacă ar fi mers din nou la apartamentul său, i s-ar fi interzis accesul. Magazinul de la colţul străzii nu i-ar fi primit cartea de credit şi nici măcar banii numerar. Se simţea gol-puşcă. Ba nu, se simţea ca şi cum nu ar mai fi existat. Nici moartea nu părea la fel de definitivă ca situaţia în care se găsea. S-a întrebat dacă şi Avi se simţise la fel în primele momente. „Probabil că l-aş fi putut găsi. Dacă aş fi avut curajul să încerc”.

— Mă bucur că ni te alături. Daren stătea alături de el, în vreme ce camionul, aşa bănuia, se hurduca şi se legăna pe drumul desfundat către cea mai apropiată stradă asfaltată. Lea spune că n-o să mori.

— Mă bucur.

— Poate reuşim să folosim chestia cu drogurile ca să influenţăm alegerile, şi vine cineva cinstit la putere.

Gândea la fel de anapoda ca şi Jimi, îşi spuse Aman. Dar… de ce să nu spere?

— O să-ţi placă şeful ordinului nostru, a zis Daren pe un ton gânditor. Nu e cu mult mai în vârstă decât mine, dar e grozav. Are o minte sclipitoare şi se preocupă de fiecare persoană din cadrul ordinului. *Ea* contează foarte mult pentru el… mă refer la Geea, la Pământ. Avi te va primi cum se cuvine.

Avi.

Aman a închis ochii.

— Hei, ce-i cu tine? Daren l-a prins de umeri. Să nu mori tocmai acum, nu după ce-am trecut prin atâtea, a zis

el cu glas ce-i trăda panica.

— N-o să mor, a spus Aman în şoaptă.

A reuşit chiar să râdă puţin fără să simtă dureri.

Poate că bătălia finală încă nu se dăduse.

Poate ajungea să creadă şi el în Zeiţa lui Avi. Poate.

— Şeful ordinului vostru nu se pricepe deloc să se ascundă, a şoptit el.

Apoi a leşinat.

EFEMERIDA

Peter Watts şi Derryl Murphy

Traducere din limba engleză

Roxana Brânceanu

Biologul britanic Peter Watts a publicat în *Tesseracts*, *On Spec*, *Divine Realms*, *Prairie Fire* şi în alte reviste. Este autorul bine-primitei serii „*Rifters*", care cuprinde romanele *Starfish*, *Maelstrom* şi *Behemoth*: *B-Max*, iar prozele lui scurte au fost colectate în *Ten Monkeys*, *Ten Minutes*. Ultimul său roman este *Blindsight*.

Scriitorul canadian Derryl Murphy a publicat în *Realms of Fantasy*, *Arrow Dreams*, *Trans Versions*, *Tesseracts*, *Land/Space*, *neo Opsis*, *Open Space* şi în alte părţi. Prozele scurte i-au fost colectate în *Wasps at the Speed of Sound and Other Shattered Futures*.

Aici ei îşi unesc forţele pentru a arunca o privire sfâşietoare asupra copilăriei aparte a unui copil foarte neobişnuit…

* * *

— Te urăsc. O fetiţă de patru ani. O cameră la fel de goală ca un acvariu.

— Te *urăsc*.

Pumnii mici, încleştându-se: una dintre camerele de filmat, pe înregistrare, focaliză automat pe ei. Alte două îi urmăreau pe adulţi, mama, tatăl, în părţi opuse ale încăperii. Maşinile supravegheau jucătorii: la o jumătate de lume distanţă, Stavros supraveghea maşinile.

— *Te urăsc te urăsc te URĂSC*!

Fetiţa ţipa acum, cu chipul contorsionat de furie şi suferinţă. Avea lacrimi în colţurile ochilor, dar ele rămâneau acolo, fără să cadă. Părinţii ei se foiau ca nişte animale nervoase, speriaţi de furia ei, obişnuiţi cu astfel de izbucniri, dar fără să se simtă în largul lor.

Cel puţin de data asta folosea cuvinte. De obicei doar urla.

Se aplecă spre fereastra opacă, lovind cu pumnii. Fereastra îi prelua asaltul ca un cauciuc dur alb, îndoindu-se uşor, apoi revenindu-şi. Unul dintre puţinele lucruri din cameră care îşi reveneau când începea ea; un obiect mai puţin de spart.

— Sst, Jeannie…

Mama ei întinse o mână. Tatăl, ca de obicei, se lăsă pe spate, cu un amestec de furie, resentiment şi confuzie pe faţă.

Stavros se încruntă. *Un adevărat stâlp paralizat, omul ăsta*.

Apoi: *Ei nu o merită*.

Copilul care ţipa nu se întoarse, spatele ei fiind ca o palmă sfidătoare pentru Kim şi Andrew Goravec. Stavros avea o vedere mai bună: faţa lui Jeannie se afla doar la câţiva centimetri de camera de filmat de sud-est. Pentru câtă durere arăta, pentru toată suferinţa pe care Jeannie o simţise în cei patru ani ai scurtei sale vieţi fizice, acele câteva micuţe lacrimi care nu vor cădea niciodată erau punctul cel mai apropiat de plâns la care ea va ajunge vreodată.

— Faceţi-o *transparentă*, ceru ea, trecând brusc de la furie la susceptibilitate.

Kim Goravec scutură din cap.

— Iubito, ne-ar plăcea să te scoatem afară. Îţi aminteşti pe vremuri cât îţi plăcea? Dar trebuie *să promiţi* că n-o să ţipi tot timpul. Nu făceai aşa, iubito, tu…

— *Acum*!

Din nou furie, o pură şi intensă mânie a unui copil mic.

Panourile de pe perete erau unsuroase de la repetatele tentative ale degetelor lipicioase ale lui Jeannie de a le deschide ea însăşi. Andrew aruncă o privire rugătoare soţiei sale: *Te rog, hai să-i dăm ce vrea*.

Soţia lui era mai puternică.

— Jeannie, ştim că ţi-e greu…

Jeannie se întoarse să înfrunte duşmanul. Camera de la nord prindea totul: mâna dreaptă ridicându-se spre gură, degetul arătător introdus înăuntru. Privirea sfidătoare din acei ochi strălucitori, atenţi.

— Jean, iubito, *nu*!

Erau încă dinţi de lapte, dar ascuţiţi. Muşcaseră până la os înainte ca mami să ajungă măcar la o distanţă de la care s-o poată atinge. O pată roşie înflori din gura lui Jeannie, se prelinse pe bărbie ca o repetare perversă a meselor din pruncie, şi acoperi într-o clipă partea inferioară a feţei ei. Deasupra gurii însângerate, ochii lucioşi şi furioşi spuneau *te-am prins*.

Fără un sunet, Jeannie Goravec leşină, ochii dându-i-se peste cap în timp ce se prăbuşea. Kim o prinse exact înainte ca fruntea ei să lovească podeaua.

— Dumnezeule, Andy, a leşinat, e în stare de şoc, e…

Andrew nu se mişcă. Ţinea o mână îngropată în buzunarul jachetei, făcându-şi de lucru cu ceva.

Stavros simţi cum i se strâmbă gura. *Ai o telecomandă în buzunar sau doar te bucuri să…*

Kim scosese tubul antiseptic şi pulverizase pe mâna lui Jeannie în timp ce îi legăna capul în poală. Sângerarea încetini. După o clipă, Kim întoarse privirea spre soţul ei care stătea nemişcat, fără s-o ajute, lângă perete. Faţa lui avea acea expresie de renunţare pe care Stavros o văzuse atât de des în aceste zile.

— Ai deconectat-o, zise Kim, ridicând glasul. După ce am căzut de acord, *tot* ai deconectat-o?!

Andrew ridică neajutorat din umeri.

— Kim…

Kim refuză să se uite la el. Se legăna înainte şi înapoi, cu răsuflarea şuierând inegal printre dinţi, ţinând încă în poală capul lui Jeannie. Kim şi Andrew Goravec şi copilaşul lor. Între ei, cablul care conecta capul lui Jeannie la server tremura pe podea ca o graniţă disputată.

*

Stavros avea o imagine metaforică a ei: Jean Goravec, îngropată de vie în întunericul fără aer, sufocată de tone de pământ – în cele din urmă eliberată. Jean Goravec ridicându-se după aer.

O altă imagine, de data asta a lui însuşi: Stavros Mikalaides, eliberator. Omul care făcuse posibil ca ea să experimenteze, chiar dacă pentru scurt timp, o lume în care aerul virtual era dulce, iar lanţurile inexistente. Desigur că mai existau şi alţii implicaţi în acel miracol – o duzină de experţi tehnicieni, de două ori mai mulţi avocaţi – dar cu toţii dispăruseră în decursul timpului, interesul lor stingându-se odată cu principalele dovezi sau cu semnarea ultimei declaraţii de renunţare. Problema era sub control, proiectul se desfăşura conform tiparelor; nu era nevoie să se irosească banii pe mai mult de un singur angajat al Terracon doar pentru supraveghere. Aşa că rămăsese numai Stavros – iar pentru Stavros, Jeannie nu fusese niciodată un „proiect”. Îi aparţinea la fel de mult ca şi soţilor Goravec. Poate chiar mai mult.

Dar nici chiar Stavros nu ştia exact ce simte ea. Se întreba dacă este fizic posibil ca *cineva* să ştie. Când Jean Goravec scăpa din lanţurile existenţei sale carnale, se trezea într-o realitate în care chiar şi legile fizice nu-şi mai aveau rostul.

Nu începuse în felul acesta, bineînţeles. Sistemul

fusese încărcat cu ani întregi de fişiere de mediu terestru, din lumea reală, fiecare redat cu grijă până la cel mai mic fir de praf. Dar fuseseră flexibili, răspunzând la necesităţile oricărui intelect în dezvoltare. Din păcate, poate prea flexibil. Jean Goravec îşi construise propria realitate atât de radical, încât până şi intermediarii mecanici ai lui Stavros abia reuşeau s-o analizeze. Această fetiţă putea transforma un luminiş dintr-o pădure într-un sângeros Colosseum roman printr-un singur gând. Dezlănţuită, Jean trăia într-o lume în care toate pariurile erau încheiate.

Un experiment care te duce cu gândul la copiii abuzaţi: plasezi un nou-născut într-un mediu lipsit de linii verticale. Îl ţii acolo până când creierul i se adaptează, până când i se finalizează conexiunile. Întregile ansambluri de recunoaştere ale celulelor retinei, atrofiate din lipsă de solicitare, vor fi pentru totdeauna imposibil de refăcut. Stâlpii de telefonie, trunchiurile copacilor, linia verticală a zgârie-norilor – victima ta va fi neurologic oarbă la astfel de aspecte ale vieţii.

Deci ce se întâmplă cu un copil crescut într-o lume în care liniile verticale se dizolvă, printr-un capriciu, în cercuri sau fractali sau în jucăria favorită?

Noi suntem cei sărăciţi, gândi Stavros. *În comparaţie cu Jean, noi suntem orbi*.

Putea vedea cum începea ea, bineînţeles. Softul său citea tiparele din cortexul ei occipital şi le traducea fluent în imagini proiectate pe propriile lui contacte tactile. Dar imaginile nu sunt *vedere*, ele sunt doar… materie primă. Există filtre pe tot parcursul: celule receptoare, praguri, algoritmi de adaptare a tiparelor. Depozite infinite de imagini trecute, o bibliotecă vizuală empirică din care să se inspire. Mai mult decât văzul, vederea este un ghiveci subiectiv de îmbunătăţiri şi alterări infinitezimale. Nimeni din lume nu ar putea interpreta mediul vizual al lui Jean mai bine decât Stavros Mikalaides, iar el abia dacă era

capabil să dea un sens acelor forme după ani întregi.

Ea se afla pur şi simplu dincolo de el, la o distanţă imposibil de măsurat. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la ea.

Acum, la numai câteva secunde după ce tatăl ei întrerupsese conexiunea, Stavros o privea pe Jean Goravec revenind la sinele său adevărat. Algoritmi euristici se upgradau în faţa ochilor lui; reţelele neurale tăiau fără milă şi spulberau trilioane de conexiuni redundante; intelectul izbucnind din haosul primordial. Sisteme operative cădeau precum capătul greu al unui scrânciob: la celălalt capăt al balansoarului, eficienţa procesării se ridica în stratosfera.

Aceasta era Jean. *Habar n-au ei*, gândi Stavros, *de ce eşti tu în stare*.

Ea se trezi ţipând.

— E-n regulă, Jean, sunt aici.

Îşi păstra vocea calmă ca s-o ajute să se calmeze şi ea.

Lobul temporal al lui Jean clipi scurt la punctul de intrare.

— O, Doamne, zise ea.

— Alt coşmar?

— O, Doamne.

Respiraţia prea rapidă, pulsul prea ridicat, datele analoge adrenocorticale dincolo de limita scalei. Ar fi putut fi telemetria unui viol.

Se gândi să scurtcircuiteze aceste reacţii. O jumătate de duzină de ciupituri ar face-o fericită. Însă jumătate de duzină de ciupituri ar transforma-o în altcineva. Nu există personalitate dincolo de nivelul chimic – şi în timp ce mintea lui Jean era alcătuită din electroni mai degrabă decât din proteine, ei i se aplicau regulile analoge.

— Sunt aici, Jean, repetă el.

Un părinte bun ştie când să intervină şi când

suferinţa este necesară pentru creştere.

— E-n regulă. E-n regulă.

În cele din urmă ea se potoli.

— Ai avut un coşmar.

În subrutinele parietale apăreau scânteieri, în glasul ei stăruind un tremur:

— Nu se potriveşte, Stav. Vise de groază, asta-i definiţia. Dar asta înseamnă că mai există ceva de *alt* fel, iar eu nu pot… vreau să spun, de ce e *întotdeauna* aşa? Întotdeauna a fost aşa?

— Nu ştiu.

Nu, nu a fost.

Ea oftă.

— Cuvintele pe care le-am învăţat, niciunul nu pare să se potrivească exact *la nimic*, ştii?

— Sunt doar simboluri, Jean.

Rânji. În astfel de momente aproape că uita care era sursa acelor vise, existenţa sfrijită, sărăcită a unei jumătăţi de sine prinsă în capcană într-un trup îndepărtat. Actul de laşitate al lui Andrew Goravec o eliberase din acea închisoare, cel puţin pe moment. Acum se avânta, dezlănţuită, la potenţial maxim. *Ea conta*.

— Simboluri. Asta ar trebui să fie *visele*, dar… nu ştiu. Există toate explicaţiile alea ale viselor prin biblioteci, şi niciunul dintre ele nu pare a fi prea mult diferit de starea de trezie. Şi când *dorm*, nu sunt aproape decât ţipete, numai că atenuate. Chiar ca o mocirlă. Şi forme. Forme roşii. O pauză: Urăsc când vine timpul să dorm.

— Ei, acum eşti trează. De ce te simţi în stare azi?

— Nu sunt sigură. Simt nevoia să plec din locul ăsta.

El nu ştia la ce loc se referă ea. Ea se trezea, în mod automat, în casă, o rezidenţă de adult proiectată pentru sensibilităţile umane. De asemenea erau şi parcuri, păduri şi oceane, instantaneu accesibile. Totuşi ea le transformase deja dincolo de orice posibilitate a lui de recunoaştere.

Dar era doar o chestiune de timp până ca părinţii ei s-o revendice. *Tot ce vrea ea*, îşi spuse Stavros în sinea lui. *Atât timp cât e aici. Tot ce vrea ea*.

— Vreau să ies, zise Jean. Cu excepţia acestui lucru.

— Ştiu, oftă el.

— Poate atunci aş putea lăsa *coşmarurile* astea în urmă.

Stavros închise ochii, dorindu-şi să existe o cale de a fi alături de ea. *Cu adevărat* alături de ea, de această creatură glorioasă, transcendentă care niciodată nu îl cunoscuse altfel decât ca o voce lipsită de trup.

— Încă te descurci greu cu monstrul ăla? întrebă Jean.

— Monstru?

— Ştii tu. *Birocraţia*.

El aprobă din cap, zâmbind – apoi, amintindu-şi, spuse:

— Da. Aproape aceeaşi poveste, în fiecare zi.

Jean pufni.

— Tot nu sunt convinsă că lucrul ăla chiar există, să ştii. Am căutat în bibliotecă o definiţie ceva mai puţin şubredă, dar acum mă gândesc că şi tu şi biblioteca sunteţi *amândoi* cam suciţi la cap.

El tresări auzind epitetul; cu siguranţă nu era ceva ce o învăţase el.

— Cum aşa?

— Of, sigur, Stav. Ca şi cum selecţia naturală ar putea *vreodată* produce o entitate de tip stup a cărei unică funcţiune ar fi să şadă cu degetul mare în sus, fundul său colectiv fiind ineficient. Mai spune-mi alta.

Se înstăpâni tăcerea. El urmări cum un microcurent se prelinge prin cortexul său prefrontal.

— Eşti acolo, Stav?

— Da, sunt aici. Chicoti în tăcere. Apoi: Tu ştii că te iubesc, da?

— Sigur, zise ea cu uşurinţă. Indiferent ce înseamnă *asta*.

Apoi mediul lui Jean se schimbă; pentru ea, o tranziţie uşoară fără să se gândească, o smucitură între realităţi bizare care îi tăie răsuflarea lui Stavros. Fantome fulgerară la limita vederii sale, evaporându-se când se concentra asupra lor. Lumina ţâşni dintr-un milion de faţete nedefinite, difuză, subliniată de miriade de sclipiri stroboscopice. Nu exista podea sau pereţi sau tavan. Nicio restrângere pe nicio axă.

Jean se întinse după o umbră din aer şi se aşeză pe ea, plutind.

— Cred că o să citesc din nou *Prin oglindă*. Măcar *altcineva* trăieşte în lumea reală.

— Schimbările care se produc aici sunt propria ta creaţie, Jean, zise Stavros. Nu maşinaţiunile cuiva, un Dumnezeu sau un autor.

— Ştiu. Dar Alice mă face să mă simt puţin mai… normală.

Realitatea se schimbă iarăşi abrupt; Jean era acum în parc, sau mai degrabă în ceea ce Stavros considera a fi un parc. Câteodată îi era teamă să o întrebe dacă interpretarea ei rămânea aceeaşi. Deasupra, pete de lumină şi întuneric dansau pe un cer care uneori părea impresionant de boltit, secunde mai târziu sufocant de apropiat, chiar şi culoarea sa infinită era indecisă.

Animale mari şi mici, linii şi forme galbene şi răsucite şi plăcinte alternând culoarea de la portocaliu şi roşu-închis. Alte lucruri pe care le puteai lua fie drept reprezentări ale vieţii, fie drept teoreme matematice – sau ambele – se înşirau în depărtare.

Niciodată nu fusese uşor să vadă prin ochii lui Jean. Dar toate aceste abstracţii nedecise erau un preţ mic de plătit pentru plăcerea pură de a o privi citind.

Fetiţa mea.

Simboluri apăreau în jurul ei, fără îndoială textul *Oglinzii*. Pentru Stavros era vorbărie goală. Câteva litere care puteau fi recunoscute, rune aleatorii, formule. Îşi schimbau uneori locurile, transformându-se continuu una în alta, plutind în jurul, pe lângă şi prin ele – sau chiar lansându-se în aer ca numeroşi fluturi de culori întunecate.

Clipi din ochi şi oftă. Dacă mai stătea mult, impresiile vizuale i-ar fi provocat o durere de cap de care i-ar fi luat o zi ca să scape. Observarea unei forme de viaţă trăind la asemenea viteză, chiar pentru scurt timp, îşi cerea preţul.

— Jean, eu plec pentru o clipă.

— Probleme de afaceri? întrebă Jean.

— Poţi să spui şi aşa. Vorbim în curând, iubire. Bucură-te de lectură.

*

În spaţiul real trecuseră abia zece minute.

Părinţii lui Jeannie o puseseră în pătuţul ei special. Era una din puţinele piese cu geometrie solidă permise în cameră, întregul compartiment era o scenă, virtual goală. Într-adevăr, nu era nevoie de suporturi; senzaţiile erau implantate direct în cortexul occipital al lui Jean, altoite pe căile ei auditive, împinse în nervii ei tactili în copii precise ale lucrurilor. Într-o lume compusă din minciuni, obiectele reale ar fi fost un pericol pentru navigaţie.

— Luate-ar naiba, nu e un nenorocit de *toaster*, scuipă Kim spre soţul ei. Evident pauza îngheţarea timpului expirase; bătălia fusese reluată.

— Kim, ce ar fi trebuit să…

— E un *copil*, Andy. E copilul *nostru*.

— Oare?!

Era o declaraţie, nu o întrebare.

— *Bineînţeles* că este!

— Bine.

Andrew scoase telecomanda din buzunar şi i-o întinse.

— Atunci trezeşte-o *tu*.

Ea se holbă la el pentru câteva secunde fără să vorbească. Prin microfoane, Stavros auzea trupul lui Jeannie respirând în linişte.

— Imbecilule! şopti Kim.

— Of, of. Nu prea eşti pregătită pentru aşa ceva, nu? Mai degrabă mă laşi pe *mine* să fac treaba murdară. Îi aruncă telecomanda, care ricoşa uşor pe podea: Atunci dă vina pe mine.

După patru ani ajunseseră aici. Stavros scutură din cap, dezgustat. Li se acordase o şansă la care nimeni altcineva n-ar fi putut măcar visa, şi uite ce făceau din ea. Prima dată când o deconectaseră nu avea nici măcar doi ani. Oripilaţi de precedentul inimaginabil, promiseseră să nu mai facă asta nicio dată. O vor adormi conform orarului, juraseră ei, şi niciodată altcândva. Era, la urma urmelor, fiica lor. Nu un toaster ciudat.

Pactul solemn durase trei luni. De atunci lucrurile merseseră din ce în ce mai rău; Stavros abia dacă îşi amintea vreo zi în care soţii Goravec să nu se fi amestecat într-un fel sau altul. Iar acum, când o adormeau, argumentul era pur ritual. Cuvintele – după câte se pare în luptă cu răul actului în sine nu păcăleau pe nimeni. Nici măcar nu mai erau argumente, în ciuda pretenţiilor. Mai degrabă negocieri. Şi astea erau o greşeală.

— Nu te *condamn*, doar… vreau să zic… *Of*, *Dumnezeule*, Andy, nu trebuia să *fie* aşa! Kim îşi şterse o lacrimă cu pumnul încleştat: Trebuia să *fie* fiica noastră. Au spus că i se va dezvolta normal creierul, au spus…

— Au spus, interveni Stavros, că veţi avea şansa să fiţi părinţi. Nu au putut garanta că o să fiţi *buni* la treaba asta.

Kim tresări la sunetul vocii venind din pereţi, dar Andrew doar zâmbi amar şi clătină din cap.

— E ceva personal, Stavros. Închide. Era o comandă

fără sens, desigur; supravegherea continuă era preţul proiectului. Compania investise miliarde numai în cercetare şi dezvoltare. În niciun caz nu aveau de gând să lase un cuplu de morocănoşi certăreţi să se joace nesupravegheaţi cu o asemenea investiţie, pact sau nepact.

— Aţi avut tot ce v-a trebuit. Stavros nu se osteni să-şi ascundă dispreţul din voce: Cei mai buni experţi în hardware ai Terracon s-au ocupat de conexiuni. Eu însumi am modelat genele virtuale. Gestaţia a fost perfectă. Am făcut tot posibilul să vă putem da un copil normal.

— Unui *copil normal*, remarcă Andrew, nu îi creşte un cablu din cap. Un copil normal nu este înlănţuit într-un cabinet plin de…

— Aveţi *habar* de cantitatea de informaţii necesară pentru a controla un corp uman prin telecomandă? Nu se punea problema frecvenţei radio. Şi va deveni transportabilă imediat ce starea propriei sale dezvoltări o va permite. După cum v-am mai spus de atâtea ori.

Ceea ce şi făcuse, cu toate că era aproape o minciună. Oh, starea ei continua să se dezvolte ca întotdeauna, însă Terracon nu mai investea în cercetare şi dezvoltare în dosarul Goravec. La urma urmelor, era doar o supraveghere.

În plus, reflectă Stavros, *am fi nebuni dacă am avea încredere în voi doi ca s-o duceţi pe Jeannie oriunde în afara unui mediu controlat*.

— Noi… ştim, Stav. Kim Goravec păşise între soţul ei şi camera de filmat: Nu am uitat…

— Nu am uitat nici că Terracon a fost cel care ne-a băgat de la început în încurcătura asta, mormăi Andrew. Nu am uitat a cui neglijenţă m-a lăsat să mă coc lângă o placă izolatoare crăpată timp de patruzeci şi trei de minute şi şaisprezece secunde, sau ale cui teste au lăsat să scape mutaţiile, sau cine a încercat să închidă ochii când norocul

nostru la loteria naş terilor s-a transformat într-un nenorocit de coşmar…

— Aţi uitat şi ce a făcut Terracon ca să îndrepte lucrurile? Cât am cheltuit? Aţi uitat declaraţiile de renunţare pe care le-aţi semnat?

— Crezi că suntem cumva nişte sfinţi pentru că aţi aranjat voi la tribunal? Vrei să vorbim despre îndreptarea lucrurilor? Ne-a luat *zece ani* ca să câştigăm la loterie, şi ştii ce au făcut avocaţii voştri când au primit testele? S-au oferit să *finanţeze avortul*.

— Asta nu înseamnă…

— De parcă am mai fi putut avea *vreodată* un alt copil. De parcă mi-ar fi dat cineva o altă şansă cu testiculele mele pline de supă iradiată. Voi…

— Rezolvarea, zise Kim cu glas ridicat, ar fi trebuit să fie *Jeannie*.

Amândoi bărbaţii tăcură.

— Stav, continuă ea, nu mă interesează ce spune Terracon. Jeannie nu e normală, şi nu vorbesc numai despre ceea ce este evident. O iubim, o iubim cu adevărat, dar a devenit atât de *violentă*, tot timpul, pur şi simplu nu mai putem să…

— Dacă cineva m-ar închide şi m-ar deschide ca pe un cuptor cu microunde, spuse Stavros blând, şi eu aş fi înclinat către accese de furie ocazionale.

Andrew izbi cu pumnul în perete.

— *Doar o clipă*, Mikalaides. Pentru tine e destul de uşor să stai la jumătate de lume distanţă în frumosul tău birou izolat şi să ne ţii predici. *Noi* suntem cei care trebuie să ne descurcăm cu Jeannie când se loveşte cu pumnii în faţă, sau îşi jupoaie pielea de pe mâini până când ajunge să aibă nişte hamburgeri atârnând la capetele braţelor, sau se înţeapă în ochi cu o ne norocită de *furculiţă*. O dată a mâncat *sticlă*, îţi aminteşti? Un copil de trei ani a mâncat sticlă! Iar tot ceea ce tu şi tâmpiţii de la Terracon sunteţi

în stare să faceţi e să daţi vina pe Kim şi pe mine pentru că permitem „instrumente potenţial periculoase” în camera ei de joacă. De parcă ar exista vreo urmă de şansă ca *vreun* părinte competent să se aştepte ca propriul lor copil să se automutileze.

— E o nebunie, Stav, insistă Kim. Doctorii nu pot găsi nimic în neregulă la trupul ei, tu susţii că nu e nimic în neregulă cu mintea ei, iar Jeannie tot continuă să *facă* asta. Cu adevărat e ceva în neregulă cu ea, iar voi nu vreţi să admiteţi asta. De parcă ea ne-ar provoca s-o deconectăm, de parcă *ar vrea* s-o deconectăm.

O, Doamne, gândi Stavros. Înţelegerea faptului aproape că îl orbi. *Asta e. Exact asta e.*

E vina mea.

*

— Jean, ascultă. E important. Am… vreau să-ţi spun o poveste.

— Stav, nu am chef acum…

— *Te rog*, Jean. Doar ascultă.

Din difuzoarele căştii, linişte. Chiar şi mozaicul abstract al tacticilor sale păru să încetinească puţin.

— Uite – a fost odată un tărâm, o ţară frumoasă şi înverzită, numai că locuitorii ei au stricat totul. Au otrăvit râurile, şi-au pângărit propriile cămine şi în general au făcut o mizerie din toate. Aşa că au trebuit să angajeze oameni care să încerce să facă curăţenie, înţelegi? Oamenii ăştia trebuiau să înoate prin chimicale şi să manevreze sondele de combustibil, şi uneori lucrul ăsta a determinat unele schimbări, Jean. Câteva. Doi dintre acei oameni s-au îndrăgostit unul de altul şi şi-au dorit un copil. Au reuşit cu greu, le era permisă doar o singură încercare, dar au profitat de ea, iar copilul a început să se formeze, dar ceva nu a mers bine. Nu ştiu exact cum să-ţi explic, dar…

— Un defect epigenetic sinaptic, zise Jean încet. Sună

destul de corect? Stavros înlemni, uluit şi temător.

— O mutaţie într-un singur punct, continuă Jean. Cam aşa ceva. O genă regulatoare care controlează distribuţia nodurilor de-a lungul dendritei. Nu ar fi trebuit să fie activă decât vreo douăzeci de minute în total, dar până atunci răul fusese deja făcut. Terapia genetică nu ar mai fi funcţionat ulterior; ar fi fost un caz clasic de închide-uşa-grajdului-după-ce-a-fugit-calul.

— Dumnezeule, Jean, şopti Stavros.

— Mă întrebam când o să ajungem aici, zise ea liniştit.

— Cum poţi… cum ai…

Jean îl întrerupse.

— Cred că pot să ghicesc restul poveştii. Imediat după ce tubul neural s-a dezvoltat, lucrurile au început să meargă… prost. Copilul s-ar fi născut cu un corp perfect, dar cu creierul terci. Ar fi existat… complicaţii, nu unele adevărate, un fel de invenţii. *Litigii*, cred că ăsta e cuvântul, ceea ce e ciudat, fiindcă nu are *nici pe departe* vreo implicaţie morală. Eu nu prea înţeleg partea asta. Dar mai exista o cale. Nimeni nu ştie cum să construiască un creier din nimic, şi chiar dacă ar putea, nu ar mai fi acelaşi lucru, nu-i aşa? Nu ar mai fi *fiica* lor, ar fi… altceva.

Stavros nu spuse nimic.

— Dar a apărut omul ăsta, un savant, şi şi-a imaginat o rezolvare. *Noi* nu putem construi un creier, a zis el, dar *genele* pot. Iar genele sunt oricum mult mai uşor de falsificat decât reţelele neurale. La urma urmelor nu ai de-a face decât cu patru litere. Aşa că savantul s-a încuiat într-un laborator unde numerele pot înlocui lucrurile reale, şi a scris acolo o reţetă, o reţetă pentru un copil. Şi în mod miraculos a crescut ceva, ceva ce se poate trezi şi privi în jur şi care este din punct de vedere *legal* – de fapt, nici cuvântul ăsta nu-l înţeleg prea bine – din punct de vedere legal şi genetic fiica părinţilor ei. Şi tipul ăsta a fost foarte

mândru de ceea ce a realizat, pentru că deşi era numai un glorios constructor de modele, el nu a *construit* deloc acel lucru. El l-a crescut. Şi nimeni nu a născut vreodată vreun computer, cu atât mai puţin să fi codificat creierul unui embrion virtual, astfel că acesta trebuie să fi *crescut* de fapt undeva într-un server.

Stavros îşi sprijini capul în mâini.

— De când ştii?

— Încă nu ştiu, Stav. Oricum nu totul, şi nu cu certitudine. Încă mai sunt finaluri surprinzătoare, cel puţin, nu-i aşa? Asta e doar partea pe care am dedus-o. Ţi-ai crescut propriul copil *aici*, unde nu sunt decât numere. Dar ea ar fi trebuit să trăiască în *altă* parte, undeva unde totul este… static, unde totul se întâmplă de miliarde de ori mai lent decât aici. Locul unde toate cuvintele se potrivesc. Aşa că a trebuit să o priponeşti ca să se încadreze în acel loc, altfel ar fi crescut peste noapte şi ar fi stricat iluzia. Trebuia să ţii în frâu timpul. Şi pur şi simplu nu ai reuşit, nu-i aşa? Trebuia să-mi dai drumul când trupul meu era… *deconectat*…

În glasul ei era ceva ce nu, mai auzise până atunci. Mai văzuse furia în Jean, dar întotdeauna erau urletele nearticulate ale unui spirit captiv într-un trup. Acum era calmă, rece. *Adultă*. Asta era *judecată*, iar perspectiva acelui verdict îl îngheţa pe Stavros Mikalaides până în măduva oaselor.

— Jean, ei nu te iubesc.

Chiar şi lui i se părea disperat.

— Nu pentru ceea ce eşti tu. Ei nu *vor* să te vadă pe tine cea reală, ei vor un *copil*, ei vor un *animăluţ* ridicol pe care să-l răzgâie şi să-l ocrotească şi faţă de care să se prefacă.

— În timp ce tu, ripostă Jean, cu glasul numai gheaţă şi tăiş, trebuia să vezi numaidecât ce poate să facă acel copil galopând liber.

— Doamne, nu! Crezi că de *asta* am făcut-o?

— De ce nu, Stav? Vrei să spui că nu te deranjează ca drăguţul tău computer HST să fie rechiziţionat ca să învârtă o păpuşă vie, dar cu creierul mort în jurul unei camere?

— Am făcut-o pentru că tu eşti mai mult decât atât! Am făcut-o pentru că ar trebui să ţi se permită să te dezvolţi în ritmul tău propriu, nu priponită pentru a te conforma unor aşteptări parentale idioate! Nu ar trebui să te forţeze să joci rolul unui copil de *patru* ani!

— Doar că atunci nu joc niciun *rol*, Stav. Oare asta fac? Într-adevăr am patru ani, adică exact vârsta pe care ar trebui să o am. El nu spuse nimic.

— *Regresez*. Aşa e? Mă poţi pune să alerg în scaun cu rotile sau în avion cu reacţie, dar în ambele cazuri sunt tot *eu*. Iar cealaltă eu, pariez că nu e prea fericită, nu-i aşa? Are un creier de copil de patru ani şi senzaţii de copil de patru ani, dar *visează*, Stav. Visează despre un loc minunat unde poate *zbura*, şi de fiecare dată când se trezeşte află că e făcută din lut. Şi e prea proastă că să-şi dea seama ce înseamnă toate astea probabil nici nu-şi poate *aminti*. Dar vrea să se întoarcă acolo, ar face orice pentru asta…

Făcu o pauză, părând pentru o clipă pierdută în gânduri.

— *Eu* îmi amintesc, Stav. Oarecum. E cam greu să-ţi aminteşti ceva atunci când cineva te privează de nouăzeci şi nouă la sută din ceea ce eşti şi cine eşti. Eşti redus la o grămăjoară sângerândă, abia un animal, şi asta e fiinţa care trebuie să aibă amintiri. Ceea ce ţine minte se află undeva la capătul greşit al firului. Locul meu nu e deloc în acel corp. Sunt doar… *condamnată* la asta, conectată şi deconectată. Conectată şi deconectată.

— Jean…

— Mi-a luat destul de mult, Stav, recunosc. Dar acum

ştiu de unde provin coşmarurile.

În fundal se auzi behăitul telemetriei camerei.

Doamne, nu. Nu acum. Nu acum…

— Ce-i asta? zise Jean.

— Ei… ei te vor înapoi.

Pe un monitor, o reprezentare în pixeli al lui Andrew Goravec se juca cu telecomanda.

— Nu! Vocea ei se ridică, panica amestecând tiparele care o înconjurau: *Opreşte-i*!

— Nu pot.

— Nu spune asta! Tu conduci totul! Tu m-ai *construit*, ticălosule, îmi spui că mă iubeşti. Ei doar se *folosesc* de mine! Opreşte-i!

Stavros clipi din cauza senzaţiei de înţepătură în urma imaginilor întipărite pe retină.

— E ca un întrerupător de lumină, e ceva fizic; nu-i pot opri de aici…

Apăru o a treia imagine, care să se potrivească la celelalte două. Jean Goravec, luptându-se în timp ce lesa, laţul, i se strângea în jurul gâtului. Jean Goravec, din gură ţâşnindu-i bule de aer în timp ce ceva întunecat şi foarte, foarte *real* o trăgea înapoi pe fundul oceanului şi o îngropa acolo.

Tranziţia era automată, executată de o serie de macro-uri pe care le strecurase în sistem după naşterea ei. Trupul, trezindu-se, ciopârţea mintea astfel încât să i se potrivească. Monitoarele din încăpere surprinseră totul cu o claritate lipsită de pasiune: Jeannie Goravec, copilul-monstru cu probleme, trezindu-se în iad. Jeannie Goravec, deschizând ochii clocotind de furie, ură şi disperare, ochii care sclipeau doar cu o mică fracţiune a inteligenţei pe care o avusese cu cinci secunde mai devreme.

Inteligenta suficientă pentru ceea ce avea să urmeze.

*

Camera fusese proiectată astfel încât să minimizeze

posibilităţile de accidentare. Totuşi exista un pat, cu una dintre margini prinse de peretele dinspre est.

Era suficient.

Viteza cu care se mişcă le tăie răsuflarea. Kim şi Andrew nu-şi dădură seama. Copilul lor ţâşni pe sub piciorul patului ca un gândac fugind de lumină, se târî pe podea, şi ieşi lăsându-şi cablul înfăşurat în jurul piciorului patului. Acum abia dacă mai era vreun punct slab în acea linie. În cele din urmă mama ei se mişcă, cu braţele desfăcute, confuză şi încă fără să suspecteze nimic…

— Jeannie…

…În timp ce Jeannie îşi fixă picioarele pe marginea patului şi*âm pinse*.

O făcu de trei ori. De trei ori, capul se smuci în lesă, pielea plesnind, cablul smulgându-i-se din cap spasmodic, în bucăţele însângerate de oase crăpate, sângele stropind podeaua, părul, carnea, oasele şi maşinăriile urmându-l îndeaproape. De trei ori, în ciuda agoniei evidente şi în creştere. De fiecare dată cu mai multă hotărâre decât înainte.

Iar Stavros nu putu decât să stea şi să privească, în acelaşi timp uluit şi nesurprins de ferocitatea ei pură. *Nu e rău pentru o grămăjoară sângerândă. Abia un animal…*

Cu totul, durase aproape douăzeci de secunde. Ciudat era că niciunul dintre părinţi nu încercase s-o oprească. Poate că fusese un şoc absolut neaşteptat. Poate Kim şi Andrew Goravec, luaţi atât de pe neaşteptate, nu avuseseră timp să gândească. Însă poate că avuseseră tot timpul necesar.

Acum Andrew Goravec stătea ţeapăn în centrul încăperii, clipind să-şi îndepărteze picăturile de sânge din ochi. O zonă obscen de curată persista pe peretele din spatele lui, albă şi fără pată; restul suprafeţei era stacojie. Kim Goravec urla spre tavan, cu o marionetă însângerată prăbuşită în braţele ei. Sforile ei mai degrabă sfoara, căci

un singur cablu de fibră optică avea mai mult decât lăţimea de bandă necesară – zăceau pe podea în sânge închegat, bucăţelele de piele şi păr tremurând la un capăt.

Jean scăpase iarăşi din lanţuri, dacă e să ne luăm după ce arătau panourile. Acum atât literal, cât şi metaforic. Însă nu-i mai vorbea lui Stavros. Poate era furioasă. Poate era catatonică. El nu ştia ce să spere.

Dar oricum ar fi fost, Jean nu mai trăia *acolo*. Tot ceea ce lăsase în urmă erau ecourile şi consecinţele unei morţi sânge roase, imperfecte. De fapt, o contaminare; scena unei crime domestice. Stavros întrerupse legăturile cu încăperea, aproape extirpându-i din viaţa lui pe soţii Goravec şi abatorul lor.

Trimisese un mesaj. Vreun lacheu local al Terracon avea să se ocupe de curăţenie.

Cuvântul *pace* pluti prin mintea lui, dar el nu avea niciun loc în care să-l aşeze. Se concentra asupra unui portret al lui Jean, pe când avea opt luni. Zâmbea; un zâmbet de copil fericit, fără dinţi, încă întru totul inocenţă şi mirare.

Există o cale, părea să spună copilul-păpuşă. *Putem face orice, şi nimeni nu trebuie să ştie…*

Soţii Goravec tocmai îşi pierduseră-copilul. Chiar dacă ar fi dorit să-i repare trupul, să-i reconecteze mintea, tot nu ar fi fost aşa cum voiau ei. Terracon îşi îndeplinise toate obligaţiile legale şi, la naiba – chiar şi copiii *normali* se mai sinucid câteodată.

De fapt, era destul de bine. Soţii Goravec nu erau buni nici să crească un hamster, cu atât mai mult o fetiţă frumoasă cu un IQ de patru cifre. Dar pe Jean – *adevărata* Jean, nu acea grămadă distrusă de sânge, carne şi oase – nu era uşor *sau* ieftin s-o ţii în viaţă, şi ar fi fost presant să elibereze spaţiu de procesor când s-ar fi răspândit vorba.

Jean niciodată nu se legase prea mult de aceea parte anume a lumii reale. Legea contractelor. Economie. Era

ceva mult prea ascuns şi absurd chiar şi pentru viziunea ei flexibilă asupra realităţii. Dar asta era ceea ce avea să o ucidă acum, presupunând că mintea supravieţuise traumei corpului. Monstrul nu va păstra un program în funcţiune dacă nu ar fi nevoit.

Desigur, odată eliberată din lanţuri, ea ar trăi considerabil mai rapid decât lumea reală. Iar birocraţii… ei bine, epitetul *glacial* li s-ar putea aplica uneori, atunci când se grăbesc.

Mintea lui Jean reflecta simulări precise ale cromozomilor din lumea reală, coduri nu mai puţin reale chiar dacă fuseseră construite din electroni în loc de carbon. Avea propriii ei telomeri, care se uzau. Avea propriul ei tip de sinapse, care oboseau. La urma urmelor, Jean fusese construită ca să înlocuiască un copil uman. Iar copiii umani în cele din urmă cresc. Devin adulţi, apoi vine o zi în care mor.

Jean va face toate aceste lucruri, mai repede decât oricine.

Stavros înainta un raport asupra incidentului. Avu grijă să includă câteva fapte care se contraziceau reciproc, şi să lase câteva câmpuri obligatorii necompletate. Raportul avea să se întoarcă într-o săptămână sau două, însoţit de cereri de clarificare. Apoi va lua totul de la capăt.

Eliberată de trupul ei, şi cu o prioritate crescută acordată creşterii ciclului ei orar, Jean ar putea trăi o sută cincizeci de ani subiectivi într-o lună sau două de timp real. Şi în tot acest secol şi jumătate, ea nu va mai trece vreodată printr-un alt coşmar.

Stavros zâmbi. Era timpul să vadă exact ce putea face acest copil galopând liber.

Spera doar să poată ţine pasul cu ea.

PICCADILLY CIRCUS

Chris Beckett

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

Autorul britanic Chris Beckett este colaborator frecvent la *Interzone* şi a publicat de câteva ori în *Asimov's Science Fiction*. Primul său roman, *The Holy Machine*, este disponibil de la Editura Wildside Press. Fost lucrător în serviciile sociale, el este acum conferenţiar universitar şi locuieşte în Cambridge, Anglia.

În proza ce urmează ne arată că ceea ce place unora poate să nu fie deloc frumos pentru alţii…

* * *

Înaintând cu opt kilometri pe oră şi hurducându-se în vehiculul ei electric de invalid pe drumurile pline de gropi, Clarissa Fall se îndreaptă spre centrul Londrei ca să vadă luminile, şi nu ia în seamă claxoanele dezlănţuite de automobilele înşirate în urma ei, nici strigătele de furie ale şoferilor… De câte ori a fost admonestată? De câte ori a fost umilită? Acum însă, trebuie să vadă luminile.

— Când eram mică, în Piccadilly Circus încă erau lumini fizice, le spune ea tuturor persoanelor pe care le întâlneşte. Ţin minte că tata mă ducea acolo. Reprezentau cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

*

Fusese mereu ciudată. Mai era şi acea situaţie când găurise gardul ce proteja oraşul de animalele sălbatice, lăsându-le să pătrundă pe străzi. Mai erau acei rebeli consensuali, pe care ea insistase mereu să îi aducă acasă. Însă lucrurile începuseră să se înrăutăţească serios după moartea soţului ei, Terence, care o lăsase singură în casa aceea mare şi veche din apropierea perimetrului, acea imitaţie de castel, cu fântâni secate şi lumini îngheţate care se aprindeau noaptea, amintind de castelul lui Dracula. Cred că era vorba de singurătate, deşi Dumnezeu mi-e martor că pe vremea când era încă în viaţă, Terence şi Clarissa păreau că nu fac altceva decât să se certe la

cuţite.

— Am vârsta de două sute de ani, zicea ea mereu. Sunt ultima fiinţă umană fizică din Londra.

Nimic din toate acestea nu era adevărat, desigur, însă ea sigur era foarte bătrână şi la fel de sigur era că putea merge zile şi chiar săptămâni în şir fără să întâlnească altă persoană fizică. Nu mai rămăseserăm mulţi, iar majoritatea dintre noi ne strânseserăm, pentru a ne oferi ajutor unul altuia, în câteva grupări din suburbiile din sudul Londrei. Nimeni nu trăia la o depărtare mai mică de opt kilometri de imitaţia de castel a Clarissei, situat pe perimetrul nordic, astfel că puţini dintre noi aveau chef să bată atâta drum pentru a-i face o vizită. Se dovedise mereu prefăcută şi obsedată de sine, iar acum era de-a dreptul dementă. În plus – iar mulţi dintre noi găseam acest lucru *din cale afară* de neiertat – atrăgea o atenţie nedorită asupra noastră, a celor fizici, atât din partea consensualilor, care şi aşa ne displăceau şi ne numeau „outsideri” şi „fantome”, cât şi din partea autorităţilor Hub-ului.

Din nefericire, ea nu se simţea cu adevărat comod în niciuna dintre lumi, fie ea fizică ori consensuală. O oripila demnitatea artritică şi rigidă a fizicilor. Ne socotea înţepaţi şi cu nasul pe sus, şi dispreţuia părerea noastră că experienţele trăite de noi erau autentice până la unicitate şi reale.

— Aţi prefera ca mai curând să dispară lumea decât să recunoaşteţi posibilitatea că s-ar putea să existe alte tipuri de viaţă în afară de cele pe care le reprezentăm noi? a întrebat ea odată.

Cu toate că insista mereu faţă de noi că nu era aşa, se arăta la fel de dezgustată de superficialitatea consensualilor, de acceptarea de către ei, fără niciun protest, a tot ce Hub-ul ţinea să ofere drept realitate, lipsa lor de curiozitate, ignorarea cu bună ştiinţă a originii lor

sau a ceea ce reprezentau cu adevărat. În ciuda faptului că ne putea critica pe noi, cei fizici, ea nu avea în vedere la modul serios posibilitatea de a renunţa la calitatea ei de fiinţă fizică pentru a se alătura consensualilor, care aveau trupuri construite virtual. Iar asta însemna că avea să rămână mereu un outsider faţă de ei.

Poate că nu se simţea apropiată faţă de nimeni, însă devenea o pacoste pentru *oricine* – atât fizici, cât şi consensuali – iar asta ca urmare a incursiunilor ei în oraş. La început mersese pe jos. Apoi, când devenise prea fragilă, a făcut rost de acel mic vehicul pentru invalizi, pe care consensualii din nordul Londrei au ajuns curând să-l recunoască imediat şi să-l deteste. Zdruncinându-se încet de-a lungul drumurilor fizice tot mai desfundate, ea obişnuia să-şi deconecteze implantul de Câmp, astfel încât să nu fie înşelată de suprafaţa virtuală netedă, însă asta însemna că nu putea auzi ori vedea nici traficul consensual ce se desfăşura pe lângă ea. Vedea doar clădirile pustii şi suprafaţa crăpată şi băşicată a şoselei necirculate. Şoferii consensuali trebuiau să se descurce cum puteau cu rătăcirile ei încoace şi încolo.

Când îşi parca vehiculul, totuşi, întotdeauna îşi reconecta implantul. Asta transforma instantaneu Londra ruinată din punct de vedere fizic în metropola plină de viaţă care era Câmpul Urban Consensual, un oraş virtual ce imita Londra aşa cum fusese ea cândva, suprapusă de Hub peste ceea ce devenise oraşul. Clarissa încă îşi aducea aminte vremurile acelea: mulţi mea de oameni, gazele de eşapament, luminile, zgomotul, viaţa extrem de agitată a unui oraş în care, în mod bizar, părea încă posibil ca milioane de fiinţe umane fizice să consume nepăsătoare ceea ce voiau din resursele fizice ale lumii şi să azvârle cu aceeaşi nonşalanţă ceea ce nu foloseau. Iar ea tânjea după acea agitaţie şi acea viaţă, tânjea cu disperare după ea.

Cu toţii aveam implanturi de Câmp, bineînţeles.

Acestea erau absolut necesare pentru a face faţă unei civilizaţii care, indiferent dacă ne plăcea ori nu, devenise în primul rând digitală. Înserate în sistemul nostru nervos, implanturile îngăduiau construcţiilor consensuale să se suprapună peste percepţiile noastre privind lumea materială, astfel încât să putem vedea aceeaşi lume pe care o vedeau şi consensualii, să auzim ce auzeau şi ei şi, într-un grad mai redus, să atingem ceea ce atingeau şi ei. Restul dintre noi adoptam în mod invariabil poziţia potrivit căreia nu ne plăcea să avem de-a face cu lumea consensuală, însă acesta era uneori un rău necesar. Însă pentru Clarissa, lucrurile stăteau altfel. Când îşi comuta implantul, acest lucru nu constituia o necesitate practică pentru ea, semăna mai curând cu injectarea de heroină într-o arteră. Imediat după aceea era în conjurată de oameni, de viaţă, apăreau vitrine de magazine şi tarabe de piaţă doldora de mărfuri colorate, iar bruscheţea aceasta ameţitoare acţiona ca un drog puternic asupra ei.

Însă acest drog nu era Câmpul, ci momentul în care se desfăşura trecerea dintr-o lume în cealaltă. După acel prim moment, experienţa nu se mai ridica nicidecum la promisiunea iniţială, pentru că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Clarissa, lumea consensuală o elimina, lăsând-o pe dinafară. Dar ea încerca mereu. şi petrecea ore în şir în oraşul consensual, în afara magazinelor, în parcuri şi la colţuri de stradă, făcând eforturi aproape patetice ca să intre în vorbă cu trecătorii, însă majoritatea o ocoleau, iar unii nu-şi ascundeau nicidecum dispreţul faţă de ea. Era adevărat că se găseau şi câteva suflete bune care, simţindu-i vârsta şi calitatea de persoană fizică, îşi ascundeau repulsia şi, pentru scurtă vreme, îi creau iluzia că ea îşi făcuse un prieten, însă asta se întâmpla *doar* datorită bunătăţii unora. Chiar făcând abstracţie de faptul că era outsider, ea nu se dovedea sub nicio formă o companie agreabilă. Vorbea prea mult; nu avea răbdare să

asculte; şi, lucru mult mai grav, indiferent cât de mult ne critica pe noi, tovarăşii ei outsideri, pentru snobismul nostru existenţial, la fel ca noi toţi, nici ea nu era altceva decât o snoabă, ba chiar era mai puţin inhibată de asta decât noi. Niciodată nu rezista ispitei de a le arăta consensualilor natura superficială şi iluzorie a existenţei lor.

— Dragă, eşti *foarte* simpatic (a). Mare păcat că nu eşti cu adevărat aici.

De obicei, se trezea singură într-un soi de lacună, pe care oamenii o ocoleau pentru a păstra o distanţă de siguranţă. Iar în astfel de situaţii, ea se simţea deseori nenorocită şi se apuca să facă scandal şi să strige:

— Nu eşti real, să ştii! Reprezinţi doar nişte fragmente de ţesut nervos conectat la un computer! Eşti departe de aici, şi computerul îţi transmite imagini ale Londrei adevărate, cu toate prostiile consensuale suprapuse imaginilor reale!

Cât a trăit, Terence obişnuia să vorbească la fel, aşa cum aveau obiceiul să o facă bătrânii fizici, însă pe vremea aceea, Clarissa îl critica mereu pentru această tendinţă:

„Cine are dreptul să spună că lumea noastră este mai reală decât a lor?” ţin minte că l-a interpelat ea la una dintre adunările periodice ale comunităţii persoanelor fizice.

Cei doi stăteau de o latură şi de alta a unei mese mari de sufragerie, încărcată cu argintărie şi pahare de cristal fin gravate. Terence a refuzat să răspundă. Toţi cei prezenţi ar fi vrut ca ea să-şi ţină gura pentru a le îngădui să revină la obişnuita lor stare de amorţeală.

— Hai, Terence, cine are dreptul să stabilească? a insistat ea. Măcar consensualii au relaţii cu viaţa şi cu ceilalţi ca ei. Apoi a privit cu severitate într-o parte şi în alta a mesei. Şi ce crezi că mai rămâne din noi dacă am lepăda tot ce provine din afara noastră, tot ce a fost făcut

de alţii? Am rămâne goi. Am fi nişte imbecili care bâiguie. Gândeşte-te numai. Chiar când vorbim cu noi înşine, în sinea noastră, folosim cuvinte pe care ni le-au dat alţi oameni.

Dar asta se întâmpla pe vremea aceea. Acum se părea că Terence vorbise tot timpul în numele unei laturi a sinelui Clarissei.

— Nu te mai uita aşa la mine! obişnuia Clarissa să-i dojenească pe consensuali atunci când aceştia o arătau cu degetul şi râdeau de ea. V-aţi vândut adevăratele trupuri contra iluziei tinereţii şi bunăstării, dar eu sunt reală!

Uneori, în toiul vreunei asemenea izbucniri, îşi întrerupea cu un gest sfidător implantul de Câmp, făcând ca oamenii şi traficul să dispară din faţa ochilor, iar casele redeveneau nişte cochilii goale, şi toate vitrinele magazinelor, cu aranjamentele lor pline de voie bună, se transformau în nişte peşteri pustii şi întunecate:

— Nici măcar nu vă pot vedea! striga ea, ştiind că încă putea fi văzută de consensuali, pentru că senzorii dispuşi în întregul oraş recepţionează imaginile şi sunetele, dar şi textura a tot ce este fizic, iar toate acestea devin matricea în interiorul căreia este construit oraşul consensual. Nu ar fi avut cum să se debaraseze de imaginea ei. Eu sunt lumea reală, şi nu vă pot vedea defel. *Atât* de ireali sunteţi. Vă pot face să dispăreţi printr-o simplă apăsare pe întrerupător.

Însă cu toate că îi făcea probabil plăcere să le spună consensualilor că nu existau cu adevărat, părerea lor cântărea enorm pentru ea, astfel că nu se putea abţine şi comuta din nou implantul, disperată să afle ce reacţii stârnise. (N-am cunoscut pe nimeni care să conecteze şi să deconecteze un implant la fel de frecvent ca ea.) În mod aproape invariabil, ei aveau grijă să o ignore.

În astfel de momente, când făcea câte un scandal monstru, iar apoi constata că nu impresionase pe nimeni,

lucrurile puteau scăpa de sub orice control. Odată, cu o lună sau cam aşa ceva înainte de a face călătoria până în Piccadilly Circus, Clarissa a descoperit că nu reuşea să determine pe nimeni să-i acorde atenţie pe străzile din afara staţiei de metrou Walthamstow. În loc să se recunoască înfrântă, ea a insistat să coboare scările, lucru chinuitor pentru ea, căci suferea de artrită, şi a aşteptat la peron un tren ce mergea spre sud. În jurul ei, peronul s-a golit, deoarece consensualii s-au îngrămădit la celălalt capăt.

Iar când trenul a sosit în staţie, ea a încercat imediat să urce. Bineînţeles că a căzut drept pe şine, pentru că era un tren virtual, o parte din Câmp, care nu putea duce greutăţi fizice, ci doar greutatea noţională a proiecţiilor consensuale. Atunci şi-a fracturat o gleznă. O durea cumplit şi a început să şontâcăiască de colo-colo, urlând şi cerând să fie ajutată de careva. Regulile în baza cărora funcţionează Câmpul prevedeau că trenul nu putea pleca mai departe cât ea se afla acolo. Cu toate astea, ea era aceea care încălca regulile. Spre consternarea pasagerilor, ea le apărea ca şi cum ar fi mers până la brâu prin podeaua solidă a trenului, privind acuzator spre consensuali, care îşi întorseseră capul de la ea, şi tot ea îi admonesta pentru lipsa lor de compasiune:

— Nu a mai rămas niciun suflet în Londra dispus să ajute o femeie bătrână? V-aţi pierdut şi inimile împreună cu trupurile?

Fracturile – şi, în general, vătămările corporale – nu făceau parte din experienţa consensualilor, astfel că ei puteau fi oare cum iertaţi că nu manifestau înţelegere faţă de suferinţa ei, dar, în realitate, ei *ar fi vrut* să-i vină în ajutor, dacă nu din altruism pur, măcar din interes personal, meschin. Pentru că ea reţinea trenul – fără a mai vorbi de celelalte garnituri din urma acestuia şi acest lucru îi afecta pe toţi. Dacă nu sunt declasaţi, consensualii sunt

cu toţii frumoşi şi, deşi până la urmă tot mor, ei nu îmbătrânesc la fel ca noi. Niciodată nu scuipă când vorbesc, şi nici în alte ocazii. Nu le curg mucii din nas. Machiajul lor nu se înmoaie şi nici nu se întinde. Pesemne că se simţeau de-a dreptul îngrozitor să o vadă pe acea creatură respingătoare, plină de riduri şi murdară, umblând încoace şi încolo printre ei, şi având capul înălţat cel mult până la genunchii lor, amin tind de nu ştiu ce spiriduş dintr-un basm. Dar ce puteau face? Aşa cum trenul nu o putea susţine pe Clarissa pe podeaua lui consensuală, tot astfel nici ei nu o puteau ridica înapoi pe peron slujindu-se de braţele şi mâinile lor consensuale.

De aceea, cineva a apelat Hub-ul, iar acesta a transmis vorbă către noi, cei din comunitatea fizică, privind dificultăţile pe care le avea cineva dintre noi, întrebându-ne dacă voiam să soluţionăm situaţia, în caz contrar, la faţa locului aveau să fie trimişi Agenţi. Persoanele fizice din Londra seamănă cu membrii unei familii vechi şi nefuncţionale, care îşi cunosc unii altora farmecul limitat, îşi ştiu unii altora fragilitatea şi punctele slabe, dar sunt cumva înlănţuiţi laolaltă de nenorocire.

— Iar a făcut-o latã Clarissa. Ai aflat?

— Clarissa iar se ţine de prostii.

— Evident că nu putem admite intervenţia Agenţilor. Oamenii reali trebuie să se ocupe de semenii lor.

— Mare figură, Clarissa asta. Cum de îndrăzneşte să ne pună într-o asemenea situaţie?

În cele din urmă, am fost delegat să merg acolo cu Richard Howard să rezolv problema. Am traversat Londra şi, cum nu puteam folosi scările rulante virtuale, bineînţeles că am coborât la fel de încet şi anchilozaţi, ca şi Clarissa, treptele de beton, ajungând în staţia de metrou. Clarissa era tot blocată pe linie. Îşi deconectase din nou implantul, parţial în semn de sfidare, parţial ca să nu se mai simtă copleşită de agitaţia consensualilor din

jurul ei. Drept urmare însă, pierduse luminile pe care Câmpul le suprapunea pe staţia fizică, pustie şi lipsită de iluminare. În ultima oră petrecută acolo, împleticindu-se printre şine, strigând şi lăcrimând în bezna deplină, nu avusese drept companioni decât şobolanii, şi nu auzise alt sunet decât cel făcut de picăturile de apă ce cădeau una după alta undeva în tunelul ce ducea spre sudul Londrei.

Eu şi Richard aveam implanturile comutate, pentru a vedea ce făceam, astfel că am fost siliţi să îndurăm privirile reci ale consensualilor. Au stat în tren, urmărindu-ne cum ne-am chinuit să o scoatem pe Clarissa din podea; alţii se aflau pe peron, uitându-se la noi cum o curăţăm şi aranjam; apoi au întors capetele spre scările rulante virtuale ca să ne vadă cum o ducem mai mult pe sus pe treptele de beton.

— Uitaţi-vă la fantomele acelea! a spus cineva de pe stradă destul de tare, în vreme ce eu şi Richard o ajutam pe Clarissa să urce în camioneta lui Richard. Ia te uită ce feţe urâte au! Chiar nu au niciun dram de respect de sine?

S-a auzit un murmur general de aprobare. De regulă, consensualilor le este teamă de outsideri şi de puterile noastre neobişnuite asupra lumii fizice. (Richard, mai ales, devine obiect de spaimă amestecată cu respect, datorită staturii lui uriaşe, a coamei mari de păr alb şi a tendinţei lui de a păşi cu dispreţ prin zidurile virtuale.) Însă în acele momente în niciun caz nu puteam arăta atât de înspăimântători: eram doar doi bătrâni care gâfâiau, aprinşi la faţă şi transpiraţi, ajutând o bătrână cu aspect de nebună, care avea un picior rupt, să urce într-o camionetă veche de când lumea.

— Să nu-mi uitaţi maşinuţa! s-a văicărit Clarissa.

Cu chiu, cu vai, am reuşit să urcăm şi vehiculul ei de invalid în camionetă. Dumnezeu ştie de ce am fost de acord să îl luăm şi pe acela. Am fi avut tot dreptul să spunem că era prea greu, şi să-l lăsăm acolo. Dar Clarissa

se dovedea puternică în anumite privinţe. Aşa fusese mereu. Indiferent cât de mult ţi-ar fi displăcut, indiferent cât de mult ţi-ai fi spus în sinea ta că nu aveai niciun motiv să-i dai ascultare, îţi venea greu să-i refuzi cererile.

— Să nu crezi că o să te mai scoatem încă o dată dintr-o situaţie ca asta, i-a spus Richard, în timp ce-i bandaja piciorul, asta după ce am ajuns acasă la ea. Data viitoare vor veni Agenţii să te ia.

Nimeni dintre noi nu ştie clar ce sunt cu adevărat Agenţii, decât că slujesc Hub-ul în lumea fizică. Nu au feţe vizibile. Capetele şi trupurile lor fără trăsături sunt acoperite în întregime cu un costum sau cu o piele de o nuanţă specială de albastru, care nu este recepţionată de senzorii Câmpului şi, prin urmare, rămân invizibili pentru consensuali. Unii dintre noi consideră că sunt un fel de roboţi, însă alţii susţin că reprezintă un alt tip de fiinţe umane fizice, concepute şi educate separat de ceilalţi, pentru a sluji scopurilor Hub-ului. Însă, orice ar fi, ne temem de ei la fel de mult ca şi consensualii, care ştiu de ei doar din auzite şi doar le pot bănui prezenţa din indicii colaterale.

— N-aş fi suportat asta, a murmurat Clarissa, n-aş fi îndurat ca Agenţii să coboare acolo, în beznă, după mine.

— Ei bine, treaba ta, i-a spus Richard. Dacă mai dai vreodată de-un bucluc asemănător, doar din partea lor o să primeşti ajutor.

Richard fusese cândva căsătorit cu Clarissa, înainte de măritişul ei cu Terence. Cu toate că părea absurd acum, fuseseră cândva, pentru scurtă vreme, amanţi, încântaţi de simplul fapt că se aflau unul în prezenţa celuilalt pe lumea asta. Iar acum, în mod absurd, Clarissa încerca să-i potolească supărarea flirtând cu el.

— Richard, dragule, ştiu că m-am purtat ca o fată prostuţă, dar îţi promit că n-o să se repete.

*

Mă gândesc la ceva ce am scris mai devreme:

„Restul dintre noi adoptam în mod invariabil poziţia potrivit căreia”, aşa am zis, „nu ne plăcea să avem de-a face cu lumea consensuală, însă acesta era uneori un rău necesar”.

Mi-o imaginez pe Clarissa citind asta şi pufnind dispreţuitoare.

— Ai prefera atunci să existăm doar noi, fără nicio lume consensuală?

De fapt, exact această atitudine pare să fie din ce în ce mai evidentă pretutindeni.

Când s-au întemeiat oraşele consensuale pentru prima oară, ca modalitate de a retrage fiinţele umane dintr-un mediu pe care erau cât pe ce să-l distrugă, s-a hotărât ca ele să fie congruente cu oraşele vechi, fizice. Existau trei raţiuni la baza acestei decizii. În primul rând, mulţi oameni puteau fi convinşi să accepte statutul de consensual în baza faptului că încă vor mai avea acces la ceea ce ei considerau drept „lume reală”. În al doilea rând, s-a considerat că era important să li se permită consensualilor să poată interacţiona în continuare cu aceia dintre noi care plăteam scutirea de procesul de defizicalizare, prin achitarea unei taxe enorme şi fiind de acord cu steriliza rea. (La urma urmelor, pe vremea aceea, persoanele fizice şi consensuale puteau fi frate şi soră, tată şi fiu, colegi de şcoală, prieteni de o viaţă…) Şi, în al treilea rând, deoarece, deşi uriaşă, capacitatea de prelucrare a Hub-ului era finită, iar o lume consensuală, bazată pe una fizică, solicita mai puţin resursele Hub-ului decât una pur inventată.

Toate cele trei considerente au încetat între timp să mai fie valabile. Hub-ul a devenit mai mare, persoanele fizice şi cele consensuale s-au separat, iar consensualii şi-au pierdut de atunci încoace orice sentiment faţă de lumea fizică şi nu au mai socotit-o drept cea „reală”. Aşadar,

acum ar fi posibil, din punct de vedere politic şi tehnic, ca Hub-ul să decupleze oraşul fizic de cel consensual? În anumite privinţe, acest lucru ar fi mai uşor de făcut decât să se menţină această situaţie de statu-quo, ce presupune o reţea costisitoare de senzori.

Însă, dacă sunt cinstit faţă de mine însumi, presupun că atunci când contemplu posibilitatea de a mă trezi într-o Londră în care implanturile nu ar mai funcţiona, în care consensualii nu ar mai putea fi întâlniţi şi în care noi am rămâne singuri printre ruine, nu mai văd ideea cu ochi buni. De fapt, eu aş trăi un sentiment de groază, abandon şi izolare. Presupun că pur şi simplu raţionalizez această senzaţie şi afirm că avem nevoie de consensuali din raţiuni practice şi că prezenţa lor este un rău necesar.

*

Cred că promisiunea Clarissei a rămas valabilă doar două zile, după care a plecat din nou în vehiculul ei de invalid. În mai puţin de o săptămână, a ajuns din nou la Walthamstow, deşi de data asta a evitat gara şi n-a mai făcut nicio scenă. Înainte de sfârşitul lunii, şi-a încărcat bateriile pentru o călătorie mai lungă, dorind să ajungă tocmai până în centrul Londrei. După aceea a pornit din nou cu entuziasm, hurducându-se şi tresăltând cu înverşunare pe drum şi refuzând cu încăpăţânare să analizeze cât de departe o va duce acumulatorul maşinuţei. Ca întotdeauna, a mers cu implantul deconectat. A văzut case pustii, staţii de benzină abandonate, o stradă golită de orice, desfundată rău de ani şi ani de îngheţuri. Însă, din când în când s-a oprit pentru acel şoc după care tânjea atât de persistent, acea explozie trecătoare de confort şi siguranţă ce proveneau din comutarea implantului, când vedea un oraş plin de viaţă apărând dintre ruinele mute.

— Mă duc la Piccadilly Circus, le-a spus ea oamenilor aflaţi în faţa unui şir de magazine din Stoke Newington.

Când eram mică, ai mei mă duceau acolo să văd luminile colorate.

Cumpărătorii i-au întors spatele.

— Tare-mi plăceau luminile acelea, i-a spus ea bărbatului aflat în faţa unei case de pariuri din Islington, mai ales felul în care se unduiau şi se fugăreau. Câtă electricitate! Ce culori frumoase!

— De ce nu te duci acasă, fantomă? a mormăit pariorul în vreme ce se îndepărta.

— Cred că mai sunt şi acum lumini ca acelea, nu? a întrebat-o ea pe o tânără în King's Cross. Nu *reale*, evident, ci din acelea pe care să le puteţi vedea şi voi.

— A sigur, a spus tânăra, pe nume Lily, în Piccadilly sunt lumini frumoase, dar sunt *foarte* reale, să ştii. Nu sunt fizice, sau ceva de genul acesta.

Lily nu era prea deşteaptă şi se bucura să se arate prietenoasă faţă de oricine. Avea o faţă simplă şi rotundă, cu „rezoluţie" slabă, care era foarte plată şi arăta de parcă ar fi fost extrasă dintr-un desen animat. Consensualii îşi puteau alege singuri înfăţişarea, devenind frumoşi şi interesanţi, cu înaltă „rezoluţie", pe cât le îngăduia contul din bancă, însă unii dintre ei nu-şi puteau permite prea multe în privinţa aspectului – iar Lily era săracă, evident. Avea ochii ca nişte puncte, pielea îi era uniform de roză pe tot corpul, hainele îi erau doar pete de culoare, iar zâmbetul, o curbă simplă, urcătoare, a liniei ce reprezenta gura şi buzele.

— Sunt sigură oricum că nu sunt fizice, a spus ea cu glas ascuţit, nu prea bine definit. După aceea şi-a dat seama că fusese nepoliticoasă, astfel că zâmbetul i s-a răsturnat brusc, devenind un arc de cerc cu capetele în jos. Vai de mine. N-am vrut să spun că am ceva împotriva celor care sunt – cum să zic – fizici. Am spus altceva decât am vrut.

— Nu-ţi face probleme. Mă confrunt tot timpul cu

situaţii similare. Iar tu eşti prima persoană prietenoasă pe care am întâlnit-o de când am plecat de acasă.

Clarissa deschisese un termos cu cafea şi, rămânând în maşinuţa ei, şi-a turnat în păhărelul ce slujea drept capac. Era pe la mijlocul lunii octombrie, o zi răcoroasă de toamnă, spre înserat, iar ea începuse să resimtă frigul.

— Când eram mică, tata mă ducea să văd luminile din Piccadilly Circus. Evident, când ajungeam acolo, îl întrebam unde sunt clovnii şi tigrii. „Dar unde sunt doamnele frumoase cu costume mulate pe corp?" voiam eu să ştiu. Iar el îmi spunea că nu era un circ din acela. „Circus înseamnă doar un cerc, pentru ca maşinile să dea roată pieţei". Nu-mi amintesc exact ce am discutat atunci, dar mi-aduc aminte că stăteam acolo cu luminile acelea electrice frumoase în jurul meu şi-mi dădeam seama că nu mă interesau tigrii sau doamnele frumoase. Culorile devin atât de fermecătoare când eşti copil… Mă uitam într-o direcţie, apoi în alta, dar voiam să văd totul dintr-odată, de aceea sfârşeam prin a mă învârti repede-repede pe loc.

Apoi a ridicat păhărelul spre buze şi a luat o sorbitură.

— Pe mine mă cheamă Lily, a spus fata, plină de solicitudine, uitându-se cu uimire la ridurile ce alcătuiau desene complicate pe mâinile Clarissei şi la petele maronii ce trădau suferinţe hepatice, şi la felul cum tremurau tot timpul, astfel încât cafeaua se prelingea pe pereţii exteriori ai păhărelului. Dacă înfăţişarea de joasă rezoluţie a lui Lily nu prezenta detalii mai deloc, Clarissa părea să posede amănunte în cantităţi delirante. Şi totuşi – iar acest lucru era acela care o nedumerea pe Lily – acele amănunte nu aveau un scop clar decorativ. Înfăţişarea aceea trebuia să fi costat o avere, a gândit Lily, dar de ce ar fi vrut cineva să arate *astfel*?

— Pe mine mă cheamă Clarissa, draga mea. Clarissa Fall, a spus bătrâna doamnă pe un ton regesc, terminându-

şi apoi cafeaua şi scuturând paharul, după care l-a înşurubat la loc pe termos.

— Dar ştii drumul? a îndrăznit Lily. Ştii cum să ajungi la Piccadilly Circus?

— Cred că da, a pufnit Clarissa. Am peste două sute de ani, şi locuiesc în Londra de când mă ştiu. Sunt ultima persoană fizică rămasă în Londra, ştiai asta? a zis ea, apoi s-a uitat la ceasul de mână. Tânjea după tovărăşie şi atenţie şi, cu toate acestea, când le căpăta pe amândouă, devenea întotdeauna ciudat de brutală şi precipitată.

— A, două sute, a repetat Lily umil. Înseamnă ceva. Doar că aş fi vrut să-ţi sugerez că aş putea veni cu tine ca să-ţi arăt drumul.

— Da, chiar te rog, i-a zis Clarissa cu generozitate.

Legile universului fizic le interziceau oamenilor fizici să călătorească folosindu-se de vehicule virtuale, însă nicio regulă a Câmpului nu interzicea persoanelor virtuale să se deplaseze cu un vehicul fizic. Singura dificultate era că acesta fusese proiectat pentru o singură persoană, astfel că Lily a trebuit să stea pe micul suport pentru transportul sacoşelor pentru cumpărături.

— Nu mă deranjează, a spus Lily, care nu-şi putea permite să fie demnă. Nici nu e prea departe.

— Îmi pare rău, dar va trebui să-mi deconectez implantul, i-a spus Clarissa, ca să pot vedea denivelările drumului. Nu vei putea vorbi cu mine decât după ce ajungem acolo.

— Nu mă deranjează, i-a răspuns Lily cu supusenie.

Habar nu avea ce voise să-i comunice Clarissa, însă acceptase deja ideea că viaţa era în mare măsură ceva de neînţeles.

Clarissa a răsucit cheia ca să pornească vehiculul. Când a făcut asta, a aruncat fără să vrea o privire la cadranul pe care se indica nivelul de încărcare al bateriei. Când pornise la drum, acul arătase încărcare completă,

însă acum ajunsese aproape de zona roşie ce semnifica un avertisment: nivel scăzut. Şi-a îngăduit doar o clipă să se gândească la necazul ce o păştea şi să fie traversată de o senzaţie de frică – dar apoi, cu hotărâre, a alungat acel gând din minte.

*

Clarissa a condus încet pe Tottenham Court Road. Clădirile cu magazine erau întunecate şi pustii, cu vitrinele deşertate, sau uneori cu geamuri sparte şi pline de frunze moarte. Străzile erau goale şi presărate de moloz şi gunoaie. În afara ţiuitului scos de căruciorul ei electric şi de scrâşnetul produs de roţile lui pe pietrele ce săreau în toate părţile, domnea o linişte deplină.

Cu toate acestea, Lily vedea vitrine doldora de mărfuri de vânzare, automobile şi autobuze înconjurându-le pe amândouă, dar şi oameni în toate părţile.

— Aproape c-am ajuns! a exclamat ea bine dispusă, încă nepricepând pe deplin că, având implantul dezactivat, Clarissa nu putea să o audă ori să-i perceapă în niciun fel prezenţa. Apoi a scos un ţipăt uşor de admiraţie când Clarissa a virat cu nonşalanţă pe stradă, direct prin faţa maşinilor şi autobuzelor ce veneau din sens opus şi a continuat să conducă pe contrasens, rămânând indiferentă la claxoanele dezlănţuite şi la ţipetele de indignare.

— E o persoană fizică, a strigat Lily drept explicaţie, stând cocoţată pe suportul din spatele maşinuţei Clarissei. E doar fizică.

Pe la jumătatea lui Shaftesbury Avenue, bateria s-a descărcat complet şi maşinuţa a încremenit.

Acum *Clarissa* era speriată. Se înserase şi se făcuse foarte frig; iar ea era o femeie în vârstă, cu un picior beteag, aflată în mijlocul unui oraş în ruine. Nu avea unde să stea, nu luase cu ea nimic de mâncat ori de băut, şi nici nu poseda alt mijloc de a ajunge acasă.

Însă Clarissa se pricepea să-şi alunge gândurile

negative din minte.

— Nu e departe, a mormăit ea, referindu-se nu la imitaţia de castel, căminul ei aflat departe, ci la Piccadilly Circus, până la care mai avea ceva drum. Piccadilly Circus nu oferea nici căldură, nici hrană, nici rezolvarea tuturor necazurilor ei, dar toate acestea erau lucruri absolut neînsemnate. Va trebui să merg pe jos, a zis ea. E absurd să bat atâta drum şi să nu ajung să văd.

A coborât din cărucior şi, dureros de încet, a început să meargă şchiopătând ultimele sute de metri, dar apoi şi-a adus aminte de Lily şi s-a oprit.

— O SĂ MERG PE JOS ULTIMII METRI! a strigat ea, presupunând, fără să se înşele, că Lily o urma îndeaproape, dar greşind, prin faptul că invizibilitatea o făcea pe Lily să nu-i audă spusele. NU TE VĂD pentru că MI-AM DECONECTAT IMPLANTUL şi nu vreau să-l reconectez decât atunci când ajung acolo, altfel STRIC TOT EFECTUL.

Plănuise totul până la ultimul amănunt. Nu voia să-şi reconecteze implantul decât atunci când va ajunge exact în mijlocul pieţei.

— EŞTI BINE-VENITĂ DACĂ VREI SĂ MĂ ÎNSOŢEŞTI! a mai strigat ea, de parcă ar fi controlat personal accesul pe străzile publice.

A mai înaintat şontâcăit câţiva paşi pe strada tăcută şi ruinată (în vreme ce, în cealaltă Londra, automobilele o ocoleau, iar pietonii se întorceau şi o priveau miraţi, iar Lily mergea încet în urma ei, de parcă ar fi fost, împreună, Bunul Rege Wenceslas şi credinciosul său paj[24]).

— Să-ţi spun, totuşi, ceva, a zis Clarissa, oprindu-se

---

24 Bunul Rege Wenceslas este titlul unui colind de Crăciun, despre un rege care merge să ducă daruri unui ţăran sărac şi, pe drum, face ca, printr-un miracol, urmele lăsate de el în zăpadă să-i încălzească tălpile pajului său, care este înfrigurat şi la capătul puterilor, gata să renunţe (n. tr.).

din nou. Avea chipul transfigurat de durerea pricinuită de piciorul vătămat, însă avea un glas nepăsător. Dacă ai chef să apelezi consiliul şi să le ceri să aducă pe cineva fizic, pentru a mă ajuta, ţi-aş fi foarte recunoscătoare… Ce bine era dacă blestemata aceea de maşinuţă NU AR FI RĂMAS FĂRĂ BATERIE, înţelegi, pentru că aşa nu am cum să mai ajung înapoi acasă.

— Eu nu am niciun ban, a spus Lily. Te gândeşti la o soluţie de urgenţă? Să apelez numărul de urgenţă?

Dar, bineînţeles, Clarissa nu o putea auzi.

*

Când a intrat şchiopătând în Piccadilly Circus, tocmai se întuneca. Clădirile erau nişte structuri inerte de zidărie, iar toate acele mii de becuri colorate de pe vechile panouri publicitare erau reci şi neclintite, iar statuia lui Eros semăna mai mult cu îngerul morţii de pe un mausoleu decât cu zeul iubirii fizice.

Dinspre Regent Street au venit câteva rafale de ploaie. Buzele şi degetele Clarissei se învineţiseră de frig, şi tremura din tot trupul. (Lily a rămas şocată: nu văzuse niciodată aşa ceva, deoarece consensualilor nu le este niciodată frig.) Pe de altă parte, Clarissa avea dureri mari – osul rupt de la gleznă se dislocase şi îl simţea ca pe o lamă de cuţit ce i se răsucea în carne – şi era obosită, flămândă şi însetată. Şi-a adus aminte cu întârziere că-şi uitase până şi termosul cu cafea în vehiculul abandonat.

— Eşti o toantă, Clarissa Fall, şi-a zis ea cu glas tare. Nu-ţi porţi de grijă. Într-o bună zi, o să te prăbuşeşti la pământ şi-or să te mănânce şobolanii. Şi asta, doar din vina ta. (Apoi şi-a adus aminte de tovarăşa ei de drum.) MAI EŞTI ACOLO, LILY? a răcnit ea. Ai făcut apelul acela ÎN NUMELE MEU? O să traversez până la statuie şi după aceea o să reconectez implantul şi atunci O SĂ PUTEM STA DE VORBĂ.

S-a târât până la baza coloanei pe care se afla statuia

lui Eros, apoi a întins mâna după ureche, unde avea comutatorul implantului. Culorile, electricitatea, viaţa palpitantă a marelui oraş au inundat pe dată scena dezolantă. Pretutindeni se vedeau oameni, iar automobilele cu faruri aprinse şi lumini de poziţie sclipitoare, şi taxiurile negre şi autobuzele roşii cu etaj, pline de pasageri, ghirlandele de becuri electrice colorate, care alcătuiau imagini mişcătoare şi embleme şi cuvinte orbitoare ce se fugăreau pe câmpuri de culori pure, precum roşu, verde, galben, albastru şi alb.

— Vai! a exclamat extaziată Clarissa, e aproape la fel ca atunci când eram mică, iar luminile erau reale!

— Ţi-am spus că sunt frumoase, a zis Lily, ca un căţeluş care este gata să aştepte o oră, două ore, sau chiar trei pentru ca stăpâna lui să se uite în direcţia lui şi, cu toate acestea, să fie la fel de recunoscător când atenţia îndelung cerşită îi este în cele din urmă acordată.

Zâmbind, Clarissa s-a întors, însă vederea feţei ca de desene animate a lui Lily a avut un efect neaşteptat asupra ei. A avut o senzaţie de milă, ca o împunsătură de cuţit, faţă de ea, însă, în acelaşi timp, a fost cuprinsă de un val de repulsie. Zâmbetul ei a încetat să mai fie real. Plăcerea ei s-a risipit. A simţit frigul amarnic al lumii fizice străpungând-o, durerea fizică, semănând cu împunsăturile de ace, sâcâind-o în picior, suferinţa fizică din cap, care-şi avea originea în oboseală şi deshidratare.

Lily a perceput că dispoziţia Clarissei se schimbase, iar linia simplă ce reprezenta conturul gurii ei tocmai începuse să se curbeze cu colţurile în jos, când Clarissa şi-a decuplat iarăşi implantul. Lily a dispărut, iar laolaltă cu ea, au pierit şi luminile, autobuzele şi oamenii. S-au lăsat întunericul şi tăcerea, iar clădirile au devenit nişte umbre confuze.

— Lily, a zis Clarissa, adresându-se beznei şi pustietăţii, problema este că voi, consensualii, sunteţi la fel

ca luminile astea. Doar nişte imagini mişcătoare, alcătuite din punctişoare. Doar imagini de autobuze, imagini de automobile, imagini de oameni, imagini de vitrine.

Răsucindu-se şi îndepărtându-se în mod deliberat de locul în care se aflase Lily, Clarissa a conectat din nou implantul şi a urmărit luminile reapărând. De astă dată însă, nu a mai simţit nicio emoţie, niciun şoc înălţător, nicio senzaţie sau gând care să anuleze frigul şi durerea. Nu se deosebea, de fapt, de actul de a schimba canalele la televizor, s-a gândit ea cu amărăciune, de aceea, imediat, a dus mâna la comutator ca să închidă din nou implantul. Însă acum, comutatorul, care era prevăzut pentru a fi închis şi deschis de câteva ori pe zi, s-a stricat din cauza intervenţiilor ei prea dese şi a refuzat să mai rămână pe o anumită poziţie. Acum, câmpul vizual al Clarissei trecea aleatoriu, la fiecare câteva secunde, de la lumea consensuală la cea fizică, şi înapoi, iar ea nu putea pune capăt acestei basculări repetate. Neajutorată, a rămas în picioare şi s-a chinuit, fără niciun succes, să aşeze comutatorul pe o poziţie, după care a renunţat şi s-a prăbuşit moale la pământ, la baza statuii. Ce altceva putea să facă?

— Lily, ai apelat consi… a început ea, după care, brusc, lumea consensuală a dispărut. Vai de mine. LILY, MAI EŞTI AICI? A, bravo, eşti. Ai apelat consiliul, dar eu cred că ar cam fi cazul să mă întorc acasă acum… Lily? LILY! CONSILIUL O SĂ TRIMITĂ AJUTOARE? Spune-le că nu vreau să trimită Agenţi ai minţii. Spune-le să aducă nişte persoane fizice. O să se supere pe mine, dar până la urmă vor veni. Nu-mi pasă ce va spune Richard.

*

În realitate, fie că-i plăcea, fie că nu, Agenţii porniseră, patru la număr, din diferite direcţii, venind din diferite alte misiuni ce se desfăşuraseră în diferite părţi ale Londrei. Erau încă la oarece depărtare de locul unde se

afla Clarissa, dar sigur se aflau pe drum.

Fuseseră trimişi de Hub, după ce acesta îl contactase pe Richard Howard, iar el spusese că persoanele fizice nu mai erau dispuse să vină din nou pentru a o scoate pe Clarissa din încurcătură…

Ulterior, Richard a început să fie îngrijorat de ceea ce făcuse şi m-a apelat.

— Ştiu că pare straniu, a zis el, pe un ton prin care încerca să se apere, dar am sentimentul că trebuie să stăm deoparte în situaţia asta, nu crezi? Clarissa trebuie să înveţe pe pielea ei că atunci când spunem ceva, nu ne jucăm, altfel o să repete isprava asta mereu. Acum a ajuns tocmai în Piccadilly Circus, ce Dumnezeu! Până şi Clarissa trebuie să înţeleagă o dată pentru totdeauna că nu se putea duce până în centrul Londrei şi să se întoarcă, folosind căruciorul acela ridicol. E la mintea oricui că a presupus că noi ne vom duce să o aducem înapoi. Pe asta s-a bazat.

M-am înfuriat pe Clarissa la fel de mult ca şi Richard. Îmi petrecusem după-amiaza adunând frunzele moarte şi făcând ordine în micuţa mea grădină ferită de ochii lumii. Tocmai mâncasem ceva uşor de seară şi băusem un păhărel de porto, abia aşteptând să am parte de o seară liniştită la căldurică, îndărătul draperiilor bine trase la ferestre, ca să fac nişte note pregătitoare pentru capitolul 62 din cartea mea, intitulată *Declinul şi prăbuşirea realităţii*. În capitolele 60 şi 61 mă ocupasem de influenţa Internetului şi a telefoniei mobile, şi tocmai ajunsesem la ceea ce trebuia să fie piesa măreaţă şi nodală a întregii mele lucrări: momentul în care rasei umane i se prezintă pentru prima oară dovada de necontestat că propria sa activitate va distruge planeta, nu în secole sau decenii, ci în câţiva ani, dacă nu-şi poate reduce prezenţa fizică la câteva procente faţă de nivelul actual.

— Nesăbuita de Clarissa! Of, Clarissa!

De ce să renunţ eu la binemeritata linişte a căminului şi la redactarea unui nou capitol, când ea singură se vârâse în mod deliberat în belea? Mă îngrozea peste măsură deplasare pana în centrul Londrei, indiferent de momentul zilei, lucru pe care Clarissa sigur îl ştia, şi, cu toate astea, ea presupunea că eu eram dispus să mă las târât până acolo atunci când avea ea chef. Şi totuşi eram conştient că trebuia să mă duc până în acel loc.

— Richard, n-o pot lăsa pe mâna Agenţilor. Ştiu că e o pacoste, ştiu că profită de bunătatea noastră, dar n-o putem abandona.

— Uf, pentru numele lui Dumnezeu, Tom, doar aşa o să se înveţe minte, mi-a zis Richard, devenind acum mai neiertător în hotărârea lui, mai ales că putea porni ofensiva împotriva mea, descoperind că eram slab de înger. Cum o să priceapă *o dată pentru totdeauna*, dacă nu ne păstrăm fermitatea în astfel de momente? Asta ar fi spre binele ei. Şi, oricum, acum nimeni nu-i mai poate întoarce din drum pe Agenţi. Doar ştii cum sunt.

— Păi, dacă ei vor ajunge acolo, atunci voi merge şi eu, am spus eu. O vor speria de moarte. Pornesc într-acolo cu maşina, ca măcar să fie de faţă cineva pe care ea îl cunoaşte.

Am ieşit în frig şi am pornit maşina. Eram amarnic de supărat pe Clarissa. Mă îngrozea furtuna de sentimente întunecate pe care orice călătorie prin Londra o isca în mod invariabil în sufletul meu, ruşinea, jena, senzaţia de pierdere, invidia, suferinţa profundă care seamănă cu chinul resimţit atunci când întâlneşti vreo fostă iubită care acum aparţine altuia şi nu va mai fi niciodată a ta... Simţeam o sfârşeală de moarte doar gândindu-mă la efortul pe care trebuia să-l fac, fără a mai vorbi de disconfort şi de ger.

Când am ajuns în Piccadilly Circus, tocmai soseau şi Agenţii, unul ieşind din Shaftesbury Avenue, unul dinspre

Piccadilly şi câte unul dinspre bifurcaţiile de nord şi, respectiv, de sud, ale Regent Street. Ghemuită sub statuia lui Eros, Clarissa nu i-a putut vedea, pentru că atunci când era în starea pură de persoană fizică, era prea întuneric, iar când se afla în stare consensuală, ei rămâneau invizibili. Alături de ea stătea pe vine Lily, cu un braţ consensual petrecut peste umărul fizic al Clarissei. Uneori Clarissa o vedea pe Lily, alteori, nu, însă nu avea cum să se încălzească în îmbrăţişarea acesteia, indiferent cât de mult ar fi vrut Lily să-i cedeze din căldura ei.

Când lumina farurilor mele fizice au măturat spaţiul fizic, Clarissa a văzut imediat doi dintre Agenţi apărând din beznă şi înaintând spre ea. A retrăit, parcă, un coşmar din copilărie, şi a scos un ţipăt. Apoi implantul ei s-a comutat de la sine, iar luminile, autobuzele şi mulţimea oamenilor au reapărut, ascunzându-i pe Agenţi. Însă asta era şi mai rău, deoarece Clarissa ştia că Agenţii rămăseseră acolo, în ciuda faţadei sclipitoare, şi înaintau încet spre ea, dar acum nevăzuţi.

A ţipat din nou:

— Nu vă apropiaţi de mine, m-auziţi? Nu vă apropiaţi!

— Nu te teme, Clarissa, i-a spus Lily. Sunt aici să te ajut.

Numai că Lily nu avea idee ce se petrecea. Nu simţise niciodată frigul. Nu cunoscuse durerea fizică. Nu avea cunoştinţă de prezenţa Agenţilor. Nu avea habar de cealaltă lume, a tăcerii şi umbrelor, ce se afla îndărătul luminilor orbitoare din Piccadilly Circus.

Am coborât din maşină. Mi-am comutat implantul şi, îndreptându-mă spre Clarissa, am păşit cu grijă, întrucât ştiam prea bine cât de uşor rămân nevăzute gropile fizice periculoase, ascunse fiind de suprafaţa virtuală a străzii. Am făcut toate eforturile să ignor ochii consensuali ce mă urmăreau cu dezaprobare şi resentiment, în vreme ce eu

fierbeam de furie faţă de Clarissa, obsedată de sine, pentru că mă pusese din nou într-o situaţie atât de jenantă. Cum de îndrăznea să mă aducă până acolo împotriva voinţei mele, într-o noapte atât de friguroasă? Cum de îndrăznea să mă expună iluziilor oraşului consensual şi privirilor pline de reproş ale oamenilor consensuali, când tot ce voiam eu era să stau acasă, îndărătul gardurilor vii pe care le modelasem ca pe nişte ziduri de castel, îndărătul uşii mele încuiate, al draperiilor trase la ferestre, ca să scriu despre realitate?

— O cunoşti, adevărat? m-a întrebat un bărbat. Neapărat fă ceva în privinţa ei, amice. E nebună. Dusă cu mintea. Are nevoie de ajutor.

Nu i-am răspuns. Niciodată nu am ştiut cum să le vorbesc acestor oameni, uimitor de ireali şi totuşi şocant de vii. Îi dispreţuiam şi îi invidiam în egală măsură. Mă uimeau ciudăţenia lumii lor construite şi dăruirea şi umila acceptare a acesteia. Cu toate acestea, în comparaţie cu ea, ce măruntă şi lipsită de culoare era propria mea lume, grădina mea desfrunzită, gardurile vii modelate, cartea mea, paharul de porto băut în fiecare seară, incursiunea mea săptămânală pe strada ce ducea spre Calul şi ogarii, spre Ultima Bodegă Adevărată, ca să beau bere originală cu grupul tot mai restrâns de bătrâni şi bătrâne decrepiţi, oameni care-şi spun Ultimii Oameni Adevăraţi.

— Mai curând ar trebui ţinută sub cheie, a spus o femeie. E aceeaşi persoană care a blocat Linia de Nord luna trecută. I-am văzut fotografia în ziar.

Mi-am croit drum prin trafic.

— Gata, Clarissa, am strigat eu cu răceală, când am ajuns lângă ea, am venit să te iau. Muggins a sosit din nou aşa cum anticipai, nici nu mă îndoiesc. Am venit ca să te duc acasă.

— Muggins? Cine e Muggins? a întrebat ea cu glas tremurător. Se temea că mă refeream la unul dintre

Agenţi.

— Sunt eu, Clarissa. Tom, cine altul?

— Cine? a bolborosit Clarissa, încordându-şi ochii ca să mă vadă.

— A spus Tom, draga mea, i-a repetat Lily.

Clarissa a aruncat o privire în lateral, către faţa ca de desen animat a lui Lily, cu ochii ca nişte puncte negre şi cu gura având colţurile coborâte. După aceea, Lily a dispărut din nou, împreună cu întregul Câmp, iar Clarissa a rămas iarăşi în lumea fizică, întunecată. Însă farurile maşinii mele stăteau aprinse şi, fără să mai fie distrasă de Câmp, Clarissa m-a văzut clar apropiindu-mă, dar i-a distins şi pe Agenţii din jurul meu, care aşteptau să intervină dacă eu nu reuşeam să rezolv situaţia.

Greoi, strâmbându-se de durere, Clarissa s-a ridicat în picioare.

— Am vrut doar să mai văd o dată luminile, aşa cum străluceau ele când eram mică, a zis ea cu încăpăţânare.

Apoi a început să se rotească pe loc, aşa cum procedează copiii când se joacă, însă foarte, foarte încet, târându-şi picioarele şi chircindu-se uşor de durere. În vreme ce se răsucea, comutatorul defect al implantului ei a continuat să basculeze pe poziţia deschis-închis, astfel că, preţ de câteva clipe, luminile, autobuzele şi automobilele sclipitoare se roteau în jurul ei, apoi urma bezna care era sursa frigului şi durerii ei, şi atunci zidurile întunecate ale clădirilor pustii se învârteau în jurul ei, iluminate doar de farurile maşinii mele.

Lily apărea şi dispărea. Când era acolo, Agenţii dispăreau. Când dispărea ea, apăreau Agenţii. Singurul element constant eram eu, care, ca şi Clarissa, simţeam frigul fizic şi vedeam luminile consensuale.

— Hai, Clarrie, i-am spus eu pe un ton blând. Hai cu mine.

Bătrâna doamnă m-a ignorat o vreme, continuându-şi

rotirea cu viteză foarte scăzută şi fredonând mai mult în şoaptă un cântecel fără melodie. Aflaţi în maşini şi autobuze, oamenii întorceau capetele să se uite la noi. Pietonii se opriseră pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii şi ne urmăreau cu sinceritate de parcă acela *era* un Circ, iar noi ne aflam acolo cu scopul declarat de a da un spectacol. Apoi, brusc, Clarissa s-a oprit din rotire. S-a legănat din cauza ameţelii, dar ochii ei sclipeau ca aceia ai unui animal încolţit.

— Cine eşti tu? m-a întrebat ea.

Cine anume eşti? Era ciudat, deoarece în acea clipă, tot ce se găsea în jur a părut să capete mai multă pregnanţă: asprimea aerului rece al nopţii din lumea fizică, strălucirea luminilor colorate din lumea consensuală, ciocnirea bizară a celor două lumi, pe care Clarrie a mea o produsese de una singură... Şi am descoperit că nu mai simţeam deloc furie, nu-mi mai păsa că mă făcuse să bat atâta drum.

Mi-am decuplat implantul plasat în spatele urechii, ca să pot vedea ce făceau Agenţii. Ei rămăseseră însă deoparte şi aşteptau ca eu să rezolv problema.

— Eu sunt, Clarrie, i-am spus. T o m. Fratele tău mai mic.

Agentul aflat cel mai aproape de mine s-a crispat uşor şi a înclinat capul spre mine, ca şi cum i-aş fi adus aminte de ceva.

— Eu cred că ai avut destule aventuri pe ziua de azi, draga mea, i-am spus surorii mele, comutând din nou implantul, ca să alung imaginea Agenţilor. Ajunge pentru astăzi, nu eşti de acord cu mine? Am venit cu maşina ca să te iau de aici. Te duc acasă.

S-a lăsat condusă la maşină şi ajutată să urce. Era într-o stare jalnică, tremura, pălise, se simţea debusolată, piciorul beteag i se umflase, ajungând de două ori mai gros decât era normal. M-am bucurat că avusesem prevederea

să iau cu mine o pătură groasă şi un termos cu cacao fierbinte şi o sticlă de brandy.

Lily, creatura aceea ciudată, cu faţa ca o lună, un suflet uman înăuntrul unui desen animat, ne-a urmat până la maşină şi a rămas să se uite cu un aer îngrijorat.

— Se simte bine? a întrebat ea. A devenit atât de ciudată… Ce a păţit?

— Nu va păţi nimic. E doar bătrână şi obosită, i-am răspuns eu, închizând portiera şi dând roată vehiculului ca să urc la volan.

Mi-am decuplat implantul, făcând-o pe Lily să dispară laolaltă cu imaginile şi sunetele din Piccadilly Circus. În spaţiul mort şi întunecat, cei patru Agenţi au apărut profilaţi în fasciculele farurilor. Se adunaseră şi stăteau în şir. Am avut ciudata senzaţie că le părea rău fiindcă nu puteau merge cu noi, parcă dorindu-şi ca cineva să-i întâmpine cu o pătură, brandy şi cacao.

Am aranjat-o mai confortabil pe sora mea şi am pornit maşina. Aveam să conduc aşa cum făcea ea, fără să pot vedea traficul consensual. Nu-mi plăcea un asemenea stil. Mi-am dat seama cât de arogant trebuie că li se părea consensualilor şi cât de mult le displăcea asta – şi tocmai lucruri ca acestea, ştiam eu, ne crea nouă, Outsiderilor, un prost renume – dar sub nicio formă nu puteam risca să rup vreun element de suspensie în drum spre casă.

— Serios, dacă ne gândim mai bine, nu ne deosebim prea mult, a spus Clarrie după un timp. Avea implantul decuplat şi vedea străzile abandonate şi singuratice ca nişte canioane aflate pe o planetă lipsită de viaţă. Aceea este lumea fizică de acolo, aceea este materia fizică. Dar noi nu suntem astfel, corect? Suntem nişte şabloane. Simple şabloane care plutim la suprafaţă.

— Clarrie, mai ia o gură de brandy, am îndemnat-o, şi după aceea lasă spătarul pe spate şi încearcă să dormi. O să dureze ceva până ne ajungem acasă.

Ea a dat din cap şi şi-a înfăşurat pătura mai bine în jurul trupului. Implantul i s-a comutat de la sine, astfel că a văzut un taxi virând brusc pentru a ne evita, şi a auzit ţipătul furios al claxonului. Pentru o scurtă perioadă, noaptea agitată a Câmpului Consensual a înconjurat-o. După aceea a dispărut şi acesta.

— Totuna, a spus ea, somnoroasă. La fel ca luminile din Piccadilly Circus.

I. LA MALCONTENTA

b. Liz Williams

Traducere din limba engleză viii) Roxana Brânceanu

Scriitoarea britanică Liz Williams a publicat în *Interzone*, *Asimov's Science Fiction*, *Visionary Tongue*, *Terra Incognita*, *The New Jules Verne Adventures*, *Strange Horizons*, *Realms of Fantasy* şi în alte reviste. Prozele scurte i-au fost colectate în *Banquet of the Lords of Night and Other Stories*. Dintre cărţile ei fac parte romanele mult apreciate de critică *The Ghost Sister*, *Empire of Bones*, *The Poison Master* şi *Nine Layers of Sky*. Cel mai recent roman publicat este *Precious Dragon* şi are în pregătire un altul, *The Shadow Pavilion*. Trăieşte în Brighton, Anglia.

Aici ne poartă pe o planetă Marte bizar transformată, una dintre cele câteva din antologia de faţă, pentru o lecţie tăioasă care ne avertizează că dacă puţină cunoaştere poate fi periculoasa, *multă* cunoaştere poate fi de-a dreptul ucigătoare…

* * *

Cea mai rece noapte a anului în Winterstrike este întotdeauna noaptea în care are loc festivalul Ombre, sau Wintervale dacă eşti tânăr şi dispreţuieşti celelalte dialecte. Matriarhatul ştie cum să prezică astfel de lucruri, cum să citească subtilele semne în mormanele de zăpadă sau în lungimea ţurţurilor, mesajele formate de răsuflarea îngheţând în aer, de trosnetul suprafeţelor îngheţate ale

marilor canale.

În centrul Winterstrikeului, primul oraş de pe Marte, în mijlocul craterului meteoritic care a dat numele oraşului, se ridică fortăreaţa: o masă de piatră vitrificată albă ca un os şi roşie ca o inimă care încă mai bate. Şi deasupra fortăreţei, în vârful unui turn atât de înalt încât din el se poate vedea dincolo de zidurile de bazalt până la luminiţele pâlpâitoare de pe versanţii Olympusului, stă o femeie. E înconjurată de patru ferestre de sticlă. Stă în picioare sub un clopot, în faţa unei sobiţe. Poartă mănuşi triple: o membrană subţire de mătase de viermi ai plantelor, apoi piele tăbăcită de vulpen, apoi o pereche de mănuşi fără degete împletite din lână de o bunică. În ciuda acestora şi a cărbunilor sfârâind din sobă, mâinile ei sunt reci.

Când temperatura zilei coboară sub un anumit punct, şi semnele i se dezvăluie, ea se întoarce, aproape răsturnând în graba ei soba, şi se grăbeşte spre ferestre. Le deschide brusc, lăsând să pătrundă o rafală de aer rece care face cărbunii să trosnească, apoi loveşte clopotul de trei ori. Acesta răsună, tăind aerul rece. Femeia, Essegui Harn, coboară în goană scările spre adâncurile călduţe ale turnului înainte ca ecoul să se fi stins. Unul câte unul, cărbunii sfârâie în linişte în timp ce sunetul clopotul scade în intensitate.

Acest lucru se întâmplă cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, în lumina albastră dinaintea răsăritului soarelui. Întreg Winterstrikeul poate auzi clopotul, cu excepţia unei singure femei, şi cu excepţia unei singure femei întreg Winterstrikeul răspunde. Femeile îşi aruncă la o parte cuverturile, se grăbesc la bazine să se spele, şi apoi, încă îmbrăcate în cămăşi de noapte, aleargă sus în podurile caselor sau jos în pivniţele barăcilor comunitare, ca să redescopere costumele uitate în cursul anului precedent, în toate cele şase sute optzeci şi şapte de zile

ale sale. Din cufere şi cutii scot măşti reprezentând creaturile Erei Copiilor şi ale Epocii Pierdute, boturile lungi ale cenulaelor, sau feţele înguste drăguţe ale demotheas-ilor şi gazelelor. Le probează, râzând una la alta, apoi rămân tăcute, feţele lor mas cate arătând stupid deasupra cămăşilor groase de noapte.

Până la A Doua Oră au fost regăsite şi robele: confecţii de dantelă sau metal, piele sau catifea apretată, în purpuriu şi ocru şi ametist, verde ca marea, indigo şi sidef. Deasupra acestora, măştile nu mai par prostuţe sau sinistre, ci fireşti şi pline de graţie. Apoi femeile din Winterstrike le lasă deoparte şi, frenetice pe tot parcursul scurtei zile, fac găluşti dulci sau prăjituri pentru noaptea care urmează, aşteptând cu nerăbdare înserarea.

*

Essegui Harn se grăbeşte şi ea, alergând înapoi la conacul din Calmaretto, care se află nu departe de fortăreaţă. Essegui se precipită pe străzi, comprimând zăpada în gheaţă sub cizmele ei şi împrăştiindu-i pudra cu legănarea poalelor hainei sale grele. Se gândeşte la festival, la prietena ei Vanity, pe care plănuieşte s-o seducă în această seară (sau să fie sedusă de ea, lucru chiar şi mai de dorit). Încearcă să nu se gândească la sora ei.

Când ajunge la Calmaretto, nu ezită, ci îşi pune ochiul pe încuietoarea refugiului. Scanerul luceşte în lumina neagră, o sclipire stranie, când încuietoarea îi citeşte sufletograma prin pupila ochiului. Uşa se deschide. Essegui păşeşte în vârtejul petrecerii.

Ambele mame ale sale strigă una la alta, la servitori, şi apoi, din aceeaşi suflare, la Essegui.

— Nu avem suficient zahăr şi doar puţin haemomon? De ce n-ai comandat mai mult?

— Cea mai bună rochie a lui Canteley are o pată, refuză să o poarte chiar şi pe sub robe…

— Şi nu găsesc nicăieri polonicul!

Essegui ignoră toate astea. Spune:

— Dar Paria?

Imediat se lasă o tăcere încordată. Mamele se holbează la Essegui, apoi una la alta.

— Ce-i cu ea?

— Ştiţi foarte bine, zice Essegui. Trebuie să-i daţi drumul. În seara asta.

*

Sus, în inima lipsită de ferestre a lui Calmaretto, stă Paria Harn. Numele ei de botez e Leretui, dar i s-a spus că acesta nu mai este numele ei: a fost privată de el, ca o paria, iar de acum înainte acesta va fi singurul nume pe care şi-l poate lua. Ea nu ştie că e ziua de Ombre, pentru că sunetul clopotului tras de sora ei nu pătrunde în interiorul zidurilor din Calmaretto. Nici nu poate fi martoră la agitaţia şi forfota de afară din stradă, nu poate vedea patinatorii alunecând în sus şi în jos pe Canalul cel Mic, pentru că nu i se permite să pună piciorul într-o cameră cu ferestre. Are voie să aibă cărţi, dar nu materiale de scris sau un antiscrib, în caz că găseşte o cale să trimită un mesaj.

La gândul ăsta, gura lui Paria capătă un rictus derizoriu. N-ar avea prea mult sens să compună un mesaj, întrucât cel căruia i-ar fi destinat nu poate citi, nu poate fi învăţat să citească, şi e improbabil chiar să comunice cu cineva care poate. Dar mamele lui Paria nu ar tolera nici cea mai mică posibilitate ca un mesaj să poată fi trimis, şi în consecinţă lui Paria nu i se mai permite s-o vadă pe Canteley, sora sa mai mică, întrucât Canteley e suficient de tânără ca să considere un astfel de scenariu drept romantic, indiferent de câte ori mamele i-au imprimat ideea că Paria este atât o infractoare, cât şi o perversă. Ocazional i se permite s-o vadă pe Essegui, căci Essegui gândeşte ca o mamă.

De obicei Essegui bagă capul pe uşă o dată pe

săptămână, deşi lui Paria îi e greu să numere zilele. Chiar şi aşa, e surprinsă când uşa scârţâie deschizându-se şi Essegui păşeşte prin ea, cu fulgi de zăpadă căzându-i de pe haină.

— Essegui? Paria îşi întoarce capul şi nu se ridică. Ce e?

— Astăzi e Ombre. Le-am spus mamelor noastre că trebuie să ţi se permită să ieşi, când sună gongul în amurg.

Gura lui Paria se cască şi ea se holbează la sora ei.

— Să ies? Şi ele au fost de acord?

— Nu le place. Nici mie nu-mi place. Dar ăsta e ultimul drept legal pe care îl mai ai, o datină străveche, şi nu avem de ales.

Paria şopteşte neîncrezătoare:

— O să mi se dea voie să ies? Cu mască-şi-robă?

Essegui se apleacă în faţă, cu mâinile pe fiecare braţ al fotoliului, şi rosteşte răspicat:

— Înţelege asta. Dacă foloseşti masca-şi-roba ca să zbori din oraş la adăpostul lor, mamele noastre vor merge la Matriarhat şi vor cere un escadron de femei-foarfecă pentru a te vâna. Desigur, oraşul va fi închis începând din amurg, şi se va şti dacă cineva încearcă să plece. Sau dacă ceva încearcă să intre.

— N-o să încerc să plec, şopteşte Paria. Unde să mă duc?

— La ce te-a adus în situaţia asta mizerabilă, poate?

Paria râde scurt, aspru, ca un lătrat.

— În munţi, iarna, continuă Essegui. Ai muri de frig înainte să ajungi la jumătatea Câmpiei Demnotian. Şi în munţi, ce-o să faci? Bărbaţii-rămaşi te vor sfâşia în bucăţi şi te vor devora înainte să ai vreo şansă să-l găseşti. Essegui rânjeşte: Poate ar fi chiar unul dintre ei. Am auzit că pentru ei toate femeile sunt la fel.

Paria coboară privirea. Intervine un moment de tăcere.

— Ţi-am spus că n-o să încerc.

— Te aşteaptă o mască, spune Essegui. Se răsuceşte pe călcâie şi dispare pe uşă, lăsând-o deschisă în urma ei.

Paria nu părăseşte camera imediat, ci rămâne cu ochii aţintiţi asupra uşii deschise. Visase la ziua aceasta încă din seara prizonieratului ei, cu şase sute şaizeci şi opt de zile în urmă. Acel Ombre fusese ca orice alt festival, o ocazie de distracţie şi sărbătoare, aşa se presupunea. Nu-şi închipuie că ar fi putut mai mult decât o posibilă repartizare alături de Celvani Morel, o veche prietenă de liceu, proaspăt despărţită. Se întreabă acum dacă sperase că acest lucru i-ar fi umplut golul din suflet. Nu se aştepta să întâlnească ceea ce apăruse de sub podul Curbei.

Uşa deschisă pare atât de întunecată, dar Paria, încă o dată, ezită o clipă înainte de a păşi prin ea.

*

Masca e una pe care şi-o aminteşte din copilărie: faţa rotundă, blândă, a unei pisici de crater. Este o mască de copil; în ultimii câţiva ani a purtat-o Canteley. Acum însă e singura care a mai rămas în cutie. Paria îşi trage rochia – de brocart roşu-pal cu negru – peste cap şi apoi, încet, îşi pune masca. Pisica o fixează din oglindă; acum pare un copil prea înalt, nu mai e femeia pe care o numesc La Malcontenta, Rebela. Smuceşte de un colţ al cadrului, dar cutia e goală. Nu există nicio urmă a celeilalte măşti: capul lunguleţ, îngust, de culoarea osului lustruit, cu un mozaic de crăpături şi spărturi. Caută printre draperii, dar nu e nicio urmă. Îşi spune că nu simte nimic.

Când se întoarce să coboare, o gazelă pătrunde dansând prin uşă.

— Tui, tu eşti, nu-i aşa? Aşa e? Gazela îşi aruncă braţele în jurul Pariei şi o îmbrăţişează strâns.

— Eu sunt. Dar nu-mi mai spune Tui. Vorbeşte de parcă ar scuipa: Nu mai e numele meu.

Canteley a crescut în ultimele luni; acum a ajuns

aproape la fel de înaltă ca sora sa. Paria aproape că şi-a uitat propria-i voce pătrunzătoare, ascuţită ca un fluier-de-apă. Sună ca şi cum un bloc de gheaţă s-ar fi adăpostit în adâncul gâtului.

— Vii? Essegui zice că mamele te lasă să ieşi de Wintervale. E adevărat? Ar trebui să fugi, Tui. Ar trebui să încerci să-l găseşti.

— N-o să evadez, Canteley, spune Paria, dar chiar în timp ce spune asta simte cum zidurile par să se prăbuşească peste ea şi-şi dă seama că minte.

— E adevărat ce se spune, că vulpenul ţi-a furat sufletul? Că a intrat în tine şi nu te mai poţi gândi la altceva?

— Nu, nu-i adevărat, zice Paria, dar nu mai e atât de sigură, îşi ia surioara de mână şi o conduce pe uşă afară.

N-o să evadez. Dar e mai bine în munţii devoratori decât în camera fără ferestre. E mai bun frigul înţepător şi pur. N-ar fi trebuit să le lase s-o închidă, dar fusese prea năucită, din cauza suferinţei şi tulburării şi lipsei de înţelegere. Acum, că avusese timp să se gândească, îi devenise limpede ca gheaţa.

— Canteley, o să vorbim mai târziu. O îmbrăţişează scurt pe sora sa: Coboară. Vin şi eu într-o clipă.

După ce sora ei pleacă, ia o pereche de patine de pe perete şi rămâne cu ochii la lamele lor lungi, curbate. Apoi, ţinând patinele de şireturi, îşi urmează sora în josul scărilor.

Stau toate în cadrul uşii, privind în sus: Essegui, Canteley şi mamele lor. Durează un moment până ce Paria reuşeşte să diferenţieze cei trei adulţi. Essegui stă puţin mai într-o parte, cu picioarele strânse sub faldurile complicate ale rochiei. Dintre mame, Thera e cea scundă, deci Alleghetta trebuie să fie în spatele măştii de demothea. Paria priveşte de la una la alta înainte să coboare scările. Nimeni nu vorbeşte. Când Paria ajunge pe

ultima treaptă, mamele se întorc şi deschid uşile duble care duc la scara ce dă spre stradă. Iarna năvăleşte pe coridor. Gongul răsună în amurg, umplând de sunet casa şi strada. Pariei i se pare foarte puternic, fiind obişnuită cu liniştea camerei fără ferestre.

Mamele o apucă ferm pe Canteley fiecare de câte o mână şi o trag pe uşă cu asemenea hotărâre, încât Essegui e singura care are timp să se uite înapoi şi să fluture scurt din cap în direcţia Pariei. Poartă o mască de cenulae: o figură ascuţită, fragilă, pictată în verde. Ea, gândeşte Paria, vede numai faţa blândă de pisică întorcându-i zâmbetul. Apoi Paria traversează şi ea, în fugă, mozaicul alb cu negru din hol, prin mirosul de zăpadă şi prăjituri şi ceară de lustruit, şi trece prin uşi afară în stradă. Se pomeneşte stând nesigură în zăpadă.

Micul Canal, pe care se află Calmaretto, e îngheţat bocnă şi plin de patinatori purtând lămpi de zăpadă. Traiectoriile lor se intersectează între ele cu o îndemânare de insectă. Paria, răsuflând întretăiat în frigul cu care nu era obişnuită, e tentată să-şi scoată figura rotundă de pisică de pe propria ei faţă şi s-o arunce, dar n-o face. Îşi pune patinele cu mâini tremurătoare şi coboară malul canalului până pe gheaţă. Apoi porneşte, zburând pe Canalul cel Mic, înspre scurtătura care duce la Marele Canal.

Canalul însuşi este înţesat de patinatori, agitându-se înainte de începerea procesiunii. Paria se răsuceşte într-o parte şi-n alta, la început ţinându-se la marginea Canalului, apoi mutându-se spre locuri unde lumina e mai puţin sigură. Casele mari care se înşiră de-a lungul Canalului strălucesc de lămpi de zăpadă şi torţe, oglindite în gheaţă, astfel încât Paria alunecă peste o întindere sticloasă, sclipitoare. Se îndreaptă spre Curbă şi spre labirintul de canale care duc la Marea Poartă de Nord.

În spatele ei, mulţimea de patinatori se îndepărtează.

În faţă, poate vedea o imensitate de veşminte roşii, vârful de înaintare al procesiunii fiind alcătuit din conducătoarele Matriarhatului. Mamele ei, nu chiar atât de importante, vor fi imediat în spate, printre egalele lor. O pereche de femei-foarfecă trec în viteză pe lângă ea, cu răni holografice răspândite pe suprafaţa armurii lor. Nu poartă măşti. Feţele lor sunt la fel de ascuţite ca şi lamele săbiilor, iar Paria tresare în spatele feţei de pisică, până când îşi dă seama că pentru de ea nu e mai mult decât un copil înalt şi nu Rebela din Calmaretto. Dar cu toate acestea le priveşte trecând, apoi se strecoară de lângă Marele Canal în labirint.

Aici e mai multă linişte. Casele de pe marginea canalelor navigabile s-au golit deja şi numai câteva femei mai rătăcesc alene pe sub lămpi sau poduri, aşteptându-şi fără îndoială perechile. Paria îşi ţine aplecat capul cu mască, grăbindu-se spre Marea Poartă de Nord.

Când ajunge la cotitura care dă în întinderea de apă cunoscută drept Curba, aude un ţipăt ridicându-se din direcţia Mare lui Canal; procesiunea începea. Paria continuă să patineze, cu toate că lungile luni de inactivitate îşi cer tributul. Călcâiele şi coapsele îi ard. Nu vrea să se gândească la ce o aşteaptă dacă reuşeşte să treacă de Poarta de Nord: vasta întindere a câmpiei acoperite de zăpadă, munţii de dincolo de ea. Speră doar că va avea o moarte rapidă şi că va izbuti să iasă din Winterstrike. Va fi răzbunarea ei faţă de oraş şi de Calmaretto, să moară dincolo de zidurile lor. Ştie că aşa ceva nu e raţional, dar şi-a lăsat raţiunea pe malul unui canal, cu un an în urmă.

Vara, Curba este mărginită de cafenele şi boschete cu ramuri negre, cu bulgăraşi de flori galbene răspândind polen în apă până când aceasta devine la fel de densă ca uleiul, parfumând aerul cu o aromă subtilă de mosc. Acum, cafenelele sunt reci şi închise – tot comerţul s-a mutat pe

Canal pentru această noapte.

Inima Pariei bubuie de efort şi amintiri. Aici, în urmă cu un an, pe această întindere a Curbei, chiar în spatele podului fin arcuit, ceva – *cineva*, se corectează Paria, supărată că folosise termenul lui Essegui – alunecase din întuneric, rămânând apoi nemişcat ca zăpada.

Paria se opreşte involuntar. Îşi repetase iar şi iar scena în minte: silueta profilându-se pe zidul negru şi gheaţa palidă, capul rotindu-se să-i întâlnească privirea, trupul mişcându-se sub straturile robei. Înţelegerea bruscă a faptului că nu era doar un alt petrecăreţ, ci ceva real: ochii blânzi întunecaţi adânciţi în orbitele craniului, colţii ivorii ai dinţilor. Ceea ce ea luase drept curbura patinelor sub tivul robei erau picioarele. Unul din cei Schimbaţi, un vulpen, din munţi: rămăşiţele modificate genetic ale unui bărbat.

Se spune că smulg membrele femeilor unul câte unul ca răzbunare pentru vechile suferinţe: eradicarea masculinităţii de către geneticienii Matriarhatului. Dar acesta doar o privise, şi-i întinsese mâna. Ar fi trebuit să fugă; în schimb, îi luase cele două degete lungi în mâna ei. El o condusese de-a lungul Curbei, patinând alături cu îndemânare umană. Nimic altceva nu i se întâmplase. Vulpenul o privise pe când se mişcau, clipind din ochii săi blânzi. Spusese: *Am aşteptat pe cineva ca tine*.

Şi pe când spunea asta, cotiseră şi se izbiseră de un escadron de femei-foarfecă. Spre deosebire de Paria, războinicelor le luă doar o clipă ca să-şi dea seama ce se afla în faţa lor. Patinaseră înainte, tăind cu foarfecile. Una dintre ele o apucase pe Paria, care strigase „Nu!” şi se zbătuse în strânsoarea războinicei. Celelalte trei înconjuraseră vulpenul, care dintr-odată ţâşni în sus ca să aterizeze pe mal în patru labe, picioarele-lamă alune când, aruncând roba în care se deghizase pentru a descoperi o formă palidă, îngustă, cu o coadă vertebrată biciuind în jur.

Erecţia lui semăna cu un os, şi când o văzură femeile-foarfecă ţipară de furie. Apoi dispăru în noaptea înzăpezită.

O duseseră pe Paria înapoi la Calmaretto, în lanţuri, şi rămăseseră cu ea până când cele din familia ei s-au întors, în zori, râzând extenuate.

Amintindu-şi acum aceste lucruri, Paria se întreabă dacă fusese ceva real. Pare atât de departe în timp şi spaţiu – şi apoi pare că ar fi făcut un pas în propriile sale amintiri, căci figura unui vulpen apare încă o dată de sub arc. Întinde mâinile, dar nu încearcă s-o atingă. Paria patinează alături de el, din nou peste Curbă în ceaţă şi vis, zburând prin negura iernii, până ajung iarăşi pe Marele Canal.

Procesiunea a trecut. Rotindu-se, învârtindu-se, Paria şi vulpenul dansează în mijlocul Marelui Canal şi acum Paria începe să înţeleagă că, la urma urmelor, nu e vorba de nimic mai mult decât o femeie cu mască, aşa cum e şi ea. Gândurile despre zbor, despre moartea în exteriorul Winterstrike, alunecă din capul ei şi dispar, lăsând în urmă pustiu şi dor.

O lasă pe femeia cu mască de vulpen s-o conducă înapoi la Calmaretto. Când intră pe uşă femeia îşi scoate masca şi Paria vede că este Essegui.

— N-am putut să te las, spune Essegui, iar Paria, extenuată, abia dacă dă din cap.

Essegui o conduce sus pe scări în camera fără ferestre şi închide uşa în urma ei.

*

Dimineaţa, în Winterstrike e linişte. Fundele măştilor zac pe suprafaţa gheţii, iar zăpada călcată în picioare e murdară. Essegui, trezindu-se târziu, cu capul răsunând de explicaţiile pe care va trebui să i le dea lui Vanity, se duce în inima casei şi deschide uşa camerei fără ferestre.

Paria stă acolo unde a lăsat-o sora ei, dreaptă, cu faţa

de pisică zâmbind fericită.

— Paria? rosteşte sora sa.

Nu primeşte niciun răspuns. Essegui înaintează împiedicat şi atinge umărul surorii sale, gândindu-se că doarme. Dar rochia de brocart este ţeapănă, tare, modelată în forma siluetei unei femei. Essegui trage de masca de pisică, dar aceasta nu se clinteşte. Rămâne fixată, privind în gol în camera lipsită de ferestre, şi Essegui se îndepărtează încet, şi încă o dată închide uşa.

PERSOANA A DOUA

TIMPUL PREZENT

Daryl Gregory

Traducere din limba engleză

Ana-Veronica Mircea

Daryl Gregory, care a publicat în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Amazing* şi *Asimov's*, ne relatează o mişcătoare – şi finalmente tulburătoare – poveste despre memorie, identitate şi pierdere, cu implicaţii care vă vor urmări multă vreme după ce aţi întors ultima pagină.

* * *

„Atunci când îţi spui, în gând, «eu respir», «eu» e de prisos. N-ai cum să spui «eu». Ceea ce numim «eu» nu e decât o uşă batantă, care se mişcă ori de câte ori inspirăm sau expirăm".

Shun Ryu Suzuki

„Credeam că cel mai important organ al trupului e creierul, până când mi-am dat seama cine îmi spunea asta".

Emo Phillips

Când intru în cabinet, doctorul S. se sprijină de birou, stând de vorbă, pe un ton serios, cu părinţii fetei moarte. Nu e prea vesel, dar, când îşi ridică ochii, îmi adresează un zâmbet.

— Şi iat-o! spune, de parcă ar fi gazda unui concurs

televizat, dezvăluind premiul cel mare.

Oamenii de pe scaune se răsucesc şi, nevăzut de ei, doctorul Subramaniam îmi face încurajator cu ochiul.

Primul se ridică tatăl, un bărbat cu ten pătat şi fălci pătrate, cu o burtă zdravănă, pe care o poartă ca pe o minge de baschet. Ca şi la vizitele precedente, e aproape încruntat, nereuşind să-şi potrivească expresia feţei cu emoţiile care îl mistuie. Însă mama plânge deja şi chipul îi e extrem de expresiv: bucurie, teamă, speranţă, uşurare. Totul peste limită.

— Oh, Therese, spune ea. Eşti gata să mergi acasă?

Fata lor se numea Therese. A murit în urma unei supradoze, cu aproape doi ani în urmă şi, de atunci, Mitch şi Alice Klass au făcut, în căutarea ei, zeci de vizite în spitalul ăsta. Îşi doresc cu disperare să le fiu fiică şi, în inimile lor, sunt deja.

Mâna mea e încă pe mânerul uşii.

— Am de ales?

În acte, n-am decât şaptesprezece ani. N-am bani, n-am cărţi de credit, n-am slujbă, n-am maşină. Nu posed decât un braţ de haine. Iar Robierto, cel mai solid infirmier din secţie, e pe culoar, în spatele meu, împiedicându-mi evadarea.

Mama Theresei pare să-şi ţină o clipă respiraţia. E o femeie zveltă, cu oase subţiri, care pare înaltă atâta vreme cât nu stă alături de altcineva. Mitch îşi îndreptă o mână către umărul ei, apoi renunţă.

Aşa cum se întâmplă de fiecare dată când Alice şi Mitch vin în vizită, am impresia că am nimerit în mijlocul unei telenovele şi nimeni nu-mi spune care-mi sunt replicile. Mă grăbesc să mă uit la doctorul S., pe faţa căruia a încremenit zâmbetul ăla profesional. În decursul ultimului an, i-a convins de mai multe ori să mă lase să mai rămân, dar acum nu-i mai dau ascultare. Sunt tutorii mei legali şi au Alte Planuri. Doctorul S. Îşi fereşte privirea de

a mea, frecându-şi partea laterală a nasului.

— Aşa mă gândeam, zic eu.

Tatăl se încruntă. Mama izbucneşte din nou în lacrimi şi plânge pe tot drumul către ieşirea din clădire. Doctorul Subramaniam ne priveşte din pragul uşii, cu mâinile în buzunare, în timp ce maşina noastră demarează. Nu m-a înfuriat în halul ăsta în toată viaţa mea – în amândoi anii vieţii mele.

*

Drogul se numeşte Zen, sau Zombie, sau doar Z. Mulţumită doctorului S., ştiu destul de bine cum a omorât-o pe Therese.

— Întoarce-ţi brusc ochii spre stânga, mi-a spus, într-o după-amiază. Acum aruncă-ţi privirea în dreapta. Camera a devenit neclară în timp ce ţi-ai mişcat ochii? A aşteptat să repet gestul. Nu e nicio neclaritate. Nimeni n-o vede.

E genul de fenomen care îi înfierbântă şi îi scoate din minţi pe neurologi. Nu numai că nimeni nu poate sesiza neclaritatea, dar creierul o şi elimină cu desăvârşire. Sare peste ea – ce vezi în stânga, pe urmă ce vezi în dreapta – pe urmă îţi manipulează simţul timpului, astfel încât nici măcar *nu pare* să lipsească ceva.

Savanţii au descoperit că, de fapt, creierul elimină tot felul de chestii, tot timpul. Au monitorizat pacienţii şi le-au spus să ridice un deget, să-l mişte ori de câte ori vor. De fiecare dată, creierul a emis un semnal care a pornit către deget cu până la o sută douăzeci de milisecunde *înainte* ca pacientul să se decidă, în mod conştient, să facă mişcarea. Doctorul S. mi-a povestit că puteai vedea creierul intrând în acţiune exact înainte ca pacientul să-şi spună, în mod conştient, *acum*.

E ciudat şi, cu cât de gândeşti mai mult, cu atât ţi se pare mai straniu. Iar eu m-am gândit o grămadă la asta.

Partea conştientă – „eul” care se gândeşte, hei, mi-e sete, o să-mi întind mâna către un pahar cu apă rece – n-a

luat, în realitate, nicio decizie. Semnalul de începere a mişcării mâinii a parcurs deja jumătate din braţ în momentul când *tu* abia realizezi că *ţie* ţi-e sete. *Gândul* tău e o reflecţie ulterioară. Apropo, zice creierul, noi am decis să-ţi mişti braţul, aşa că te rugăm să te gândeşti s-o faci.

Decalajul e, în mod normal, de maximum o sută douăzeci de milisecunde. Zen îl face de ordinul minutelor, chiar orelor.

Dacă dai, din întâmplare, peste cineva care ia Zen, n-o să observi mare lucru. Creierul lui încă mai continuă să ia decizii, iar corpul încă mai execută ordinele. Poţi să-i vorbeşti, iar el o să-ţi răspundă. Vă puteţi spune unul altuia glume, puteţi să ieşiţi la un hamburger, să vă faceţi temele sau să treceţi la o partidă de sex.

Dar nu e conştient. Acolo nu există niciun „eu”. Ai putea să vorbeşti, la fel de bine, cu un computer. Iar *doi* oameni drogaţi cu Zen – „eu” şi „tu” – nu sunt decât două marionete discutând între ele.

*

E camera unei fetiţe ascunse în spatele unei adolescente. Pe rafturi şi pe pervazurile ferestrelor se înghesuie animale de pluş, umăr la umăr cu teancuri de CD-uri cu muzică rock religioasă, cu perii pentru păr şi cu sticluţe cu lac de unghii. Pe un perete sunt lipite postere cu fotomodele din *Teen People*, alături de un panou ticsit cu panglici de la meciurile de fotbal şi cu medalii de la campionatele de gimnastică pentru amatori, adunate încă din clasa a doua. Deasupra biroului e o plăcuţă intitulată „Promit…”, care îi îndeamnă pe tinerii creştini să se abţină de la sexul premarital. Şi fotografii, pretutindeni, prinse cu bolduri sau lipite pe pereţi: Therese într-o tabără de studiu al Bibliei, Therese pe bârnă, Therese cu braţele în jurul umerilor prietenilor ei. În fiecare dimineaţă putea să-şi ridice pleoapele dând cu ochii de o mie de lucruri care să-i aducă aminte ce fusese, ce ar fi putut să fie şi ce era de

aşteptat să devină.

Ridic uriaşul panda de pluş care stă pe pat, la loc de cinste. Pare mai bătrân decât mine şi blana de pe faţa lui e tocită până la urzeală. Ochii ca nişte nasturi atârnă de fire de aţă albă au fost recusuţi, poate nu numai o dată.

Tatăl Theresei lasă jos valijoara jerpelită în care se află tot ce am luat de la spital: obiecte de toaletă, un rând de schimburi şi cinci dintre cărţile doctorului S.

— Cred că Boo Bear te aştepta cu nerăbdare, spune el.

— Boo W. Bear.

— Da, Boo W!

E încântat că ştiu un asemenea amănunt. De parcă ar dovedi ceva.

— Ştii, mama ta a şters praful din camera asta în fiecare săptămână. Nu s-a îndoit nicio clipă c-o să te întorci.

N-am mai fost niciodată aici, iar *ea* nu se mai întoarce, dar am obosit deja să tot corectez pronume.

— Păi, a fost frumos din partea ei, zic eu.

— A trecut printr-o perioadă grea. Ştia că oamenii vorbeau, dând probabil vina pe ea – de fapt, pe noi amândoi. Şi o îngrijorau lucrurile pe care le spuneau ei despre tine. Nu suporta să fii considerată nesăbuită.

— Ei?

El clipeşte.

— Biserica.

Ah! Biserica. Pentru Therese, cuvântul genera atâtea sentimente şi atâtea conotaţii încât am renunţat de luni de zile la intenţia de a le pune în vreo ordine. Biserica era clădirea de cărămidă roşie a Bisericii lui Hristos din Davenport, raze de lumină prăfoasă printre şirurile de ferestre înalte, din sticlă netedă, de forma unor pietre de mormânt. Biserica era Dumnezeu şi Sfântul Spirit (dar nu şi Iisus – el era ceva personal, separat într-un anume fel).

Dar însemna, în cea mai mare măsură, comunitatea enoriaşilor, zeci şi zeci de oameni care o ştiau încă dinainte de a se naşte. O iubeau, o păzeau de pericole şi îi cântăreau fiecare pas. Era ca şi cum ar fi avut sute de părinţi exagerat de protectori.

Aproape că izbucnesc în râs.

— Biserica e de părere că Therese era nechibzuită? Încruntă din sprâncene, dar nu sunt sigură dacă o face fiind că am insultat Biserica sau deoarece continui să mă refer la fiica lui ca la o altă persoană.

— Sigur că nu. Numai că le-ai făcut tuturor o mulţime de griji. Vocea lui căpătase un ton sobru, care reuşea, probabil, să-i enerveze întotdeauna fiica. Ştii, Biserica s-a rugat pentru tine în fiecare săptămână.

— Au făcut-o?

O cunosc pe Therese destul de bine ca să ştiu că asta ar fi umilit-o. Îi plăcea să se roage ea însăşi, nu să se roage alţii pentru ea.

Tatăl ei îmi priveşte chipul, în căutarea ruşinii care să-mi împurpureze obrajii, sau poate a câtorva lacrimi. De la căinţă până la mărturisire n-ar fi trebuit să fie decât un mic pas. Mie îmi vine greu să iau în serios aşa ceva.

Mă aşez pe pat şi mă afund adânc în saltea. Asta n-o să meargă. Patul dublu ocupă cea mai mare parte a camerei, cu doar vreun metru de spaţiu liber în jur. Unde-o să meditez?

— Ei, spune tatăl Theresei. Vocea i s-a îmblânzit. Poate îşi închipuie că a câştigat. Probabil că vrei să-ţi schimbi hainele, adaugă.

Se duce lângă uşă, dar nu pleacă. Mă uit pe fereastră, dar simt că e acolo, aşteptând. În cele din urmă, situaţia mi se pare atât de ciudată încât mă întorc.

Se holbează la podea, cu o mână la ceafă. Probabil că Therese i-ar fi putut intui starea sufletească, dar mie îmi e peste puteri.

— Vrem să te ajutăm, Therese. Dar sunt atât de multe lucruri pe care, pur şi simplu, nu le înţelegem. Cine ţi-a dat drogurile, de ce ai plecat cu băiatul ăla, de ce ai făcut… Mâna i se mişcă, un gest reprimat care i-ar fi putut trăda furia, sau doar frustrarea. E, pur şi simplu… dificil.

— Ştiu, îi spun. E greu şi pentru mine.

Pleacă închizând uşa în urma lui, iar eu împing ursul panda pe podea şi mă las pe spate, uşurată. Bietul domn Klass. Nu îşi doreşte decât să ştie dacă fiica lui a căzut singură în dizgraţia divină sau dacă a fost împinsă.

*

Când vreau să mă simt surescitată, mă gândesc la „mine" însămi ca şi cum aş avea un „eu". Singurul lucru mai stupid decât nişte marionete care le vorbesc altor marionete e o marionetă care vorbeşte cu ea însăşi.

Doctorul S. spune că nimeni nu ştie ce e mintea, sau cum reuşeşte creierul s-o genereze, şi că nimeni nu ştie, cu adevărat, nimic despre conştiinţa de sine. Cât am fost în spital, am stat de vorbă aproape în fiecare zi şi, după ce a văzut că mă interesau toate chestiile astea – cum ar fi fost posibil să nu mă intereseze? – mi-a dat cărţile şi am discutat despre creiere şi despre modul în care făuresc gânduri şi iau decizii.

— Cum aş putea să explic asta?

Aşa începe întotdeauna. Iar pe urmă experimentează metaforele de care se foloseşte în cărţile lui. Preferata mea e cea cu parlamentul, heraldul şi regina.

— Desigur, creierul nu e un singur lucru, mi-a spus el. E format din milioane de celule percutoare, care se transforma în sute de situri active, şi tot aşa stau lucrurile şi cu mintea. În minte sunt zeci de conexiuni, fiecare dintre ele încercând să le blocheze pe celelalte. În cazul oricărei decizii, mintea explodează cu zgomot, ceea ce declanşează… cum să te fac să înţelegi asta?… Ai văzut

vreodată parlamentul englez pe C-SPAN[25]?

Sigur că îl văzusem: într-un spital, televizorul îţi ţine companie în permanenţă.

— Aceşti membri din parlamentul minţii zbiară, cu toţii, emiţând semnale chimice şi electrice, până când o parte suficient de mare a vocilor lor ajung să urle la unison. Cling! Ăsta e un „gând”, sau o „decizie”. Parlamentul transmite imediat un impuls către corp, cerându-i să acţioneze conform hotărârii sale şi, în acelaşi timp, îi spune heraldului să aducă decizia…

— Stai puţin, cine e heraldul?

— Asta n-are importanţă acum, spuse cu o fluturare din mână. (Peste câteva săptămâni, în timpul unei alte discuţii, doctorul S. O să-mi explice că nici heraldul nu e un singur lucru, ci o cascadă de evenimente neurale din zona temporală a sistemului limbic, care corelează harta neurală a noului gând cu cea deja existentă – dar, între timp, aflasem că „harta neurală” nu e decât o altă metaforă pentru un alt lucru sau proces extrem de complex şi că n-o să ajung niciodată la capătul tuturor acestora. Doctorul S. mi-a spus să nu-mi fac probleme, pentru că nimeni nu le poate da de capăt.)

— Heraldul aduce decizia la cunoştinţa reginei.

— Foarte bine, atunci cine e regina? Conştiinţa?

— Cât se poate exact! însuşi sinele.

Mi-a adresat o privire radioasă, mie, studenta lui atentă. Discuţiile despre astfel de lucruri îl incită pe doctorul S. mai mult decât orice altceva, dar nu observă cum îmi las gulerul halatului să se deschidă când mă întind pe canapea. Poate ar remarca dacă mi-aş îndesa cele două emisfere ale creierului într-un sutien ajurat.

— Heraldul, a continuat el, îi predă Maiestăţii Sale mesajul, spunându-i ce anume a hotărât parlamentul.

25 Reţea americană de televiziune prin cablu-satelit, destinată difuzării informaţiilor cu caracter public (n. tr.).

Regina n-are nevoie să afle ce alte argumente s-au vehiculat şi care au fost celelalte posibilităţi, cele respinse. Nu trebuie să ştie decât ce să aducă la cunoştinţa supuşilor ei. Regina le spune celorlalte părţi ale organismului cum să acţioneze pentru ca hotărârea să fie îndeplinită.

— Stai puţin, credeam că parlamentul le-a trimis deja semnalul. Mai devreme, ai spus că poţi să vezi creierul intrând în acţiune înainte ca şinele să aibă habar despre ce e vorba.

— Tocmai asta e poanta. Regina anunţă hotărârea şi crede că supuşii îi ascultă poruncile, dar, în realitate, lor li s-a spus deja ce anume au de făcut. Se întind deja după paharele lor cu apă.

*

Cobor tiptil în bucătărie, desculţă, purtând pantalonii mu laţi ai Theresei şi un tricou. Tricoul îmi e ceva cam strâmt; Therese, o campioană a dietelor şi o consumatoare de purgative la nivel olimpic, era ceva mai firavă decât mine.

Alice e aşezată la masă, deja îmbrăcată, cu o carte deschisă în faţă.

— Ei, ai dormit până târziu în dimineaţa asta, mi se adresează, radioasă.

E machiată, are părul aranjat cu grijă, dat cu fixativ. Ceaşca de cafea de lângă carte e goală. Mă aşteaptă de ore întregi.

Mă uit în jur după un ceas. E abia nouă. La spital dormeam mai mult, întotdeauna.

— Mor de foame, spun.

În încăpere se află un frigider, o maşină de gătit şi o grămadă de dulapuri.

Nu mi-am pregătit niciodată singură micul dejun. Aşa cum nu mi-am pregătit nici prânzul sau cina. De când mă ştiu, mâncarea mi-a fost adusă pe tăvi de genul celor din

restaurantele cu autoservire.

— Ai omletă?

Strânge din ochi.

— Omletă? Tu nu… Se ridică brusc în picioare. Sigur că da. Stai jos, Therese, o să-ţi fac una.

— Spune-mi „Terry”, OK?

Alice încremeneşte locului, se gândeşte să zică ceva aproape că aud zăngănitul roţilor dinţate şi al clichetelor – până când o porneşte brusc spre un dulap, se lasă pe vine şi scoate o tigaie de teflon.

Îmi propun să ghicesc unde ţine ceştile, nu dau greş şi îmi torn ultimii doi centimetri de cafea din ibric.

— Nu trebuie să te duci la serviciu? zic.

Alice are o slujbă la o companie care se ocupă de aprovizionarea restaurantelor; Therese a fost întotdeauna confuză în privinţa detaliilor.

— Mi-am luat concediu, îmi răspunde ea.

Sparge un ou de marginea tigăii, şi cu îndemânare toarnă gălbenuşul în ea, separându-l de coajă, apoi pune cele două jumătăţi ale cojii una într-alta. Totul cu o singură mână.

— De ce?

Zâmbeşte cu buzele strânse.

— Nu puteam să te abandonăm, pur şi simplu, după ce te-am adus acasă. M-am gândit că s-ar putea să fie nevoie să petrecem ceva timp împreună. În perioada asta, de acomodare.

— Şi când trebuie să merg la terapeutul ăla? Cum-îl-cheamă.

Călăul meu.

— O cheamă. Doctor Mehidau din Baltimore; o să mergem acolo mâine, cu maşina.

Ăsta e planul lor cel mare. Doctorul Subramaniam n-a putut s-o aducă înapoi pe Therese, aşa că aleargă la altcineva care susţine că poate.

— Ştii, a avut o mulţime de succese cu oameni aflaţi în situaţia ta. Asta e cartea ei.

Arată cu capul către masă.

— Şi ce dacă? Şi doctorul Subramaniam scrie una.

Iau cartea. *Drumul către Casă*: *Regăsirea Copiilor Pierduţi de Zen*.

— Şi dacă nu sunt de acord cu asta?

Nu zice nimic, bate ouăle. O să împlinesc optsprezece ani peste câteva luni. Doctorul S. spunea că atunci o să le fie mult mai greu să mă reţină. Ticăitul ceasului îmi răsună întruna în minte şi sunt sigură că e destul de puternic pentru ca Alice şi Mitch să-l audă tot atât de limpede.

— S-o punem mai întâi la încercare pe doamna Mehidau.

— Mai întâi? Şi pe urmă?

Nu-mi răspunde. Prin minte îmi fulgeră imaginea mea, legată de pat, şi a unui preot care face o cruce deasupra trupului meu contorsionat. E o fantezie, nu o amintire de-a Theresei pot să fac diferenţa. În plus, dacă aşa ceva i s-ar fi întâmplat Theresei, preotul n-ar fi avut ce căuta acolo.

— O K, atunci, îi spun. Şi dacă fug, pur şi simplu?

— Dacă tu te transformi într-un peşte, zice ea, veselă, atunci eu mă transform într-un pescar şi te pescuiesc.

— Poftim?

Râd. N-am mai auzit-o pe Alice vorbind altfel decât în fraze lipsite de orice ambiguitate, fără să facă vreo glumă. Zâmbetul ei e trist.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Oh, da. Amintirea îşi face apariţia. *Iepurele Fugar*. Îi plăcea asta?

*

Cartea doctorului S. e despre mine. Ei, adică despre toţi cei care au luat o supradoză de Zen, dar nu suntem decât vreo două mii. Z nu e un drog din cale afară de

popular, nici în Statele Unite, nici oriunde altundeva. Nu e un halucinogen. Nu e euforic sau sedativ. Nu devii mai rapid sau mai relaxat şi nici nu te chercheleşti, în sensul obişnuit al cuvântului. E greu să pricepi cum anume te atrage. Sincer vorbind, eu nu reuşesc să-mi dau seama.

Doctorul S. spune că cele mai multe droguri nu sunt menite să te facă să te simţi mai bine, ci să te facă să nu mai simţi nimic. E vorba de apatie, de evadare. Iar Zen e un fel de ieşire de urgenţă artistică, de marcă. Zen îl scoate din scenă pe herald, îl încuie în camera lui, aşa că nu-i mai poate da veştile reginei. Harta neurală nu mai e actualizată şi regina nu mai are cum să audă ce pune la cale parlamentul. Nemaiavând ce să poruncească, amuţeşte. Iar oamenii ca Therese îşi doresc muţenia aceea.

Dar adevărata atracţie – din nou, tot pentru oameni ca Therese – e supradoză. Înghite Zen în exces şi heraldul nu mai iese din camera lui săptămâni întregi. Iar când scapă, în sfârşit, nu-şi mai aminteşte drumul către castelul reginei. Întregul proces de punere la curent a sinelui, care s-a desfăşurat vreme de ani de zile, deraiază dintr-odată. Regina tăcută nu mai poate fi găsită.

Heraldul, bietul băiat, face singurul lucru care îi mai rămâne de făcut. Iese în lume şi predă decretele în mâinile primei fete pe care o întâlneşte.

Regina a murit. Trăiască regina.

*

— Bună, Terry. Sunt doctor Mehidau.

E scundă, îndesată, cu o faţă plăcută, rotundă, cu părul scurt şi negru împestriţat de şuviţe cărunte. Îmi întinde mâna. Are degete reci şi subţiri.

— Mi-aţi spus Terry.

— Mi s-a povestit că preferi numele ăsta. Vrei să-ţi spun altfel?

— Nu… Dar mă aşteptam să mă puneţi să repet întruna că mă numesc Therese.

Râde şi se aşază pe un scaun din piele roşie, care pare moale, dar solid.

— Nu cred că asta ar fi de mare ajutor, ce zici? Nu-ţi pot impune să faci nimic din ceea ce nu vrei, Terry.

— Atunci pot să plec.

— Nu te pot opri. Dar trebuie să le spun părinţilor tăi cum ne descurcăm.

Părinţii mei.

Ea ridică din umeri.

— Asta e datoria mea. Ce-ar fi să stai jos şi să discutăm despre ceea ce te-a adus aici?

Scaunul din faţa ei e tapisat cu stofă, nu cu piele, dar e oricum mai frumos decât tot ce se află în cabinetul doctorului Subramaniam. Întregul cabinet e mai frumos decât al doctorului S. Pereţi galbeni ca narcisele, cu ornamente albe, ferestre mari, strălucind în spatele draperiilor de pluş alb, picturi în culori tropicale.

Nu mă aşez.

— Datoria ta e să mă transformi în fiica lui Mitch şi a lui Alice. N-am de gând să fac asta. Aşa că e pur şi simplu absurd să pierdem timpul stând de vorbă.

— Terry, nimeni nu te poate transforma în ceea ce nu eşti.

— Atunci nu mai avem nimic de făcut împreună.

Traversez camera – de fapt, nu vreau decât s-o „cutreier” agale – şi iau de pe un raft o păpuşă cu aspect african. Pe rafturi sunt destule cărţi pentru ca încăperea să aibă un aer serios, dar şi destule spaţii largi, deschise, pentru sfeşnice, evantaie japoneze şi plachete care amintesc despre premii şi aprecieri, grupate în aranjamente cu pretenţii artistice. Rafturile doctorului S. sunt suporturi pentru cărţi, pentru teancuri peste teancuri de cărţi. Rafturile doctorului Mehidau îi fac reclamă doctorului Mehidau.

— Deci eşti psihiatru, sau psiholog, sau ce?

În spital, am avut de-a face şi cu unii, şi cu alţii. Psihiatrii cu diplomă de medic, ca doctorul S, pot să-ţi prescrie medicamente, încă nu m-am lămurit la ce sunt buni psihologii.

— Niciuna, nici alta, zice ea. Sunt consilier.

— Atunci la ce se referă titlul de „doctor”?

— La gradul de pregătire profesională.

În vocea ei nu se simte nicio schimbare, dar am impresia că întrebarea a deranjat-o. Ceea ce mă face ciudat de fericită.

— O K, doctore consilier, ce sfaturi se presupune că trebuie să-mi dai? Nu sunt nebună. Ştiu cine a fost Therese, ştiu ce a făcut, ştiu că obişnuia să se foiască de colo-colo în trupul meu.

Pun păpuşa la loc, în colţul ei, alături de un cub de sticlă, care ar putea fi un prespapier.

— Dar eu nu sunt ea. Ăsta e corpul meu şi n-am de gând să mă sinucid pentru ca Alice şi Mitch să-şi recapete fetiţa înapoi.

— Terry, nimeni nu-ţi cere să te sinucizi. Nimeni nu te poate transforma în ceea ce ai fost înainte.

— Da? Atunci pe tine pentru ce te plătesc?

— Lasă-mă să încerc să-ţi explic. Stai jos, te rog. Te rog.

Mă uit în jur după un ceas şi, în cele din urmă, dau cu ochii de unul, pe un raft de sus. Setez un cronometru imaginar la cinci minute şi mă aşez în faţa ei, cu mâinile pe genunchi.

— Dă-i drumul.

— Părinţii tăi mi-au cerut să stau de vorbă cu tine pentru că am mai ajutat şi alţi oameni aflaţi în situaţia ta, oameni care au luat o supradoză de Z.

— Ce i-ai ajutat să facă? Să pretindă că sunt altceva decât în realitate?

— I-am ajutat să-şi amintească ce *sunt*. Experienţa ta

de viaţă îţi spune că Therese a fost o altă persoană. Nimeni nu contestă asta. Dar, din punct de vedere biologic şi legal, eşti Therese Klass, asta e situaţia în care te afli. Te-ai gândit cum o să-i faci faţă?

Adevărul e că am făcut-o, iar soluţia presupune să ies dracului de aici cât mai curând cu putinţă.

— O să mă descurc, spun.

— Dar Alice şi Mitch? Ridic din umeri.

— Ce-i cu ei?

— Continuă să fie părinţii tăi, iar tu continui să fii copilul lor. Supradoză te-a convins că eşti o altă persoană, dar asta nu a afectat identitatea lor. Continuă să fie responsabili pentru tine şi încă le mai pasă de soarta ta.

— Nu prea am ce face în privinţa asta.

— Ai dreptate. E o realitate a vieţii tale. Ai parte de doi oameni care te iubesc şi o să vă staţi alături tot restul vieţilor voastre. O să fii nevoită să descoperi cum să vă construiţi o relaţie. Zen o fi ars puntea dintre tine şi fosta ta existenţă, dar o poţi reconstrui.

— Doctore, nu vreau să reconstruiesc puntea aia. Uite ce e, Alice şi Mitch par să fie nişte oameni de treabă, dar, dacă aş fi în căutare de părinţi, mi-aş alege alţii.

Ea zâmbeşte.

— Niciunul dintre noi nu reuşeşte să-şi aleagă părinţii, Terry.

N-am chef de râs. Dau din cap înspre ceas.

— Ne pierdem timpul. Se apleacă spre mine. Îmi închipui că are de gând să mă atingă, dar n-o face.

— Terry, n-o să dispari dacă o să vorbim despre ceea ce ţi s-a întâmplat. O să continui să fii aici. Singura diferenţă va fi că o să-ţi recuperezi amintirile, o să le accepţi ca fiind ale tale. Poţi să-ţi recapeţi vechea viaţă *şi* să o alegi pe cea nouă.

Bineînţeles că nu e chiar atât de simplu. Trebuie să-mi vând sufletul şi, în acelaşi timp, să mi-l păstrez.

*

Nu reuşesc să-mi amintesc primele săptămâni petrecute în spital, cu toate că doctorul S. spune că eram conştientă. La un moment dat, mi-am dat seama că timpul trecea sau, mai degrabă, că eu eram cea care trecea prin timp. Ieri *am* mâncat lasagna la cină, acum mănânc chiftele. *Eu* sunt fata din pat. Cred că am înţeles asta şi am uitat-o de mai multe ori înainte de a reuşi s-o reţin cu adevărat.

Pentru mintea mea, fiecare zi era istovitoare, pentru că mă loveam, necontenit, de câte o *noutate*. M-am holbat la telecomanda televizorului vreme de o jumătate de oră, cu numele ei pe vârful limbii, şi abia când infirmiera a ridicat-o şi a deschis televizorul pentru mine, m-am gândit: *telecomandă*. Şi apoi, uneori, cuvântul ăsta era urmat de un noian de alte noţiuni: *televizor*, *canal*; *emisiune concurs*.

Cu oamenii era mai rău. Mă strigau pe un nume ciudat şi aşteptau tot felul de lucruri de la mine. Dar, în ochii mei, fie care vizitator, începând cu infirmiera din schimbul de noapte şi terminând cu omul de serviciu şi cu Alice şi Mitch Klass, avea aceeaşi importanţă – ceea ce e acelaşi lucru cu a spune că nu avea niciuna.

Cu excepţia doctorului S. El fusese acolo de la bun început, aşa că mă familiarizasem cu el înainte de a-l cunoaşte. Îmi apar ţinea, aşa cum îmi aparţinea propriul meu trup.

Dar toate celelalte lucruri din lume – numele, detaliile, *faptele* – toate trebuiau târâte în lumina soarelui, unul câte unul. Creierul meu era ca o mansardă, ticsită de lucruri vechi şi interesante, aruncate de-a valma, într-o harababură deplină.

Abia apoi am înţeles, treptat, că, înainte de a fi mea, casa îi aparţinuse, probabil, altcuiva. Şi că era bântuită.

*

După slujba de duminică, sunt prinsă într-un torent de oameni. Se apleacă peste şirurile de bănci ca să-i îmbrăţişeze pe Alice şi pe Mitch, apoi pe mine. Mă bat pe spate, mă strâng de braţe, mă sărută pe obraji. Ştiu, din scurtele scufundări în memoria Theresei, că cei mai mulţi dintre ei îi sunt, din punct de vedere afectiv, tot atât de apropiaţi ca nişte mătuşi sau ca nişte unchi. Şi că, dacă ea ar da vreodată de necaz, oricare dintre ei ar adăposti-o, i-ar potoli foamea şi i-ar oferi un pat în care să se odihnească.

Toate astea sunt bune şi frumoase, dar, în toiul necontenitei parade de afecţiune, sunt gata să-ncep să ţip.

Nu vreau decât să mă întorc acasă şi să scap de rochia asta. N-am avut de ales, am fost nevoită să mă îmbrac cu una dintre toaletele feeric de feciorelnice ale Theresei. Dulapul ei era plin de aşa ceva şi, în cele din urmă, am găsit una care să mi se potrivească, chiar dacă nu mă simţeam în largul meu. Totuşi, ei îi plăceau rochiile astea. Erau vestele ei antiglonţ cu motive florale. Cine s-ar îndoi de neprihănirea unei fete într-o rochiţă cu şuier înalt, de la Laura Ashley?

Încet-încet, ne croim drum până în holul de la intrare, apoi până pe trotuar şi până în parcare, fiind asediaţi tot timpul. Pun capăt încercărilor de a asocia chipurile asediatorilor cu ceva din memoria Theresei.

Odată ajunşi lângă maşina noastră, câţiva adolescenţi se apropie de mine pe rând, fetele strângându-mă în braţe, băieţii înclinându-se spre mine pentru o jumătate de îmbrăţişare: umerii atingându-se, pelvisurile depărtate. Una dintre fete, pistruiată, cu bucle moi, roşcate, curgându-i până mai jos de umeri, ezită o vreme, apoi mă strânge pe neaşteptate în braţe şi îmi şopteşte la ureche:

— Îmi pare atât de bine că eşti OK, domnişoară T.

Vorbeşte pe un ton fierbinte, de parcă mi-ar transmite un mesaj secret.

Un bărbat se strecoară prin mulţime, cu braţele deschise, cu un zâmbet larg. Are în jur de treizeci de ani şi părul scurt, ondulat şi dat cu gel, într-un stil cu zece ani prea tineresc pentru el. Poartă pantaloni kaki bine călcaţi, o cămaşă Oxford albastră, cu mânecile suflecate, o cravată în carouri, cu nodul lărgit.

Mă sufocă într-o îmbrăţişare, cu mirosul lui de colonie învăluindu-mă ca o a doua pereche de braţe. Îl găsesc uşor în amintirile Theresei: e Jared, Pastorul Tânăr. Din punct de vedere spiritual, a fost cea mai vibrantă persoană pe care a cunoscut-o Therese, fiind, totodată, obiectul unei experienţe neplăcute.

— Ce bine că te-ai întors, Therese, spune el. Îşi ţine obrazul lipit de al meu. Ne-ai lipsit, tuturor.

Cu câteva luni înainte de supradoza ei, grupul de tineret se întorcea dintr-un weekend petrecut în întregime într-o tabără de izolare religioasă, cu un fost autobuz şcolar, acum al bisericii. Către sfârşitul drumului, aproape de miezul nopţii, Jared s-a aşezat lângă ea şi Therese a adormit rezemată de el, inhalând aceeaşi colonie.

— Fac pariu că ţie ţi-am lipsit, răspund eu. Vezi ce faci cu mâinile, *Jared*.

Zâmbetul nu i se clinteşte, mâinile îi sunt încă pe umerii mei.

— Poftim?

— Hai, te rog, ai auzit foarte bine ce-am spus.

Îşi lasă mâinile să cadă şi se uită întrebător la tatăl meu. Reuşeşte să mimeze destul de bine sinceritatea.

— Nu înţeleg, Therese, dar, dacă…

Îi arunc o privire care îl face să se retragă cu un pas. Ceva mai târziu, în timpul aceleiaşi călătorii, Therese s-a trezit tot cu Jared alături de ea, afundat în scaun, cu ochii închişi şi gura deschisă. Braţul i se odihnea între coapsele ei, cu degetul mare sprijinit de genunchi. Purta pantaloni scurţi şi, lipită de a ei, pielea lui era fierbinte. Avea

antebraţul la câţiva centimetri de pubisul ei înfierbântat.

Therese a crezut că dormea.

Şi a crezut şi că braţul lui Jared ajunsese în contact cu cusătura pantalonilor ei din cauza hurducăturilor autobuzului. A încremenit, împurpurată de excitare şi de jenă.

— Dă-ţi seama şi singur, Jared.

Mă urc în maşină.

*

Marea întrebare căreia nu te pot ajuta să-i răspunzi, mi-a spus doctorul S., este unde se află conştiinţa de sine. Sau, revenind la metafora mea favorită, dacă parlamentul ia toate deciziile, atunci la ce mai avem nevoie de regină?

Bineînţeles că el are nişte teorii. Crede că regina are legătură cu tot ce ţine de redarea istoriei. Creierul are nevoie de o istorie care să le imprime tuturor hotărârilor sale un sentiment al finalităţii, al continuităţii, astfel încât să mi le reamintesc şi să le folosesc, în viitor, când mă aflu în faţa unei noi decizii. Creierul nu poate ţine evidenţa trilioanelor de decizii *alternative* pe care le-ar fi putut lua în fiecare clipă; are nevoie de una singură, de un cine şi de un de ce. Creierul creează amintirile, iar conştiinţa le pune etichete, dându-le o identitate: *eu* am făcut asta, *eu* am făcut-o pe cealaltă. Aceste amintiri devin o istorie oficială, sunt precedentele pe care se bazează parlamentul, care îl ajută să ia şi alte decizii.

— Vezi tu, a zis doctorul S., regina e un om de paie. Reprezintă regatul, dar nu este însuşi regatul şi nici măcar nu-l controlează.

— Nu mă simt ca un om de paie, am ripostat.

Doctorul S. a râs.

— Nici eu. Nimeni nu se simte aşa.

*

În tratamentul doctorului Mehidau sunt incluse, ocazional, şedinţe comune, la care iau parte Alice şi Mitch,

lecturi din vechile jurnale ale Theresei şi filme făcute acasă. Înregistrarea video de astăzi o are drept personaj principal pe o Therese care n-a împlinit încă zece ani, înfăşurată în cearşafuri, înconjurată de copii în halate de baie şi fixând cu privirea o păpuşă aşezată într-o iesle.

Doctorul Mehidau mă întreabă la ce se gândea atunci Therese. Îi făcea plăcere să joace rolul Mariei? Se simţea ca şi cum ar fi fost pe scenă?

— De unde să ştiu eu?

— Atunci imaginează-ţi. La ce crezi că se gândea aici Therese? Îmi spune să insist în privinţa asta. Să-mi imaginez ce gândeşte ea. Să mă prefac. Să mă pun în locul Theresei. În cartea ei, numeşte asta „recuperare”. Inventează o mulţime de termeni, propriii ei termeni, pe care îi defineşte apoi după bunul plac, fără niciun fel de investigaţii care să-i susţină. În comparaţie cu lucrările de neurologie pe care mi le-a împrumutat doctorul S., cartea ei e o bandă desenată *Archie* hilară, plină de note de subsol.

— Ştii, Therese era o bună creştină, aşa că se simţea, probabil, încântată.

— Eşti sigură?

În scenă intră magii, trei băieţi mai mici. Îşi lasă jos darurile şi îşi spun replicile, iar privirea Theresei e plină de îngrijorare. Urmează replica ei.

Therese era paralizată de teama că ar fi putut greşi. Toată lumea s-ar fi holbat la ea. Aproape că-i pot vedea pe toţi enoriaşii, în întunericul de dincolo de lumini. Alice şi Mitch sunt acolo, aşteptându-i fiecare cuvânt. Simt o gheară în piept şi îmi dau seama că îmi ţin respiraţia.

Ochii doctorului Mehidau sunt aţintiţi asupra mea, studiindu-mă cu un aer neutru.

— Ştii ce?

Habar n-am ce urmează să spun. Trag de timp. Mă foiesc pe scaunul mare, bej, şi îmi aşez un picior sub mine.

— Ceea ce îmi place la budişti e că-şi dau seama că sunt afectaţi de un întreg şir de „eu”-uri precedente. Eu n-am nimic în comun cu hotărârile luate de Therese, cu karma bună sau rea pe care a dobândit-o.

Urmează o secvenţă asupra căreia am cugetat în imensul dormitor feciorelnic al Theresei.

— Ştii, Therese era creştină, aşa că a crezut, probabil, că, luând supradoza, o să fie ca şi cum s-ar naşte a doua oară, cu toate păcatele iertate. Pentru ea, efectul drogului era perfect: sinucidere fără cadavru.

— S-a gândit la sinucidere în noaptea aia?

— *Nu ştiu*. Mi-aş putea petrece două săptămâni săpând printre amintirile ei, dar, sincer vorbind, nu mă interesează. Indiferent ce şi-ar fi închipuit, nu s-a născut a doua oară. Eu sunt aici şi bagajele ei continuă să mă împovăreze. Sunt asinul Theresei. Sunt un asin al karmei.

Ea dă din cap.

— Doctorul Subramaniam e budist, nu-i aşa?

— Da, dar ce…?

Înţeleg dintr-odată. Fac ochii mari. Am vorbit cu doctorul S. despre transferul psihanalitic şi ştiu că atracţia pe care am simţit-o pentru el a fost tipică. Şi e adevărat că petrec – că încă mai petrec – mult timp visând că ne-o tragem. Ceea ce nu înseamnă însă că nu am dreptate.

— Nu e vorba despre aşa ceva, spun. M-am gândit singură la toate astea.

Ea nu mă contrazice.

— Crezi că un budist ar spune că tu şi Therese împărţiţi acelaşi suflet? Şinele e o iluzie. Aşa că nu există niciun călăreţ şi niciun asin. Nu există decât *tu*.

— S-o lăsăm baltă, zic eu.

— Terry, hai să ne gândim altfel. Simţi că ai o responsabilitate faţă de vechiul tău eu? Faţă de părinţii vechiului tău cu, faţă de vechii prieteni? Poate că există o karmă pe care o *datorezi*.

— Şi dumneata, doctore, faţă de cine eşti responsabilă? Care ţi-e pacienta? Therese, sau eu?

Ea tace o clipă, apoi răspunde:

— Pacienta mea eşti tu.

*

Tu.

Tu înghiţi, surprinsă de gustul de scorţişoară al pastilelor. La început, efectul drogului e intermitent. Îţi dai seama că stai pe bancheta din spatele unei maşini, cu celularul în mână, înconjurată de prietenii tăi care râd. Vorbeşti cu mama ta. Dacă te concentrezi, îţi aduci aminte că i-ai răspuns la telefon, că i-ai spus la ce prietenă o să rămâi peste noapte. Cobori din maşină înainte de a apuca să-i spui la revedere. Maşina e parcată, telefonul e dat deoparte – şi îţi aminteşti că i-ai urat noapte bună mamei şi că aţi mers cu maşina o jumătate de oră înainte de a găsi parcarea asta acoperită. Joelly îşi scutură buclele roş cate şi te trage către scară: *Haide*, *domnişoară T*.

Ridici ochii şi îţi dai seama că eşti pe trotuar, în faţa unuia dintre cluburile care nu impun o limită de vârstă, şi că ţii în mână o bancnotă de zece dolari, pregătindu-te să i-o întinzi omului de ordine. Muzica răbufneşte, tunătoare, la fiecare deschidere a uşii. Te întorci spre Joelly şi…

Eşti în maşina altcuiva. Pe autostradă. Şoferul e un băiat pe care l-ai cunoscut cu câteva ore în urmă şi se numeşte Rush, dar nu ştii dacă ăsta e prenumele lui sau numele de familie. În club v-aţi lipit unul de altul şi aţi vorbit cu voce tare, acoperind muzica, despre părinţi, despre mâncare şi despre diferenţa dintre gustul unei ţigări abia puse în gură şi fumul stătut. Pe urmă îţi dai seama că ai o ţigară între buze, ai luat-o tu însăţi din pachetul lui Rush şi ţie nu-ţi plac ţigările. Acum îţi plac? Nu ştii. Ar trebui s-o arunci, sau să continui să fumezi? Îţi scormoneşti amintirile, dar nu reuşeşti să descoperi niciun motiv care să te fi făcut să aprinzi ţigara, niciun motiv care

să te împingă să te urci în maşină cu băiatul ăsta. Începi să-ţi spui o poveste: trebuie să fie demn de încredere, pentru că altfel nu te-ai fi urcat în maşina lui. Ai luat o ţigară pentru că băiatul s-ar fi simţit jignit dacă n-o făceai.

În seara asta te simţi de parcă n-ai fi tu însăţi. Şi asta îţi place. Mai tragi încă un fum din ţigară. Rememorezi ultimele câteva ore şi te minunezi de tot ce-ai făcut, fără obişnuita povară a introspecţiilor: îngrijorare, speranţă, regrete instantanee. Fără vocea interioară care te critică întotdeauna.

Acum băiatul nu poartă nimic altceva decât nişte boxeri, îşi întinde mâna către un raft, după o cutie cu cereale, şi spatele lui e superb. Lumina de dincolo de fereastra micii bucătării e ceţoasă. Băiatul toarnă fulgii de cereale într-un castron, pentru tine, şi râde, cu toate că o face în surdină, fiindcă mama lui doarme în camera alăturată. Îţi priveşte chipul şi încruntă din sprâncene. Te întreabă ce s-a întâmplat. Îţi cobori ochii şi vezi că eşti complet îmbrăcată. Îţi aduci aminte tot ce s-a petrecut şi îţi dai seama că eşti în apartamentul ăsta de ore întregi. V-aţi strâns în braţe în dormitorul lui şi el şi-a scos hainele, iar tu l-ai sărutat pe piept şi ţi-ai plimbat mâinile de-a lungul picioarelor lui. L-ai lăsat să-şi strecoare mâna sub bluza ta şi să-ţi cuprindă sânii în căuşele palmelor, dar n-aţi mers mai departe. De ce n-aţi făcut dragoste? Băiatul nu te interesa?

Ba da – erai udă. Erai excitată. Te simţeai vinovată? Îţi era ruşine?

La ce te gândeai?

La întoarcerea acasă o să dai de dracu'. Părinţii tăi o să se-nfurie şi, chiar mai rău decât atât, o să se roage pentru tine. Toată biserica o să se roage pentru tine. Toată lumea o să ştie. Toată lumea o să te privească altfel, întotdeauna.

Acum ai iarăşi gust de scorţişoară în gură şi stai în

maşina băiatului, în faţa unui magazin non-stop. E după-amiază. Telefonul tău mobil sună. Îl închizi şi ţi-l pui înapoi, în geantă, înghiţi şi îţi simţi gâtul uscat. Băiatul ăla – Rush – îţi cumpără încă o sticlă cu apă. Ce anume ai înghiţit? Ah, da. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat, îţi aminteşti că ţi-ai pus toate pastilele alea mărunte în gură. De ce ai luat atât de multe? De ce ai luat din nou pastile? Oh, da.

*

Din bucătărie se înalţă nişte voci. E înainte de şase dimineaţa şi nu vreau decât să fac pipi şi să mă culc din nou, dar realizez că se vorbeşte despre mine.

— Şi-a schimbat până şi *mersul*. Ţinuta ei, felul în care vorbeşte…

— E din cauza cărţilor ălora, pe care i le-a dat doctorul Subramaniam. Stă până după ora unu, în fiecare noapte. Therese nu citea niciodată aşa, nu *cărţi de ştiinţă*.

— Nu, nu e vorba doar de cuvinte, e vorba de cum *vorbeşte*. Vocea aia joasă… Ea suspină. Oh, n-am ştiut c-o să fie aşa. E ca şi cum ar avea dreptate, ca şi cum n-ar mai fi ea.

El tace. Alice plânge din ce în ce mai tare, apoi se linişteşte. Zornăitul vaselor în chiuvetă. Dau înapoi cu un pas şi îl aud din nou pe Mitch.

— Poate ar trebui să încercăm cu tabăra, zice el.

— Nu, nu, nu! Nu încă. Doctorul Mehidau spune că face progrese. Trebuie să…

— Bineînţeles că ea aşa o să spună.

— Ziceai c-o să încerci asta, că o să-i dai tratamentului ăstuia o şansă.

Furia răzbate printre lacrimi şi Mitch murmură nişte scuze. Mă furişez înapoi, în dormitor, dar tot mai simt nevoia să urinez, aşa că ies din nou, făcând o grămadă de zgomot. Alice vine lângă piciorul scării.

— Te simţi bine, scumpa mea?

Îmi păstrez mutra somnoroasă şi intru în baie. Închid

uşa şi mă aşez pe vasul de toaletă, în întuneric.

Ce nenorocită de tabără!

*

— Să mai încercăm o dată, zice doctorul Mehidau. Ceva plăcut şi plin de viaţă.

Mi-e greu să mă concentrez. Broşura îmi stă în buzunar ca o bombă. N-a fost greu de găsit, odată ce m-am hotărât s-o caut. Vreau s-o întreb pe doctor Mehidau despre tabără, dar ştiu că, dacă deschid subiectul, o să declanşez o dispută între ea şi familia Klass, punându-mă pe mine în mijloc.

— Închide ochii, îmi spune. Gândeşte-te la cea de-a zecea aniversare a Theresei. În jurnalul ei scrie că a fost cea mai frumoasă de care a avut vreodată parte. Îţi aduci aminte de Lumea Mării?

— Vag.

Puteam vedea delfinii sărind – doi deodată, trei deodată. Ziua era însorită, toridă. De la o şedinţă la alta, îmi era tot mai uşor să trag cu ochiul la amintirile Theresei. Viaţa ei era pe un D V D, iar eu aveam telecomanda.

— Îţi aduci aminte că te-ai făcut leoarcă la numărul cu Namu şi Shamu?

Am râs.

— Cred că da.

Puteam să văd băncile metalice, peretele de sticlă din faţa mea, siluetele uriaşe din apa albastru-verzuie.

— Au pus balenele să lovească apa cu aripioarele cozilor lor imense. Ne-au udat până la piele.

— Poţi să-i descrii pe cei care te însoţeau? Unde erau părinţii tăi?

Mai era o fată, de vârsta mea, nu-mi pot aduce aminte numele ei. Perdelele de apă căzeau peste noi şi ţipam şi râdeam. Pe urmă părinţii mei ne-au şters cu nişte prosoape. Probabil că stătuseră undeva, mai sus, departe

de zona împroşcată. Alice părea mult mai tânără: era mai fericită, cu forme ceva mai pline. Mai lată în şolduri. Era înainte de a începe să ţină regim şi să facă gimnastică, când avea o siluetă de mămică.

Am ochii larg deschişi.

— Oh, Doamne.

— Te simţi bine?

— Foarte bine – numai că totul a fost… aşa cum spuneai. Plin de viaţă.

Imaginea unei Alice mai tânără mi-a rămas întipărită în minte. Îmi dau pentru prima oară seama cât de *tristă* e acum.

— Aş vrea să facem o şedinţă comună data viitoare, spun.

— Da? Foarte bine. O să vorbesc cu Alice şi cu Mitch. Vrei să discutăm despre ceva anume?

— Da. Trebuie să vorbim despre Therese.

*

Doctorul S. spune că toată lumea vrea să afle dacă configuraţia neurală iniţială, fosta regină, se poate întoarce. Odată ce harta care te ghida către ea s-a pierdut, o mai poţi regăsi? Şi, dacă reuşeşti, ce se întâmplă cu noua configuraţie neurală, cu noua regină?

— Acum, un adevărat budist ţi-ar spune că întrebarea asta e lipsită de importanţă. La urma urmelor, un ciclu al existenţei nu se încheie doar între două vieţi. Samsara[26] are loc în fiecare clipă. Şinele moare şi se recreează fără încetare.

— Şi tu eşti un adevărat budist? l-am întrebat.

El a zâmbit.

— Numai în dimineţile de duminică.

— Te duci la templu?

— Joc golf.

---

26 Ciclul nesfârşit al reîncarnărilor sau al renaşterilor – în budism şi hinduism (n. tr.)

*

Aud o bătaie în uşă şi deschid ochii. Alice intră în camera mea, cu un teanc de lenjerie împăturită în braţe.

— Oh!

Am rearanjat mobila, împingând patul într-un colţ, ca să obţin ceva mai mult spaţiu liber pe podea. Expresia feţei ei se schimbă de câteva ori.

— Îmi închipui că nu te rugai.

— Nu.

Oftează, dar e un oftat înăbuşit.

— Nici n-aş fi crezut-o.

Se foieşte în jurul meu şi aranjează lenjeria pe pat. Ia cartea lăsată acolo, *Intrând în torent*[27].

— Doctorul Subramaniam ţi-a dat-o?

Citeşte pasajul pe care l-am subliniat: *Dar a îndrăgi bunătatea – maitri – arătată faţă de noi înşine nu înseamnă să ne descotorosim de orice altceva. Esenţa nu constă în a încerca să ne schimbăm. Practicarea meditaţiei nu are drept scop strădania de e ne lepăda de noi înşine, transformându-ne în altcineva, mai Imn. Scopul constă în a ne împrieteni cu ceea ce suntem deja.*

— Ei, da. Pune cartea jos, având grijă să rămână deschisă la aceeaşi pagină. Aduce oarecum cu ce zice doctorul Mehidau. Râd.

— Da, aşa e. V-a spus că vreau ca tu şi Mitch să luaţi parte la şedinţa următoare?

— O să venim.

Se foieşte prin încăpere, adunând tricouri şi lenjerie. Mă ridic ca să nu-i stau în cale. Reuşeşte cumva să facă ordine din mers – îndreptând cărţile căzute, aşezându-l pe Boo W. Bear la locul lui, pe pat, aruncând o pungă veche de cartofi prăjiţi în coşul de hârtii – astfel că, în timp ce-mi strânge lenjeria mur dară, curăţă întreaga cameră, ca

27 Entering the Stream de Samuel Bercholtz (n. tr.).

aspiratorul *Pisicii din Pălărie*[28].

— Alice, la ultima şedinţă mi-am adus aminte că am fost la Lumea Mării, dar mai era o fetiţă lângă mine. Lângă Therese.

— Lumea Mării? A, era Marcy, fiica soţilor Hammel. În anul ăla, te-au luat cu ei în Ohio, în vacanţă.

— Cine m-a luat în vacanţă?

— Familia Hammel. Aţi lipsit o săptămână încheiată. Tot ce ţi-ai dorit de ziua ta a fost să-ţi dăm bani pentru excursie.

— Voi nu eraţi acolo?

Ea îmi adună blugii aruncaţi lângă pat.

— Am vrut întotdeauna să mergem la Lumea Mării, dar eu şi tatăl tău n-am ajuns niciodată acolo.

*

— Asta e ultima noastră şedinţă, îi anunţ.

Alice, Mitch, doctor Mehidau: mă bucur de atenţia lor deplină.

Bineînţeles că doctorul îşi revine înaintea celorlalţi.

— Se pare că ai ceva să ne spui.

— *Oh*, da.

Alice pare împietrită, ţinându-se în frâu. Mitch îşi freacă ceafa, cufundat dintr-odată în contemplarea covorului.

— Nu mai continui toată povestea asta. Îmi însoţesc vorbele cu un gest vag. Gata cu toate: cu exerciţiile de memorie, cu toate încercările astea de a-mi imagina ce a simţit Therese. În cele din urmă, am înţeles. Pentru voi nu contează dacă suni sau nu Therese. Nu vreţi decât să cred că sunt ea. Nu mă mai las manipulată.

Mitch scutură din cap.

— Scumpa mea, ai luat un *drog*. Se uită la mine, apoi îşi priveşte din nou picioarele. Dacă ai fi luat LSD şi l-ai fi

---

28 The Cat in the Hat, carte pentru copii (n. tr.).

văzuţi pe Dumnezeu, n-ar fi însemnat că ţi s-a arătat cu adevărat. Nimeni nu încearcă să te manipuleze, noi încercăm să *înlăturăm efectele* manipulării.

— Astea-s minciuni, Mitch. Continuaţi să vă purtaţi, cu toţii, ca şi cum aş fi schizofrenică, ca şi cum n-aş ştii ce e real şi ce nu. Ei, o parte a problemei este că sunt cu atât mai derutată cu cât stau mai mult de vorbă cu doctorul Mehidau, aici de faţă.

Alice suspină.

Doctorul Mehidau întinde mâna, s-o liniştească, dar are ochii aţintiţi asupra mea.

— Terry, tatăl tău încearcă să-ţi spună că, deşi te simţi ca o altă persoană, avem de-a face cu un *sine al tău*, care a existat înainte de a lua drogul. Un sine care există şi acum.

— Da? îi ştii pe toţi oamenii afectaţi de o supradoză din cartea ta, care spun că s-au „recuperat” pe ei înşişi? Poate că au numai *impresia* că şi-au regăsit vechile eu-ri.

— E *posibil*, spune ea. Dar nu cred că se mint pe ei înşişi. Au ajuns să-şi accepte acele părţi ale sinelui care s-au pierdut, să-şi accepte rudele pe care le-au lăsat în urmă. Sunt oameni ca tine. Mă învăluie în privirea standard, plină de îngrijorare, pe care o capătă doctorii odată cu diplomele.

Chiar vrei să te simţi ca o orfană pentru tot restul vieţii tale?

— Poftim?

Din senin, ochii mi se umplu de lacrimi. Tuşesc ca să-mi dreg glasul şi lacrimile continuă să-mi curgă, până când mi le şterg cu braţul. Mă simt de parcă aş fi fost înjunghiată pe la spate.

— Hei, ia te uită, Alice, exact cum ţi se întâmplă ţie, spun.

— E firesc, zice doctorul Mehidau. La spital, când ţi-ai revenit, te-ai simţit complet singură. Ca o persoană

căzută în dizgraţie, fără familie, fără prieteni. Şi încă te mai afli pe acelaşi drum. În multe privinţe, nu ai nici măcar doi ani.

— Eşti *al naibii* de bună, îi spun. La asta chiar că nu mă aşteptam.

— Te rog, nu pleca. Să…

— Nu-ţi face griji, încă nu plec.

Sunt lângă uşă, îmi iau din cuier geanta de umăr. Îmi afund mâna într-unul dintre compartimentele ei şi scot broşura.

— Ştii ceva despre asta?

Alice deschide gura pentru prima oară.

— Oh, scumpa mea, nu…

Doctorul Mehidau mi-o ia din mână, încruntându-se. Pe copertă e fotografia artistică a unui adolescent zâmbitor, îmbrăţişându-şi părinţii care răsuflă uşuraţi. Ea se uită la Alice şi la Mitch.

— Vă gândiţi să apelaţi la asta?

— E băţul lor, doctore Mehidau. Dacă nu reuşeşti să le rezolvi problema, sau dacă eu renunţ, *poc*. Ştii ce se petrece acolo?

Ea dă paginile una după alta, se uită la fotografiile barăcilor, la cursa cu obstacole, la coliba cea mare, unde nişte copii ca mine sunt angajaţi în „şedinţe intense de grup cu consilieri calificaţi”, care încearcă să-i ajute să-şi „recapete adevăratele identităţi”, Clatină din cap.

— Modul lor de abordare e diferit de al meu…

— Nu ştiu, doctore. *Modul lor de abordare* seamănă al naibii de bine cu „recuperarea” ta. Trebuia să ţi-o arăt, m-ai făcut să răspund la tratamentul tău pentru o vreme. Toate exerciţiile alea de vizualizare? Am ajuns atât de bună încât pot să vizualizez până şi lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Fac pariu că, în mintea ta, mă vezi stând chiar în capul Theresei.

Mă întorc spre Alice şi Mitch.

— Trebuie să luaţi o hotărâre. Programul doctorului Mehidau e un fiasco. Aşa că, mă trimiteţi sau nu în tabăra de spălare a creierului?

Mitch şi-a cuprins soţia cu braţul. În mod surprinzător, ea nu plânge. Mă priveşte cu ochi mari, se holbează la mine ca la o străină.

*

Pe tot drumul de întoarcere de la Baltimore plouă, plouă şi când ne oprim în faţa casei. În lumina orbitoare a fulgerelor, eu şi Alice alergăm către treptele verandei. Mitch aşteaptă până când Alice descuie uşa şi intrăm în casă, apoi demarează, îndepărtându-se.

— Face des asta? o întreb.

— Îi place să conducă când e întors pe dos.

— Oh.

Alice umblă prin toată casa, aprinzând luminile. O urmez în bucătărie.

— Nu-ţi face griji, o să-şi revină. Deschide frigiderul şi se apleacă. Pur şi simplu, nu ştie cum să procedeze cu tine.

— Atunci înseamnă că vrea să mă trimită în tabără.

— Oh, nu e vorba despre asta. Pur şi simplu, n-a mai avut un copil care să-l înfrunte.

Aduce pe masă un platou de plastic.

— Am făcut un tort de morcovi. Vrei să scoţi tu farfurioarele?

E o femeie atât de scundă! Când stăm faţă în faţă, nu-mi ajunge decât până sub bărbie. În creştet i s-a rărit părul, pare încă şi mai rar acum, când e ud de ploaie, iar pielea capului îi e roz.

— Nu sunt Therese. N-o să fiu niciodată Therese.

— Oh, ştiu, zice ea, pe jumătate suspinând.

Şi o ştie într-adevăr. I-o pot citi pe chip.

— Dar semeni atât de mult cu ea.

Râd.

— Pot să-mi vopsesc părul. Poate şi să-mi fac o operaţie estetică, la nas.

— N-ar avea niciun efect, aş continua să te recunosc.

Scoate capacul şi îl aşază alături de platou. Tortul e o roată acoperită cu o glazură ce pare groasă de un centimetru. Morcovii par nişte lumânări în miniatură şi îi conturează marginea.

— Oau, ai făcut-o înainte să plecăm? De ce?

Alice ridică din umeri, apoi începe s-o taie. Întoarce cuţitul pe o parte şi îi foloseşte lama ca să ridice o bucată imensă, triunghiulară, pe care mi-o pune în farfurie.

— M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de ea, într-un fel sau altul.

Îmi aşază farfuria în faţă şi mă atinge uşor pe braţ.

— Ştiu că vrei să te muţi în altă parte. Ştiu că s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

— Nu din cauză că…

— N-o să te oprim. Dar, oriunde te-ai duce, o să rămâi în continuare fiica mea, indiferent dacă asta îţi place sau nu. N-ai cum să hotărăşti cine să te iubească.

— Alice…

— Şşt. Mănâncă-ţi prăjitura.

MARELE CARUSO

a. Steven Popkes ix) Traducere din limba engleză x) Roxana Brânceanu

Steven Popkes a debutat în 1985, iar în anii ce au urmat a contribuit cu mai multe povestiri remarcabile în reviste ca *Asimov's Science Fiction*, *SciFiction*, *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Realms of Fantasy*, *Science Fiction Age*, *Full Spectrum Tomorrow*, *The Twilight Zone Magazine*, *Night Cry* şi altele. Primul lui roman, *Caliban Landing*, a apărut în 1987 şi a fost urmat în 1991 de extinderea la nivel de roman a popularei sale nuvele *The egg*, reintitulată *Slow Lightning*. (În forma originală, *The egg* a făcut parte din *Antologia Dozois*

numărul 7.) El a participat la proiectul Cambridge Writers Workshop pentru a produce scenarii science fiction despre viitorul oraşului Boston, ce au fost cumulate în antologia *Future Boston* din 1994, în care el a publicat câteva texte. Povestirile lui au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 20 şi 21. Locuieşte în Hopkinton, statul Massachusetts, cu familia, lucrează pentru o companie care construieşte instrumente aviatice şi face cursuri de pilotaj.

După ani de campanii antifumat, toţi ştiu că fumatul este dăunător. Aşa cum sugerează însă povestirea inteligentă care urmează, poate fi dăunător în moduri la care nimeni nu s-a *gândit* încă…

* * *

Norma se lăsă de fumat când află că e însărcinată cu Lenny. Toată lumea o felicită şi-i spuse cât de important este să nu fumezi când eşti însărcinată. Era rău pentru copil. Norma înţelese şi îşi promise că va reîncepe în ziua în care el se va naşte. Dar, la naiba. Părea aşa de mic şi zbârcit în incubatorul din Spitalul Albuquerque şi se lupta atât de mult numai ca să respire şi să rămână în viaţă, încât se decise să-i mai acorde câţiva ani. Să treacă de perioada de alăptare şi alte chestii de-astea. Când el va fi suficient de puternic, va relua obiceiul. Tomas nu aproba inhalarea de fum. Nimic din ceea ce puteai inhala pe nas nu era o idee bună. Era încântat că ea renunţase la tutun. Sau, mai degrabă, ar fi fost dacă n-ar fi fost împuşcat în săptămâna dinainte ca ea să afle că e însărcinată. El era pro motorul Regilor – Turbanelor, dar făcuse o afecţiune profundă şi pentru marca lor de cocaină. Tomas fusese drăguţ, dar Norma ştiuse dintotdeauna că nu va dura mult.

Tomas dispărând, Norma fu nevoită să-şi ia o slujbă. Oftă şi porni la drum. Oricum trebuia să găsească una. După şase săptămâni de căutări fără succes, Norma obţinu un post de funcţionar la Frost Fabrications lângă Universitate.

Îşi amăgi năravul pierdut lâncezind în fumurile indienilor care vindeau broşe şi inele de turcoaz la colţul Old Town. Adeseori o puteai găsi stând în faţa unei cantine de pe stradă alături de un bătrân mexican care fuma un glorios şi respingător trabuc. Cu câte un fum ocazional la mâna a doua din partea funcţionarilor nemulţumiţi care trăgeau una rapidă pe sală, Norma reuşi să se menţină la capătul de jos al satisfacţiei. Numai câţiva ani, îşi spunea. Apoi, va aprinde una şi totul va fi bine.

Dar când Lenny împlini cinci ani, fu transmisă o întreagă serie de spoturi despre cum fumatul pasiv provoacă dificultăţi de învăţare. Norma era destul de sigură că, dacă s-ar fi apucat din nou, n-ar fi capabilă să se abţină de la a fuma în casă. Decise ursuză că va putea să reînceapă numai când Lenny se va obişnui cu studiul.

Când Lenny împlini zece ani, Norma avea cincizeci: vârsta periculoasă, spuneau revistele. Când se poate muri brusc de infarct. Ţigările provoacă infarctul, nu-i aşa? Nu voia ca Lenny să fie nevoit s-o îngroape, nu-i aşa? Nu un băieţel de zece ani.

Când Lenny ajunse la treizeci de ani şi petrecuse un timp în cadrul forţelor poliţieneşti din Albuquerque, Norma îşi zise că era suficient. Dacă era să moară, să moară. Avea de acum şaptezeci de ani. Acum era de datoria lui Lenny s-o îngroape. Într-un fel sau altul, în cele din urmă tot o va face. Primul fum fu ceva memorabil: arsura coborând în gât, furnicăturile ajun gând până în vârfurile degetelor, roşeaţa bruscă, aspră în obraji şi în spatele ochilor. Se simţea mai luminoasă şi mai fericită decât oricând în ani de zile. Era ca prima dată când aprinsese o ţigară, pe vremea când avea treisprezece ani şi locuia în Portales. Şi, exact ca atunci când avea treisprezece ani, după un minut sau două se înverzi şi vomă. O, grozav, filosofă ea. Trebuie să plăteşti pentru plăceri.

Foarte repede reveni la câteva pachete pe zi.

*

Lenny, bineînţeles, era îngrozit.

Trecu pe la ea şi încercă să se facă auzit peste muzică. În casa Normei era întotdeauna muzică: blues, country, clasică, rock. Avea tot ce putea cânta. Nu că Norma ar fi putut cânta. Vocea ei fusese descrisă ca având subtilitatea şi culoarea unui autobuz din oraş la o oră de vârf. Normei nu-i păsa.

Mai întâi, Lenny încercă disperat să o convingă cu binele.

— Haide, mamă, pleda el. Au trecut atâţia ani. Ai peste şaptezeci. Nu ceda acum.

Apoi deveni ostil şi refuză s-o lase să vină la el acasă să-şi vadă nepoţii. Asta dură o săptămână. Ei locuiau în josul străzii în acelaşi tip de bungalow cu patru camere ca şi ea. Dacă ea nu putea merge acolo, ei puteau veni la ea. Dacă rugăminţile şi ameninţările nu funcţionaseră, el încercă operaţiuni ascunse. Intră pe furiş în casa ei după serviciu şi-i aruncă toate pachetele de ţigări pe care le putu găsi.

Acest ultim truc ar fi putut funcţiona. Ţigările costau unsprezece dolari pachetul, iar ea avea tot aceeaşi slujbă după treizeci de ani. Tot ce-i trebuia era o cale de a fuma fără a avea ţigările în casă. Sau, şi mai bine, ţigări suficient de ieftine ca să-şi poată permite să piardă câteva pachete pe lună drept cost al afacerii.

Descoperi că internetul deţinea răspunsuri la toate.

Reginald Cigarettes, o companie mică cu sediul în Insulele Sandwich (care făcuseră parte din Hawaii până la secesiune) vindea ţigări prin poştă. Acest lucru avea multe avantaje. În primul rând, le putea da adresa unei firme de ambalaje din apropiere – astfel încât Lenny să nu le scoată din cutia de scrisori înainte ca ea să reuşească să pună mâna pe ele. În al doilea rând, erau mai ieftine fiind vândute din altă ţară (deci fără taxe!). În al treilea rând,

erau artificiale. Când în cele din urmă ar fi fost descoperită şi pusă la colţ, s-ar fi putut folosi de propaganda site-ului privind faptul că erau mult mai bune decât ţigările adevărate.

Nu că Normei i-ar fi păsat. Îşi închipuia că ar fi putut goli câteva pachete de Reginald şi să le umple cu Marlboro.

Dar când sosiră ţigările Reginald, constată că îi plăceau. E adevărat, nu aveau gustul la fel de bun ca Marlboro. Dar furnicăturile erau mai bune şi, după cum trebuia să se întâmple odată şi-odată, când Lenny află despre ele, iar ea îi arătă pachetul…

— Vezi? se plânse ea strident. Vezi? Sunt mai bune pentru mine.

— Mamă, protestă Lenny. Privi pachetul: Tot au tutun în ele.

— Dar uită-te la cifrele de pe laterală. Sunt mult mai *bune* decât Marlboro.

Lenny oftă. Prin asta, Norma ştiu că învinsese.

Îşi avea ţigările. Totul era în regulă în lume.

*

Cinci ani mai târziu, se trezi cu obişnuita ei tuse de dimineaţă. Se rostogoli din pat şi coborî scările ca să pună de cafea. În timp ce aştepta să se facă, dădu drumul la postul cu muzică clasică. Era săptămâna operei, pe care ea o adora, iar ei cotrobăiseră prin nişte înregistrări vechi cu Enrico Caruso – Marele Caruso, cum spunea mama ei când era ea mică. Încă tuşind, Norma se învârti un timp fără rost prin casă. Ei bine, cu siguranţă *tuşea* ca Marele Caruso. În timp ce aştepta tusea cu adevărat adâncă prin care era semnalat de obicei începutul zilei, se gândi să închirieze filmul acela vechi despre el, cel în care juca Mario Lanza.

Ceva i se înţepeni în gât. Ceva ce nu voia să iasă. Panicată, se duse la chiuvetă să bea apă, dar spasmele din

piept aproape că o doborârâ de pe picioare. Nu reuşi decât să se apuce de ceva şi să se ridice. Lucrul acela îşi croi drum cu ghearele în sus prin gâtul ei, iar ea îl scuipă în chiuvetă, însângerat şi acoperit cu mucus.

Avea cam şase milimetri lăţime şi de două ori pe atât în lungime. Se aplecă şi îl ridică. Avea consistenţă de burete şi surprinzător de solid la pipăit. Norma îl clăti.

Bănui că asta era. Aşa cum îi spusese Lenny întotdeauna. Cancer la plămâni. Nu că nu s-ar fi aşteptat în final la aşa ceva. Doar că nu atât de repede. Oftă. Trebuie să plăteşti pentru plăceri.

Sunetul radioului scăzu puţin şi Norma se întinse să-l dea mai tare, privind încă bucata de carne bolnavă care ieşise din interiorul ei.

Vibra în mâna ei.

Curioasă, Norma îşi apropie urechea de ea. Slab, dar fără nicio urmă de îndoială, cânta împreună cu Caruso cel de la radio.

Şi se descurca destul de bine.

*

Doctorul nu avu nicio explicaţie. Se aflau în biroul său, ea venind după rezultatele analizelor. Norma murea după un fum.

Hm, se gândi în sinea ei. Era destul de frumos. Chicoti.

Doctorul Peabody ridică privirea spre ea şi se încruntă, astfel că Norma înlemni. Categoric nu era ceva de râs. O să râdă mai târziu. Când va aprinde o ţigară.

— Doamnă Carstairs…

— Domnişoară.

— Poftim?

— Nu am fost căsătorită niciodată. Domnişoară e mai bine.

Doctorul Peabody aprobă din cap.

— Adevărul e că nu sunt sigur ce se întâmplă în

plămânii dumneavoastră. E ceva acolo. Ceva urcă pe trahee şi pe laringe.

O să mai facem nişte analize. Fumaţi?

— Sigur că da. Două pachete de Reginald pe zi.

— Înţeleg.

Norma putea simţi efortul pe care îl făcea dr Peabody ca să nu-şi arate dezgustul.

— Analize. Îşi luă poşeta: Atunci poate că o să vă fie de folos asta.

Norma scoase un plic din poşetă şi îl puse pe biroul lui. Părea puţin cam uscat aşa că Norma se ridică, udă un şerveţel de hârtie şi umezi lucrul. Chiar şi cu apă, rămânea mort.

— Este…?

I-l puse în mână şi ridică din umeri.

— Habar n-am. Dar asta e ceea ce am înăuntru. L-am dat afară ieri, tuşind. M-am gândit că v-ar ajuta.

Doctorul Peabody nu răspunse. Fixa bucăţica de carne din palmă.

*

O rugă să se întoarcă săptămâna următoare. Când ea se întoarse, nu era singur. Erau cel puţin alţi trei doctori acolo pentru sprijin moral. Aparent, consensul medical era că avea un cancer pulmonar de un tip rar şi necunoscut. Trebuia internată imediat. În cabinet, Norma privea atent radiografiile ca şi cum ar fi fost interesată. Apoi le zâmbi dulce şi îi întrebă dacă putea merge la toaletă. Ei aprobară, toţi deodată de parcă ar fi fost ataşaţi de aceeaşi coardă.

Afară din cabinet, Norma parcurse holul şi ieşi prin parcare. Se duse acasă şi se aşeză la masa ei din bucătărie, bând un pahar de vin şi fumând una dintre ţigările ei Reginald.

Bineînţeles, dr Peabody îl sună pe Lenny. Înainte de sfârşitul după-amiezii, Lenny bătea la uşa ei.

— Ce vrei, Lenny? întrebă ea din spatele uşii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă. *Ştii* ce vreau. Vreau să te duci la doctor.

Îşi sorbi vinul – sticla era aproape goală, dizolvată în strălucirea sănătoasă a Normei.

— Nu vreau.

— Ce fel de răspuns e ăsta? Vrei să mori? Peabody zice că ai destule şanse dacă faci un tratament acum.

Ea scutură din cap. Îşi aminti că Lenny nu putea s-o vadă şi spuse:

— Nu.

— Eşti beată, mamă?

— Nu! răspunse ea în defensivă.

— N-ar trebui să bei la vârsta ta.

— Am avut o copilărie privată de bucurii şi acum mă revanşez.

— Haide, mamă! Trebuie să te duci.

Norma îşi sprijini capul de uşă.

— Nu, zise ea răspicat şi liniştit. Nu, nu mă duc.

— Mamă!

— E alegerea mea, replică ea. Sunt plămânii mei. Au fost ţigările mele. Dacă nu pot alege dacă să mor sau nu, ce altă alegere îmi mai rămâne?

— Uite ce-i. Dacă vrei să faci pe creştina savantă cu mine, hai să chemăm Mama Biserică şi să-i întrebăm pe ei. O să-ţi spună să te cari la spital.

— Nu aşa se vorbeşte cu mama ta.

— Nu e genul de conversaţie care se poartă printr-o uşă.

— Şi de ce nu? Ciocăni în lemn: E o uşă perfectă.

El rămase o clipă tăcut. Aproape că îl putea vedea frecându-şi fruntea.

— Lasă-mă să intru.

Ea scutură din nou din cap.

— O să vorbim mâine.

Norma îl lăsă strigând la uşă şi urcă nesigură scările să se culce. Întotdeauna trebuie să ai un pat bun, solid, gândi Norma. Astfel atunci când eşti prea beat ca să stai în picioare, n-o să te rostogoleşti.

*

Nu-l putea ţine pe Lenny afară din casă la infinit. Nici măcar nu voia. Norma era mândră de fiul ei, timid şi slab când era mic, acum atât de puternic şi înalt. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru bărbaţii în uniformă. Asta o atrăsese prima dată la Tomas. Regii-Turbanelor aveau un fel de uniforme.

Lenny voia un argument bun, raţional pentru care ea nu s-ar interna pentru tratament. Norma nu avea niciunul. Doar un sentiment puternic că acesta era trupul în care venise; trebuia să fie şi trupul în care pleca.

Dar acesta se uza.

La o săptămână după ce fugise de la dr Peabody, se duse la cafeneaua 7 – 11 pentru porţia ei obişnuită de pâine şi îngheţată. Când se întoarse acasă găsi un tânăr aşezat pe veranda ei, cu o valiză alături.

Se ridică în picioare când o văzu apropiindu-se. Arăta ciudat – prea slab, în primul rând. Costumul lui, evident scump, fusese croit iscusit astfel încât s-o ascundă, dar slăbiciunea lui strălucea ca printr-o fereastră. Avea pometii proeminenţi, şi dacă nu ar fi avut buze pline şi ochi mari, ar fi părut numai piele şi os. Oricum, avea un aspect chinuit, fantomatic, ca un călugăr care îşi regretă legământul.

Făcu un pas înainte.

— Domnişoara Carstairs? întrebă, întinzând mâna.

— Da, zise ea prudent, dându-se înapoi.

— Sunt Ben Cori. Lăsă mâna în jos: Eu sunt Reginald Cigarettes.

Ea se uită o clipă la el. Lucrurile se legară în mintea ei.

— E ceva în legătură cu cancerul meu pulmonar.

El îi zâmbi.

— Aşa este.

— Ce poate fi special la cancerul pulmonar dacă eşti fumător?

— Putem sta de vorbă înăuntru?

Norma ridică din umeri.

— N-are ce rău să-mi facă, presupun.

Mâinile lui Ben erau lungi şi delicate, iar încheieturile păreau să se piardă în mânecile sacoului. Acum, când stătea la masa ei, Norma simţi un respect brusc pentru croitorul lui Ben. Costumul păcălea ochiul astfel încât el abia dacă părea slab. Ben era o grămadă de oaseîntrun sac.

— Aşadar, eşti avocat?

Ben lăsă cafeaua jos.

— Nu. Doar inginerul. De asemenea, director executiv, director tehnic şi director economic. Preşedinte şi Consiliu de Directori. Agent de vânzări şi designer web. A trebuit să *angajez* un avocat.

Ea se ridică.

— Nu pricep.

Ben se lăsă pe spate în scaun. Scaunul nici măcar nu prea scârţâi sub greutatea lui.

— Eu am proiectat produsul. E făcut într-o mică făbricuţă din Cuba. Apoi, fabrica expediază produsul rezultat la o companie de împachetat ţigări din Carolina de Nord. De acolo, pachetele ajung la o companie maritimă din New Jersey. Poşta SUA vi le livrează dumneavoastră. Reginald are sediul în Hawaii. Singura parte din Reginald care există în realitate este un birou la mine acasă în Saint Louis.

Ben bău din cafea.

— Înţeleg, zise Norma. Tu proiectezi ţigările?

— Nu, spuse Ben cu grijă. *Produse* din tutun. Mai

precis, proiectez mici maşini a căror sarcină este să ia tutunul, să-l des compună şi să-l reconstruiască cu o cantitate redusă de carcinogeni şi toxine. Frunzele de tutun uscate din tot sudul ajung în fabrică şi ceva care seamănă cu tutunul uscat iese din fabrică. Produse din tutun.

— Ce legătură are asta cu mine?

Ben deschise valiza şi scoase două radiografii. O aşează atent pe prima în faţa Normei.

— Aceştia sunt plămânii dumneavoastră.

— Am văzut asta. De unde o ai?

— Am căutat ceva timp pe net. Poţi găsi orice dacă ai suficient timp şi bani. Aşează a doua radiografie alături de prima: Acesta este un caz normal de cancer pulmonar.

Puse una lângă alta, diferenţele erau evidente. Cancerul pulmonar normal – dacă o astfel de boală putea fi numită normală – arăta pătat şi neregulat. Plămânii ei aveau în ei ceva alcătuit din linii şi poligoane.

Ben indică un dreptunghi neregulat.

— Sunt aproape sigur că ăsta este un amplificator. Lângă el e un filtru „trece încet”. Din câte îmi pot da seama, un filtru destul de sofisticat. Cercurile astea sunt un fel de senzori.

Analizarea imaginii îi dădea dureri în piept.

— Ce dracului am în mine?

— Nu ştiu.

— Ştii cum s-a întâmplat?

Ben dădu din cap.

— Nu. Ceea ce s-a întâmplat este imposibil.

— Imposibil? Arătă spre imagini: E chiar aici în faţa mea.

Ben aprobă şi îi zâmbi.

— Aşa e.

— Are o suprafaţă destul de mare ca să fie imposibil.

— Ştiu asta.

Norma se holbă un timp la el.

— OK. Explică-mi.

Ben mai scoase câteva hârtii din valiză.

— În afacerea mea, microorganismele mici, maşinării micuţe cam de mărimea unei celule, fac toată treaba. Am primit un transport prost de microorganisme. Cumva au luat-o înainte şi au făcut toată treaba pe care o fac microorganismele normale şi au lăsat în tutun câteva grupuri care au trecut de toate mecanismele de control, încălzire, tăiere şi împachetare, de iradiere, până când ţigările finisate au ajuns la dumneavoastră. Apoi au început deodată să lucreze în interiorul dumneavoastră, nu într-o manieră distructivă aleatoare, ci ca o construcţie controlată. Pot bănui ce s-a întâmplat în realitate, dar, de fapt, acest lucru este imposibil.

Norma rosti rar:

— Am în plămâni nişte maşinării micuţe? Maşini construite de tine?

— Aproape. Nu ştiu ce sunt codificate să facă. Nimeni nu ştie.

— Cât de multe… grupuri au scăpat?

— Din câte ştiu, numai unul.

— De unde ştii? Ben îşi desfăcu braţele:

— Până acum, dumneavoastră şi numai dumneavoastră aţi semne de manifestare.

Arătă spre Norma.

— Destul de slabe şanse.

— Nu chiar atât de slabe.

— Şi ce-mi fac microorganismele astea?

— Nu sunt sigur. Microorganismele *mele* au fost contaminate cu alte microorganisme de natură diferită. Microorganismele sunt create astfel încât să coopereze, aşa că nu sunt sigur ce fac.

— Ce *trebuiau* să facă? întrebă Norma.

— Diverse lucruri. Un set construia instrumente

muzicale, spuse Ben, sprijinindu-se de masă. Oboiuri. Flauturi. Tube. Sau, fiindcă provin din India, sitare sau ceva de genul ăsta. Unele erau proiectate să implementeze un sistem de comunicaţii proiectat în Germania. Mai erau microorganisme pentru prepararea bananelor comandate din Malaysia. Şi altele.

Norma îşi aminti cântecul din bucata de carne.

— Am în plămâni nişte maşinării care fac muzică. Maşinăriile *tale*.

— După cum am spus, nu sunt microorganismele *mele*. Microorganismele mele au murit atunci când trebuia.

— Eşti sigur că nu eşti avocat?

— Dacă aş fi fost avocat, n-aş fi fost aici.

— De ce eşti aici?

Îşi fixă mâinile şi timp de câteva secunde nu vorbi.

— Ca să fiu de faţă la creaţie.

— Ce înseamnă asta?

Ben se aplecă spre ea.

— După cum mă conduce imaginaţia, microorganismele ar trebui să vă consume, să vă transforme într-un produs aleator intermediar. Microorganismele mele, acţionând după programarea *mea*, ar încerca să vă transforme într-un produs din tutun. Ceva ce, pentru dumneavoastră, ar fi categoric oribil şi fatal. Dar nu asta fac microorganismele din dumneavoastră. Ele construiesc ceva înăuntru. Ceva *integrat* – după cum pot vedea în fotografii, în acelaşi timp în care constat că dumneavoastră sunteţi încă pe picioare.

— Mă duc imediat la clinică pentru ca doctorul Peabody să le poată scoate.

— Pentru asta mă aflu aici. Să vă conving să n-o faceţi. Norma se holbă la el.

— Eşti nebun?

Ben zâmbi.

— Poate. Microorganismele şi oamenii sunt constituiţi în general cam din aceleaşi lucruri: carbon, azot, oxigen, ceva metale. Dacă noi provenim din ţărână, la fel şi ele. Dar noi le-am creat pe ele. Acum, s-a întâmplat ceva neaşteptat şi imposibil. Un miracol.

— Un *miracol*?

— Da.

— E ca şi cum ai spune că a avea cancer este un miracol.

Ben scutură din cap.

— Ba deloc. Cancerul este o caracteristică apărută în urma acumulării erorilor într-un sistem ordonat. Este consecinţa unor evenimente întâmplătoare.

Norma clătină din cap. Felul lui de a vorbi o ameţea.

— Care e diferenţa?

— Cancerul într-un sistem face acel sistem nefuncţional. Nu are nimic de-a face cu îmbunătăţirea sistemului. Nu este creativ. Chestia asta vă va transforma în ceva mai bun.

— O să mă omoare. Asta o să facă.

Ben ridică din umeri.

— Există întotdeauna un risc. Dar noi provenim din pământ. La fel şi microorganismele. Pământul vorbeşte prin noi. Vorbeşte şi prin microorganisme. Arătă spre radiografii: Acest filtru trece-încet seamănă mult cu filtrele folosite pentru a integra circuite în celulele nervoase. Nu *eu* le-am proiectat. Nicio programare din microorganismele contaminante nu conţine ceva asemănător. Ele au dezvoltat asta singure. Nu este cancer.

— Dar ca şi cancerul, o să mă omoare.

— Oricum aveaţi de gând să lăsaţi cancerul s-o facă, altfel nu aţi fi plecat din cabinetul doctorului Peabody.

— E cu totul altceva. Norma se gândi o clipă: Cancerul era al meu. Propriul meu corp îmi spunea că e timpul să mor. Lucrurile astea… mă *invadează*.

— Un grup este format din câteva sute de microorganisme. E cam de mărimea unei seminţe de muştar. A prins rădăcini în dumneavoastră – nu în altcineva. Construiesc ceva în dumneavoastră – în nimeni altcineva.

— Spui că aceste lucruri m-au *ales*?

— Nu. Ele nu pot alege nimic. Sunt doar nişte mici auto mate. Ca şi cromozomii sau sperma. Un copil este rezultatul genelor, dar genele nu au niciun amestec în alegere. Din astfel de automate aţi apărut dumneavoastră şi eu. Nu microorganismele v-au ales. Însuşi Pământul v-a ales.

— *Eşti* nebun. Chestiile astea tot o să mă omoare.

— Putem păcăli şansele. Scoase un inhalator din valiză: Este FTV. Toate microorganismele sunt proiectate să-şi întrerupă funcţionarea în prezenţa FTV. FTV saturează aerul din fabricile de microorganisme ca măsură de precauţie. Dacă inhalaţi asta, ar putea măcar să le încetinească progresul.

— Aşa ceva e contrar planului tău, nu-i aşa?

— Nu. Gândiţi-vă la asta ca la o îngrijire prenatală. Dă micro organismelor posibilitatea să-şi înţeleagă mai amănunţit mediul înconjurător.

Norma se gândi iarăşi la cântec.

— Dar dacă scapă? Nu vreau să distrugă lumea sau ceva de genul ăsta.

Ben scoase un instrument pătrat din valiză.

— A luat mostre de aer tot timpul cât am fost aici. Uitaţi-vă. Niciun microorganism.

— Ar putea fi inactive. Ca sporii ciupercilor.

— Acum cine-i nebun?

Ea medita.

— Peabody le-ar putea scoate?

Ben clătină din cap.

— Nu cred. Microorganismele cooperează. Dacă scoţi

o bucată din reţea, ele o să încerce pur şi simplu să o reconstruiască, vor trebui să reînveţe ceea ce au pierdut şi în plus să înţeleagă noua topologie rezultată în urma operaţiei chirurgicale. Cred că numai ar înrăutăţi lucrurile.

— Asta ai spune indiferent ce-ar fi, nu-i aşa?

Ben ridică iar din umeri şi nu zise nimic.

Fusese pregătită să moară şi să dispară pur şi simplu. Cel puţin, în felul acesta ar deveni o aventură.

Expiră gâfâit. Încă nu avea dificultăţi de respiraţie. Nu mai mult ca de obicei.

— În regulă, zise. Intru în joc.

*

Viaţa păru să revină la normal. Ea nu mai expectora nimic. Vorbea cu glas hârâit şi tremurător. Ceea ce, presupunea ea, era un preţ mic pentru roboţii care trăiau în plămânii ei.

Ţigările Reginald dispărură brusc de pe piaţă. Ben o avertizase pe Norma din timp. Avea o duzină de lăzi împachetate cu grijă în subsol.

La aproape o lună de când vorbise prima dată cu Ben, se trezi dintr-un somn adânc, agitată şi iritată. Când Lenny îi făcu vizita de dimineaţă îi spuse să plece. Vocea i se frângea ca a unui băiat de cincisprezece ani.

— Mamă, strigă Lenny. Lasă-mă să intru.

Ea crăpă uşa.

— Ce vrei?

— Haide, mamă. Nu face pe nebuna. Lasă-mă să intru. Sunt fiul tău, îţi aminteşti?

— Ştiu cine eşti.

Se retrase şi-l lăsă înăuntru.

— Ce staţie frumoasă ţi-ai luat, zise el intrând. Cine cântă?

— Ei, haide! îşi desfăcu braţele în semn de exasperare: Ai ceva de spus. Îţi scrie în frunte. Ce e?

— Bine, mamă. Se apropie ziua ta şi noi toţi… Se opri

şi îi întinse un plic: La mulţi ani.

Ea deschise plicul şi-şi puse ochelarii de citit. Erau bilete la Opera Southwest. Două. La *Don Giovanni*.

— Întotdeauna ai avut muzică în jur, zise Lenny timid. Am bănuit că ţi-ar plăcea să mergi.

Norma nu spuse nimic pe moment.

— Sunt aproape patruzeci de ani de când te cunosc, zise şi-l sărută pe obraz. Şi tot mă mai surprinzi.

*

Toată săptămâna următoare, cântă împreună cu tot ce se dădea la radio, în armonie sau nu. Se legănă alături de Patsy Cline. Se întâlni cu un Frumos îndrăgostit înflăcărat. Fu un Vârcolac la Londra Născut în America şi văzând Paradisul prin Luminile Panoului de Bord pentru prima dată.

Norma era atât de emoţionată aşteptându-l pe Lenny s-o ia, încât se duse de trei ori la baie. Ca să fie sigură că nu va trebui să se ridice în mijlocul spectacolului ca să meargă la toaletă.

Lenny purta cravată pentru acest eveniment şi arăta atât de chipeş, încât Norma se hotărî să renunţe la ţigări pentru seara aceea. Doar ca să-l facă pe el fericit. Ca să fie sigură, îşi lăsă pachetul de Reginald în sertarul dulapului.

Drumul până în centru, intrarea în Hiland Theater, găsirea locurilor pe mijloc chiar în faţa orchestrei dispărură într-o ceaţă călduţă, fericită. Se lăsă pe spate în fotoliul ei când luminile se stinseră şi-şi puse o mână peste a lui Lenny. Muzica începu.

Probabil am auzit-o de sute de ori, se gândi. Dar acum, în faţa ei, interpretată de oameni în carne şi oase ca şi ea, prindea viaţă.

La mijlocul actului al doilea, când Elvira îşi începu furiosul solo, Norma se aplecă în faţă. Pentru o clipă simţi nevoia incontrolabilă de a tuşi. Se potoli înainte de a apuca să facă ceva pentru a opri. Apoi, apăru iar. De data asta

mai puternic. Simţea aceleaşi râcâituri ca atunci când expectorase bucăţica de carne. O putea simţi cum urcă. Norma trebuia să iasă de acolo.

Îşi puse o mână peste gură, se ridică şi se grăbi spre interval. Lenny se uită în urma ei, dar ea ajunsese afară în foaier înainte ca el să poată reacţiona.

O toaletă. Nu putu găsi una. În schimb ieşi pe Central Street, gândindu-se să tuşească sau să vomite în rigolă.

Când îşi umplu plămânii de aer durerea slăbi, iar în mintea ei putea auzi în continuare furia Elvirei, bântuită de Don şi de propria ei slăbiciune. Deschise gura, şi totul izbucni din ea ca o apă limpede curgătoare. Forţa vibrantă o şocă, îi făcu inima să bată cu putere şi plămânii să se înveselească. În fiecare zi când ascultase radioul, muzica fusese captată şi ţesută în celulele ei. Acum era liberă.

Se opri când se opri şi Elvira. Lenny stătea în faţa ei.

— Mamă? întrebă. Te simţi bine?

Norma aprobă din cap. Nu voia să vorbească.

— A fost bine, zise el blând. Nefiresc, desigur. Dar bine.

— Aşa crezi?

— Da. Dădu din cap: Aşa cred.

Lenny nu mai spuse nimic timp de un minut.

— Mâine mergem să-l vedem pe doctorul Peabody.

— Sst.

Zâmbea. Norma se simţea din nou ca o fetiţă şi lumea era plină de posibilităţi luminoase. Avea şaisprezece ani, stătea într-un Chevy vechi, fumând, surâzând şi conducând pe un drum drept ca o pistă de aterizare şi neted ca o masă de sticlă.

*

În 1711, pentru prima sa reprezentaţie de operă din Londra, Händel anunţase că va aduce pe scenă o trăsură trasă de cinci cai vii, artificii, o plută plină cu tenori navigând în furtună în aer liber şi nu unul, ci doi dragoni

scuipători de flăcări. În consecinţă opera, chiar şi opera din Albuquerque, nu era străină de noutăţi.

Ben îi spuse Normei că avea două avantaje dacă mergea la o audiţie. Mai întâi, era bătrână. Era greu să iei o divă drăguţă de treizeci de ani şi s-o faci să arate de şaptezeci şi cinci. Nu numai că acest lucru era mai uşor în cazul Normei, dar ei nici nu-i păsa, pe când divei, de obicei, da. În al doilea rând avea plămâni. Odată convins regizorul s-o asculte, îşi găsi locul.

Nu că ar fi primit rolurile principale. Ea era bătrâna văduvă bogată, soacra, hangiţa nostimă, bătrâna ghicitoare – pe scurt, orice rol care se potrivea vârstei ei şi care nu era destul de important ca să fie dorit de cântăreţele tinere. Normei îi convenea. Se distra de minune. Hei, îşi spuse în timp ce-şi introduse în gură inhalatorul. Ia te uită la mine. Sunt Marele Caruso.

*

Următorii doi ani trecură repede. Norma se aşteptase ca vocea ei să aibă o tonalitate metalică, inumană, dată fiind ori ginea ei. Însă vocea era intens umană. „O sărbătoare întunecată, caldă”, spuse un critic din Keystone. „Strălucitoare”, spuse altul din Scottsdale. Cam atât. Opera Southwest avea pe atunci probleme cu fondurile, iar turneele lor ajungeau în est până la Amarillo şi în vest până la Needles.

Ei nu-i păsa. Muzica nu-şi pierdea niciodată farmecul. Cântecul îşi păstra mereu distincţia. Dar într-o zi, pe când asculta o înregistrare cu *Rigoletto* pregătindu-se pentru rolul Maddalenei – capacitatea de a citi notele muzicale nu făcea parte din afacere – se privi în oglindă. Arăta la fel. Dar ce se petrecea în interiorul ei? Calitatea vocii ei părea să se fi îmbunătăţit în ultimii doi ani. Nu mai tuşea. Singurele reminiscenţe pe care le mai avea erau doza zilnică de inhalator şi cele două radio grafii pe care le înrămase şi le pusese pe perete.

Norma se holbă la imaginea ei din oglindă. Se apropia de optzeci de ani şi asta se putea vedea pe faţa ei.

— Ce se petrece acolo înăuntru?

Ar fi trebuit să mor acum doi ani. Trăiesc un timp împrumutat.

Norma avea un sentiment profund că microorganismele o aşteptau pe ea.

*

— Mă aşteaptă pe mine pentru ce? îl întrebă pe Ben în timp ce-şi sorbea cafeaua.

Era un martie călduros şi ieşiseră pe terasa unei cafenele de lângă teatru. Era ziua ei de naştere.

— Ce vrei să spui?

Ben se lăsă pe spate în scaun, gânditor. Era încă slab după standardele normale, dar în ultimii ani se mai împlinise. Acum ochii păreau corect proporţionări, iar gura i se potrivea cu chipul.

— Nu eşti fericită?

— Sigur că sunt.

— Atunci nu-ţi mai pune întrebări.

Norma pufni şi amestecă în cafea.

— Asta era miracolul la care voiai să fii prezent?

Ben îi întoarse senin zâmbetul.

— Sunt destul de prezent.

— Microorganismele s-au străduit mult ca să-mi facă mie asta. De ce? Ce au de gând? De ce s-au oprit?

— FTV-ul le-a oprit.

— Nu cred. Nu cred că FTV-ul a fost mai mult decât o auto sugestie. Cred că *ele* au ales să se oprească. Dintr-un motiv anume.

— Le consideri mai inteligente decât sunt.

Ben închise ochii în soarele de primăvară.

— Nu cred că inteligenţa are ceva de-a face cu asta. Norma bătu darabana cu degetele pe masă: Nu-ţi trebuie inteligenţă ca să ai un scop. Ele au un scop. Ce cuvânt ai

folosit tu? Cântecul meu a fost... *o caracteristică imprevizibilă* a scopului lor.

— Despre ce crezi că e vorba?

— De unde să ştiu eu? Să trimită mesaje pe Lună? O călătorie pe Arcturus? Un metrou mai bun? Norma cugetă în sinea ei: *Le sunt recunoscătoare*.

— Nu trebuie să le fii recunoscătoare pentru nimic. Consider-o ca pe o recompensă pentru o viaţă bine trăită.

Norma chicoti. Ea simţea cum trece timpul. Era alegerea ei. Ele se asiguraseră că aşa va fi. Ei bine, acum avea optzeci de ani. Când să *mai* aleagă? După ce mintea şi gingiile se vor fi dus, nu mai rămânea mare lucru. De ce nu acum, când încă le mai avea?

— La naiba, murmură cu voce tare. Eram pregătită să las cancerul pulmonar să mă omoare. De ce nu şi pe indivizii ăştia?

Ben se aplecă, dintr-odată atent.

— Despre ce vorbeşti?

Norma urmări cu privirea un biciclist care îşi croia drum pe strada aglomerată.

— Am renunţat să mai folosesc inhalatorul.

— Când?

— Chiar acum.

*

Nu dură mult. Microorganismele erau pregătite. La o lună după ce încetă să mai folosească inhalatorul, se trezi în patul ei, prea slăbită să mai ajungă la telefon. Lenny trecu pe acolo în drum spre serviciu ca s-o salute şi o găsi. Medicii de la salvare intrară în camera ei mişcându-se cu încetinitorul. Mâinile lor lăsau dâre în aer în timp ce se agitau deasupra ei; instrumentele aşezate pe pieptul şi faţa ei păreau uşoare ca puful. Zâmbi în timp ce îşi pierdea cunoştinţa.

Se trezi în spital, cu o mască pe faţă şi un Iisus crucificat în partea opusă a camerei. Iisus părea oarecum

înţelegător o înţelegere, bănuia ea, cum putea avea cineva care atârna în aer cu nişte cuie de fier băgate în mâini şi picioare.

Probabil Norma fusese monitorizată. La o clipă după ce se trezi, o infirmieră intră în cameră şi începu s-o examineze. Zece minute mai târziu doctorul Peabody intră în salon.

Acesta arăta de parcă ar fi aşteptat ani de zile să-i spună că ea avea nevoie de procedurile şi tratamentele lui şi numai ale lui. Numai chirurgia lui ar fi salvat-o.

Norma îşi trase masca de pe faţă.

— Când pot pleca acasă? horcăi ea.

Peabody se opri, cu gura căscată. Merita să suporte petele negre din câmpul ei vizual ca să-i vadă faţa.

— Domnişoară Carstairs…

— Da. Sunt pe moarte. Ştiu. Prescrie-mi un ajutor la domiciliu ca să pot primi oxigen acasă.

Peabody păru să gâfâie după aer.

— Mai e ceva? întrebă ea dulce.

Peabody ieşi în grabă.

Ben intră exact când Peabody părăsea salonul.

— Lasă-mă să ghicesc. N-ai vrut să faci ce ţi-a spus el.

Norma aprobă din cap şi se lăsă pe spate obosită.

— Scoate-mă de aici. Vreau să mor acasă, mulţumesc mult.

*

Lenny îi spuse că avea noroc. Pneumonia Normei nu era grea. Suferinţa la care se aşteptase în urma cancerului pulmonar nu se materializa niciodată. Era scutită de experienţa emfizemică de a se îneca în propriile-i fluide. Avea doar o slăbiciune profundă şi supărătoare. Ridicarea unui braţ sau răsucirea în pat cerea prea mult efort. Norocoasă? Aşa credea şi ea.

Lenny se mută cu ea. Ben o vizita zilnic. La fiecare

două zile, o infirmieră venea s-o ajute să facă baie şi să verifice oxigenul.

Norma se obişnui cu masca de oxigen. În afară de faptul că nu altera progresul lucrurilor, le făcea să se desfăşoare mai uşor. Îşi imagina microorganismele acceptând ajutorul în timp ce munceau.

— Ai spus că e Pământul, îi zise lui Ben zâmbind. Pământul care vorbeşte prin mine.

— M-am răzgândit. E prostia căpătând substanţă, replică Ben exasperat. Nu e prea târziu. Putem folosi FTV-ul.

Lenny stătea în spatele lui, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Nu mă părăsi, mamă, zise încet.

— Toate se duc, spuse blând în timp ce aluneca în negură. Şi eu.

*

Norma pluti în derivă peste o pădure sau o fabrică. Nu-şi dădea seama prea bine. Lumea era într-o mişcare furioasă: copaci uriaşi creşteau şi se amestecau unii cu alţii, ramurile lor contopindu-se fără graniţe vizibile. Drumurile se topeau în tufişuri care se topeau în mări. Aerul era plin de sunetele muncii: percuţia ciocanelor, şuieratul ferăstraielor, glasuri discutând. Ceva ca nişte păianjeni lucrau pretutindeni, dar, când trecea pe lângă ei, îşi întorceau feţele către ea într-un fel de surâs, presupunând că erau dotaţi astfel încât să poată surâde.

O ramură crescu direct din pământ. Norma pluti în jos şi se odihni pe ea.

Toate astea sunt eu, se gândi ea, mândră de sine. Fiecare păianjen micuţ, maşină, şi fabrica. Toate astea sunt eu.

Enrico Caruso stătea alături de ea. Nu greoiul Caruso cel stângaci din vechile fotografii. Acesta era un fel de Caruso mai frumos şi mai stilat, în genul Mario Lanza.

Ea se holbă la el.

— Cum? Acum eşti o fantomă?

El râse, un sunet bogat cu aromă de vanilie.

— Nu tocmai. Celulele creierului tău mor una câte una. Ne-am gândit că măcar atât putem face. Făcu semn cu mâna lui fină spre mare: Nimic de aici nu reflectă realitatea, întrucât tu le inventezi. Dar, fiindcă tu le inventezi, este ceea ce vrei tu să vezi.

— Aha, făcu ea şi zâmbi. Muzica se transformă în *Trubadurul* lui Verdi. Părea potrivit.

Nu simţea dorinţa să cânte. În acest moment era suficient să asculte.

— Ştii ce se întâmplă în camera mea?

Enrico se gândi o clipă.

— Eu ştiu ceea ce ştii tu. Ai intrat în comă. Lenny îi spune lui Ben ce ai vrut să se facă cu rămăşiţele tale pământeşti. Ben are resurse, aşa că cel mai probabil aşa se va face.

— O să cântăm pentru ei?

— Peste tot în reţea.

— Asta e ceea ce aţi dorit?

Enrico ridică din umeri.

— E destul. Dar tu?

Ea zâmbi în lumina amurgului.

— E destul.

Apunea soarele. Putea vedea oceanul estompându-se într-o ceaţă vagă purpurie. Ca amurgul. Ca noaptea. Toată viziunea imaginară pe care o posedase se stingea.

Noaptea devenea mai întunecoasă în timp ce ea asculta muzica muncii lor.

— N-o să mai fi aici să vezi, bineînţeles, spuse cu regret Enrico atunci când se lăsă noaptea.

Norma îi luă mâna prin întuneric ca să-l liniştească. Era o mână caldă, puternică. O strânse cu putere şi râse.

— Aşteaptă numai. Încă n-ai văzut nimic.

Sfârşit.

I. AUDUBON ÎN ATLANTIDA

b. Harry Turtledove xi) Traducere din limba engleză xii) Antuza Genescu

Deşi scrie şi alte genuri de science fiction, ba chiar şi, ocazional, fantasy, Harry Turtledove a devenit unul dintre autorii contemporani proeminenţi de povestiri de istorie alternativă şi este probabil cel mai popular şi influent scriitor din acest domeniu după L. Sprague de Camp. De fapt, mare parte din actuala popularitate a acestui subgen specific poate fi atribuită chiar bestsellerurilor lui Turtledove.

Harry Turtledove a publicat romane de istorie alternativă ca *The Guns of the South*, ce trata o linie temporală în care Războiul Civil american se desfăşoară foarte diferit, graţie contrabandiştilor de arme călători prin timp; seria de bestselleruri *Worldwar* în care desfăşurarea celui de-al Doilea Război Mondial este modificată de atacurile unor extratereştri; seria *Basil Argyros*, care detaliază aventurile unui „magiştrianoi" într-un Imperiu Bizantin alternativ (colectată în cartea *Agent of Byzantium*); seria *Sim*, care se petrece într-o lume alternativă unde exploratorii europeni descoperă America de Nord populată de hominizi, nu de indieni (regăsită în cartea *A Different Flesh*); o examinare a lumii în care Revoluţia Americană n-a avut loc, scrisă împreună cu actorul Richard Dreyfuss, *The Two Georges*; şi multe alte uimitoare scenarii de istorie alternativă. Turtledove este de asemenea autorul a două serii fantasy de istorie alternativă formate din mai multe volume: *Videssos Cycle* şi *Krispes Sequence*. Alte cărţi ale sale sunt romanele *Wereblood*, *Werenight*, *Earthgrip*, *Noninterference*, *A World of Difference*, *Gunpowder Empire*, *American Empire*: *The Victorous Opposition*, *Jaws of Darkness* şi *Ruled Britannia*, colecţiile *Kaleidoscope* şi *Down in the*

Bottomlands (and Other Places) şi, ca editor, *The Best Alternate History Stories of the 20th Century*, *The Best Military Science Fiction of the 20th Century*, cu Martin H. Greenberg, şi cărţile *Alternate Generals* – plus multe altele. Dintre cărţile lui cele mai recente fac parte romanele *Settling Accounts*: *Drive to the east* şi *In the Presence of Mine Enemies*, şi antologiile *The Best Time Travel Stories of the 20th Century*, *Alternate Generals III* şi *The enehanter Completed*. În pregătire se află *Settling Accounts*: *În at the Death*, *The Tale of Krispos* şi *Opening Atlantis*. El a câştigat un Premiu Hugo în 1994 pentru povestirea *Down in the Bottomlands*. Născut în California, Harry Turtledove are un doctorat în istorie bizantină de la UCLA şi a publicat traducerea academică a unei cronici bizantine din secolul al IX-lea. Locuieşte în Canoga Park, California, cu soţia şi familia sa.

Aici ne invită să călătorim cu pionierul ornitologiei John Audubon prin teritorii necunoscute în căutarea de specii de păsări despre care se presupune că au dispărut, pe un Pământ nu *tocmai* al nostru…

* * *

Alunecând lin, ca şi cum ar fi mers pe ouă, nava *Augustus Caesar* acosta lângă cheiul din New Orleans. Marinarii cu bustul gol trăgeau odgoanele şi o fixau la mal. Sirena răsună de câteva ori prelung şi vesel, anunţând lumii sosirea navei. Apoi, când echipajul opri motoarele, coşul încetă să se zguduie sub fuioarele de fum negru pe care le scotea.

Puntea nu se mai clătina sub picioarele lui John Audubon. Acesta scoase un oftat de uşurare. În ciuda vremii îndelungate petrecute pe diferite ambarcaţiuni, nu era un marinar bun şi ştia că nici nu va fi vreodată. Orice mişcare, oricât de uşoară, îi dădea stomacul peste cap. Oftă încă o dată – îl aştepta o altă călătorie lungă pe mare.

Edward Harris veni lângă el.

— Ei, bine, prietene, iată-ne la drum, spuse el.

— Da, e-adevărat, am pornit la drum. Şi vom face lucruri care nu s-au mai făcut, dar aşteaptă să fie făcute.

Ca de obicei, Audubon se entuziasma când se gândea la scopul lui, nu şi la mijloacele prin care şi-l realiza. Vorbea o engleză cursivă, garnisită cu accentul francezei, limba sa maternă. Era un om bine clădit, înalt de un metru optzeci, cu păr cărunt, până la umeri, pieptănat pe spate, şi cu favoriţi groşi, care în cadrau o faţă cu nas proeminent. Chiar şi fără accent, tot ar articula vorbele mai greoi decât ar fi vrut. Se apropia de şaizeci de ani şi nu mai avea decât câţiva dinţi.

— Nu mai e mult, Ed, şi ori eu, ori gâştele sălbatice o să dispară de pe lumea asta.

Aşteptă nerăbdător să se lase estacada, apoi coborî grabnic de pe *Augustus Caesar* pe uscat, dacă uscat se putea numi pământul din New Orleans.

Bărbaţi şi femei de toate rasele, îmbrăcaţi fie în zdrenţe, fie în redingote sau crinoline, se înghesuiau pe străzile noroioase, mustind de apă. Pălăvrăgeală, glume şi înjurături răsunau în spaniolă, franceză şi engleză, în combinaţii de fraze care stâlceau cele trei limbi în toate felurile posibile. Audubon auzi mult mai des engleza decât o auzise cu mulţi ani în urmă, când venise la New Orleans prima oară. Pe atunci era un oraş francez, în care nobilii spanioli îşi făcuseră un rost care pe unde putea. Dar vremurile se schimbau. O ştia foarte bine.

Nu departe de Cabildo se afla clădirea de cărămidă care găzduia compania Bartlett. Audubon intră, urmat de Ed Harris. Îi întâmpină un funcţionar.

— Bună ziua, domnilor, li se adresă el în engleză. Cu o generaţie înainte, salutul ar fi fost, cu siguranţă, rostit în franceză. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să cumpăr două bilete pentru Atlantida, răspunse Audubon.

— Desigur, domnule. Funcţionarul nici măcar nu clipi. *Maid of Orléans* pleacă spre New Marseille şi Avalon pe coasta de apus peste… staţi să verific… cinci zile. Dacă doriţi să mai aşteptaţi o săptămână, puteţi să vă rezervaţi locuri pe *Sea Queen*, spre răsărit. Opreşte la St Augustine, St Denis şi Hanovra, apoi la Londra.

— Ajungem pe continent la fel de uşor de pe oricare din cele două coaste, interveni Harris.

— Exact, confirmă Audubon. Dacă o luăm spre răsărit, trebuie să aşteptăm mai mult, drumul ţine şi el prea mult şi n-am chef să mă opresc în Hanovra. Am prea mulţi prieteni în capitală. Plini de cele mai bune intenţii, o să ne târască prin toate cercurile lor şi-o să treacă săptămâni bune până scăpăm de ei. Plecăm cu *Maid of Orléans*.

— N-o să regretaţi, domnule. E o navă pe cinste. Funcţionarul vorbea plin de entuziasm profesional. Scoase un carnet de bilete şi înmuie pana în cerneală. Ce nume să trec pe bilete?

— Eu sunt John Audubon. Cu mine călătoreşte prietenul şi colegul meu, domnul Edward Harris.

— Audubon? Tânărul funcţionar începu să scrie, apoi ridică ochii, îmbujorat de emoţie. *Acel* Audubon? Naturalistul? Artistul?

Audubon îi zâmbi discret lui Edward Harris. Era în al nouălea cer ori de câte ori îl recunoştea cineva: se iubea suficient de mult şi îi plăcea să i se aducă aminte că şi alţii îl stimau. Întorcându-se din nou cu faţa spre funcţionar, încercă să-i ofere un zâmbet cât mai modest.

— Da, am onoarea să fiu chiar el.

Funcţionarul îi întinse mâna. Când i-o strânse, tânărul rosti:

— Sunt nespus de încântat să vă cunosc, domnule. Domnul Hiram Bartlett, preşedintele companiei noastre maritime, este abonat la *Pasări şi patrupede vivipare din*

Terranova de Nord şi Atlantida – ediţia în format mare. Uneori aduce câte un exemplar pentru edificarea personalului său. Vă admir arta şi scrierile deopotrivă, să ştiţi.

— Mă supraestimaţi, spuse Audubon simplu, în loc să se umfle în pene şi să umble ţanţoş, ca un porumbel călător în faţa porumbiţei sale. Află cu bucurie că Bartlett ducea o existenţă prosperă. Numai un om bogat îşi permitea volumele în format uriaş. Erau destul de voluminoase ca să publice aproape toate păsările şi animalele în mărime naturală, chiar dacă el le răsucise trupul şi le îndoise gâturile unora în poziţii nenaturale, astfel încât să încapă pe „patul lui Procust”.

— Vă duceţi în Atlantida ca să vă continuaţi cercetările? întrebă funcţionarul curios.

— Da, dacă soarta va fi de partea mea, răspunse Audubon. Unele din creaturile pe care sper să le văd sunt mai greu de găsit decât în vremurile de demult, iar pe mine – scoase un oftat – mă tem că nu mă mai ţin puterile să le găsesc ca altă dată. Dar omul poate face numai ce-i e dat, iar eu sunt hotărât să încerc.

— Dacă există, John, atunci le vei găsi, îl încuraja Harris.

— Să dea Dumnezeu. Cât costă biletul la *Maid of Orléans*?

— O cabină clasa întâi pentru două persoane costă o sută douăzeci de livre, răspunse funcţionarul. Cea de clasa a doua costă optzeci de livre, iar cea de clasa a treia numai treizeci şi cinci. Dar nu o recomand pe cea din urmă unor domni de talia dumneavoastră. Nu are confortul cu care sunteţi obişnuiţi.

— N-am trăit în puf. Nici când ajung în Atlantida n-o să trăiesc în puf, spuse Audubon. Dar, spre deosebire de alţi domni cu convingeri protestante – îl arătă prieteneşte pe Edward Harris – nu sunt de părere că e un păcat să

trăieşti confortabil. Hai să mergem la clasa întâi.

— Nu cred că e un păcat să trăieşti confortabil, ştii asta, replică Harris. Intenţia noastră e să te ducem acolo unde fără îndoială.

— Clasa întâi să fie. Funcţionarul le completă biletele.

*

Audubon se urcă la bordul navei *Maid of Orléans* cu un presentiment ciudat, însoţit de senzaţia de groază. Vaporul cu zbaturi arăta la fel de modern ca orice vapor cu abur, dar era, totuşi, o navă, una care va porni curând în larg. Stomacul lui protestă cu anticipaţie încă de la primul pas pe estacadă.

Râse şi încercă s-o ia încetişor, şi pentru Harris, şi pentru sine.

— Când mă gândesc de câte ori am plecat pe mare pe un vas cu pânze, la mila vântului şi-a valurilor, mi se pare o prostie să mă agit atâta pentru călătoria asta, spuse Audubon.

— Cum i-ai spus şi funcţionarului săptămâna trecută, omul face numai ceea ce poate. Harris avea şi un stomac rezistent, şi o dispoziţie calmă.

Dacă se atrag contrariile, el şi Audubon alcătuiau o pereche naturală.

Responsabilul vaporului se apropie de ei. Pe haina lui de lână albastră străluceau nasturi de alamă, iar pe frunte, broboane de sudoare.

— Domnii călătoresc împreună? îi întrebă el. Sunteţi amabili să-mi arătaţi biletele dumneavoastră?

— Desigur, răspunse Audubon. Cei doi îi prezentară biletele.

— Vă mulţumesc. Contabilul le verifică numele pe lista scoasă dintr-unul din nenumăratele buzunare ale hainei sale. Domnul Audubon şi domnul Harris, da? Foarte bine. V-am vrei să ajungi sănătos şi voios, pe cât se poate.

Aşadar, clasa întâi, pregătit cabina 12, pe puntea principală, la tribord. La dreapta, cum priviţi în faţă, dacă n-aţi mai fost pe mare până acum.

— Mă tem c-am mai fost, rosti Audubon.

Responsabilul îşi scoase chipiul şi se scarpină pe chelie, nedumerit. Dar Audubon vorbise cât se poate de serios. Făcu un semn din cap spre Harris şi spre negrul liber care împingea un cărucior cu bagajele lor.

— Hai să vedem ce ni s-a pus la dispoziţie.

Cabina avea două paturi, un scrin cu sertare, un lighean şi un urcior pe el, tot ce li s-ar fi pregătit la un han de calitate medie, dar la dimensiuni mai mici. *Numai că într-un ban n-am cum să mă înec*, îşi zise Audubon. Nu c-ar fi fost posibil să se înece pe *Maid of Orléans*, dar, dacă marea devenea agitată, ar fi preferat să fie mort.

Îi dădu negrului o jumătate de livră. Odată descărcate, baga jele ocupară cabina aproape în întregime. Nici Harris, nici Audubon nu erau nişte cuceritori, deci nu aveau haine cu nemiluita. Dar acuarelele şi hârtia lui Audubon umpleau vreo două cufere, iar borcanele şi alcoolul nerafinat pentru conservarea specimenelor, încă vreo două. Pe lângă asta, fiecare dintre ei avea o puşcă de vânătoare şi un revolver de tip nou, pentru autoapărare.

— Faceţi-vă loc ca să puteţi ieşi şi veni la sala de mese când vi se face foame, le spuse contabilul plin de amabilitate.

— Vă mulţumim foarte mult…

Audubon spera ca sarcasmul din vocea lui să-i îngheţe amabilitatea, dar responsabilul, deloc stânjenit, îşi puse chipiul pe cap şi părăsi cabina. Pictorul bolborosi câteva cuvinte aspre în franceză.

— Nu te necăji, John, îi spuse Harris. Suntem aici şi vom ridica ancora în scurtă vreme. După aceea, scăpăm de griji până la Avalon.

De griji scapi numai tu. Audubon nu dădu glas

gândului. Harris nu era vinovat că avea un stomac rezistent, după cum nici el nu era vinovat că avea unul sensibil. Audubon ar fi vrut să se întărească şi al lui.

Tot aşa, ar fi vrut ca Maid of Orléans să plece la ora fixată sau măcar în ziua fixată. *Joi, 6 aprilie 1843, la zece şi jumătate dimineaţa*, scrisese funcţionarul pe fiecare din cele două bilete, cu litere frumos rotunjite. Audubon şi Harris urcaseră la bord din timp. Dar veni ora zece şi jumătate şi nava nu se clinti din loc. Trecu şi ziua de joi. Pasagerii se îmbarcau unul după altul. Hamalii urcau necontenit saci cu zahăr şi orez în cala navei. Numai prepeliţa umplută, anghinarele, asparagusul şi şampania cu adevărat excelentă de la bucătăria pentru clasa întâi alungară oarecum supărarea lui Audubon, blocat pe vapor o zi în plus.

În cele din urmă, vineri după-amiază, motorul lui *Maid of Orléans* se trezi la viaţă. Bâzâia mai tare decât cel care-l dusese pe *Augustus Caesar* pe Big Muddy. Puntea se clătina sub tălpile lui Audubon.

Ofiţerii urlau comenzi, în vreme ce coşurile navei scoteau fum. Câţiva marinari trăgeau parâmele care legaseră nava de chei. Alţii icneau de efort la cabestan. Un a câte una, ridicară zalele lanţului greu al ancorei care ţintuise în loc nava cu zbaturi.

— Nu peste multă vreme, spuse Harris, cabestanul şi roţile cu zbaturi vor fi acţionate de puterea aburului.

— S-ar putea să ai dreptate. Marinarii probabil aşa speră.

— Aburul e viitorul, ascultă la mine, insistă Harris. Vasele cu abur, căile ferate, fabricile – cine ştie ce altceva?

— Câtă vreme n-o să facă şi un pictor care să picteze stimulat de abur, mie tot bine o să-mi fie.

— Un pictor stimulat de abur? Ce idei năstruşnice îţi trec prin cap, John! râse Edward Harris. Însă veselia i se stinse treptat de pe chip. Cu un pantograf mecanic, ideea

ta s-ar putea materializa.

— Nu m-am gândit neapărat la asta, îi spuse Audubon, ci la şmecheria asta cu fotografiatul care a început să fie folosită de câţiva ani încoace. Dacă ar da imagini în culori, nu în nuanţe de gri, şi dacă ai putea crea – nu, se spune dacă ai putea *face* o fotografie suficient de repede pentru a capta mişcarea… ei bine, dacă asta ar fi posibil, atunci mă tem că pictorii ar trăi vremuri grele.

— Prea mulţi „dacă”. N-o să se-ntâmple prea curând, dacă o să se-ntâmple vreodată.

— Da, ştiu. N-o să-mi câştig traiul ca salahor la bătrâneţe. Şi fiul meu tot din pictură va trăi. Dar vorbeai de zilele care vor veni. Eu de ce să nu mă gândesc la ele?

Sirena şuieră de două ori, avertizând că vasul era gata să se depărteze de chei. Zbaturile se roteau încet în sens invers, lansându-l pe Big Muddy. Apoi unul din ele se opri, iar celălalt continuă să se rotească. Se rotea şi cârma, care împingea prova în aval. Încă un şuierat de sirenă – triumfător – şi mai mult fum din coşuri, iar vasul alunecă pe fluviu spre Golful Mexic. Deşi nu ajunseseră încă în larg, stomacul lui Audubon se crispa.

*

Delta lui Big Muddy se întindea până la Golful Mexic. Imediat ce nava părăsi fluviul şi intră în golf, începu să se mişte în alt fel. Nu avea ruliu şi tangaj prea puternice pentru echipaj şi majoritatea pasagerilor, dar Audubon şi alţi câţiva nefericiţi fugiră imediat la balustradă. După câteva minute lungi cât o eternitate, pictorul se îndreptă greu de spate. Gura, plină de gust amar, îi ardea, iar din ochi îi curgeau şiroaie de lacrimi. Scăpase de răul din stomac, cel puţin pentru o vreme. Un steward care aducea o tavă cu pahare se înclină plin de deferenţii:

— Puţin punch, domnule, ca să vă spele gustul amar?

— *Merçi*. *Mon Dieu*, *merçi beaucoup*[29], spuse Audubon, incapabil să vorbească în engleză.

— *Pas de quoi*[30], răspunse stewardul. Orice om care pleca pe o navă din New Orleans şi ajungea în părţile sudice ale Atlantidei trebuia să vorbească franceza.

Audubon sorbi din pahar, clătindu-şi gura cu romul şi sucul de lămâie îndulcit. Când înghiţi, se temu să nu-l mai treacă un spasm, dar punchul rămase în stomac. O căldură binefăcătoare i se răspândi în corp. Goli paharul din două înghiţituri.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! îi spuse el stewardului.

— Mi-a făcut plăcere, domnule. Astfel de evenimente au loc la fiecare călătorie.

Stewardul oferi băutura reconfortantă colegilor de suferinţă ai lui Audubon, care năvăliră asupra lui cu strigăte de bucurie. O tânără atrăgătoare chiar îl sărută, dar numai după ce trase o duşcă zdravănă din punch.

Simţindu-se uman la modul cel mai deplorabil, Audubon porni spre prova. Briza îl ajută să uite de intestinele sale suferinde… pentru moment. Pescăruşii ţipau deasupra capului său. O chiră de baltă se scufundă în apă şi ieşi cu un peşte în cioc. Nu apucă să se bucure de prânz. Un pescăruş zbură după ea şi-i smulse peştele înainte să apuce să-l înghită. Pescăruşul se alese cu delicatesa, iar chira zbură să-şi încerce norocul în altă parte.

În depărtare, la patruzeci de mile spre sud-est de deltă, se întindea insula Nueva Galicia. Deasupra Muntelui Isabella, aproape de mijlocul ei, se ridica o singură dâră subţire de fum. Vulcanul erupsese ultima oară în tinereţea lui Audubon. Îşi amintea de ploaia de cenuşă căzând

---

29 „Mulţumesc. O, Doamne, îţi mulţumesc!” (n. tr.).

30 „Nu aveţi pentru ce” (n. tr.).

deasupra oraşului New Orleans. Privi la est de Muntele Pensacola, la gura golfului. Pensacola scuipase foc mai recent, cu vreo zece ani în urmă, de fapt. Acum însă nu se mai zărea nici urmă de fum negru din direcţia aceea.

Pictorul dădu din cap pentru sine. Nu trebuia să-şi facă griji că va avea parte de-o erupţie în călătoria lui spre răsărit. Când Muntele Pensacola a izbucnit în flăcări, torente de roci fierbinţi s-au vărsat în mare, împingând spre sud şi est coasta Terranovei. Navele nu se puteau apropia să privească spectacolul groazei, căci vulcanul arunca pietre la o distanţă la care artileria de coastă nici nu visa. Cele mai multe cădeau în Golful Mexic, bineînţeles, dar cine putea uita de *Black Prince*, găurită şi scufundată de un bolovan zburător de mărimea unei vaci, în 1893?

Maid of Orléans naviga liniştită spre răsărit. Valurile nu era prea mari. Audubon descoperi că dozele repetate de punch făceau minuni cu stomacul său. Mai simţea câte-un mic spasm din când în când, dar băutura îşi făcea datoria. Iar sucul de lămâie, îşi spuse el, ţinea scorbutul la distanţă.

Pensacola fumega atunci când nava cu zbaturi trecu pe lângă el, la apusul soarelui. Dar norul care se ridica din piscul conic, ca acela de deasupra Muntelui Isabella, era subţire şi palid, nu gros, negru şi ameninţător.

Edward Harris se apropie de Audubon lângă balustradă.

— O privelişte frumoasă, remarcă el.

— Într-adevăr, rosti Audubon.

— Mă mir că nu te-am găsit lucrând la schiţe. Apusul care colorează în roz norul de deasupra muntelui, pe un fond albastru tot mai închis… Ce poate fi mai pitoresc?

— Nimic, probabil. Audubon râse oarecum stânjenit. Dar am băut destul din punchul ăla excelent pentru ca mâna mea dreaptă să-şi piardă îndemânarea.

— Nu te învinovăţesc, nu acum, când te chinuieşte un *mal de mer*. Sper că marea va fi mai calmă data viitoare când faci drumul ăsta.

— Şi eu… dacă va veni o dată viitoare. Nu mai sunt tânăr, Edward, şi nici nu întineresc. Merg în Atlantida să realizez ceva anume şi să văd anumite lucruri cât mai sunt în stare. Pământul se schimbă de la an la an, şi eu la fel. Niciunul din noi doi nu va mai fi ce-a fost cândva.

Prieten de încredere, calm şi stăpân pe sine, Harris zâmbi şi-i puse mâna pe umăr.

— Te-ai întristat de la băutură, să ştii. Eşti capabil de mult mai multe decât un bărbat care nu are nici jumătate din anii tăi.

— Frumos din partea ta să vorbeşti aşa, dar ştim amândoi că nu-i adevărat, că nu mai e adevărat. În ce priveşte romul… Audubon scutură din cap. Ştiam că asta s-ar putea să fie ultima mea călătorie când m-am îmbarcat pe *Augustus Caesar*, în St Louis. Maturizarea e clipa începutului.

— Da… Harris zâmbi larg. Audubon ştia bine la care început se gândea. Dar pictorul nu-şi terminase ideea.

— Maturizarea e clipa începutului, da, repetă el. Îmbătrânirea… îmbătrânirea e clipa sfârşitului. Şi eu chiar mă tem că asta e ultima mea călătorie lungă.

— Atunci hai să profităm la maximum de ea, sugeră Harris. Mergem să mâncăm? În seara asta se serveşte supă de broască ţestoasă şi spate de miel. Plescăi din buze.

Într-adevăr, Harris mâncă cina cu mare plăcere. În ciuda romului binefăcător, Audubon nu se bucură de ea. După câteva linguri de supă, vreo două-trei îmbucături de carne de miel şi cartofi prăjiţi, se simţi periculos de sătul.

— Am fi putut călători la fel de bine la clasa a doua sau chiar a treia, remarcă el cu tristeţe. Diferenţa de preţ e numai la mâncare, iar eu nici pe-asla nu pot s-o simt, aşezat la o masă care se tot clatină.

— Atunci va trebui să consum eu pentru amândoi.

Harris îşi turnă sos de friptură dres cu brandy peste a doua porţie de miel. Atacă mâncarea cu cuţitul şi furculiţa, serios şi metodic. În câteva minute, lăsă farfuria goală. Se uită în jur, plin de speranţă.

— Mă întreb ce ne servesc la desert.

Li se aduse o prăjitură de forma navei *Maid of Orléans*, umplută cu nuci, fructe zaharisite şi cremă de migdale. Harris se servi fără reţineri. Audubon îl privi cu un zâmbet straniu, pe jumătate invidios, pe jumătate amărât.

Se duse la culcare imediat după cină. Prima zi pe mare îl afecta întotdeauna, mai ales acum, că îmbătrânea. Salteaua era la fel de confortabilă ca aceea pe care dormise la han, în New Orleans, şi mai moale decât cea de acasă.

— Dar nu era obişnuit cu ea, aşa că se răsuci pe toate părţile până să găsească o poziţie mai confortabilă. Râse de el însuşi chiar în timp ce se răsucea. Nu peste multă vreme, o să doarmă învelit în pătură, pe pământul gol din Atlantida. Oare şi acolo se va răsuci? Dădu din cap. Sigur că da. Tot mişcând din cap, reuşi să aţipească.

Nu adormise de mult când Harris intră în cabină. Murmura „Ochii negri cei frumoşi”, un cântec la modă când plecaseră din New Orleans. Audubon se gândi că prietenul lui nici nu-şi dă seama ce face. Harris îşi puse cămaşa de noapte, urină în oliţa de sub pat, suflă în lampa cu ulei lăsată de Audubon arzând şi se culcă. Peste câteva minute, sforăia. Harris nu recunoştea niciodată că sforăie. De ce să recunoască? Doar nu se auzea.

Audubon râse din nou. Se răsucea de pe-o parte pe alta şi căsca. În scurtă vreme însă sforăia şi el.

*

Când ieşi pe punte a doua zi, *Maid of Orléans* părea singurul lucru creat de Dumnezeu pe lume, în afara

întinderii de apă. Terranova dispăruse în spatele lor, iar până la Atlantida mai erau o mie de mile. Nava cu abur intrase în Golful Hesperian, braţul lat al Atlanticului de Nord care separa insula vastă şi locuitorii ei mai mici de continent, la vest.

Audubon privi spre sud şi est. Se născuse în Santo Tomas, una din insulele mai mici. La trei ani se mutase cu familia în Franţa, scăpând astfel de convulsiile care zguduiseră insula când sclavii negri se ridicaseră împotriva stăpânilor, într-un război în care niciuna din părţi nu cerşise şi nici nu arătase milă celeilalte. Negrii conduceau insula Santo Tomas şi astăzi. Prea puţin albi trăiau pe ea. Audubon nu mai avea decât amintiri vagi ale casei în care se născuse. Nu intenţionase niciodată să se întoarcă înapoi, chiar dacă ar fi putut, fără să înveţe să-şi câştige traiul singur.

Edward Harris apăru pe punte.

— Bună dimineaţa, spuse el. Ai dormit bine?

— Binişor, mulţumesc, răspunse Audubon. *Ar fi fost mai bine fard „Ochii negri cei frumoşi”, dar ce să-i faci, aşa-i viaţa*… Tu?

— Excelent, excelent. Harris îi studie chipul. Araţi mai puţin… verde la faţă decât ieri. Aerul sărat te-a înviorat, bănuiesc?

— Tot ce se poate. Sau m-am obişnuit cu clătinatul vasului.

Imediat ce termină propoziţia, imediat ce se gândi la stomacul său, înghiţi în sec. Arătă acuzator cu degetul spre prietenul lui.

— Vezi? Uite ce-ai făcut! Simpla ta întrebare m-a dat peste cap.

— Păi, vino să iei dejunul, atunci. Nu-i nimic mai bun ca ouăle cu slănină sau ceva asemănător ca să te pregăteşti pentru… Te simţi bine?

— Nu, gâfâi Audubon, aplecându-se peste balustradă.

Luă un mic dejun frugal, din biscuiţi, cafea şi punch cu rom. Nu obişnuia să înceapă ziua cu o băutură tare, dar nici cu o criză de rău de mare. *Mai bine cu băutura, altfel aş fi murit de mult. Sper c-aş fi murit.*

Lângă el, în sala de mese, Harris îşi făcea de lucru cu ochiurile şi slănina, cârnatul, şunca şi mămăliga. Se şterse pe buze cu un şerveţel alb de pânză:

— A fost extraordinar, spuse el, apoi se bătu pe burdihanul rotunjit.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, zise Audubon pe un ton sec.

O dată sau de două ori, în următoarele trei zile, *Maid of Orléans* se apropie de alte nave suficient de mult ca să le vadă pânzele şi fumul ieşit din coş. Îşi făcură apariţia şi câteva bale ne care scuipară jeturi apă şi apoi se retraseră vesele. Dar în cea mai mare parte a timpului, nava era singura stăpână a oceanului.

Audubon se afla pe punte în a treia după-amiază, când brusc, aşa cum se petrec toate evenimentele-surpriză, marea deveni, din verzuie, de un albastru-intens, profund. Se uită în jur după Harris şi-l zări în apropiere, bând punch cu rom şi pălăvrăgind cu o tânără agreabilă, cu şuviţe de culoare focului.

— Edward! strigă Audubon. Am intrat în Bay Stream[31]!

— Serios?

Vestea nu avu asupra lui Harris efectul dorit de Audubon. Prietenul lui se întoarse înapoi spre roşcată, care ţinea şi ea în mână un pahar de punch, şi spuse:

— John e nebun după natură în toate sensurile.

Rostită pe un alt ton, propoziţia ar fi fost un compliment. Poate că era. Audubon spera că Harris folosise tonul uşor condescendent doar în imaginaţia lui.

---

31 Curentul Golfului (n. tr.).

— Zău? Femeia nu se arătă deloc interesată de Audubon. Dar tu, Eddie?

Eddie? Lui Audubon nu-i veni să-şi creadă urechilor. Nimeni nu-l mai strigase aşa pe Harris în preajma lui. Iar Harris… zâmbea.

— Păi, Beth, dă-mi voie să-ţi spun că şi eu sunt. Dar anumite părţi din natură mă interesează mai mult decât altele. Îi puse uşor mâna pe braţ. Femeia îi zâmbi, la rândul ei.

Harris era văduv. Avea voie să alerge după femei, dacă avea chef. Nu că Beth ar fi avut nevoie de curtezani. Audubon admira femeile frumoase, ca toţi bărbaţii. În cazul lui, era mai mult decât simplă admiraţie, căci avea ochi de artist şi vedea mai multe decât alţii, dar era însurat şi nu trecea de la admiraţie la curtat. Îşi dorea ca Lucy să fie sănătoasă.

Cum, pe moment, Harris nu era disponibil, Audubon se întoarse la balustradă. *Maid of Orléans* lăsase deja în urmă apele mai reci de lângă coasta de est a Terranovei şi intrase în curentul cald venit din Golful Mexic. Până şi fragmentele de alge care pluteau pe apă arătau diferit. Era interesat în special de păsări şi patrupede vivipare, dar tot ar fi vrut să fi prins cu plasa câteva alge din apele reci şi apoi din cele calde, ca să le compare aşa cum se cuvine.

Se întoarse ca să-i comunice gândul şi lui Harris, dar descoperi că prietenul său şi Beth dispăruseră de pe punte. Oare plecase prietenul lui în urmărirea propriului interes zoologic? Ei, atunci să-i fie de bine. Audubon privi din nou oceanul şi fu răsplătit cu apariţia unei ţestoase tinere, puţin mai mari decât palma lui, care ciugulea delicat din algele proaspete. Nu se compara cu posibila răsplată primită de Harris, dar tot era mai bună decât nimic.

*

Pentru Audubon, Atlantida, la fel ca Soarele, răsărea

de la est. Ceaţa aceea de la orizont… preţ de câteva clipe, dar numai câteva, ai fi zis că e un pâlc de nori. Căci în scurt timp se transformă, fără umbră de îndoială, într-o bucată de pământ. Pentru pescarii bretoni şi galiţieni, care o descoperiseră cu aproape patru sute de ani înainte, ea ar fi trimis soarele la culcare mai devreme.

— Următorul port în care ne oprim e New Marseille, îi spuse contabilul lui Audubon, salutându-l cu mâna la chipiu când trecu pe lângă el.

— Da, desigur, rosti pictorul, dar eu merg la Avalon.

— Bine, dar tot trebuie să treceţi prin vamă la primul port de escală, îi aminti responsabilul. Statele Atlantidei sunt foarte tipicare în această privinţă. Dacă nu ai ştampila vămii din New Marseille pe paşaport, nu te lasă să cobori de pe vapor în Avalon.

— Ce enervant, să-mi deschid toate cuferele pentru o ştampilă! se supără pictorul.

Contabilul ridică din umeri cu automatismul celui care are dreptatea de partea lui. Şi spunea adevărul: Statele Unite ale Atlantidei chiar erau tipicare când venea vorba de cei care le vizitau. *Faceţi cum zicem noi*, ziceau ele, *sau staţi deoparte*.

Nu că a coborî pe ţărm la New Marseille era un inconvenient. Dimpotrivă. Încălzit de Bay Stream, oraşul se scălda în splendoarea lunii mai, parcă nesfârşită. Mai la nord, în Avalon, părea că e mereu aprilie. Apoi curentul cotea spre nord şi est, în partea de sus a Atlantidei, şi-şi trimitea căldura în nordul Franţei, Insulele Britanice şi Scandinavia. Coasta de est a Atlantidei, până la care vânturile străbăteau sute de kilometri de teren muntos şi şes, era un loc mai întunecos, mai aspru.

Dar Audubon se afla în New Marseille şi, dacă nu era mai, atunci sigur era mijlocul lui aprilie. Privirea aruncată împrejur în timp ce el şi Harris împingeau cărucioarele cu bagaje spre vamă fu suficientă ca să-i confirme că lăsaseră

Terranova în urmă. Ah, magnoliile care-şi aruncau umbra pe străzile din preajmă nu erau foarte diferite de cele de lângă New Orleans. Dar copacii ginkgo de pe alte străzi principale… în lume nu mai creştea decât o singură varietate, şi aceea în China. Iar abundenţa de palmieri, cu smocuri de frunze crescute în vârful trunchiului lor îndesat, nu se mai găsea decât în puţine locuri din zona cu climă temperată.

În schimb, vameşul era la fel ca în orice regat sau republică vizitată de Audubon. Se încruntă când îi studie declaraţia, adâncindu-şi mai tare cuta dintre sprâncene când le deschise bagajele ca s-o verifice.

— Aveţi o cantitate apreciabilă de alcool, comentă el. Una taxabilă, de fapt.

— Nu l-am luat să-l bem, nici să-l vindem, domnule, îi explică Audubon, ci ca să păstrăm specimenele ştiinţifice.

— Numele şi măiestria lui John Audubon sunt renumite în toată lumea civilizată, interveni Edward Harris.

— Am auzit şi eu de dânsul. Îi admir munca, atât cât am văzut din ea, replică vameşul. Dar legea nu ţine cont de intenţii, ci de cantitate. Doar n-aveţi de gând să spuneţi că alcoolul ăsta tare *nu se poate bea*.

— Nu, recunoscu Audubon în silă.

— Păi, vedeţi? Datoraţi fiscului din Atlantida… staţi să socotesc… Se uită pe un tabel prins cu pioneze pe peretele din spate. Două sute douăzeci şi doi de dolari şi… paisprezece cenţi.

Audubon plăti, exasperat. Vameşul îi dădu o chitanţă, de care se putea lipsi, şi-i aplică pe paşaport ştampila, de care nu se putea lipsi. În timp ce-şi împingeau cărucioarele cu bagaje înapoi pe *Maid of Orléans*, Harris strigă:

— Priveşte, John! Nu e cumva o raţă cu gât cenuşiu?

Nici vederea păsării cântătoare din Atlantida nu avu darul să-l înveselească pe Audubon.

— Şi ce dacă?

Încă plângea după banii pe care n-ar fi vrut să-i irosească.

Prietenul său ştia ce-l supără.

— Când ajungem la Avalon, pictezi vreo două portrete, îi sugeră el. O să recuperezi banii cu vârf şi îndesat.

Audubon scutură din cap.

— Dar nu vreau să fac aşa ceva, la naiba! Când îl cuprindea frustrarea, se purta ca un ţânc isteric. Aş irosi timpul. Fiecare clipă contează. Nu mi-au mai rămas prea multe zile, iar gâştele sălbatice de munte… Cine ştie câte mai sunt…

— Te aşteaptă. Ca de obicei, Harris emana încredere.

— Crezi? Audubon trecea de la optimism la deznădejde din senin. În momentul acela era de-a dreptul copleşit de tristeţe, în primul rând din cauza vameşului.

— Când au descoperit pescarii pământul ăsta, era populat cu douăsprezece specii de gâşte sălbatice, aşa cum bizonii populează câmpiile Terranovei. Acum… Acum foarte puţine supravieţuiesc în zonele cele mai sălbatice ale Atlantidei. Poate că ultimul reprezentant moare chiar în timp ce stăm de vorbă dacă n-a murit deja! – în ghearele sau fălcile unei haite de câini sălbatici sau de glonţul vreunui vânător necioplit.

— Şi bizonii sunt pe cale de dispariţie, remarcă Harris, enervându-l şi mai tare pe Audubon.

— Trebuie să mă grăbesc! Să mă grăbesc, auzi?

— Păi, n-ai cum să mergi nicăieri până când *Maid of Orléans* nu porneşte iar în larg, vorbi Harris cu judecată.

— În curând, o cale ferată va duce de la New Marseille la Avalon.

Atlantida construia căi ferate aproape la fel de repede ca Anglia şi mai rapid decât orice nouă republică din Terranova. Dar „în curând” însemna „nu încă”, iar el

chiar era nevoit să aştepte ca vasul cu abur să plece spre nord.

Pasagerii părăsiseră *Maid of Orléans*. Beth plecase, lăsându-l pe Harris cu buzele umflate. Se îmbarcau alţii în locul lor. Hamalii cărau lăzi şi cutii, butoaie şi genţi. Alţii aduceau la bord încărcătură proaspătă. Şi pasagerii, şi hamalii se mişcau mult prea încet, după părerea lui Audubon, care nu avea de ales şi patrula spumegând de furie încoace şi încolo, pe puntea nemişcată, din fericire pentru el. În cele din urmă, a doua zi după-amiază, târziu, *Maid of Orléans* porni spre Avalon.

Se ţinu aproape de ţărm în călătoria ei de două zile şi jumătate. Era una din rutele cele mai frumoase din lume. Sequoia gigantici creşteau la mică depărtare de mai. Se ridicau atât de înalţi şi de drepţi, că semănau cu coloanele unei catedrale uriaşe construite în aer liber. Dar catedrala era o sursă de nedumerire şi confuzie. Singurii copaci asemănători cu cei din Atlantida creşteau pe coasta Pacificului, la mare distanţă. Cum de prosperau acolo şi supravieţuiau aici, dar nu şi în altă parte? Audubon, ca toţi naturaliştii, nu cunoştea răspunsul la întrebare, deşi şi-ar fi dorit din suflet să-l afle. Ar fi fost *apogeul* carierei sale! Dar se temea că nu va purta niciodată cununa de lauri.

Maid of Orléans trecu pe lângă un orăşel de pescari numit Newquay fără să se oprească. După ce-l identifică pe hartă, Audubon fu mulţumit când responsabilul îi confirmă că nu greşea.

— Dacă navigatorul păţeşte ceva, sunt sigur că ne putem lăsa pe mâna dumneavoastră, adăugă acesta făcând cu ochiul, nu cumva să fie luat în serios.

Audubon îi zâmbi amabil şi se întoarse cu ochii la hartă. Coasta vestică a Atlantidei şi cea estică a Terranovei de Nord, aflate la o mie de mile depărtare, îi apărură ea două piese ale unui puzzle mare cât pământul: contururile lor aproape că se potriveau. Acelaşi lucru se putea spune

despre protuberanţa Braziliei din Terranova de Sud şi zimţii coastei Africii de Sud, de partea cealaltă a Atlanticului. Iar forma coastei estice a Atlantidei se potrivea cu vestul Europei, într-o oarecare măsură.

Oare ce însemna asta? Audubon ştia că nu era primul care se întreba. Nu puteai privi harta fără să-ţi exprimi mirarea. Oare Atlantida şi Terranova sau Africa şi Brazilia fuseseră cândva unite? Cum ar fi fost posibil, cu atâta apă între ele? I se părea incredibil, ca şi altora. Dar, când te uitai la hartă…

— Coincidenţă, hotărî Harris, când îi menţiona ideea la cină.

— Poate. Audubon tăie o bucată dintr-o pulpă de gâscă. Stomacul i se calmase în ultimele zile şi nici marea nu fusese agitată. Dar dacă e o coincidenţă, nu crezi că e frapantă?

— Lumea e cât se poate de întinsă. Harris făcu o pauză şi sorbi din vin. E loc pentru două-trei coincidenţe, nu crezi?

— Poate, repetă Audubon, dar, când te uiţi la hărţi, ţi se pare că potrivirile au la bază raţiunea, nu întâmplarea.

— Atunci spune-mi cum s-a intercalat oceanul între ele. Harris îl ţinti cu degetul întins ca ţeava de pistol. Şi dacă spui c-a fost potopul din vremea lui Noe, pun mâna pe sticla asta de Bordeaux fin şi te pocnesc cu ea în moalele capului.

— N-aveam de gând să spun aşa ceva, replică Audubon. Potopul o fi pustiit tărâmurile acelea, dar nu văd cum le-ar fi separat, lăsându-le coastele atât de asemănătoare.

— Deci la mijloc trebuie să fie o coincidenţă.

— Nu cred că *trebuie* să fie nimic, *mon vieux*[32]. Cred că nu ştim despre ce e vorba sau, recunosc, dacă e vorba

32 „Bătrâne” (n. tr.).

de ceva anume. Poate că se va afla într-o zi, dar nu acum. Acum e o enigmă. Avem nevoie de enigme, nu crezi?

— Acum, John, vreau un pic de sos. Eşti drăguţ să mi-l dai? Se potriveşte foarte bine cu gâsca.

Aşa şi era.

Audubon turnă puţin peste carnea moale şi închisă la culoare de pe farfurie înainte de a-i da sosiera prietenului său. Harris ignora enigmele când avea de ales. Nu şi Audubon. Lui îi aminteau nu numai de câte lucruri nu cunoştea – nici el, nici alţii – dar şi de câte ar putea afla – numai el.

Atât timp cât mai pot, îşi zise şi mai luă o înghiţitură de carne.

*

Avalon se înălţa pe şase coline. Conducătorii oraşului încă o mai căutau pe a şaptea, ca să se compare cu Roma, dar nu" se zărea nicio ridicătură pe o distanţă de kilometri în jurul lui. Golful Avalonului, cu faţa spre vest, oferea oraşului care-i purta numele cel mai frumos port din Atlantida. Cu un secol şi jumătate înainte, fusese cuib de piraţi. Corsarii au prădat Golful Hesperian vreme îndelungată, până când flotele britanice şi daneze i-au gonit înapoi în adăpost, căruia i-au dat foc, ca să-i oblige să iasă din el.

Străzile oraşului aminteau de trecutul pompos: Goldbeard Way, Valjean Avenue, Cutpurse Charlie Lane. Însă două fregate patrulau prin port. Nave de pescuit, vase comerciale mai mari – unele cu abur, altele cu pânze – şi nave de pasageri, ca *Maid of Orléans* soseau şi plecau. Piraţii nu mai trăiau decât în amintire.

De n-ar fi la fel şi cu gâştele sălbatice, îşi zise Audubon, în timp ce vasul acosta la debarcader. *Te rog, Doamne, să nu fie aşa*. Îşi făcu cruce. Nu ştia dacă rugăciunea îl va ajuta, dar nici n-avea ce strica, aşa că o rosti oricum.

Harris arăta cu degetul spre un bărbat care venea pe debarcader.

— Ăla nu-i Gordon Coates?

— Ba da, sigur că-i el.

Audubon îi făcu semn cu mâna bărbatului care-i publica lucrările în Atlantida. Coates, un tip scund şi bondoc, cu favoriţi mai deşi decât ai lui, îi salută în acelaşi mod. Purta un costum lucios, de mătase. Jobenul îi dădea un aer elegant. Audubon îşi făcu mâinile pâlnie la gură.

— Ce mai faci, Gordon?

— O, acceptabil. Poate ceva mai bine, răspunse Coates. Aşadar, o tuleşti iarăşi în sălbăticie, nu?

Era orăşean din cap până-n picioare. Fusese la ţară o singură dată, ca să vadă o cursă de cai. Se pricepea la ponei. Când paria, câştiga… de cele mai multe ori.

Adusese cu el doi servitori cu cărucioare, ca să care bagajele călătorilor. El, Audubon şi Harris îşi strânseră mâinile şi se bătură pe spate, după ce fu lăsată în jos estacada, ca să poată coborî pasagerii.

— Unde ne cazezi? se interesă Harris, care se gândea în totdeauna la locul unde urma să stea. Graţie acestui obicei şi al altora, asemănătoare, Audubon stătuse în locuri mai confortabile decât cele pe care le-ar fi ales el însuşi.

— Cum îţi sună *Regina Hesperidelor*? întrebă Coates.

— Ca şi cum ai spune metresa piraţilor, răspunse Audubon, stârnind hohote de râs din partea editorului său. E pe lângă vreun adăpost sau piaţă de cai? Vreau să-mi cumpăr animalele cât de repede se poate.

Harris oftă. Pictorul se făcu că nu aude.

— E unul pe-aproape, e unul pe-aproape, îl asigură Coates. Apoi ridică degetul. Uitaţi un vultur! Ăsta-i un semn de bun augur pentru tine, dacă vrei.

Pasărea mare, cu cap alb, zbura spre sud. Audubon ştia că se duce la groapa de gunoi a oraşului, să scurme prin ea. Vulturii cu cap alb prosperau de la venirea omului

pe Atlantida. Văzând acest exemplar, Audubon se întrista în secret. Ar fi preferat unul cu cap roşu, simbolul naţional. Dar puternicii prădători – fără îndoială, cei mai mari din lume – se stingeau repede, ca gâştele sălbatice, prada lor principală.

— Aşadar, rosti el, *Regina Hesperidelor*.

Ultima oară când fusese la Avalon, hotelul avusese alt nume şi alt proprietar. De atunci, se dezvoltase mult. La fel şi Avalonul, vizibil mai întins şi mai bogat decât acum zece ani sau doisprezece?

Şi Harris observă acest lucru. În general le observa.

— Vă descurcaţi binişor pe-aici, îi spuse el lui Gordon Coates la cină, în faţa fripturii de vită.

— Binişor, binişor, confirmă editorul. În curând scot o carte a unui tip care crede că a scris cel mai bun roman din Atlantida. Locuieşte chiar aici, în oraş. Sper că are dreptate. Nu se ştie niciodată…

— Tu nu prea-l crezi, nu? întrebă Audubon.

— Păi, nu, recunoscu Coates. Toţi scriitori cred că au scris cel mai bun roman din Atlantida, dacă nu se trag din Terranova sau din Anglia. Uneori chiar şi atunci. Dl. Hawthorne are mari şanse de succes, mai mari decât ceilalţi, îndrăznesc să spun, dar nu *cele mai mari*.

— Cum se numeşte cartea? vru Harris să afle.

— *Stigmatul purpuriu*. Nu-i un titlu rău, dacă zic eu aşa. Şi o zic, pentru că eu l-am dat. *El* voia să-i zică *Ţărmul unei alte mări*.

Coates căscă, de parcă ar fi vrut să spună că autorii nu se pricep deloc să dea titluri operelor. Şi chiar o spuse într-un fel, arătând cu degetul spre Audubon:

— Şi cărţilor tale le-aş fi dat alte titluri, să ştii, dacă nu apăreau în Anglia şi Terranova. *Păsări şi creaturi*, poate. Cine crezi că mai ştie ce-i aia un patruped, ca să nu mai zic de unul vivipar?

— S-au vândut foarte bine cu titlul dat de mine, spuse

Audubon.

— Sigur că da, foarte bine, dar s-ar fi putut şi mai bine. Te-aş fi făcut *mare*.

Coates avea fler. Dacă l-ar fi făcut pe Audubon un scriitor mare – prelungi sunetele cu plăcere – ar fi câştigat o grămadă de bani.

— Ştiu de ce oamenii de aici habar n-au ce-nseamnă patruped, interveni Harris. Nu se găsea niciunul pe Atlantida când a fost descoperită. Aşa cum nu era nici urmă de şarpe în Irlanda, nici aici nu se găseau… creaturi – zâmbi larg – pe atunci.

— Nu se găseau patrupede *vivipare*.

Audubon băuse destul vin ca să ţină la detalii precise, dar nu prea mult ca să nu poată pronunţa cuvântul *vivipare*. Trăiau o mulţime de şopârle, ţestoase şi broaşte, chiar râioase, şi salamandre. Şi şerpi, bineînţeles, deşi ei nu sunt patrupede. Asta îl făcea să se simtă mândru.

— Sigur că şerpii n-au picioare, pufni Harris în râs.

— Ei bine, acum avem destule creaturi, ţi-o jur, spuse Coates. De toate, de la şoareci la elani. Pe unele le-am vrut, cu altele ne-am procopsit. Încearcă să ţii şoarecii şi şobolanii departe de o navă. Da, da, încearcă numai. Mult noroc! O să ai mare nevoie.

— Câte creaturi Atlantide indigene au dispărut din cauza lor? întrebă Audubon.

— Habar n-am, răspunse Coates. E cam târziu să ne gândim la asta, nu crezi?

— Sper că nu. Sper că nu e prea târziu pentru ele. Şi nici pentru mine. Mai luă o înghiţitură de vin. Ştiu ce creaturi vivipare au provocat trista dispariţia a unor specii de aici.

— Şobolanii? întrebă Coates.

— Fac pariu că nevăstuicile, spuse Harris.

Audubon scutură din cap către fiecare dintre ei, apoi arătă cu degetul spre pieptul său.

— Omul, îi lămuri el.

*

După trei zile părăsi Avalonul călare. O parte din timp şi-o petrecuse cumpărând cai şi harnaşament pentru ei şi nu-i părea rău. Cealaltă parte o petrecuse cu Gordon Coates, la întâlniri cu abonaţii existenţi şi potenţiali şi-i părea foarte rău. Se descurca mai bine la afaceri decât majoritatea colegilor de breaslă şi, în mod normal, nu l-ar fi deranjat să stea de vorbă cu clienţii şi să caute alţii noi. Dacă nu-ţi cumpăra nimeni operele, nu prea aveai cum să-ţi duci zilele. În tinereţe avusese mai multe meserii, le urase pe toate şi nici nu se descurcase. Ştia cât de norocos era să poată trăi făcând ce-i place, dar şi ce muncă uriaşă presupunea ceea ce oamenii numeau noroc.

Spre uşurarea sa, reuşi să se descurce fără să mai facă portrete. Chiar înainte de a pleca din New Orleans, simţise cum timpul îl împinge de la spate. Îmbătrânea, era din ce în ce mai slăbit. Peste un an, doi, nu va mai avea puterea şi rezistenţa necesare să călătorească în zonele sălbatice din centrul Atlantidei. Şi, dacă le-ar fi avut, n-ar mai fi găsit gâşte sălbatice pe care să le picteze.

Poate n-o să le mai găsesc nici acum, îşi zise. Gândul îi otrăvea sufletul. Se uita întruna după vânători sau tăietori de copaci cu puşti…

Călătoria prin Avalon semăna perfect cu cea prin satele din Franţa şi Anglia. Bine, fermele de aici erau mai mari decât cele din Europa, separate de păşuni mai întinse. Acesta era pământul colonizat nu de mult; nu fusese cultivat de secole întregi, în unele părţi, de milenii întregi. Dar culturile – grâu, orz, porumb cartofi – erau fie europene, fie importate de Terranova de multă vreme din Lumea Veche. Pomii fructiferi proveneau din Europa; nucii, tot de acolo, dar şi din Terranova. Nu mai după şirurile de sequoia şi pini de Atlantida ghiceai că la câţiva kilometri spre apus se întindea Golful Hesperian.

La fel stăteau lucrurile şi cu animalele. Câinii schelălăiau pe lângă ferme. Găinile răşchiau. Pisicile săreau încoace şi încolo după şoareci – şi aceştia imigranţi – sau pui neatenţi. Raţele şi gâştele – gâşte domestice comune – se bălăceau în bălţi. Porcii scurmau şi se tăvăleau în noroi. Pe câmp păşteau vite, oi şi cai.

Majoritatea oamenilor nici n-ar fi observat ferigile care răsăreau pe ici, pe colo sau păsările de pe pământ, din copaci sau în zbor. Unele, precum corbii, se găseau în toată lumea. Altele, ca vulturul cu cap alb pe care-l văzuse în Avalon, se întâlneau şi în Atlantida, şi în Terranova (pe coasta de est a Atlantidei, poposea din când în când vulturul cu coadă albă, ieşind din cuibul său european sau islandez). Altele – nimeni nu ştia câte – nu se aflau decât pe marea insulă.

Doar specialistul ştia, după cum numai pe el îl interesa prin ce se deosebeşte drepnea-mică cu cap gri de cea din Terranova sau de surata ei mai mică din Europa. Mulţi sturzi de Atlantida erau identici cu fraţii lor de la răsărit şi apus. Aparţineau unor specii diferite, dar aveau penaj şi obiceiuri comune. Acelaşi lucru se putea spune despre păsările cântătoare insulare, care săreau din copac în copac după insecte, la fel ca zburătoarele din capătul celălalt la Golfului Hesperian. Da, asemănări erau cu carul. Dar…

— Mă întreb când o să vedem primii sturzi, spuse Audubon.

— Suntem prea aproape de Avalon, rosti Harris. Prea mulţi câini, pisici şi porci primprejur.

— Da, cam mulţi. Sunt păsări naive şi nu prea ştiu să se ferească.

Râzând, Harris imită cu degetele zbaterea aripilor. Sturzii, deşi aveau însă aripi mai mari, nu ştiau să zboare. Nu erau mai mari decât puii de găină. Cu ciocul lor lung şi ascuţit, scobeau straturile mai adânci ale solului după

viermi la care sturzii zburători nici nu visau să ajungă. Când le mergea bine, îşi făceau provizii pentru zile negre.

Dar erau neputincioşi în faţa omului şi animalelor aduse de el în Atlantida. Nu doar pentru faptul că aveau carnea gustoasă sau că din grăsimea lor se făcea ulei fin de lampă. Adevărata lor problemă era că era prea proşti ca s-o ia la fugă când se apropia de ei câinele sau vulpea. Nu erau obişnuiţi să fie vânaţi de animale terestre; singurele patrupede vivipare care trăiau în Atlantida înainte de sosirea omului erau liliecii.

— Până şi liliecii de aici sunt deosebiţi, mormăi Audubon.

— Da, dar de ce spui asta? îl întrebă Harris.

Audubon îi explică logica sa:

— În ce alt colţ de lume, în afară de acesta, mai există lilieci care-şi petrec timp mai mult ţopăind pe pământ decât zburând?

Era o întrebare retorică, dar Harris găsi cu cale să-i dea un răspuns:

— Nu sunt şi în Noua Zeelandă?

— Zău? făcu Audubon surprins. Prietenul său dădu afirmativ din cap. Pictorul îşi scărpina favoriţii. Măi, măi, ambele sunt bucăţi de pământ izolate de celelalte, în largul mării…

— Şi în Noua Zeelandă se găseau cândva gâşte sălbatice sau nişte păsări care semănau cu ele. Cum dracu' le zicea?

— Mea, răspunse Audubon. Ştiu sigur. Nu ţi-am arătat ilustratele acelea superbe cu rămăşiţele lor, realizate nu de mult de profesorul Owen? Sunt de o măiestrie uluitoare. Uluitoare!

Felul în care îşi sărută buricele adunate ale degetelor îl trăda pe francezul din el. Edward Harris zâmbi şmechereşte:

— Sunt convins că tu le-ai fi făcut mai frumoase.

— Mă îndoiesc. Fiecare cu harul lui. Pot să pictez pe pânză o pasăre atât de bine încât să pară vie. Acesta e talentul meu şi mi-am petrecut aproape patruzeci de ani învăţând tainele meseriei. Dar să redau toate detaliile osemintelor… Nu mi-e deloc ruşine să mă închin în faţa maestrului.

— Dacă n-ai fi aşa modest, ai fi desăvârşit.

— Probabil, spuse Audubon mulţumit, iar cei doi călăriră mai departe.

Ciocănitul slab, îndepărtat se auzi la vreo zece metri, pe un pin putred. Harris arătă cu degetul.

— Uite-o acolo, John! Ai văzut-o?

— Cum să n-o văd, când e mare cât un corb?

Preocupată de viermii de sub scoarţa copacului, ciocănitoarea cu ciocul stacojiu îşi vedea de treabă nestingherită. Era un mascul, deci şi creasta era tot stacojie. Femelele aveau creasta neagră, uşor îndoită în faţă. Aşa erau şi ruda lor apropiată de pe pământul Terranovei, ciocănitoarea cu cioc ivoriu, şi cea imperială, din Mexic.

Audubon descăleca, îşi încarcă puşca şi se apropie de pasăre. Era mai uşor să se apropie de zburătoarea cu cioc stacojiu decât de cea din Terranova. Ca sturzul şi atâtea alte păsări din Atlantida, nici nu-i trecea prin cap că pe pământ umblă duşmani. Cele imperiale şi cu cioc ivoriu erau mai vigilente.

Ciocănitoarea ridică ciocul şi scoase un ţipăt ascuţit, ca o notă de clarinet falsă. Audubon se opri cu arma pe umăr, aşteptând să audă strigătul de răspuns al altei păsări. Cum nu auzi nimic, apăsă pe trăgaci. Arma bubui şi fumegă. Cu un cârâit speriat, pasărea cu cap stacojiu căzu din pin. Se zbătu pe pământ câteva clipe, apoi rămase nemişcată.

— Frumoasă lovitură, remarcă Harris.

— *Mergi*, replică Audubon absent.

Ridică ciocănitoarea. Simţi în palmă căldura păsării şi căpuşele şi păduchii de pe corp. Nimeni nu se gândea la ele, în afară de cei care ţineau în mână păsări ce abia şi-au dat duhul, îşi şterse palma de pantaloni ca să scape de intruşi. Nu făceau rău oamenilor, căci nu erau pe gustul lor, dar, câteodată… Îl săgeta un gând. Se holbă la ciocănitoare.

— Oare paraziţii de pe păsările din Atlantida sunt diferiţi, ca şi ele, de cei din Terranova, sau identici?

— Habar n-am, recunoscu Harris. Vrei să pui câţiva în alcool să vezi?

Audubon se gândi o clipă, apoi scuturǎ din cap.

— Nu, mai bine să se ocupe de ei cineva cu adevărat interesat. Pe mine mă interesează gâştele sălbatice, nu păduchii, Dumnezeule!

— Ai prins un specimen frumos. Cele stacojii sunt tot mai rare.

— Nu mai au păduri în care să caute hrană, spuse Audubon cu un oftat. În Atlantida nu mai e nimic ca înainte, cu excepţia fermelor şi-a oilor. Îşi dădu seama de greşeală imediat ce rosti cuvintele, dar nu se opri. Dacă nu le arăţi oamenilor ce-a fost în trecut, în curând n-o să mai aibă nimic, iar atunci va fi prea târziu să le arăţi ceva. Deja e prea târziu, în general. *Şi pentru mine*? se întrebă. *O, de n-ar fi aşa*!

— Te-apuci de schiţe? îl întrebă Harris.

— Dacă n-ai nimic împotrivă. Păsările sunt mai uşor de pictat înainte de a înţepeni.

— Dă-i drumul, dă-i drumul. Harris coborî de pe cal. O să fumez o pipă, două şi-o să dau o raită cu arma la mine. Poate că mai fac rost de ceva pentru pictat sau cinat. Sau amândouă, cine ştie? Dacă ţin minte bine, raţele şi gâştele din Atlantida sunt la fel de gustoase ca altele, în afară de cele din nord.

*

Era convins că raţele din nord, bine prăjite şi servite cu zahăr cubic, aveau cea mai gustoasă carne de pasăre din lume. Audubon era aproape sigur că nu se înşela.

După ce Harris porni la hoinăreală, Audubon aşeză pasărea cu cioc stacojiu pe iarbă şi se duse la unul din caii care cărau poverile. Ştia în care sac se află uneltele lui de pictor, suportul şi sârmele, cărbunele şi hârtia preţioasă.

Îşi aminti cum, în copilărie, îşi pierduse speranţa că va picta păsări în ipostaze realiste. Pasărea din mână era în regulă, dar una moartă… Atârna, se fleşcăia, vedeai cu ochii tăi cum i se scurge viaţa din trup.

Când studiase pictura cu David în Franţa, desenase după manechine. Simţi cum i se aprind obrajii la amintirea modelului de pasăre pe care se străduise să-l facă din lemn, plută şi sârmă. După încercări nesfârşite, obţinuse ceva care semăna cu o pasăre dodo cu spavan. Prietenii râseseră de el. Cum s-ar fi putut supăra pe ei, când şi lui îi venea să râdă? În cele din urmă, spărsese modelul hidos în bucăţi.

Dacă nu i-ar fi venit ideea cu sârmele… Nu ştia ce s-ar fi făcut fără ele. Sârmele îl ajutau să aşeze păsările în aşa fel încât să pară vii. Când pictase primul pescăruş albastru, simţise că e pe cale să realizeze ceva spectaculos înainte de a termina. Iar acum, pregătind suportul, îl străbătu acelaşi val de emoţie ca atunci. Până şi ochii păsării parcă se treziră la viaţă când o plasă în poziţia dorită.

În timp ce se străduia să aşeze ciocănitoarea aşa cum stătuse agăţată de copac, ar fi vrut să-l mai încerce o dată vechiul fior. Dar făcuse lucrul ăsta de prea multe ori. Rutină în detrimentul artei. Nu mai descoperea miracole. Lucra.

Păi, *dacă tot lucrezi, dă tot ce poţi din tine*, îşi zise. Practica îşi spunea cuvântul. Mâinile aranjau parcă singure sârmele ca să prindă pasărea. Când termină, se

uită la ciocănitoare. Mişcă puţin o sârmă ca să-i aşeze mai bine coada cu penele lungi şi rigide proptite de scoarţa copacului, ca şi cum ar fi fost două picioare.

Începu să schiţeze. Îşi aminti chinurile prin care trecuse la primele încercări şi cât de nereuşite fuseseră acestea, în ciuda eforturilor. Îi cunoştea pe alţii care încercaseră şi ei să picteze, dar renunţaseră când primele rezultate nu ieşiseră conform aşteptărilor. Unii, din câte văzuse, erau de-a dreptul talentaţi. Dar să ai talent şi să-l desăvârşeşti... Ce diferenţă! Nu mulţi erau destul de ambiţioşi să continue, chiar dacă nu o fac foarte bine. Audubon nu mai ştia de câte ori fusese gata să renunţe, cuprins de disperare. Dar când ambiţia era dublată de talent, se prevedeau lucruri măreţe.

Cărbunele parcă prindea viaţă alunecând pe hârtie. Audubon dădu din cap aprobator. Liniile trasate erau ferme şi curgătoare, ca întotdeauna. Nu-i tremurau degetele, ca la atâţia oameni care îmbătrâneau – nu încă. Dar cât va rămâne aşa? De câte ori răsărea soarele, se apropia mai mult de bătrâneţe. Schiţa prindea contur rapid, într-o cursă contra propriei sale decăderi.

Când bubui arma lui Harris, mâna lui Audubon tresări. A cui n-ar fi tresărit? Linia strâmbă fu ştearsă imediat. Continuă să deseneze, repede şi încrezător, şi obţinu o schiţă aşa cum şi-o dorise. Harris se întoarse târând o pasăre mare, moartă.

— Un curcan! exclamă Audubon.

Prietenul lui confirmă cu o înclinare a capului şi cu un zâmbet larg.

— O să mâncăm o cină pe cinste!

— Da... Cine-ar fi crezut că păsările se răspândesc aşa de repede? Au fost aduse în sud... Când? Nu sunt mai mult de treizeci de ani. Şi acum le împuşti aici.

— Sunt mai interesant de vânat decât sturzii, spuse Harris. Cel puţin ştiu să se ferească dacă simt primejdia.

Parcă le-a înzestrat Dumnezeu cu instinct, numai că nu pe toate cele de aici.

— Nu. Unele gâşte din Atlantida zburau spre alte ţinuturi şi erau foarte vigilente. Altele rămâneau pe insulă tot anul şi nu erau deloc aşa. Zburau foarte puţin sau deloc, căci aveau aripi mici şi nefolositoare, ca ale sturzilor.

Gâştele sălbatice erau nişte creaturi uriaşe, cu picioare disproporţionate. Unele specii aveau gâtul negru şi pete albe pe piept, reminiscenţe de la gâştele canadiene. Asta îl nedumerea sincer pe Audubon: era ca şi cum Dumnezeu se repeta pe sine în Creaţie, dar de ce? Gâştele sălbatice aveau membrane la picioare, iar ciocul lor, deşi turtit în părţi, amintea de cel lat, al gâştelor comune.

Audubon văzuse specimenele păstrate la muzeul din Hanovra; schelete, piei, ouă verzui, gigantice. Pielea cea mai nouă era din 1803. Mai bine nu şi-ar fi amintit asta. Dacă era o vânătoare de gâşte sălbatice, atunci… n-avea de ales. Şi cu asta, basta. Făcea tot ce-i stătea în putinţă. De-ar fi făcut-o mai de mult… Încercase. Eşuase. Spera să-i fi rămas măcar o şansă.

Harris curăţă curcanul şi aprinse focul. Audubon termină schiţa.

— E reuşită, remarcă Harris, aruncând o privire spre ea.

— Nu-i rea, admise Audubon.

Într-adevăr, surprinsese ipostaza dorită. Scoase măruntaiele ciocănitoarei ca s-o pună la conservat. Cum era de aşteptat, stomacul ei era plin de larve de gândaci. Doar numele genului din care făcea parte, *Campepbilus*, însemna *iubitor de viermi*. Făcu o însemnare în jurnal şi puse pasărea în alcool.

— Mai bine-aşa, observă Harris. Tranşă curcanul şi înfipse pulpele în ţepuşe.

— Poate, spuse Audubon, luând o pulpă de la

prietenul său şi începând s-o frigă. Nu se ruşina de laude, nu. Aşa că spuse mai departe: N-am venit aici pentru ciocănitori stacojii. Am venit pentru gâşte sălbatice, pentru Dumnezeu!

— Trebuie să te mulţumeşti cu ce primeşti. Harris roti băţul ca să frigă pulpa uniform. Trebuie să te mulţumeşti cu ce primeşti şi să speri că ce primeşti e exact lucrul pe care-l cauţi.

— Poate, repetă Audubon. Privi spre răsărit, spre inima neexploatată a Atlantidei. Dar, cu cât munceşti mai mult, cu atât îţi cresc şansele de a obţine ceea ce vrei. Sper că mai pot lucra intens. Şi mai sper – se uită încă o dată spre răsărit – că ceea ce doresc se mai găseşte.

*

Audubon şi Harris urmară drumul principal aproape o săptămână. Pe cărarea largă şi bătătorită călătoriră mai repede decât ar fi putut pe căile mai înguste, şerpuitoare. Dar când Audubon zări Munţii Green Ridge înălţându-se, în depărtare, la est, nu mai rezistă tentaţiei de-a părăsi drumul principal.

— Nu vrem să mergem în apropierea drumului, hotărî el. Ştim că gâştele sălbatice nu trăiesc la marginea lui, căci altfel le-ar fi zărit oamenii, *n'est-ce pas*?

— Mi se pare logic, îl susţinu Harris, devotat. Dar nu m-ar deranja să petrec vreo două zile într-un han decent, aflat la jumătatea drumului, adăugă el după o pauză.

— Când ne vom întoarce cu ceea ce căutăm, *Regina Hesperidelor* n-o să mai fie bun pentru noi. Dar trebuie să facem sacrificii ca să ne atingem scopul.

— Desigur, spuse Harris, oftând.

Drumul mare era străjuit de minunaţi pomi fructiferi, stejari, castani şi ulmi. Erau cu toţii aduşi din Europa sau Terranova. Audubon şi Harris nu se îndepărtară de drum prea mult când fură întâmpinaţi de flora înviorată a Atlantidei: ginkgo, magnolii, palmieri scunzi, pini şi o

abundenţă de ferigi crescând sub copaci. Pe măsură ce avansau pe tărâmul mai puţin populat, auzeau tot mai des ciripitul păsărilor, când familiar, când neobişnuit. Păsările din Atlantida se simţeau acasă în copacii în care trăiau de generaţii întregi, nu ca speciile obraznice, recent aduse de oameni.

Nu toate soiurile aduse creşteau pe marginea drumului. Piciorul-cocoşului şi macii radiau – pete de culoare – în peisajul aşa-zis verde. Albinele bâzâiau printre florile pe care nu aveau cum să le cunoască… sau poate erau albine europene, aduse pe noul teritoriu în mijlocul oceanului, pentru a culege polenul plantelor de care oamenii aveau nevoie, le doreau sau pur şi simplu le plăceau. Curios, Audubon se opri lângă maci ca să privească insectele mai atent. Erau albine, fără îndoială. Notă observaţia în jurnal. Era dezamăgit, dar nu mirat.

— Ce se va alege de vechea Atlantida, întrebă el încălecând, peste o sută de ani? Va mai rămâne ceva din ea?

— Peste o sută de ani, veni răspunsul lui Harris, n-o să mai aibă importanţă pentru noi. Eventual dacă o privim din spatele Porţilor Raiului.

— Nu, probabil că nu. Audubon se întrebă cât mai avea de trăit. Zece ani? Cinci? Nici vorbă de o sută. Dar ar trebui să aibă importanţă pentru tinerii de aici. Ei aruncă la gunoi miracolele fără să-şi dea seama ce fac. N-ai vrea să vezi păsări dodo[33] în viaţă? Încercă să nu se gândească la modelul său nereuşit din tinereţe.

— În viaţă? Păi, pot să merg la Hanovra şi să le ascult ciripitul.

Audubon pufni. Prietenul său făcu un gest împăciuitor cu mâna.

— Las-o baltă, John. Ştiu ce vrei să spui.

---

33 Dodo – 1. pasărea dodo; 2. nătâng, tăntălău (n. tr.).

— Vai, ce mă bucur! exclamă Audubon sarcastic. Autorităţile de aici – tăntălăii tăi care ţin discursuri sforăitoare – ar putea construi rezervaţii. Se încruntă. Deşi, recunosc, nu ştiu cum le-ai putea feri de vulpile, nevăstuicile, şobolanii şi seminţele purtate de vânt. Dar ar fi un început.

Dormiră pe iarbă în noaptea următoare. Ţipătul gutural al bufniţei de pământ îl trezi pe Audubon pe la miezul nopţii… Încarcă puşca la lumina slabă, sângerie a tăciunilor, în caz că pasărea ar veni suficient de aproape s-o poată zări. Bufniţele erau de mărimea găinilor. Zburau, dar nu foarte bine. Vânau broaşte, şopârle şi greieri care mişunau pe sub tufişuri. Nu aveau duşmani, adică nu avuseseră până nu apăruseră în Atlantida vulpile, câinii sălbatici şi oamenii. Ca mai toate animalele de aici, nici nu le trecea prin minte c-ar putea fi vânate. Înainte, le întâlneai la tot pasul.

Acum abia mai vedeai câte una.

Ţipătul bufniţei se îndepărtă. Se gândi s-o imite ca s-o atragă în bătaia puştii, dar renunţă. Pocnetul armei în miez de noapte i-ar fi provocat lui Harris un atac de apoplexie. Pe lângă asta, căsca de somn. Puse arma jos, se înveli la loc în pătură şi, nu peste multă vreme, începu să sforăie.

*

Dimineaţa, când se trezi, văzu capul unui greiere mare cât un şoarece şi picioarele maro-verzui ale insectei la câţiva paşi de aşternut. Blestemă încet: bufniţa trecuse pe lângă el, dar fără să ţipe, aşa că nici n-o observase. Dacă ar fi rămas treaz… *Dacă aş fi rămas treaz*, *azi n-aş fi fost bun de nimic*. Avea nevoie de somn regulat mai mult decât cu douăzeci de ani în urmă.

— Nu m-aş fi supărat dac-ai fi tras după bufniţă, îi spuse Harris în timp ce făcea focul şi pregătea cafeaua. Doar pentru asta am venit aici.

— Eşti amabil. Poate se mai iveşte ocazia.

— Sigur n-o să se mai ivească. N-ai zis tu că vechea Atlantida se duce pe apa sâmbetei? Pune mâna pe ce poţi, cât mai ai pe ce.

— Asta am de gând să fac cu gâştele sălbatice. Pun eu mâna pe ele, dacă le găsesc. Bufniţa de pământ… Cine ştie dacă venea când o imitam?

— Fac pariu că venea. Nu cunosc pe nimeni care să atragă păsările mai uşor decât tine.

Harris scoase doi biscuiţi marinăreşti dintr-o geantă de muşama şi-i dădu unul lui Audubon. Pictorul aşteptă mai întâi cafeaua din cana de tablă, apoi îl rupse în bucăţi pe care le înmuie înainte de a le mânca. Biscuitul era pregătit bine, ca să dureze, aşa că trebuia mestecat mai bine decât puteau dinţii lui rari.

În timp ce prietenul lui se pregătea să încalece, Audubon aruncă o ultimă privire la greierele uriaş.

— Ar trebui să iau şi nişte specimene din astea, remarcă el.

— Pentru Dumnezeu, de ce? Nu sunt păsări, nici patrupede vivipare. Nu sunt deloc patrupede.

— Nu, spuse pictorul cu glas căzut, dar nu ţi se pare că joacă rolul şoarecilor din restul lumii?

— Când o să văd un şoarece cu antene ciripind – Harris mişcă scurt din degete în faţa ochilor – poţi să mă închizi undeva şi să pierzi cheia, convins că mi-am înecat minţile în romul cel diabolic.

— Sau în whisky, sau în gin sau în ce găseşti mai repede. Harris zâmbi şi dădu din cap. În vreme ce Audubon punea şaua pe cal, nu-şi putu lua gândul de la greierii şi şoarecii din Atlantida. Ceva tot trebuia să mişune printre frunze după mâncare, şi erau atâtea creaturi care mâncau şoareci… sau, aici, insecte. Dădu din cap pentru sine. Merita să noteze asta în jurnal la următoarea oprire.

Puţin înainte de prânz intrară într-un sătuc a cărui fală o constituiau o cârciumă, o biserică şi o mână de case. Pe biserică scria: CASA BIDEFORD A DEVOŢIUNII UNIVERSALE.

În Atlantida prosperau secte protestante dubioase, pentru că niciuna nu era destul de puternică pentru a le domina pe celelalte, aşa cum nu era nici Biserica Catolică a lui Audubon.

În schimb, crâşma era un adevărat lăcaş al devoţiunii. Bideford nu avea mai mult de cincizeci de suflete, dar în ea stăteau cel puţin zece, bând, mâncând şi pălăvrăgind. Când intrară Audubon şi Harris, se făcu linişte. Localnicii se holbară la ei.

— Străini, rosti unul din ei. N-ar fi fost mai surprins nici dacă ar fi anunţat sosirea unei perechi de canguri.

Ca de obicei, primul îşi reveni bărbatul din spatele tejghelei.

— Ce să fie, domnilor? îi întrebă el pe nou-veniţi.

Harris nu se pierdea niciodată când era vorba de propriul confort.

— Un sandvici cu şuncă şi o halbă de bere.

— Sună bine, spuse Audubon. Adu-mi şi mie tot aşa, dacă eşti drăguţ.

— Cinci dolari pentru amândoi, spuse crâşmarul.

Câţiva clienţi rânjiră. Chiar dacă nu i-ar fi dat de gol rânjetele, Audubon tot ar fi ştiut că era tapat de bani. Dar plăti fără o vorbă. Îşi permitea. Întrebări avea să pună mai târziu, stimulând răspunsurile cu mai mult argint. Voia ca localnicii să vadă că era mână largă.

Berea era… bere. În schimb, sandviciurile aveau un gust excelent: bucăţi mari de şuncă fragedă, cu miros apetisant, pe pâine proaspătă, îmbogăţită cu muştar iute şi murături, mărar, usturoi şi încă un condiment mai tare. Să fi fost din Atlantida?

Nici nu-şi termină bine sandviciul – era nevoit să

mestece încet – că bărbatul din spatele tejghelei i se adresă:

— Nu prea avem parte de străini pe-aici.

Câţiva localnici – bărbaţi solizi, îndesaţi şi bărboşi, în haine de postav ţărăneşti – înclinară din cap. Politicos, Audubon îi imită. Barmanul continuă:

— Vă supăraţi dacă vă întreb cu ce treabă pe la noi?

— Eu sunt John James Audubon, se prezentă pictorul, aşteptând să vadă dacă a auzit cineva de el. În alte locuri, n-ar fi avut nicio îndoială. Dar în Bideford… Cine ştie?

— Pictorul ăla, spuse unul din clienţi.

— Exact. Audubon zâmbi, încercând să-şi ascundă uşurarea. Pictorul ăla. Repetă vorbele, deşi îl iritau. Dacă localnicii înţelegeau că e o persoană importantă, poate că n-o să-l jefuiască pe el şi pe Harris, de dragul situaţiei. Îl prezentă şi pe prietenul său.

— Şi cu ce treabă treceţi pe la noi? insistă crâşmarul.

— Suntem în trecere, aşa cum zici. Sper să pictez gâşte sălbatice.

Regiunea era destul de izolată, deşi nu perfect izolată, deci spera să întâlnească păsările în ea.

— Gâşte sălbatice? strigară mai multe voci deodată. Peste o clipă, se auziră râsete. Unul zise:

— N-am mai văzut păsări de-alea mari p-aci de când Hector era căţeluş.

— Aşa-i, rosti altcineva, şi toţi clienţii confirmară înclinând solemn din cap.

— Mare păcat, interveni o altă voce. Bunicu’ meu zicea că le omorai una-două şi erau tare gustoase. Numai carne.

Ăsta trebuia să fie motivul pentru care nu se mai găseau gâşte sălbatice la Bideford, dar localnicii nu păreau să bage de seamă cauza şi efectul.

— Dacă ştiţi pe unde sălăşluiesc, plătesc bucuros să aflu şi eu. Audubon bătu cu palma punga de la curea. Se

auzi zornăit dulce de monede. Mi-aţi fi de ajutor în muncă şi aţi sprijini cauza ştiinţei.

— Jumătate acum, interveni Harris cel practic, jumătate la întoarcere, dacă găsim ce căutăm. Poate şi un supliment, dacă informaţia e folositoare.

Bun truc, îşi zise Audubon. *Trebuie să-l ţin minte*. Localnicii îşi adunară capetele la un loc. Unul din cei mai în vârstă, cu barba căruntă, vorbi:

— Păi, nu ştiu nimic sigur – ţineţi minte – dar acu nişte ani m-am dus la vânătoare şi am dat peste un tip din Thetford.

El ştia unde era Thetford, dar nu şi Audubon. Din câteva întrebări, află că se întindea undeva la nord-est. Bătrânul din Bideford continuă:

— Ne-am pus pe trăncănit şi mi-a zis că a văzut gâşte sălbatice cu nişte ani înainte, în celălalt capăt al oraşului. Nu pot spune cu mâna pe inimă că nu minţea – băgaţi de seamă – dar nu mi s-a părut că vorbeşte prostii.

Harris îl privi întrebător pe Audubon. Pictorul încuviinţă din cap. Harris îi dădu bătrânului un vultur de argint.

— Spuneţi-mi cum vă cheamă, domnule, îi spuse. Dacă informaţia e bună şi dacă nu trecem pe aici la întoarcere, vom face cumva să vă dăm restul banilor promişi.

— Vă foarte mulţumesc, domnule. Mă cheamă Lehonti Kent.

Îi dictă lui Harris numele pe litere, iar acesta îl notă într-una din agendele sale.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre Casa Devoţiunii Universale? întrebă Audubon.

Cu asta obţinu mai mult decât urmărise. Brusc, toţi clienţii, chiar şi cei mai rezervaţi, începură să vorbească deodată. Află că biserica propovăduia divinitatea din interiorul fiecărui fiinţei umane şi posibilitatea

transcenderii condiţiei umane, dacă respectai cuvântul celui pe care localnicii îl numeau Părintele, cu literă mare. *Devoţiunea Universală faţă de Părinte*, îşi spuse Audubon. I se părea cea mai mare şi mai neagră erezie, dar locuitorii Bidefordului credeau în ea cu sfinţenie.

— E plin de Devotaţi – evident, tot cu iniţială majusculă în Thetford şi alte locuri asemănătoare, explică Lehonti Kent. Era clar că nu ştia mai nimic despre satele aflate la distanţă mai mare de două zile de al său.

— Ce interesant! remarcă Audubon, folosind un clişeu politicos valabil în orice situaţie.

Cum localnicii îşi exprimară cu toţii dorinţa să le ţină celor doi o predică, nu reuşiră să plece din cârciumă decât după vreo două ore.

— Măi, măi, spuse Harris, când erau deja pe cai, nu-i aşa c-a fost *interesant*? Dădu cuvântului o încărcătură suficient de sarcastică, încât să pălească de invidie şi cea mai ascuţită limbă.

Lui Audubon i se învârtea capul. Părintele inventase o perioadă preistorică pentru Atlantida şi Terranova, care nu semăna deloc cu cele cunoscute de el. Se întrebă dacă o s-o ţină minte ca s-o scrie în jurnal. Devotaţii i se păreau la fel de superstiţioşi ca triburile roşii din Terranova, deşi ar fi trebuit să fie mai înţelepţi decât indienii, oneşti în ignoranţa lor.

— Totuşi, dacă Lehonti Kent – ce nume e şi ăsta! – ne-a dat un indiciu util, nu mă supăr c-am pierdut timpul… prea mult.

Thetford se dovedi a fi un sat mai mare decât Bideford. Şi el se lăuda cu o Casă a Devoţiunii Universale, dar şi cu o biserică metodistă. Pe Casă scria, cu litere chinuite: PĂRINTELE PREDICĂ DUMINICA!! Cele două semne de exclamare l-ar fi ţinut pe Audubon la distanţă chiar dacă n-ar fi trecut niciodată prin Bideford.

Dar tot se interesă de gâştele sălbatice. Nimeni nu-i

spuse c-a văzut vreuna. Doar doi bărbaţi declarară că nişte localnici văzuseră câteva cu multă vreme în urmă. Harris scoase la iveală alte monede din argint, dar nici ele nu stimulară memoria sau imaginaţia sătenilor.

— Ei, bine, de ajuns, tot am fi ajuns aici, spuse Audubon, în drum spre nord-est. Munţii Green Ridge se înălţau mai tare spre cer, dominând orizontul la răsărit. Privind în faţă cu ochea nul, Audubon zări nenumărate văi întunecoase, pe jumătate ascunse de pinii şi palmierii care dădeau numele munţilor. Orice vietate putea trăi în ele, nu? Trebuia să creadă.

— Acum putem spera mai mult, adăugă el, şi pentru sine, şi pentru Harris.

— Speranţa e un lucru bun, replică prietenul său. Dar gâştele sălbatice ar fi unul şi mai bun.

Nici nu-şi termină bine vorbele, că ferigile şi palmierii de la marginea drumului începură să fremete… şi un cerb, săltând, la tăie calea. Audubon vru să ridice puşca, dar se opri. În primul rând, animalul dispăruse. În al doilea, arma era încărcată cu alice pentru păsări, care n-ar fi făcut decât să-l înţepe.

— *Sic transit gloria înseris*, comentă Harris.

— *Anseris*? întrebă Audubon mirat. Dar ridică mâna înainte ca prietenul lui să vorbească. Da, *anser* e un substantiv de declinarea a treia, nu?

Treptat, drumul urca pe munte. Palmierii erau tot mai rari, înlocuiţi de varietăţi de pin şi molid şi sequoia. Ferigile de sub arbuşti arătau şi ele diferit. Florile exotice aveau mai puţine culori, după cum tot mai puţine erau aşezările. Nici aerul nu mai era la fel: ceţos, umed, plin de mirosuri stranii, înţepătoare, nemaiîntâlnite în alte colţuri de lume, de parcă vremuri apuse adiau prin preajma celor doi călători.

— Dar chiar aşa este, rosti Audubon cu glas tare, când îl străbătu gândul trecutului. Acesta e aerul

Atlantidei de demult, dinainte ca pescarii să-i desluşească vag coasta la orizont, ieşind din apă.

— Aproape. Faptul că era aici cu Audubon, călare pe cai, demonstra că avea dreptate. Ca să fie şi mai convingător, arătă cu degetul spre drumul pe care mergeau. Pământul era umed, noroios pe alocuri, căci plouase cu o zi înainte. Se vedeau clar urmele lăsate de o vulpe.

— Câte păsări a mâncat animalul ăsta? Câte cuiburi de pământ a devastat? se întrebă Audubon.

Multe păsări din Atlantida îşi făceau cuibul pe pământ, mult mai multe decât în Europa sau Terranova. În afară de două-trei specii de şerpi şi şopârle mari, nu existau animale de pradă terestre – sau nu existaseră, înainte de a fi aduse de om. Audubon mai făcu o însemnare în jurnal. Până acum, nu se gândise la efectul prezenţei prădătoarelor asupra obiceiului păsărilor de a-şi face cuib.

Până şi aici, în inima puţin populată a Atlantidei, se pierduse foarte mult. Dar tot mai rămăsese ceva. Păsările umpleau aerul cu ciripitul lor, mai ales după răsăritul soarelui, când Audubon şi Harris porneau la drum. În Atlantida trăiau diverse specii de forfecuţe-galbene şi botgroşi: păsări cu cioc anume crescut ca să scoată cu el seminţe din conuri şi să le arunce după aceea. La fel ca nenumăratele păsări de pe insulă, erau înrudite cu cele din Terranova, dar nu identice cu ele.

Audubon împuşcă un mascul de botgros cu penaj desăvârşit. În mâna lui, pasărea, cu spatele de culoarea mărului verde, cu burta brun-deschis şi o dungă galbenă la ochi, era împopoţonată ca un curtean francez din secolul al XVII-lea. Cu toate astea, pe creanga unui sequoia, ascunsă de frunzişul verde şi scoarţa ruginiu-închis, nu fusese uşor de văzut. Dacă n-ar fi cântat aşa de insistent, ar fi trecut, pur şi simplu, pe lângă ea.

La amurg, Harris împuşcă un sturz. Nu era pentru

cercetare, deşi Audubon îi păstră pielea. Pasărea cu cioc lung, care nu ştia să zboare, avea suficientă carne pentru amândoi. Aroma ei îi aminti de becaţine şi sitari; nu era de mirare, căci amândouă se dădeau în vânt după râme.

— Mă-ntreb cât o să reziste păsările astea, spuse Harris, ronţăind o pulpă.

— Mai mult decât gâştele sălbatice, oricum, pentru că nu bat la ochi aşa de tare, rosti Audubon, iar prietenul său îl aprobă cu o înclinare a capului. Dar ai dreptate, continuă pictorul, sunt în pericol. Şi ele îşi fac cuib pe pământ, cum să se ferească de vulpile şi câinii care le vânează după miros?

În depărtare, la distanţă de lumina focului de tabără, o vulpe schelălăia.

— Iată un zgomot pe care nu l-ai fi auzit înainte de a aduce englezii vulpile aici.

— Dacă n-ar fi ele, ar fi câinii, spuse Audubon cu regret, iar Harris mişcă iar din cap aprobator. Atlantida era un tărâm vulnerabil în faţa omului şi a creaturilor sale, ce mai încoace şi încolo.

— Păcat. Mare păcat, murmură Audubon, iar prietenul său, pentru a treia oară, dădu din cap aprobator.

Strigătul ascuţit sfâşie aerul dimineţii. Calul lui Audubon pufni şi se cabra. Îl domoli cu mângâieri şi vorbe şi-i dezmierdă coapsele.

— Dumnezeule, întrebă Harris, ce-a fost asta?

Înainte de a-i răspunde, pictorul trase cu urechea în liniştea absolută care se lăsase. Cu o clipă înainte, păsările ciripeau de mama focului. Aşa cum răgetul leului amuţea câmpiile africane, ţipătul îngheţase pădurile din Atlantida.

Se auzi din nou, sălbatic şi fioros. Pe Audubon îl trecură fiori de încântare.

— Ştiu ce e! spuse el agitat, dar în şoaptă. Se uită la armă. *Trebuie s-o încarc cu muniţie mai puternică*, îşi spuse.

— Ce? şopti Harris răguşit. Când răcneşte leul, e periculos să vorbeşti tare.

— Un vultur cu cap roşu, pe toţi sfinţii! *O rara avis*. Dacă avem noroc, e semn că gâştele sălbatice nu sunt prea departe.

Poate că pasărea-simbol a Atlantidei vâna doar oi şi căprioare, dar Audubon nu văzuse niciuna prin preajmă. Dacă era în căutarea prăzii pe care o vânase înainte de sosirea omului… O, dac-ar fi fost aşa!

Harris făcu mai mult decât să se uite la armă. Se întinse după ea şi începu s-o încarce metodic. După o clipă, se hotărî şi Audubon s-o încarce pe-a lui. Vulturii cu cap roşu nu se temeau de om. Obişnuiau să se lase în picaj asupra creaturilor înalte şi bipede. Ghearele lor, lungi cât degetul mare al unui om, puteau ucide – şi chiar ucideau. Nici ciocurile lor fioroase nu trebuiau uitate. Dimpotrivă.

— Din ce parte s-a auzit ţipătul? întrebă Audubon după ce încarcă ambele ţevi.

— De-acolo. Harris arătă spre nord. Nu prea departe.

— Nu, deloc. Trebuie să-l găsim. *Trebuie*, Edward!

Se năpusti în tufişuri, încercând să nu facă zgomot. Harris îl urmă în grabă. Ţineau amândoi puştile în poziţie de tragere, gata să ochească şi să pareze loviturile vulturului, în caz că-i ataca.

Ţipă din nou. Audubon îşi îndreptă gândul spre vulturul cu cap roşu cu toată puterea voinţei sale. *Ţipă din nou. Arată-ne unde eşti*.

Şi vulturul ţipă. Păsările mai mici, care începuseră să cânte din nou, amuţiră ca închise sub o calotă groasă. Audubon deveni conştient de zgomotul paşilor săi. Încercă să calce mai uşor, dar în ce măsură reuşi era greu de spus. Urmărind ţipătul, coti puţin spre vest.

— Acolo! şuieră Harris în spatele lui. Prietenul lui arătă cu degetul şi rămase nemişcat, ca un câine de vânătoare bine dresat.

Ochii lui Audubon se mişcau în toate părţile. Nu vedea vulturul… Nu-l vedea. Apoi îl zări.

— O! şopti el, mai degrabă un sunet decât un cuvânt.

Pasărea stătea cocoţată aproape de vârful unui ginkgo. Era o femelă mare, măsura peste un metru de la capătul ciocului lung la vârful cozii. Ţinea capul sus, semn că era în alertă şi cu simţurile treze. Avea culoarea roşcată a părului de om sau a cozii de şoim, nu purpuriul de pe gâtul păsării colibri. Pe spate era maro-închis, iar pe burta pufoasă, galben-deschis.

Încet, cu prudenţă, Audubon şi Harris se apropiară de ea. În ciuda precauţiilor, vulturul îi zări. Ţipă din nou, cu aripile întinse. Distanţa dintre extremităţile lor era mică faţă de mărimea trupului, nu mai mult doi metri – dar aripile erau foarte mari. Vulturii cu cap roşu mai mult băteau din aripi decât pluteau, spre deosebire de verişorii lor cu cap alb şi auriu.

Naturaliştii nu căzuseră de acord asupra celei mai apropiate rude a lor.

— Fii atent, şopti Harris, o să zboare.

Şi zbură, la nicio secundă după ce Harris îşi încheie fraza. Audubon şi Harris ridicară puştile şi traseră amândoi în acelaşi timp. Vulturul ţipă ultima oară, de spaimă şi durere. Căzu din cer şi atinse pământul cu un pocnet.

— L-am nimerit! se entuziasma Harris.

— Da!

În sufletul lui Audubon, bucuria se lupta cu durerea. Ce creatură magnifică! Păcat că a trebuit să moară de dragul artei şi al ştiinţei. Câte mai rămăseseră ca să perpetueze specia? Cu una mai puţin, oricâte ar fi fost.

Dar pasărea nu murise încă. Se zbătea în ferigi, ţipând de furie că nu putea zbura. Avea picioare lungi şi puternice – oare putea fugi? Audubon se îndreptă spre ea. *Să nu cumva să-mi dispară*, îşi zise. Acum c-o împuşcaseră,

devenise un specimen şi un model de pictat. Altfel ar fi însemnat s-o fi doborât în zadar, iar el nu suporta ideea.

Însă vulturul cu cap roşu nu fugi. Când Audubon se apropie mai mult de el, văzu că unul din gloanţe îi rupsese piciorul. Pasărea ţipă şi lovi cu ciocul fioros spre el; trebui să se dea înapoi repede, ca să nu-i smulgă o bucată din pulpă. Ochii aurii străluceau de ură şi de furie.

Harris avea şi un revolver, pe lângă puşca de vânătoare. Îl scoase şi ochi pasărea.

— Trag, spuse el. Îi pun capăt chinului. Trase percutorul.

— În piept, te rog. Să nu-i stricăm capul.

— Cum spui tu, John. Dacă biata creatură ar sta locului o clipă…

După ce se mai zbătu de câteva ori şi-şi întinse încă o dată gâtul lung către cei doi bărbaţi care-l făcuseră, din stăpân al cerului, o victimă, vulturul se opri să-şi tragă sufletul. Harris trase. Glonţul ar fi sfărâmat o pasăre cântătoare în bucăţi, dar vulturul rămase intact. Scoase un ţipăt înfundat şi se prăbuşi, mort.

— E o creatură splendidă, remarcă Harris pe un ton grav. Nu-i de mirare că locuitorii din Atlantida au desenat-o pe steagul şi pe monedele lor.

— Nu-i de mirare deloc, spuse şi Audubon.

Aşteptă câteva minute, ca nu cumva pasărea, ca şarpele, să atace pentru ultima oară. Nu se aplecă s-o ridice decât după ce o înţepă cu un băţ. Ciocul şi ghearele piciorului sănătos impuneau respect. Mormăi surprins când se îndreptă de spate, ţinând în mâini trupul cald încă.

— Cât cântăreşte, după părerea ta, Edward?

— Stai să văd.

Harris întinse braţele, iar Audubon îi dădu vulturul cu cap roşu.

— Hm… făcu el, cântărindu-l în palme, cu buzele ţuguiate. Să fiu al naibii dacă n-are cel puţin cincisprezece

kilograme. N-ai zice că ditamai pasărea e în stare să se ridice de la pământ.

— Dar am văzut-o, cum au văzut-o şi mulţi alţii. Luă vulturul înapoi şi-l cântări şi el în mâini. Cincisprezece kilograme? Da, se poate. Şi eu aş fi zis la fel. Nici vulturul cu cap auriu sau alb nu cântăreşte mai mult. Cel african ajunge numai la vreo zece.

— Păsările alea nu vânează gâşte sălbatice, spuse Harris. Cu stilul lui direct, rezumă problema în câteva cuvinte. Vulturul cu cap roşu ar avea mare nevoie de muşchi.

— Ai mare dreptate. Gâştele sălbatice cele mai mari de pe câmpiile estice sunt cu vreo cincizeci de centimetri mai înalte ca omul şi cântăresc… Cât crezi?

— De trei sau patru ori cât un om, poate mai mult. Când te uiţi la scheletele lor, îţi dai seama imediat că au fost păsări gigantice, cu fundul plin de grăsime.

Audubon n-ar fi zis chiar aşa, dar nici că prietenul lui se înşela.

— Îţi închipui vulturul cu cap roşu plonjând asupra unei gâşte sălbatice? întrebă el, cu glas subţire din cauza emoţiei. Seamănă cu fulgerul lui Zeus din cer, nu alta.

— Dar îţi închipui cum e să te lupţi împotriva lui cu flinte, suliţe şi arcuri, cum făceau primii colonişti? Nu erau mai grozavi ăia decât mine, ţi-o jur! E o minune că a apărut şi al doilea val de colonişti.

— Fără îndoială, spuse Audubon, deşi îl asculta numai cu o ureche. Se uită la vultur, încercând să se hotărască în ce poziţie să-l aşeze pentru următorul – şi cu siguranţă ultimul volum din *Păsări şi patrupede vivipare din Terranova de Nord şi Atlantida*. Voia să-l aşeze în aşa fel încât să-i pună în evidenţă forţa şi măreţia, dar pasărea era, pur şi simplu, prea mare chiar şi pentru formatul uriaş al operei sale de o viaţă.

Ce nu poţi vindeca… se gândi el şi duse pasărea

lângă caii care aşteptau răbdători. Da, cântărea cu siguranţă cincisprezece kilograme; când ajunse lângă animale, faţa îi era scăldată în sudoare. Caii ridicară ochii spre el. Unul fornăi scurt la mirosul sângelui.

— Staţi cuminţi, dragii mei, frumoşii mei, îi alintă el cu glas tărăgănat şi le dădu câte-un cub de zahăr. Asta îi linişti; caii pot fi mituiţi la fel de uşor ca oamenii, dar nu se dau înapoi de la nicio afacere.

Audubon începu aranjeze suportul pentru pozat – deşi îl adusese cu el pe cel mai mare, tot nu-i era de prea mare folos – şi sârmele.

— Cum o să aşezi o gâscă, dacă găsim una? întrebă Harris, privindu-l cum lucrează.

— *Când* găsim una. Audubon nu admitea posibilitatea eşecului nici faţă de prietenul său, nici în sinea lui. Cum? O să fac tot ce pot, bineînţeles, şi sper că mă pot bizui pe ajutorul tău preţios.

— O să fac tot ce-mi ceri, ştii bine. Aş fi venit eu aici cu tine, în inima pustiului, dacă n-ar fi fost aşa?

— Nu, sigur că nu. Audubon îi răspunse cu jumătate de gură.

Ştia ce avea de făcut. Aşează vulturul cu aripile date înapoi, puţin ridicate, ca pentru a-i încetini zborul, cu ghearele răsfirate şi cu ciocul căscat, ca şi cum pasărea se pregătea să atace pe la spate o gâscă sălbatică uriaşă. Găsi un ciot de cărbune şi începu să schiţeze. Nici nu atinse bine foaia, că simţi imediat măreţia viitoarei sale opere. Uneori, mâna refuza să creeze ceea ce vedea ochiul, gândea creierul sau dorea inima. Audubon dădea în totdeauna ce era mai bun din el, cum îi spusese lui Harris. În unele zile, era mai bun decât cei buni. Astăzi… astăzi era una din acele zile. Parcă ieşise din propriul trup şi se privea lucrând, privea la *ceva* ce lucrează prin intermediul lui.

La sfârşit, când termină schiţa, rămase cu cărbunele

în mână. Nu voia să-i dea drumul. Şi nici nu-i dădu. Dar nu mai era nimic de retuşat. Dăduse totul din el şi…

— E una din cele mai bune lucrări ale tale, John. Mult mai reuşită decât ciocănitoarea, care şi ea e bine făcută, îl lăudă Harris. N-am vrut să vorbesc în timp ce lucrai, de teamă să nu rup vraja. Pasărea asta, când o s-o pictezi, va trăi pe vecie. Dar în revistă mărimea va fi redusă la jumătate, nu-i aşa?

— Ba da, trebuie, hotărî Audubon.

Când vorbi el, vraja se rupse definitiv. Dar înclină totuşi din cap şi răspunse ea şi cum nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit. Nu putea rămâne în extaz etern. Simpla atingere a păsării era un dar de la Dumnezeu. Alte cuvinte îi ieşiră pe buze:

— Aşa e *bine*. Dacă e mic, e mic, n-ai ce-i face. Cei ce vor vedea vor înţelege.

— Când o să vadă pasărea aşa, sigur o să înţeleagă. Harris nu-şi putea lua ochii de la schiţă.

Audubon reveni la realitatea crudă. Desenă ginkgo şi pini şi ferigi ca fundal pentru pictura viitoare. Lucra iscusit, un adevărat profesionist, deşi părea lipsit de inspiraţia care-l înflăcărase cu câteva minute mai devreme.

Odată ce termină toate schiţele de care avea nevoie, jupui şi disecă vulturul. Când îi deschise stomacul, găsi bucăţi de carne pe jumătate digerată, neobişnuit de închise la culoare. Duhoarea puternică îi aminti de…

— Edward! strigă el. A ce-ţi miros resturile astea?

Harris se aplecă lângă el şi mirosi carnea. Aşa cum îi stătea în obicei, îi dădu un răspuns în câteva secunde:

— Plăcintă cu carne şi rinichi, pe legea mea!

Răspunsul nu numai că îl caracteriza, dar era şi corect, iar Audubon îi dădu dreptate imediat.

— Aşa este! exclamă el, deşi nu se omora după felul respectiv de mâncare. Bucăţile astea de carne seamănă cu rinichiul. Şi asta înseamnă…

— Ce? întrebă Harris.

— Din câte am citit eu, rinichii de gâscă sălbatică şi grăsimea de deasupra lor erau – sunt – hrana preferată a vulturului cu cap roşu! Dacă burta păsării ăsteia e plină de bucăţi de rinichi, atunci nu departe de noi, chiar foarte aproape, trebuie să se afle – trebuie, spun eu – gâştele sălbatice pe care le-a mâncat.

— Dacă n-a ucis o căprioară sau ceva asemănător.

În clipa aceea, Audubon aproape că-şi urî prietenul. Nu pentru că se înşela, ci pentru că era posibil să nu se înşele. Să dărâmi castelul de speculaţii al lui Audubon cu realitatea crudă era cel mai grav afront pe care i-l puteai aduce.

— Păi, atunci… rosti pictorul. Apoi se încuraja. Păi… Se adună şi redeveni încăpăţânat. Nu ne rămâne decât să aflăm, nu?

*

Peste două zile, timp în care pătrunseseră mai adânc printre colinele de la poalele Munţilor Green Ridge, nasul lui Audubon îi veni iarăşi în ajutor. De data asta identifică fără probleme mirosul adus de vânt.

— Pfui! făcu el, strâmbând din nas. Miroase a hoit.

— Da, spuse Harris, unul mare, după cât de tare pute.

— Mare… Audubon înclină din cap, încercând zadarnic să ascundă fiorul care-l străbătu la auzul vorbelor lui Harris.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Nu sunt prea multe animale mari în Atlantida. Poate fi un leş de om, deşi sper să mă înşel. Poate fi o căprioară, un cal sau o vacă. Sau poate fi… Edward, poate fi…

— O gâscă sălbatică moartă? Harris rosti cuvintele pe care Audubon, din cauza obstacolelor ridicate în faţa speranţelor sale, nu reuşi să le articuleze, să le elibereze în

natură, de teamă că se vor ofili şi se vor stinge.

— Da! exclamă Audubon, mai înflăcărat decât înainte.

— Păi, atunci, mai bine legăm caii şi pornim la drum, să vedem ce descoperim. Harris scoase un chicotit. N-am crezut c-o s-ajung să fac pe copoiul la vârsta mea. Asta dovedeşte că nu ştii niciodată ce-o să fie cu tine, nu-i aşa?

Priponiră caii de un pin tânăr de la marginea drumului. Audubon nu se temea c-ar putea veni cineva să-i fure, ci pur şi simplu nu voia să-i lase să hoinărească liberi. Din câte ştia, în afară de el şi prietenul lui, nu mai era nimeni pe o rază de câţiva kilometri. Regiunea era puţin populată, poate chiar virgină. Cei doi porniră prin pădure cu armele de vânătoare asupra lor.

Un copoi ar fi fugit direct la hoitul descărnat. Audubon şi Harris nu avură norocul ăsta. Dacă ar fi trebuit să se ia după ceea ce vedea şi auzea, pictorul şi-ar fi găsit uşor prada. Dar, pentru că era nevoit să se ia după miros, descoperi curând că nici el, nici Harris nu erau buni de copoi. Se uitau înainte şi înapoi, încercând să stabilească în ce parte era mai puternici duhoarea, din ce direcţie anume venea: o treabă greoaie şi enervantă.

Deodată, de la marginea unei păşuni, Harris strigă:

— John! Vino repede! L-am găsit!

— *Mon Dieu*! Audubon alergă spre el, cu inima bătând să-i spargă pieptul. E o… Edward, e o…

— Uită-te şi tu. Harris arătă spre o bucată de carne care zăcea printre ierburi şi buruieni.

— *Mon Dieu*, exclamă din nou Audubon, de data asta mai calm, şi-şi făcu cruce. E o gâscă sălbatică moartă. Da. Şi dacă am găsit una moartă, trebuie să găsim şi surate de-ale ei, vii.

— Logic, remarcă Harris, dacă nu cumva ăsta e ultimul exemplar al rasei.

— Muşcă-ţi limba, creatură înfiorătoare ce eşti. Soarta nu poate fi atât de crudă cu mine.

Audubon spera, se ruga să aibă dreptate. Se îndreptă spre uriaşa pasăre moartă.

Dacă fusese cumva prin preajmă vreun animal care se hrăneşte cu stârvuri, zgomotul făcut de Harris sau Audubon prin pădure trebuie să-l fi speriat. Deasupra leşului bâzâiau roiuri de muşte, iar furnicile şi cărăbuşii se înfruptau din trofeul urât mirositor. Audubon se întoarse în direcţia din care bătea vântul, dar nu-i fu de mare folos.

Nu era un exemplar din acelea gigantice care hoinăriseră pe câmpiile estice înainte ca omul să descopere Atlantida. Era o specie de munte, mai scundă decât Audubon, dar de două ori mai grea decât el. Imensa rană de la spate – mustind de viermi – arăta cum murise pasărea: în urma unei lovituri primite de la un vultur cu cap roşu, poate cel împuşcat de el şi Harris, poate altul.

— Poţi să faci schiţe după hoitul ăsta? întrebă Harris.

Audubon scutură din cap plin amărăciune.

— Din păcate, nu. E prea distrus.

Stomacul lui sensibil se revoltă. Îl apucă ameţeala, deşi se afla cu picioarele pe teren sigur.

— M-am temut eu c-o să spui aşa. Să luăm mostre – oase şi pene – ca să avem ce aduce cu noi înapoi, în caz că găsim gâşte sălbatice vii?

Ultimul lucru pe care voia să-l facă Audubon era să atingă leşul împuţit al păsării.

— *O să găsim* şi exemplare vii, spuse el.

Harris tăcu. Rămase pe loc indiferent, lăsându-l pe Audubon să-şi asculte propriile vorbe şi să-şi dea seama că s-ar putea înşela. Pictorul se uită lung la el.

— Dar, în interesul ştiinţei, ar trebui să conservăm orice specimen pe care îl avem la îndemână.

Nu fu lucru greu să smulgă penele păsării. Cele negre de pe gât şi pata albă de sub bărbie demonstrau că se înrudea cu gâştele canadiene. Cele de pe corp însă erau lungi şi zburlite, mai degrabă un soi de păr decât pene

asemănătoare cu ale păsărilor înzestrate cu darul zborului.

În schimb, smulgerea cărnii de pe oase şi curăţarea lor… Stomacul slab al lui Audubon cedă. Pictorul îşi lăsă dejunul pe pajiştea verde, senzaţia de vomă menţinându-se multă vreme. În apropiere curgea un râuleţ. Probabil că gâsca sălbatică voia să bea apă atunci când o atacase vulturul.

Audubon îşi clăti gura cu apa rece şi curată… în amonte, departe de locul în care Harris curăţa femurul drept al păsării de carnea putredă. Osul era mai mare şi mai solid decât al lui. Îşi adună puterile şi se întoarse la hoit, să cureţe pelvisul. Îl aduse la râu să-l spele. Oare câtă vreme o să-i miroase mâinile a putreziciune? O să-şi mai poată îmbrăca hainele? Mai degrabă nu. În timp ce lucra, încerca să nu se uite la ce făcea.

Însă mâinile îi atraseră atenţia asupra unei ciudăţenii: o gaură în partea stângă a osului, care nu exista şi în cea dreaptă. Asta îl făcu să privească. Da, gaura era acolo, ducea la ea un şănţuleţ puţin adânc.

— Ia uite peste ce-am dat, îi spuse el lui Harris. Prietenul lui examina osul, apoi întrebă:

— Cum crezi că s-a făcut gaura asta?

— Oare nu-i de la vulturul cu cap roşu? Ai văzut ce gheare avea. Puteau sfâşia carnea, perforând apoi osul. E limpede că nu-i o rană veche. Uită-te la marginile ei. N-a avut timp să se vindece.

După câteva clipe de gândire, Harris încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Ai dreptate. Trebuie să ai dreptate. Parcă ai fi fost martorul atacului.

— Aş fi vrut eu să fiu! Audubon ridică pelvisul urât mirositor. Trebuie să-l desenez. Sunt prea multe informaţii pentru a fi descrise în cuvinte.

— Nu-l lăsa pe domnul Owen să se aleagă cu laurii.

— O să fac tot ce-mi stă în putere.

Ilustraţia ştiinţifică detaliată va trebui realizată cu pană şi cerneală, nu în cărbune sau acuarele. Şi va trebui să fie foarte precisă. Nu putea desena pelvisul decât scoţând în evidenţă perforaţia şi nici nu-i putea aduce modificări pentru a obţine efecte spectaculoase. Talentul lui rezida în redarea mişcării şi senzaţiilor; de data asta ar fi trebuit să renunţe la ambele. Îşi plimbă limba pe cerul gurii într-un plescăit.

— Un pictor trebuie să se adapteze situaţiei, nu-i aşa?

— Ştiu că eşti capabil s-o faci. Harris avea mai multă încredere în el decât el însuşi.

Mirosul de carne putredă sperie caii mai mult decât cel de sânge de vultur, cu două zile înainte. Animalul care căra uneltele lui Audubon nu-l lăsă să se apropie de el. Nici măcar nu vru să ia bucata de zahăr din mâna lui. Pictorul se consideră norocos că reuşi să-şi ia lucrurile fără să primească lovituri de copită.

Fixă în soare osul iliac al păsării, apoi începu să-l schiţeze cu creionul. Desena şi ştergea, desena şi ştergea. Îi curgea transpiraţia pe faţă, deşi nu era prea cald. Era mult mai dificil pentru el, în orice caz – decât pictatul. Trecu o eternitate până când desenul de pe hârtie aduse cât de cât cu modelul.

Când, în cele din urmă, se arătă mulţumit, ridică schiţa să i-o arate lui Harris. Descoperi că prietenul său plecase undeva fără ca el să observe. Pictatul nu-i solicită prea multă concentrare. Lăsa loc măiestriei. Era… era o artă, una la care ştia că nu era deosebit de iscusit.

Tocmai înmuia pana în cerneală când auzi bubuitul armei lui Harris. Împuşcase cina sau un alt specimen? *O să aflu eu*, îşi spuse Audubon, şi începu să transforme nuanţele de gri în alb şi negru. Fu nevoit să răsucească pelvisul pentru a compensa deplasarea umbrelor odată cu mişcarea soarelui.

Harris trase a doua oară. Audubon auzi pocnitura, dar n-o înregistra. Mâna nu-i tresări. O trăsătură fină aici, o umbră acolo, ca să reliefeze concavitatea, exact scobitura făcută de gheara vulturului înainte de a străpunge pelvisul acolo unde osul se subţia…

— Am făcut rost de cină, spuse Harris. Audubon mişcă din cap, în semn că l-a auzit. Şi ţi-am adus ceva la care să lucrezi când termini ceea ce faci acum.

Audubon ridică privirea. Harris nu aducea doar un sturz gras, ci şi o păsărică cenuşie, cu burta albă şi căciuliţă neagră.

— Un piţigoi de Atlantida! exclamă pictorul.

Pasărea se înrudea îndeaproape cu piţigoii din Anglia şi Europa şi cu cei negri din Terranova. Naturaliştii aveau păreri controversate în legătură cu grupul de care era cel mai apropiată. Însă în clipa aceea Audubon se bucura că va putea schiţa şi picta, că va simţi şi va face din imprecizie o virtute, nu un defect.

— Da, asta va fi o adevărată schimbare – şi o mare uşurare, rosti el

— Cu merge desenul? îl întrebă Harris.

Audubon i-l arătă. Harris îşi plimbă ochii de la hârtie la pelvis şi din nou la hârtie. După o clipă, îşi ridică în tăcere pălăria de fetru cu boruri largi, un elogiu pe care Audubon îl aprecie mai mult decât ar fi apreciat vorbele.

— Merg şi oasele, rosti pictorul, dar vreau să am ocazia să desenez gâşte sălbatice vii!

Pe Audubon îl copleşea dorinţa disperată de a obţine ce dorea. Începu să creadă că Harris avea dreptate şi că ajunsese aici la timp ca să întâlnească ultima gâscă sălbatică din lume, putrezind în iarbă. Era oare soarta chiar atât de crudă cu el?

De câte ori începea să se agite, Harris îi spunea:

— Dar tot am obţinut *ceva*. Când am plecat, nici măcar nu ştiam ce-o să găsim.

Vorbele acestea, întru totul adevărate, în loc să-l aline, îi adânceau suferinţa.

Petrecu două-trei zile cercetând pajiştea pe care prietenul său găsise gâsca moartă, sperând că făcuse parte dintr-un stol sau un cârd sau cum s-o fi numind în engleză grupul de gâşte sălbatice. Dar nu se ivi nicio altă pasăre. Nu găsi nici urme proaspete în noroiul de lângă râuleţ. Însă, copleşit de amărăciune, ajunse la concluzia că pasărea moartă fusese una solidă.

— Dar dacă a fost *cu adevărat* ultimul exemplar din rasa ei? se tot jelea el. Am ratat-o cu câteva zile… De ce n-am împuşcat vulturul mai repede? Gâsca sălbatică ar mai fi fost în viaţă!

Aşteptă cuvintele de consolare ale lui Harris. Dar acesta îl luă prin surprindere:

— N-are rost să plângem după ce-a fost. N-avem de unde ştii sigur că el a ucis gâsca.

— Nu, recunoscu Audubon, reflectând. Poate c-a fost altă zburătoare ticăloasă.

Se simţi profund jignit când Harris râse de el.

Deşi era obligat să recunoască în sinea lui că gâştele sălbatice nu aveau de gând să apară pe pajişte, nici prin cap nu-i trecea s-o părăsească. Ştia că măcar o singură pasăre vie se plimbase pe ea nu de mult. Despre care alt loc din Atlantida – sau din întreaga lume – ar fi putut spune acelaşi lucru?

Se uita întruna peste umăr, chiar şi după ce părăsi locul împreună cu Harris.

— Nu-ţi face griji, îl încuraja optimistul renăscut în prietenul său. Trebuie să găsim locuri mai bune în faţă.

— De unde ştii?

Răspunsul îl luă din nou prin surprindere:

— Pentru că, din câte îmi dau ea seama, nimeni n-a mai trecut pe aici până acum. Suntem pe o cărare, nu pe un drum. N-am văzut urme de copite, în afară de cele

lăsate de caii noştri de vreo două ore încoace.

Audubon clipi. Se uită în jur – cu atenţie.

— *Nom d'un nom*! murmură el. Aşa se pare.

Cărarea era străjuită pe ambele părţi de pini, palmieri şi ginkgo, cu trunchiurile înghesuite unul într-altul. În aer se simţeau miresme nemaiîntâlnite în alte locuri.

— Parcă suntem în perioada antediluviana sau pe altă lume. Cine crezi că a bătut cărarea asta? întrebă Audubon.

— Să fi fost în altă parte, aş fi zis căprioarele. Poate şi aici, dar n-am văzut niciuna, nici urme, nici excremente, răspunse Harris. Sturzi? Alte păsări mari şi nezburătoare de prin zonă? Gâşte sălbatice? Cine ştie?

Spusele lui Harris fură de-ajuns ca Audubon să descalece şi să cerceteze minuţios cărarea, în speranţa că va găsi urme de gâşte. N-avea cum să le scape, datorită mărimii şi membranei dintre degete. Dar nu găsi niciuna. Zări urme de sturzi, cum sugerase Harris, care îi amintiră de mierla europeană sau priorul din Terranova, numai că erau de trei-patru ori mai mari. Găsi şi urme de vulpe ieşind în evidenţă printre cele ascuţite, ale păsărilor. Creaturile importate ajunseseră până acolo, în inima sălbăticiei din Atlantida.

Bineînţeles, îşi zise el. *Harris şi cu mine suntem aici, nu? Şi, nouă, ca şi vulpilor, ne place foarte mult carnea de sturz.*

O pată de un verde aprins de pe trunchiul unui sequoia îi atrase atenţia. La început, crezu că e o ciupercă agăţată de copac. Pe urmă văzu că se mişcă, dar foarte încet.

— Un limax! exclamă Harris.

Era aproape cât un castravete. Audubon n-ar fi pus gura pentru nimic în lume pe ceva de o culoare atât de aprinsă. Nu era pasăre, nici patruped vivipar, dar se opri să-i facă o schiţă. Era o curiozitate, una puţin cunoscută de

naturalişti, care nu prea cercetau regiunile muntoase în care trăia. Antenele cu ochi în capăt se unduiau. Limaxul aluneca pe trunchiul de sequoia, lăsând în urmă dâre lipicioase late cât degetul.

— Poate c-o să întâlnim şi melci mari, cât pumnul, spuse Harris.

— Mare păcat, că nu avem la noi unt cu usturoi. Audubon nu suporta limacşii, dar se dădea în vânt după *escargot*. Harris, născut şi crescut în Terranova, trase o strâmbătură. Pictorul râse.

Cei doi călăreau nestingheriţi. Cărările pe care mergeau nu erau făcute de om. Se răsuceau întruna la stânga şi la dreapta şi se dublau la tot pasul. De câte ori ajungeau într-un spaţiu deschis, Audubon scruta peticul de iarbă plin de speranţă. Dar ce dezamăgit era de fiecare dată!

— Poate a fost *într-adevăr* ultima gâscă sălbatică din partea aceasta a Atlantidei, se jelui el într-o seară, când îşi pregăteau culcuşul pentru noapte. Poate c-a fost ultima din Atlantida.

— Poate, repetă Harris.

Audubon se uită lung la el, în timp ce frigea o pulpă de sturz la foc. Harris nu putea decât să-l consoleze:

— Am mers prea mult şi am realizat prea multe ca să renunţăm, nu-i aşa?

— Da. Sigur că da.

*

Şi sunetele din sălbăticia virgină a Atlantidei, ca miresmele, erau diferite de cele din alte părţi. Broaşte uriaşe orăcăiau cu o octavă mai jos decât broasca-bou din Terranova şi cele şi mai mici, din Europa. Când Audubon observă cu glas tare acest lucru, Harris replică:

— Nu cred că-ţi mai pare rău după untul cu usturoi.

— Ba da, dacă tot ai pomenit de el, spuse calm pictorul. Prietenul său trase o nouă strâmbătură.

Greierii verzi imenşi, aproape cât şoarecii, erau mai zgomotoşi ca rozătoarele, deşi scoteau sunete ciudat de asemănătoare. Dar, la urma urmei, ţiuiau ca nişte insecte veritabile. Liniştea era mai evidentă când tăceau decât atunci când se porneau să cânte.

Audubon auzi ciripit de păsări pe care nu şi-l imaginase vreodată. Era convins că majoritatea cântătoarelor nu fuseseră descrise de savanţi. Dac-ar fi putut împuşca una ca s-o picteze şi să ia cu el o mostră… Împuşcă totuşi doi-trei cintezoi, dar din specii deja cunoscute.

Apoi auzi ţipătul de vultur cu cap roşu undeva la nord. Trase de hăţuri şi arătă în direcţia respectivă.

— Mergem acolo, declară el, pe un ton care nu permitea contrazicere.

Harris comentă oricum:

— Sunt mulţi kilometri până acolo, John. N-o să-l găsim unde e acum. Până ajungem noi, o să zboare în altă parte.

— Mergem spre nord, repetă Audubon, ca şi cum prietenul său n-ar fi scos o vorbă. Vulturul poate zbura, dar nu şi gâştele, dacă sunt acolo. N-au cum.

— Dacă. Edward Harris întruchipa toată îndoiala din lume într-un singur cuvânt

— Ai spus-o chiar tu: am mers prea mult şi am realizat prea multe ca să renunţăm.

Nu repetase exact spusele lui Harris, dar nu voia să i se atragă atenţia. Prietenul său avu bunul-simţ să n-o facă.

Drumul spre nord se dovedi la fel de greoi ca spre orice alt punct cardinal. Audubon înjura în engleză, franceză şi, uneori, în spaniolă, când urmele de vânat coteau şi nu-l duceau nicăieri. Ţipătul vulturului încetase, deci nu ştia cât de mult se apropiaseră de el. *Poate a ucis din nou. Poate acum se ospătează*. I-ar fi suficientă şi o gâscă sălbatică moartă nu de mult.

Ajunseră la un râu. Broaştele orăcăiau nestingherite printre bolovani.

— Putem să-l trecem? întrebă Audubon.

— Hai să căutăm o porţiune mai puţin adâncă, sugeră Harris cel întotdeauna prevăzător.

Găsiră una la un kilometru şi jumătate spre vest şi traversă râul fără ca apa să atingă burţile cailor. Harris desfăşură harta Atlantidei de Nord.

— Cum crezi că se cheamă râul ăsta? E destul de mare să fie trecut pe hartă.

Îşi puse ochelarii de citit:

— Asta dacă a fost cercetat, reluă el şi arătă cu degetul. S-ar putea să fie un afluent al lui Spey. Noi suntem cam pe-aici.

Eu aş fi zis că se varsă în Liffey. Arătă şi Audubon cu degetul pe hartă.

— Mai la nord? Poate… După cum am rătăcit în ultima vreme, cine ştiu unde naiba am ajuns? Mergem mai departe?

Fără să aştepte un răspuns, îşi îndemnă calul să pornească. Audubon îl îndemnă şi el pe-al lui.

La scurtă vreme după ce se stinseră murmurul apei şi con certul batracian – ce capodoperă ar fi creat Aristofan!

— Audubon auzi ceva ce i se păru la început zgomotul unui stol de gâşte în zbor. Traversase un petic de iarbă nu demult. Privi spre nord, sperând să vadă păsări, dar în zadar.

Harris se uita în aceeaşi direcţie, nedumerit.

— Gâşte… sau nu chiar. Muzică pentru trompetă, cântată la trombon.

— Exact! Audubon zâmbi la auzul comparaţiei. Apoi, dintr-odată, străfulgerat de o bănuială, se uită la prietenul său. Edward, nu crezi că…

— Nu ştiu, dar hai mai bine să vedem. Dacă nu-s gâşte sălbatice, ar putea fi gâşte încă nedescrise, ceea ce

nu e rău deloc. Le-ai putea zice gâştele lui Audubon.

— Da, confirmă pictorul, care era întotdeauna doritor să descopere noi specii. Aş putea, dar… O să-mi încarc puşca cu alice mari.

Se puse pe treabă.

— Bun plan, spuse Harris, urmându-i exemplul.

Strigaţi, *nu vă opriţi*. *Vă rog*, *strigaţi*, îşi spunea Audubon întruna, în timp ce traversau pădurea în direcţia sunetului. Păsările – indiferent de specie – ţipau întruna, când mai încet, când pe tonuri ascuţite, nervoase, ca şi cum doi masculi se certau pentru o femelă, cum se întâmplă de obicei primăvara.

Când Audubon consideră că erau suficient de aproape, coborî de pe cal şi spuse:

— Mai bine să ne continuăm drumul spre nord pe jos.

Îşi luă cu el, pe lângă puşcă, hârtie şi cărbune, în caz că… Harris descăleca şi el. Dacă l-ar fi contrazis, Audubon ar fi fost în stare să-i crape capul cu patul puştii.

După vreo zece minute, Harris arătă cu degetul în faţă.

— Uite. Ne apropiem de un spaţiu deschis.

Audubon înclină afirmativ din cap, neîndrăznind să vorbească. Zări şi el razele de soare care dezvăluiau un luminiş. Ţipătul păsărilor se auzea foarte tare şi de foarte aproape.

— Crezi că e ţipătul unei gâşte sălbatice? întrebă Harris.

Audubon scutură din umeri şi-şi văzu de drum.

Ascuns în spatele unui palmier, se uita lung la pajişte… la pajiştea şi la gâştele sălbatice care păşteau. Pe urmă le văzu ca prin ceaţă. Pe obraji i se scurgeau lacrimi de bucurie.

*

— Fii binecuvântat, Dumnezeule, care m-ai ţinut în viaţă să văd minunăţia asta, şopti el, cu ochii ţintuiţi

asupra păsărilor.

Harris stătea în spatele unui molid mic, la câţiva metri de el.

— Ce frumuseţe! Nu-i aşa că-i o frumuseţe? rosti el. Cuvintele nu se deosebeau de ale prietenului său, dar tonul era la fel de respectuos.

Erau în total opt gâşte, care smulgeau iarba cu ciocul. Doi masculi, bănui Audubon, şi şase femele mai mici. Stăteau într-o poziţie mai aplecată decât scheletele din muzeul din Hanovra, ceea ce însemna că erau mai scunde. Probabil că masculii, dacă ridicau capul, erau mai înalţi decât un om, dar n-ar fi fost o poziţie confortabilă pentru ei.

Amândoi se îndreptau spre aceeaşi femelă, ridicându-şi gâturile tot mai sus şi strigând din toate puterile. Fluturau din aripile lor mici şi nefolositoare ca să pară mari şi fioroşi. Iar în vreme ce ei se ciorovăiau, femela se depărta.

Audubon începu să facă schiţe. Nu ştia pe câte le va transforma în picturi, câte vor deveni gravuri sau litografii. Nici nu-i păsa. Avea drept modele gâşte sălbatice vii şi se simţea, dacă nu în paradis, cel puţin în al nouălea cer.

— Din ce specie fac parte? îl întrebă Harris.

Altă dată, câmpiile şi munţii Atlantidei erau pline de zeci de varietăţi de gâşte sălbatice. Dintre ele, două, aşa-zisele gâşte sălbatice mari, care trăiau pe câmpiile de la răsărit, dispăruseră primele. Audubon le studiase rămăşiţele în Hanovra şi în alte locuri ca să se pregătească pentru clipa de faţă. Acum se afla în faţa lor, dar tot nu era sigur…

— Cred… Cred că sunt din specia gâştelor sălbatice agile, rosti el cu glas scăzut. Cu ele seamănă cel mai mult.

— Păi, atunci înseamnă că asta sunt, spuse Harris. Cine are o altă părere, va trebui să se răzgândească, pentru că tu le ai în faţă.

— Vreau să am dreptate. Însă Audubon nu putea nega faptul că prietenul său avea dreptate. Mare păcat că trebuie să iau un specimen, dar…

— O să avem ce mânca o vreme. Perspectiva nu-l deranja pe Harris. Lumea zice că sunt foarte gustoase.

— Adevărat.

Când Audubon termină toate schiţele pe care le voia, înfăţişând gâştele sălbatice la păscut şi masculii lor furioşi, ieşi de după palmier. Păsările îl priviră oarecum mirate, apoi se depărtară. Era o ciudăţenie pentru ele, dar nu-l considerau neapărat periculos. Animalele din Atlantida nu cunoşteau frica de om. Ignoranţa le-a costat scump.

Audubon porni după ele, dar ele se depărtară din nou. Harris îl urmă, dar fără să fie de ajutor. Audubon ridică mâna.

— Stai acolo, Edward. Le atrag eu cumva înapoi.

Puse arma jos, se lăsă pe spate în iarba cu mireasmă dulceagă, ridică şoldurile şi-şi aruncă pe rând picioarele în aer, mişcându-le tot mai repede. Cu trucul ăsta trezise curiozitatea antilopelor din preria Terranovei. Dacă păcălise antilopele precaute, de ce n-ar păcăli şi gâştele sălbatice?

— Vin? întrebă el.

— Bineînţeles. Harris chicoti. Arăţi ca un tâmpit, ştii?

— Şi ce dacă? Audubon dădea din picioare nestingherit. Le auzea cum se apropie, le auzea strigătul şi lipăitul picioarelor mari, cu patru degete, în iarbă.

Când se ridică, masculul mai mare era doar la câţiva metri de el. Pasărea ţipă; n-o interesau creaturile bipede mai înalte decât ea.

— O să-l împuşti? întrebă Harris.

— Da. Pregăteşte-ţi puşca, dacă eu nu reuşesc să-l dobor.

Alicele trase orizontal doborau de obicei ţinta. Uneori însă creaturile sălbatice se ţineau cu dinţii de viaţă.

Audubon ridică arma. Nu, gâsca sălbatică agilă habar n-avea ce era. Nu era o atitudine sportivă, dar arta şi ştiinţa primau. Apăsă pe trăgaci. Arma îi ricoşa dureros în umăr. Masculul scoase un ultim ţipăt de uimire şi căzu. Celelalte păsări o luară la fugă mai repede decât un om, la fel de iuţi ca un cal, într-un cor de gâgâieli.

Harris veni lângă Audubon.

— A căzut. Şi n-o să se mai ridice.

— Nu. Audubon nu era mândru de fapta lui. Celălalt mascul poate să ia acum toate femelele pentru el.

— Ar trebui să-ţi mulţumească, nu crezi? Harris îi aruncă o privire lacomă şi-i trase un cot în coaste.

— Să se bucure de ele cât mai poate. Audubon păstră tonul sobru. Mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme o să vină altcineva şi-o să-l împuşte şi pe el, şi pe coniţele lui.

Între timp, păsările se depărtaseră la vreo sută de metri. Când nu se mai auziră bubuituri, se liniştiră şi începură să pască din nou. Peste câteva minute, un şoim pluti deasupra lor – nu un vultur cu cap roşu, ci o pasăre prea mică să le facă rău. Totuşi, umbra lui crea panică mai mare printre ele decât bubuitura puştii. Se năpustiră la adăpostul copacilor, ţipând mai tare decât la pocnetul armei lui Audubon.

— Îmi aduci, te rog, sârmele? îl rugă pictorul pe Edward. Nu am un suport suficient de mare pentru o pasăre ca asta, dar pot s-o leg aşa încât să pară vie.

— Vin într-o clipită, spuse Harris.

Se întoarse ceva mai târziu decât promisese, dar numai pentru că, în loc să care el povara, trăgea după el caii. Îi aduse lui Audubon nu doar sârmele, ci şi acuarelele şi alcoolul în care să conserve bucăţi din gâsca sălbatică agilă. Ce-ar fi ca el şi Harris să facă exact ce i-au spus vameşului că nu vor face, adică să bea din alcool, în loc să-l folosească pe post de agent de conservare? Păi, cum

altfel să sărbătorească?

Audubon se puse curând pe treabă.

— S-ar putea să fie ultimul meu tablou, îi spuse el lui Harris. În cazul ăsta, vreau să fie cel mai bun.

— Nu fi copil. O să mai pictezi încă vreo douăzeci de ani de-acum înainte, îl contrazise prietenul lui.

— Sper să ai dreptate.

Audubon nu mai continuă discuţia. Oricât ar fi sperat, nu credea în speranţele sale, chiar dacă şi-o dorea din tot sufletul.

— Iar asta s-ar putea să fie ultima dată când un om de ştiinţă vede gâşte sălbatice. Îi sunt dator ştiinţei să dau ce e mai bun din mine.

Fixă cu sârme gâtul şi aripile gâştei în poziţia pe care o avusese când îşi provocase rivalul. Se ajuta de schiţele făcute după modelele naturale. Inima îi bătea cu putere în timp ce pregătea pasărea împreună cu Harris. Cu zece sau chiar cu cinci ani înainte, n-ar fi fost o treabă atât de grea. Nu, nu credea că mai are la dispoziţie douăzeci de ani, nici pe departe.

Trăieşte-ţi clipa, atunci, îşi spuse. *E tot ce ai*. Încă vedea bine, iar mâna îl slujea cum se cuvine. Dacă restul trupului său se stingea aşa cum se stingea vederii vasul cu aburi care navigase în sus şi în jos pe Big Muddy de atâtea ori… nu avea ce face. Iar dacă îşi vor aminti de el, atunci îşi vor aminti de ce văzuseră ochii lui şi ce făcuse el cu mâinile sale. Restul? Restul îl privea numai pe el.

Dacă oamenii îşi vor aminti de gâştele sălbatice de acum înainte, o vor face tocmai datorită celor văzute de ochii *lui* şi făcute de mâinile *sale*. Responsabilitatea îl apăsa pe umeri mai tare decât atunci când pictase vulturul cu cap roşu.

Celelalte gâşte ieşiră din spatele copacilor şi începură să pască din nou. Unele se apropiară de el în timp ce lucra. Când îl văzură în apropierea leşului de

mascul scoaseră nişte ţipete curioase, plângăcioase. Ştiau că murise unul de-al lor, dar nu înţelegeau de ce stătea Audubon lângă el. Spre deosebire de umbra şoimului, pictorul nu reprezenta un pericol pentru ele.

Când, în cele din urmă, ridică ochii de pe hârtie, soarele se pregătea să apună.

— Cred că e reuşită, spuse el. De fundal o să mă ocup mai târziu.

Harris examina gâscade pe hârtie, cea care vibra de viaţa pe care Audubon o furase de la modelul său. Puse mâna pe umărul pictorului.

— Felicitări. Pictura asta va ţine cât o eternitate.

— E mai mult decât îmi doresc. Mai mult decât îşi doresc chiar păsările. Audubon se uită la gâsca agilă moartă, acum flască. Acum să trecem la mostrele anatomice, la carnea închisă la culoare. Biata pasăre, până mâine, pe vremea asta, o să fie toată acoperită de muşte.

— Dar o să trăiască prin pictura ta.

— Pictura mea o să-i păstreze vie amintirea. E cu totul altceva.

Audubon se gândi încă o dată la cât de puternic, cât de repede îi bătuse inima. Acum se liniştise, dar nu pentru două zeci de ani. Nu era posibil.

— E cu totul altceva, repetă el, oftând. Dar e tot ce avem. Mare păcat. Îşi scoase cuţitul de jupuit. Acum să facem şi ce-a mai rămas de făcut…

I. PLANETA AMAZOANELOR

b. David Moles

Traducere din limba engleză xiii) Roxana Brânceanu

David Moles a publicat în *Asimov's Science Fiction*, *Polyphony*, *Strange Horizons*, *Lady Churchill's Rosebud Wristlet*, *Say… Flytrap* şi în alte reviste. Împreună cu Jay Lake a coeditat în 2004 bine primită antologie „retropulp" *All-Star Zeppelin Adventure Stories*, iar în 2006 i-a apărut altă antologie, coeditată de Susan Marie Groppi, *Twenty*

Epics. Povestirea lui „*The Third Party*” a apărut în *Antologia Dozois* numărul 22.

Aici reexaminează unul dintre cele mai vechi clişee din sciencefiction – planeta locuită exclusiv de femei – şi ajunge la unele concluzii surprinzătoare şi fascinant de stranii…

* * *

Planeta Amazoanelor. Aşa o numea Musa. Făcea spoturi cinetice, şi avea un ascuţit simţ al ridicolului în artă şi în istorie. Când află că urma să plec pe Hippolyta nu spuse nimic la început, se uită doar la mine, cu ochii lui negri, serioşi, pe faţa oacheşă; se uită la mine, cred eu, până când fu sigur că spuneam adevărul. Îmi acoperi mâna cu a lui. Apoi, ca şi cum amândoi am fi spus tot ce era de spus, se ridică brusc.

— Vino, Sasha, zise. Hai să dansăm.

Musa. O întâlnire întâmplătoare în dormitorul băieţilor dintr-un cămin de tranzit de pe orbita lui Erewhon. Dacă l-aş fi întâlnit când aveam douăzeci de ani ar fi putut fi marea dragoste a vieţii mele.

Probabil aşa mi-l voi aminti mereu, dacă lucrurile pe Hippolyta vor merge măcar pe jumătate bine. Dacă voi îmbătrâni pe Planeta Amazoanelor şi voi muri acolo.

*

Era ceva în acelaşi timp comic şi înduioşător la echipajul S.P.S. *Tenacious*, nava de pază a Republicii Erewhon staţionată în sistemul Hippolytei ca să prevină orice incursiune de pe Planeta Amazoanelor. Ei se luau foarte în serios, cu uniformele lor albe scrobite, gradele militare şi părul tuns scurt. (Majoritatea sunt oameni, şi cei mai mulţi dintre oameni sunt bărbaţi băieţi, de fapt.) Îşi iau şi slujba foarte în serios, cu o anume mândrie pentru faptul că sunt singurii din această parte a Polychronicon-ului interesaţi de problemă: universul poate fi periculos şi haotic şi foarte prost organizat, dar Republica şi Flota sunt

la înălţime.

Bineînţeles, nu sunt. Universul este cu mult mai dezorganizat decât şi-ar putea imagina vreodată aceşti astronauţi de comedie. De asta e atât de înduioşător.

— Iar acesta este Centrul de operaţiuni, îmi spune locotenentul Addison. De unde controlăm platformele cu sen zori şi sateliţii cu flux de particule. Nu am fost niciodată nevoiţi să le folosim, slavă Domnului.

Addison se uită la mine, iar eu mă uit prin încăperea plină de echipament complicat şi tineri concentraţi, şi dau din cap ca şi cum aş pricepe la ce mă uit. Exersez deja impostura, pregătindu-mă pentru Hippolyta. E un dans, şi eu improvizez.

Satisfăcut, Addison se întoarce să-mi arate următorul punct de interes, iar eu mă întorc să-l privesc pe Addison. E slab şi drăguţ şi nu poate avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Nu ştie ce să spună unui civil care s-a oferit voluntar pentru o misiune sinucigaşă, dar se străduieşte.

*

Cu un secol în urmă, pe Hippolyta ceva numit febra amazoanelor a ucis un miliard trei sute de bărbaţi şi băieţi. Sute de milioane de femei şi fete au murit de asemenea, ucise în direct, în haosul care a urmat febrei.

Nimeni nu ştie cine a declanşat febra, sau ce încercau ei să facă: dacă a fost ceva intenţionat – o tentativă de atac sau o revoluţie – sau accidental – o eroare industrială sau un experiment de probabilitate care a mers prost, sau chiar o descoperire arheologică. Dar când a venit, a făcut-o brusc, măturând Hippolyta în mai puţin de un an, într-un ritm care aduce mai puţin cu o epidemie, ci mai degrabă cu un blestem. Sfida medicamentele, vaccinurile şi carantinele, înlăturând creşterile de imunitate la nivel experimental de parcă ar fi fost nişte buchete medievale parfumate. Părea să se transmită nu numai prin cei atinşi, ci şi prin posesiunile lor, şi nu numai

prin posesiuni, ci şi prin obiectele asociate cu ele în mod indirect sau simbolic.

Existau chiar şi cazuri izolate, raportate, dar niciodată confirmate, de febră apărută la ani-lumină distanţă, la oameni care nu fuseseră niciodată pe Hippolyta. Uneori se putea face dovada unei legături cu Hippolyta – cu ani în urmă, cu mult înainte de prima apariţie a Febrei. Alteori nu exista niciun fel de legătură aparentă.

O diversiune pe care majoritatea matematicienilor slab pregătiţi o îmbrăţişau – una uşor de demonstrat din punct de vedere logic – era ideea că fiind dată o singură contradicţie, se putea dovedi caracterul adevărat sau fals al unei propoziţii Căderea barierei cauzalităţii ne oferise toate contradicţiile la care putea visa un matematician. Acesta este singurul adevăr – şi fals – al universului.

Chiar dacă cei mai mulţi dintre noi, ca de exemplu cumpătatul echipaj al lui *Tenacious*, o negau – pretinzând că încă mai trăim într-un univers unde un lucru se întâmplă în urma altuia.

Ceea ce bănuiesc eu, deşi nu e ceva ce s-ar putea vreodată dovedi, este că în aceste cazuri aparent neconectate legătura se află nu în trecut, ci în viitor. Într-un viitor *potenţial*, hotărât dinainte de către febra însăşi.

Nu este întru totul adevărat să spui că febra amazoanelor a ucis toţi bărbaţii. Ar însemna să foloseşti o simplificare demodată, o înţelegere prea simplistă a sexului şi genurilor. Cauza aproximativă a morţii în cazurile de febră a amazoanelor era o respingere bruscă, generalizată, de ţesuturi – rezultatul faptului că moleculele care alcătuiau trupul căpătau o nouă istorie virtuală pe scală Planck şi neuniform. Febra amazoanelor nu ucidea numai bărbaţi şi băieţi, ci pe oricine şi orice al cărui sistem imunitar era incapabil să recunoască celule care nu mai proveneau – care, dintr-odată, *nu proveniseră niciodată* –

dintr-o linie evolutivă bazată pe reproducere sexuală.

Febra omorâse masculii de feline, câini, insecte, păsări, peşti, ginkgo, curmali, gametocite ale malariei. Oriunde lovea, distrugea întreaga bază a diferenţelor sexuale. Majoritatea observatorilor – care deocamdată îşi desfăşurau observaţiile de la distanţă, de la douăzeci de minute-lumină – se aşteptaseră ca viaţa animală de pe Hippolyta, inclusiv omenirea, să se stingă într-o singură generaţie.

Dar nu a fost aşa.

*

Pe hărţile în timp real folosite de *Tenacious* era o pată albă, în nord-estul continentului Aella – al doilea în ordinea mărimii de pe Hippolyta, şi locul celor mai vechi colonii. Asta puteam citi: vârtejul climatic şi luminile mişcându-se încet ale ţintelor urmărite cedând locul unor date statice de supraveghere, vechi de un secol sau mai mult.

— Cât de aproape de *aici* – pe un glob proiectat, degetele mele mângâie centrul discontinuităţii – mă puteţi aduce?

Locotenentul Addison pare jenat.

— Nu prea mult, mă tem, zice. Echipamentele noastre nu funcţionează atât de adânc în interiorul anomaliei cauzale. Arată spre glob: Vezi că nu avem date curente pentru acea zonă. Nicio sondă, deoarece canalele de simultaneitate nu operează dincolo de graniţele probabilităţii; nici măcar pe senzorii pasivi nu ne putem baza.

Aprob din cap, puţin dezamăgit; dar nu mă aşteptam la mai mult, altfel nu mi-aş fi adus catârii.

Addison scrutează o clipă globul şi alege un punct pe coasta de sud, la câteva sute de kilometri de centrul anomaliei. În teritoriile Ezheler.

— Dar aici, lângă drumul de pe coastă? întreabă. De

acolo poţi folosi mijloacele de transport indigene.

— Asta cu siguranţă îmi va pune la încercare deghizarea.

Addison nu pare în largul lui. Revine la glob.

— Mă rog, eu…

— Nu, îl întrerup. Pe drumul de coastă e bine.

Va trebui să dansez ceva mai repede, asta-i tot.

În secolele al XIII-lea şi al XIV-lea ale Hegirei, înainte ca strămoşii mei să se convertească la islam, cochetaseră puţin cu

Hegel. Poate că, în speranţa că rezolvând contradicţiile Hippolytei să rezolv contradicţiile din inima universului, căzusem în acea antică erezie: *teză*, *antiteza*, *sinteză*. Asta e. Ca filosof al naturii, se presupune că fac faţă adevărurilor dure ale universului. Ca rus, se presupune că sunt fatalist şi romantic. Ca islamist, se presupune că-mi pun credinţa în cel Prea-Milostiv.

Să neg contradicţiile – după cum înţelegea Musa, iar eu nu voi fi niciodată în stare să-i explic locotenentului Addison nu este o opţiune deschisă mie.

*

În cabina mică pe care i-o confiscasem unui ofiţer junior, mă dezbrac de însemnele Republicii. Nu e nicio oglindă acolo, dar un proiector îmi arată o imagine reversată, ceţoasă, de parcă dublura mea ar sta într-un coridor întunecat. Întâlnesc ochii dublurii mele.

— Adio, Sasha, ne spunem unul altuia.

Adio lui Sasha Rusalev din Odessa, *cavaler* al dansului şi filosof al naturii.

Acum sunt Yazmina Tanzikbayeva, crescătoare de catâri din Ezheler şi negustorească de coca.

Hippolyta era deja o lume veche când a apărut febra, veche în sensul de vârstă pentru noi imposibilă, pentru ei obişnuită, genul care atrage îngrijorarea civilizaţiilor tinere viguroase şi serioase ca Republica şi pe care restul

lumii le ignoră. Când Hippolyta a fost teraformată şi colonizată (*dacă* a fost teraformată şi colonizată – există violări ale cauzalităţii şi în istoria veche a Hippolytei), un caleidoscop de naţiuni au făcut din ea căminul lor: culturi din toată partea islamicei *umma* ca şi din exterior au aterizat ici colo, fuzionând, fragmentându-se, făcând comerţ, furând, luptând în mici războaie, făcând pace – milenii de istorie comprimate în câteva generaţii.

Locuitoarele din Ezheler sunt crescătoare de vite nomade care trăiesc în munţii din sud şi pe câmpiile înalte ale continentului Aella. Fertilitatea cronic scăzută – proporţională cu distanţa faţă de centrul anomaliei cauzale – le determină să rămână nomade, şi în acelaşi timp le împiedică pe vecinele lor mai bogate, cum ar fi vorbitoarele de limbă chineză din Tieshan, să se extindă pe teritoriile lor. Ezhelerele sunt islamiste, şi vorbesc o limbă turcă influenţată de rusă şi farsi.

Eu am crescut în Odessa; rusa şi turca au fost limbile mele materne. O serie de implanturi neurale ale Consiliumului şi câteva luni de studiu m-au făcut să vorbesc limba din Ezheler atât cât poate s-o facă orice alt străin care nu a trăit vreodată printre ei.

Dar ceea ce m-a atras cu adevărat spre Ezheler, când mi-am făcut planurile, au fost hainele lor.

Mă îmbrac în bumbac, piele, m şi mătase. Mai exersasem asta; îmi amintesc acum, ca paşii unui dans. Mai întâi lenjerie de bumbac, neînălbită; pantaloni roşii de bumbac, mult mai aspri; cizme moi cu carâmbi înalţi; bluză albă de bumbac brodată cu roşu; şi la sfârşit *burka*, vălul-robă de in vopsit violet care acoperă totul de la păr şi ochi până la glezne.

Majoritatea musulmanelor din Aella urmează tradiţiile *hijab-ului*, până la un punct: poartă *khimar* în public, iar unele poartă *abaya*. Dar ezhelerele sunt printre puţinele care poartă întreaga *burka*, şi numai aici aceasta

nu se scoate niciodată, nici chiar în familie.

Mi-am îndreptat *burka*, încercând să găsesc poziţia care să-mi permită să văd cât mai mult prin vălul dantelat. Muşchii mei sunt animaţi de false amintiri, o combinaţie de mişcări ce aparţin genului feminin şi kinestetică Ezheler simulată de înregistrările AV ale etnologilor Consiliumului.

Există tehnologii, uşor de obţinut, cu care aş fi putut să mă reconstruiesc complet, începând de la cromozomi – făcând o parte din deghizarea mea impenetrabilă, nu doar o înşelătorie, ci purul adevăr. (Fără îndoială, se găsesc astăzi pe Hippolyta femei ai căror strămoşi, în primele zile ale febrei, au făcut exact la fel.) Mi-aş putea păstra nu numai deghizarea, ci şi viaţa.

Dar acţionând astfel, nu aş dovedi nimic. Dacă ar fi fost de ajuns să-mi demonstrez ipotezele cu ecuaţii şi dovezi, aş fi făcut-o la adăpostul camerelor mele din Petersburg. Trebuie să le testez eu însumi.

În plus, după cum spunea fostul meu profesor de balet, pentru o lebădă, arta nu constă în a fi o lebădă.

Îmi e de ajutor faptul că spectatorii mei nu se vor aştepta să fiu altceva.

*

Patru ore mai târziu, locotenentul Addison îmi leagă centura în capsula care mă va duce pe Hippolyta. Capsula este concepută pentru a-i trimite pe soldaţi în spatele liniilor inamice, sau pentru alte acţiuni la fel de provocatoare şi periculoase. Mie mi se pare că, pentru a ateriza pe Hippolyta, capsula e o exagerare – mai ales că urma să fie abandonată, şi poate distrusă. Dar Addison se simte vinovat pentru că nu mă poate duce exact acolo unde vreau eu, iar oamenii lui par să se distreze bine – programând camuflajul capsulei, stabilind un curs prin care să minimalizeze şansele ca cineva să mă vadă intrând în atmosferă – aşa că eu nu am inima să protestez.

În capsulă se presupune că este loc pentru şase soldaţi înarmaţi şi echipamentul lor, dar cu excepţia materialului medical, aparatura mea nu e construită după standardele Republicii. După ce totul a fost înghesuit în jurul meu, Addison, ca să-mi strângă mâna, trebuie să se aplece ezitant peste un balot ambalat în plastic, care ar putea conţine fie orez, fie caise uscate, fie frunze de coca.

Se uită încă o dată de jur-împrejurul capsulei aglomerate, la mărfuri, la trusele medicale, la cei doi catâri în coconii lor, la prezenţa pe jumătate simţită a motoarelor cu interferenţă cuantică. Apoi priveşte în jos spre mine.

— Ei bine, atunci, zice, ridicând neajutorat din umeri, baftă!

Apoi se dă înapoi, trapa se închide, şi capsula se smuceşte pornind pe drumul ei şi, în sfârşit, mi se dă drumul.

*

Când eu apuc pe drumul spre coastă, capsula se află la trei zile şi cincizeci de kilometri în urma mea, camuflată şi îngropată pe fundul albiei unui pârâu secat. Drumul de coastă e mai vechi şi mai dificil decât cărarea îngustă pe care am urmat-o ca să ies dintre colinele aride: asfaltul turnat înainte de izbucnirea febrei e acum crăpat în dale, urme lăsate de un secol de veri şi ierni. Iarba de pe margini e maronie, călcată în picioare, formând o potecă, iar eu îmi conduc catârii pe drumul mai moale, ca să le păzesc copitele şi gleznele. Văd urmele celor dinaintea mea imprimate în ţărână.

Un canal de simultaneitate leagă trusele medicale, îngropate împreună cu capsula, de implanturile de telemetrie dantelate pe corpul meu, şi mă anunţă că până acum sunt sănătos, mă dor muşchii şi şaua mă irită pe lateral. Asta e tehnologia Republicii, simplă şi de încredere, iar trusele probabil îmi vor supravieţui

indiferent ce s-ar întâmpla. Motoarele cu interferenţă, mai delicate şi mai abstracte, le port cu mine. Au fost fabricate în Damasc, iar existenţa lor e în mare măsură matematică; e puţin probabil să fie observate de cineva care nu ştie cum să le caute. Deocamdată sunt liniştite, transformarea de către ele a fazei spaţiale locale nu e încă deranjată. Sunt o ciudăţenie în panglica de improbabilitate care face ca Hippolyt a să fie ceea ce este, o bulă de realitate suspendată într-un mediu al nerealului.

Acum că sunt aici, cu acest pământ nisipos sub picioare, cu acest vânt mirosind a salvie şi iarbă uscată şuierând pe lângă mine, îmi e greu să mai am aceeaşi încredere pe care o aveam când plănuisem toate astea în camera mea din Petersburg. Du rase trei zile până să încetez să verific obsesiv monitoarele medicale şi motoarele cu interferenţă, încercând să găsesc în cifrele şi imaginile lor primele simptome ale febrei amazoanelor, care cel mai probabil mă va ucide.

Urcând pe creasta ultimului şir de dealuri joase şi zărind pentru prima dată marea la orizontul estic, încrederea pe care o simţeam în Petersburg îmi reveni. Sunt mai puţin îngrijorat de febra amazoanelor decât de posibilitatea de a fi demascat.

Eram de două zile pe coastă când am văzut prima mea amazoană.

*

Arhitectura caravanseraiului este un amestec eclectic, secţiuni din prefabricate neperisabile datând dinainte de febră, îmbinate cu chirpici, cărămizi şi ciment, cu acoperişuri de tablă şi înconjurate de un gard înalt până la talie alcătuit din butuci şi sârmă. Nu sunt primul călător care se opreşte în seara asta aici. Doi catâri priponiţi şi un cal, împiedicat, pasc în umbra unui stejar pipernicit, trăgând de iarbă cu perseverenţă re semnată. De cealaltă parte a curţii stau o pereche de camionete descoperite,

zgâriate şi îndoite, cu remorcile înţesate de lăzi şi pachete, cu prelatele care acoperă locul pasagerilor peticite în multe culori.

O femeie este suită pe una dintre camionete, purtând o jachetă din piele de oaie, pantaloni albaştri şi sandale. Arată de vreo patruzeci de ani, din zona Tieshan, cu fălci puternice, păr negru tuns scurt şi ochi înguşti sub o basma cu dungi alb-albastre.

Prima mea amazoană. Schiţez un salut, cu mâna pe inimă, şi nu primesc niciun răspuns. Îşi schimbă uşor poziţia şi observ atunci că pe pânza de cort de lângă ea se află un pistol cu ţeava lungă, la câţiva centimetri de mâna ei. Mă întorc cu o nonşalanţă ostentativă şi-mi conduc catârii acolo unde sunt priponiţi ceilalţi.

*

Interiorul caravanseraiului e întunecat, luminat numai de felinarele purtate de călători; în curte se simte mirosul oceanului, dar aici miroase a fum, transpiraţie şi kerosen. Sunt cam o duzină de femei şi fete, trei ezhelere, restul tieshaneze. Două dintre ezhelere, o mamă şi o fiică ambele numite Amina, sunt negustorese ca şi mine, întorcându-se la clanul lor după ce trecuseră prin oraşul comercial Haiming; catârii sunt ai lor. Cealaltă, Maryam, călăreaţa, este medic şi călătoreşte spre nord sperând să cumpere leacuri.

Posesoarele camionetelor din Tieshan stau împreună, privindu-ne suspicioase şi ţinându-şi copiii lângă ele. Se ştie că ezhelerele fură copii.

— *Ar trebui* să furăm ceva de la ele, zise Amina-fiica.

Are cincisprezece ani, asta e a treia ei călătorie la Haiming din care se întoarce şi, deşi expresia ei e invizibilă în spatele vălului, o pot ghici. Ştie că tienshanezele nu o plac, şi din cauza asta nici ea nu le place pe ele.

În spatele propriului meu văl, zâmbesc. Probabil că

adolescenţii sunt la fel peste tot.

Sperasem să nu întâlnesc ezhelere pe drum – sperasem şi intru în Haiming ca străin. Rămân tăcut, concentrându-mă asupra paşilor dansului. Dar nici Maryam, nici Aminele nu-mi pun întrebări, ci doar împart cafeaua lor cu mine şi îmi dau sfaturi despre pieţele din Haiming. În cele din urmă mă relaxez suficient cât să pun eu o întrebare.

— Cunoaşteţi un samsar de coca pe nume Mei Yueyin? întreb.

Amina-mama şi Maryam doctoriţa dau amândouă din cap.

— E destul de cinstită pentru o orăşeancă, zise Maryam.

— Vorbeşte ezhelera, adaugă Amina-fiica. E înfiorător.

— N-ar trebui s-o vorbeşti de rău cât timp încă mai mănânci bomboanele pe care ţi le-a dat, zice blând mama ei.

Dintr-un motiv oarecare arunc o privire spre Maryam şi văd că ea se uită la mine. Aş vrea să-i pot vedea faţa.

*

Mei Yueyin lucrează, sau cel puţin lucra, pentru Serviciul Consilium-ului Etnologic. Era pe Hippolyta de şaptesprezece ani, dintre care cinci printre ezhelere. Ultimul ei raport, cel în care menţiona că lucra ca samsar în Haiming, data de acum nouă ani. Mă bucur să aflu că încă mai trăieşte şi e tot acolo; chiar dacă legăturile ei cu Consilium-ul s-au întrerupt, ea este singura mea persoană de contact.

Tânăra Amina îmi dă câteva din bomboanele lui Mei Yueyin. Sunt bomboane de orez, din cele învelite în hârtie comestibilă. Le mestec gânditor în timp ce mă duc să verific animalele.

Le dau animalelor – calului lui Maryam şi catârilor

mei şi ai Aminelor – nişte apă şi nişte caise uscate. Apucă pofticios caisele din mâna mea cu buzele lor mobile şi dinţii mari, iar eu mă bucur să văd că nu-mi tremură degetele.

Monitoarele medicale arată că temperatura mea e o idee peste treizeci şi şapte; sistemul meu imunitar nu dă niciun semn că s-ar întoarce împotriva lui însuşi. Aici nu ne aflăm mai aproape de centrul febrei, pata albă de pe hărţile lui Addison, decât era locul în care am aterizat, dar graniţa dintre realitatea consensuală şi anomalia cauzală a Hippolytei (ceea ce locotenentul Addison numea – incorect – „graniţa de probabilitate”) este fluidă, fractală, şi are componente de natură temporală. Însă până acum motoarele cu interferenţă stau liniştite. Până acum prezicerile mele se confirmă.

La o asemenea distanţă, mă aştept ca maşinile să mă poată ţine în viaţă un timp nedefinit – suficient de mult în orice caz pentru a muri de altceva decât de febra amazoanelor. Mângâi greabănul iepei lui Maryam şi cochetez, scurt, cu ideea de a rămâne aici.

Totuşi ştiu că n-o voi face.

Paznica tieshaneză pe care o văzusem mai devreme, cea pe care o numisem drăgăstos prima mea amazoană, a plecat.

O înlocuiesc două femei mai în vârstă care stau pe vine în praf, jucând zaruri la lumina unei lămpi fluorescente. Un a dintre ele îmi zâmbeşte, dar e un zâmbet nepăsător ca al unei statui. Par că ar putea sta acolo la nesfârşit.

*

În dimineaţa următoare, doctoriţa, Maryam, îmi sugerează pe ocolite că, dacă tot ne îndreptăm şi eu şi ea spre Haiming, aş fi bine-venit să călătorim împreună. Nu ştiu de ce acest lucru mă face să tresar, dar aşa se întâmplă şi, înainte chiar de a-mi da seama ce fac, accept.

După rugăciunea de dimineaţă preparăm micul dejun împreună – plăcinte şi budincă de orez, cu fructe uscate şi ceai de coca din desaga mea – şi-l împărţim cu Aminele, înainte ca ele să pornească pe drumul lor spre sud. Când plecăm şi noi, soarele se ridică peste dealuri, iar călătoarele tieshaneze încep să se trezească. Două dintre femei au fetiţe foarte mici, nu mai mult de patru sau cinci ani, şi o văd pe Maryam uitându-se la ele – melancolic, cred eu, deşi nu e uşor să-ţi dai seama prin văl.

*

— Eram aproape un copil când am avut-o pe fiica mea, îmi spune Maryam.

Ne aflăm la trei zile de caravanserai, călărind alături pe un drum mărginit de pini contorsionaţi, iar Haiming e doar la două zile distanţă, o pată petrochimică pe orizontul de nord-est.

— Paisprezece ani. Un copil. Îmi aruncă o privire: Eram într-o misiune, vezi tu. Când am absolvit, douăzeci dintre noi am fost luate în susul râului, la Themiscyra, în Erethea. Priveşte din nou în depărtare, dincolo de ceaţa Haimingului, de parcă ar încerca să vadă în trecut: Nu am cuvinte să-ţi descriu nordul, Yazmina. Clatină din cap cu frustrare: Mi-am lăsat cuvintele acolo… când am coborât iarăşi pe râu. Dar era foarte frumos, Îmi amintesc.

Se uită din nou la mine.

— Chiar şi aşa departe, în nord, şansele unei concepţii spontane sunt foarte scăzute – poate una la o sută, şi nici atât. Râde scurt: Am fost norocoasă, presupun, sau ghinionistă. Se întoarce în şa ca să mă privească în faţă: Tu câţi ani ai, Yazmina?

— Douăzeci şi unu.

E o minciună, şapte ani mai mult, dar o ezheleră de douăzeci şi opt de ani n-ar putea fi aşa ignorantă ca mine.

Maryam revine la drum.

— Rabiah a mea ar face douăzeci şi doi anul ăsta.

Asta face ca Maryam să aibă treizeci şi şase de ani. Mă uit la ea, la ceea ce pot vedea prin *burka*, spatele drept şi umerii slabi, mâinile mici bătute de vreme, cu degete lungi de chirurg, ţinând uşor hăţurile. Dintr-odată, minciuna cu privire la vârsta mea nu mai pare atât de gravă. E prea mult spaţiu între viaţa mea şi viaţa pe care a trăit-o această femeie, iar opt ani nu sunt suficienţi ca să-l măsoare.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Ea scutură din cap.

— Nu contează.

Călărim un timp în tăcere, liniştea fiind spartă numai de sunetul valurilor îndepărtate şi de mersul lent, greoi al copitelor.

Încet, fără să se întoarcă – aproape ca şi cum ar fi singură

Maryam spune:

— Sper să fii fericită aici.

O spune în arabă, nu în ezheleră. Arabă ei este clasică şi foarte curată, cu accentul unui judecător sau erudit *ḥadīth*.

Apoi dă pinteni calului, luând-o înainte zece, douăzeci de metri. Abia după câţiva kilometri mă lasă din nou să merg în rând cu ea.

*

Vechiul drum este stricat într-un singur loc, acolo unde faleza lasă loc unei spintecături înguste, cam de un kilometru lăţime. Spre est, valea se întinde pe o distanţă nedefinită, poteca fiind imposibil, mecanic de dreapta.

Pe hărţile mele dinaintea febrei nu se află nimic de genul ăsta. Însă mai de aproape, şi în interior, unde apa e mai puţin adâncă, motivul devine limpede. O movilă de material de culoarea cărbunelui aşezată în centrul văii, ridicându-se din nisip şi apă ca spinarea unui şarpe scufundat.

— O scară spre cer, zice Maryam, privind în vale. Asta era, odată.

În vocea ei este o emoţie pe care n-o pot identifica.

Se întoarce spre mine, evident simţindu-mi nedumerirea chiar şi prin văl.

— Un *ascensor spaţial*, spune sec, folosind cuvintele moderne de arabă-de-bazar.

Acum înţeleg. Dau din cap şi privesc în jos la panglica cenuşie. O bucată de cablu spaţial, un fragment din cei patru zeci de mii de kilometri de cablu care odată conectau Hippolyta de stele – retezat când staţia de pe inelul ecuatorial al Hippolytei fusese distrusă pentru a instaura carantina.

Dacă am succes aici, oamenii vor trebui să se împace cu dureroasa recunoaştere a faptului că multe milioane ar fi putut fi salvaţi – dacă puterile exterioare ca Republica Erewhon şi Consilium-ul în loc de carantină s-ar fi preocupat de evacuare. Dar n-am ce face în sensul ăsta.

Suntem nevoite să ocolim mulţi kilometri în interiorul coastei înainte ca apa să devină suficient de puţin adâncă încât s-o putem trece cu piciorul.

*

Vechiul oraş Haiming este o insulă verde prelungă, acoperită de alb şi albastru, aşezată în mijlocul unui fluviu larg şi cafeniu. Otrera curge de la nord la sud pe două sute de kilometri, înainte de a coti la stânga, exact la sud de acest loc, şi apoi se varsă în oceanul estic al Hippolytei. Pe malul estic al fluviului, aflat în proprietatea Tieshanului, malul este mărginit de construcţii de metal şi beton, iar orizontul e pătat de fum.

Aici pe malul vestic, unde se află piaţa, clădirile sunt scunde, maronii şi sărace – toate părând construite fie din lut şi foarte vechi, fie din lemn şi foarte fragile. Efectul ar trebui să fie deprimant, dar vârfurile acoperişurilor sunt decorate cu stea guri colorate, aerul miroase a pământ,

apă de râu şi mirodenii, iar străzile sunt pline de lume, strigând, râzând şi târguindu-se în ezheleră, arabă şi chineză.

O las pe Maryam la capătul de linie al feriboturilor, unde vasele care merg spre nord se opresc înainte de a o lua în amonte pe fluviu.

La intrare şovăie.

— Probabil asta e ultima mea şansă, ştii, zice ea.

— Ce vrei să spui?

— Am treizeci şi şase de ani. Nu mai am alte fiice, sau nepoate. De asta mă duc spre nord.

În Erethea. În interiorul petei albe de pe hartă, centrul anomaliei cauzale. Care fusese dintotdeauna ţinta mea.

Nu ştiu ce să spun, în afară de:

— Sunt convinsă că o să reuşeşti, cu voia lui Dumnezeu.

— Voia lui Dumnezeu, repetă ea ca un ecou.

— Poate o să merg şi eu spre nord, într-o zi, spun.

Râde şi, pe neaşteptate, mă strânge în braţe, apăsându-şi obrazul acoperit de văl de al meu.

— Eşti prea tânără, fetiţa mea, îmi zice. Mai întâi trăieşte pentru tine.

Sirena vasului fluieră, şi ea se retrage. Ia un stilou şi o bucată de hârtie din unul dintre bagajele ei şi îmi mâzgăleşte un nume şi o adresă. Mi-o întinde, iar eu citesc:

Dr. Aysun Orbay, 23 Marpesia 4, Themiscyra

— E prietena mea, zice ea. În caz că eşti prea prostuţă ca să mă asculţi.

Apoi sirena vasului se aude din nou, şi ea dispare, strunindu-şi calul prin gang.

*

O negustoreasă de catâri pe nume Zhou Xiling îmi cumpără animalele cu ceea ce ar însemna un preţ prost,

dacă eu aş fi plătit vreodată pentru ele. Catârii, despovăraţi de istoria lor hibridă, se înmulţesc mai bine pe Hippolyta decât oriunde altundeva, altfel Aminele nu ar fi avut niciodată în proprietate cele două animale ale lor; dar în ţinuturile muntoase din sudul Aellei, departe de centrul anomaliei, nu se înmulţesc mai bine decât fiinţele umane. În această relaţie, femei ca Zhou, care pot importa şeptel din nordul îndepărtat, deţin toată puterea.

Mi-am ridicat pe umeri baloturile de coca. Nu sunt înalt Maryam, de exemplu, era mai înaltă decât mine – dar sunt mai înalt decât majoritatea femeilor de pe străzile Haimingului de Est. Când îmi car baloturile spre piaţa de coca, mulţimea se ţine la o distanţă respectabilă de mine.

*

Mei Yueyin abia dacă scosese douăzeci de cuvinte de când mă prezentasem în magazinul de coca. Merge puţin înaintea mea – păşind repede de parcă ar fi vrut să mă lase în urmă, sau cel puţin să facă nedorita ei asociere cu mine mai puţin evidentă.

Totuşi nu-i e de niciun folos; sunt singura ezeheră de pe podul spre Haimingdao, şi n-am cum să nu atrag privirile.

Podul e larg, mărginit de ginkgo bătrâni; trotuarul de sub picioarele noastre e acoperit de frunzele lor căzute, verzi-aurii şi moi ca nişte petale de flori. Vârtejuri provenite de la traficul motorizat mişcă aerul umed, şi învolburarea frunzelor seamănă cu un exotic *danse de caractere*.

— Ce-i asta? întreb, arătând în faţă spre insulă, unde la capătul sudic albul şi albastrul oraşului lasă loc unei largi coline verzi punctate cu structuri cenuşii. Pe creasta ei soarele coborât al amurgului face să sclipească ceva auriu.

Yueyin priveşte în direcţia indicată de mine.

— Acolo au fost îngropaţi toţi bărbaţii, zice.

Nu mă vrea pe aici.

Nu ştiu ce m-a trădat. Ceva din glasul meu, din mers, ceva din forma trupului, chiar şi numai ghicit prin faldurile burka. Poate nimic altceva decât că dintre toate femeile de pe Hippolyta, Mei Yueyin este singura care a văzut un bărbat cu propriii ei ochi.

Mă opresc brusc.

Yueyin continuă câţiva paşi, apoi se opreşte şi se întoarce.

— Ascultă, îi zic în arabă. N-am venit aici ca să-ţi fac necazuri. N-am venit să te pun în pericol. Cu siguranţă n-am venit ca să te târăsc înapoi, dacă asta te îngrijorează. Vreau doar câteva informaţii. Iar dacă tu n-o să mi le dai, o să mă descurc şi fără ele.

Îmi aruncă o privire lungă, plată. Pe chipul ei ceva se îmblânzeşte pentru o clipă – apoi se aspreşte la loc.

— Venirea ta aici pune în pericol pe toată lumea de pe planeta asta, spune ea. Faci asta prin simpla ta prezenţă.

Apoi se întoarce şi porneşte iarăşi.

*

După asta nu m-am aşteptat ca Yueyin să-mi ascundă identitatea faţă de partenera ei, şi bineînţeles când am ajuns la casa ei – un bloc vechi, dar curat cu două niveluri înghesuit în spatele unui zid acoperit de iederă, într-un cartier cu străduţe înguste din partea de est a Haimingdao – primele sale cuvinte către asociata ei sunt:

— Liwen, avem un musafir. El e de pe Pământ.

Spune asta în arabă. Pronumele din chineza vorbită nu au gen.

— Yazmina Tanzikbayeva, rostesc.

— Nu e numele tău adevărat, zice Yueyin.

— Este acum, îi spun.

Partenera lui Yueyin e înaltă, probabil mai înaltă decât mine, şi slabă, cu pometi înalţi şi păr împletit, care îi

ajunge până în talie. Ţine în poală o fetiţă de vreo şase sau opt ani, care priveşte timid în sus spre mine – nu-mi dau seama dacă e a lui Yueyin sau a partenerei ei; la vârsta asta e toată numai ochi, coate şi genunchi. Joacă un joc cu pietre colorate ca de domino.

— Pacea fie cu tine, spune femeia. Bine ai venit pe Hippolyta!

Arabă ei are un accent puternic, mult mai mult decât a lui Yueyin.

— Partenera mea, zice Yueyin. Fu Liwen. Este expert în rachete pentru guvernul din Tieshan.

Un inginer expert în rachete.

Numele fetiţei îmi scapă, ca şi restul prezentărilor. Răspund neatent în timp ce Yueyin face absentă ceai şi Liwen o trimite sus pe fetiţă.

Un inginer expert în rachete.

— Ştii că nu au uitat de voi acolo sus, îi spun lui Liwen, în timp ce Yueyin se aşază. E o navă de luptă la L2 care aşteaptă să ucidă pe oricine ar încerca să plece.

Să numesc *Tenacious* navă de luptă sună a minciună. Dar pentru rachetele din era industrială ale lui Liwen, mica navă de pază a Republicii, cu strania sa colecţie de lasere şi lansatoare de particule, este la fel de letală ca şi un roi-stabilizator al Consilium-ului.

Liwen ridică din umeri.

— Înţeleg ce simt ei, zice. Dacă părăsim Hippolyta, sute de miliarde de oameni ar putea muri. Dacă ar fi fost invers, dacă noi am fi fost acolo şi bărbaţii ar fi fost prinşi în capcană aici jos – şi noi am fi făcut acelaşi lucru.

— Şi totuşi construieşti rachete, zic.

— Pentru că nu vreau ca fiica mea să crească într-o închisoare, zice Liwen sorbind din ceai. Lasă jos ceaşca cu o hotărâre fermă: Mai devreme sau mai târziu, vor uita. Şi când o vor face, noi vom fi pregătite.

Să ucideţi sute de miliarde, mă gândesc. Dar nu o

spun cu voce tare. Adevărul este că eu nu cred că ceva – teama Consilium-ului şi a Republicii – e posibil: că amazoanele ar duce cu ele ceea ce face ca Hippolyta să fie ceea ce este, şi s-o răspândească. Eu cred că cel mai probabil e ca universul să facă Hippolyta după chipul şi asemănarea sa, mai devreme sau mai târziu, decât invers. Dacă nu aş crede asta nu aş fi aici.

Dar aş putea să greşesc.

Mă bucur că nu e decizia mea.

— Scoate-ţi vălul, spune Yueyin dintr-odată.

— Cum?

— Nu eşti ezheleră, zice. Nici măcar nu eşti femeie. Vreau să văd cu cine stau de vorbă.

Bineînţeles, nu e chiar aşa de simplu. Trebuie să-mi scot *burka*, trăgându-mi braţele din mâneci şi ridicând strat după strat de material peste cap. Chiar dacă mai am încă bluza, pantalonii şi cizmele, odată ce *burka* e scoasă complet – o grămadă tristă de pânză violet alături de mine pe canapea – mă simt dezbrăcat. Înţeleg imediat de ce femeile de pe Hippolyta continuă să poarte *hijab*, de ce a fost aşa de îngrozitor când bărbaţii din guvernele seculare al treisprezecelea şi al paisprezecelea au încercat să abolească vălul cu forţa.

Mă simt dezgolit.

Şi, ceea ce e şi mai dezarmant, mă simt iar ca Sasha Rusalev.

Văd că Liwen mă studiază, privirea ei zăbovind pe mâinile, faţa, gâtul meu. Nu e nimic intim sau erotic în această privire, doar un fel de concentrare, şi într-o clipă înţeleg ce vrea să însemne: atenţia grijulie, clinică a unui naturalist, încercând să-şi înregistreze în memorie acest unic specimen al unei specii pe care nu o va revedea niciodată.

Yueyin mă studiază şi ea.

— Eşti mai tânăr decât credeam, zice ea. Şi frumos.

Sună mai mult ca o acuzaţie decât ca un compliment. La început am crezut că eşti aici ca să trăieşti cine ştie ce fantezie de harem colonial, dar acum nu mai cred aşa. Face o pauză, apoi întreabă: Eşti homosexual?

— Da. Şi înainte de a formula următoarea ipoteză, nu sunt aici nici pentru că aş crede că febra amazoanelor ar face din mine o femeie.

Yueyin ridică din umeri.

— Se mai întâmplă. O dată, de când sunt eu aici, de două sau trei ori în înregistrările Serviciilor Etnice. Mistici care nu cred în terapia genetică sau chirurgia reconstructiva. Febra îi omoară ca pe orice alt bărbat. Dar tu nu eşti un mistic, nu-i aşa?

Acum e rândul meu să ridic din umeri.

— Sunt un filosof al naturii şi am fost pregătit în Califate. Uneori e greu de trasat o graniţă.

— Lasă-mă să ghicesc, zice Liwen în arabă ei cu accent. Crezi că ai găsit un tratament pentru febra amazoanelor.

— Mai mult sau mai puţin, îi spun.

— Şi asta se mai întâmplă, zice Yueyin. Cam la fiecare zece ani Republica trimite un laborator automat cu o cuşcă plină de gerbili masculi, ca să testeze ultimul miracol medical.

— Febra îi ucide şi pe ei, adaugă Liwen.

— Asta pentru că febra nu e o problemă medicală, spun. E un simptom al violării efectului de cauzalitate.

— Spui asta de parcă ar însemna ceva, zise Liwen.

— Pentru mine înseamnă. Beau o gură de ceai, apoi în timp ce las jos ceaşca îmi vine în minte o analogie: Uite, zic arătând spre ceaşcă. Consilium-ul – Serviciul Fenomenologic, adică crede că universul e ca apa din ceaşca asta de ceai. Frunzele sunt anomalia cauzală de pe Hippolyta. Iar febra este ceea ce se întâmplă dacă le pui laolaltă – febra e ceaiul.

— Iar blocada există pentru a împiedica ceaiul să difuzeze în continuare. Liwen îşi ridică ceaşca şi o învârte: Tu eşti aici ca să scoţi frunzele.

Încep să răspund, dar Yueyin mă întrerupe.

Mă priveşte în ochi.

— Dacă *ai putea* vindeca febra, ai distruge bazele societăţii Hippolytei. Nu doar societatea umană, ci întregul ecosistem. Pe această planetă există un singur organism masculin, şi acesta stă pe canapeaua mea.

— Am spus că Serviciul Fenomenologic crede asta. Nu am spus că şi eu.

— Nu eşti din partea SF?

— Nu sunt deloc din partea Consilium-ului. Sunt sponsorizat de Biroul de iraţionalitate al Califatului din Londra, dar din motive practice sunt de capul meu.

Yueyin pare sceptică.

— Atunci, pentru ce *eşti* aici?

Oftez.

— Aici metaforele încep să nu se mai potrivească. Să spunem că universul este o ceaşcă de apă. Poate că anomalia e ca o grămadă de frunze de ceai – în care caz febra, difuzia, este irever sibilă. Nimeni nu ştie cum să reverseze entropia la o asemenea scară. Şi dacă nu e limitată, se va răspândi. Pe de altă parte, poate că anomalia este ca o pietricică aruncată în ceaşcă. Poate febra e doar o undă pe suprafaţa apei, disipând energia loviturii. Când energia se epuizează, la fel şi undele.

— În care caz suntem oricum condamnaţi, zise Yueyin. Dar eu nu cred.

— Ia, spune-mi. Fertilitatea spontană în teritoriile Ezheler la marginea regiunii anomaliei – creşte sau scade?

— Nu există nicio dovadă clară în niciunul din sensuri, spune Yueyin, părând jenată. Empiric…

— Empiric, scade. Nu-i aşa?

Priveşte în depărtare.

— Posibil.

— Uite, zic eu. Nu sunt aici ca să vă distrug societatea. Sunt aici ca s-o eliberez. Spui că nu vrei ca fiica ta să crească într-o închisoare.

Yueyin spune:

— Nu vrem ca ea să crească nici ca să fie nevasta vreunui bărbat.

Scutur din cap.

— Nu e vorba doar despre voi. Hippolyta este *o singură lume*. Acolo sunt jumătate de trilion de femei. Flutur braţul spre tavan, încercând să încercuiesc întregul Polychronicon: Nu crezi că şi ele merită o şansă să aibă ceea ce aveţi voi?

Pe faţa lui Liwen percep zorii înţelegerii.

— Nu încerci eradicarea febrei amazoanelor, rosteşte ea. Încerci s-o controlezi.

— Tot nu înţeleg, zice Yueyin.

— V-am spus că de aici metaforele nu se mai potrivesc. Nu mai pot descrie lucrurile cu ajutorul unei ceşti de ceai.

— Fără ceşti de ceai, acceptă Liwen.

— Fără ceşti? Inspir adânc: Sper să folosesc tehnicile matematice ale Califatului ca să realizez un echilibru metastabil care să permită unor regiuni convexe cu istorii virtuale şi reale să coexiste într-un spaţiu-timp cu patru dimensiuni, rămânând totuşi atât distincte topografic, cât şi adiacente într-un spaţiu cu cinci dimensiuni.

Yueyin face ochii mari.

— Nu contează ce faci. Ce *înseamnă* asta? Pentru noi?

— Înseamnă, dacă reuşesc, că fiica ta va putea să aleagă cum vrea să trăiască. Fiica ta – fac din nou semn spre exterior – şi fiicele tuturor.

— De ce te-am crede?

Ridic din umeri.

— Contează? În orice caz, de mâine n-o să vă mai stau în cale. Merg în nord, în Erethea. Iau o înghiţitură de ceai: Dacă vreţi să mă opriţi, cu siguranţă nu va fi greu.

Liwen îi spune ceva lui Yueyin în tieshaneză. Conversaţiile în limbile chineze mi se par întotdeauna că sună ca nişte Certuri, dar în replica lui Yueyin nu observ dezacordul, ci dispreţul şi totuşi un fel de resemnare.

Apoi se ridică şi urcă scările.

*

— Poţi dormi pe canapea în noaptea asta, zice Liwen. O să-ţi aduc nişte aşternuturi. Baia e în spate, dacă vrei să te speli.

— Mulţumesc.

— Îmi pare rău pentru Yueyin, spune în timp ce ordonează serviciul de ceai. Trebuie să înţelegi că pentru ea nu e destul că pe Hippolyta noi, femeile, putem trăi fără bărbaţi. Faptul că Hippolyta este un loc unde bărbaţii *nu pot* veni este de asemenea important. Aruncă o privire spre haina împăturită alături de mine şi zâmbeşte: Pentru Yueyin febra este *hijab-ul* perfect.

— Dar pentru tine? întreb.

Ridică din umeri.

— Yueyin a ales să vină aici. Cât despre mine, eu sunt fericită aici – dar aici m-am născut. Dacă m-aş fi născut în altă parte, probabil aş fi fost fericită acolo.

Rămâne tăcută pentru o clipă, de parcă s-ar gândi dacă să spună mai multe.

— Cred că nu ştii în ce te bagi, zice.

— Ce vrei să spui?

— Ai dreptate, febra este un efect secundar a unei violări a cauzalităţii. Oricare ar fi originea sa, centrul e acolo, în Erethea.

— De asta mă şi duc acolo.

Oftează şi coboară privirea, trasând desene invizibile cu degetul pe suprafaţa mesei.

— Am fost acolo de trei ori. Nu tot drumul. Ridică ochii: Cum aş putea să-ţi explic? Ştii mormintele pe care le-ai văzut pe drumul spre oraş, la capătul de sud al insulei, Cimitirul Bărbaţilor?

Aprob din cap.

— O să găseşti Cimitire ale Bărbaţilor, morminte ca acelea, peste tot în sud. Dar nu şi în Erethea. În Myrine – primul oraş mare în susul fluviului – în Myrine nu au decât un cenotaf. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu cadavrele. În Themiscyra nu au nici măcar atât; când vorbesc despre bărbaţi e ca şi cum ar vorbi despre o metaforă sau un mit.

Zâmbesc.

— Poate aşa e mai sănătos.

Cu un hohot de râs scăpat printre buze, Liwen clatină din cap.

— Poate că da. Spune-mi… pentru ce ar merita să murim?

— Nu mă aştept să mor.

— Dar ştii că există posibilitatea.

Privesc în gol. E o chestiune în jurul căreia s-a învârtit toată lumea – profesorii mei, elevii mei, Ghilda Fizicienilor, Biroul de iraţionalitate, ataşatul militar al Republicii la Londra. Le-am distras atenţia cu bune maniere şi matematică şi i-am lăsat să-şi completeze propriile răspunsuri, de la altruism la nevroză.

— În perioada de început a psihologiei occidentale, spune Liwen, faptul că cineva era atrasă de altcineva de acelaşi sex era considerat un semn al inabilităţii, din partea ei, de a distinge între Sine şi Celălalt. Ca un copil care încă nu înţelege diferenţa dintre jucării şi propriile membre – şi le bagă pe toate în gură. Dacă ar fi adevărat… atunci altruismul ar fi foarte apropiat de narcisism.

Mă uit la ea.

— Yueyin a avut dreptate să nu mă creadă, îi spun. Nu sunt aici pentru că vreau să vă ajut. Sunt aici pentru că

sunt genul de persoană care nu se poate uita la un nod fără să vrea să-l deznoade.

— E un verset din *Tao Te Ching*, zice Liwen. E ambiguu, bineînţeles, mai ales în arabă, dar o interpretare ar fi: „Nodul perfect nu lasă niciun capăt de la care să poată fi desfăcut”.

— Dacă aş crede că acest nod e perfect, nu aş fi aici. Dacă ceea ce s-a întâmplat pe Hippolyta s-a întâmplat o dată, probabil că se întâmplă tot timpul – numai că cele mai multe anomalii cauzale nu au efecte măsurabile. Iar dacă una are, Serviciul Fenomenologic – sau altcineva ca ei – le acoperă, se uită în altă parte. Dacă vreau să desfac *acest* nod – Hippolyta ar putea fi singura mea şansă.

— Şi pentru asta eşti dispus să mori.

— Dacă se ajunge la asta, da, spun ridicând din umeri. Trăim într-un univers cauzal. Nu e asta o justificare suficientă pentru orice?

— Un alt verset s-ar putea traduce astfel: „Cea care se distinge de restul lumii ar putea primi lumea în dar”, spune Liwen. „Cea care se identifică cu lumea ar putea accepta lumea”.

Îşi termină ceaiul şi se ridică în picioare.

— Eşti nebun, zice privind în jos spre mine. Respect asta la un om de ştiinţă. Noapte bună.

— Mulţumesc. Noapte bună.

*

Feribotul, *Jing Shi*, are un iz în acelaşi timp dulce şi rece, ca metalul şi otrava. Gazele evacuate de cele două motoare mari miros ca plasticul ars.

*

Speram să vorbesc mai mult cu Mei Yueyin despre geografia şi demografia Hippolytei, ca să înţeleg mai multe despre efectele macroscopice ale anomaliei, dar când m-am trezit de dimineaţă ea plecase deja. Probabil e mai bine aşa.

Îmi aşez mâinile cafenii pe balustrada umedă vopsită în alb, simţind vibraţiile motoarelor, şi privesc dincolo de Canalul Haimingdao la complexul de lumini, vălătuci de fum, rezervoare şi clădiri, la macaralele înalte care vor ridica rachetele lui Liwen.

Le vor ridica, apoi le vor lansa spre moarte sigură în braţele lui *Tenacious* şi ale sateliţilor cu lansatoare de particule. Mă întreb ce va înţelege din toate astea locotenentul Addison şi fraţii săi cei cumpătaţi.

Mă aştept să admire curajul. Nebunia a cărei oglindire văzuse Liwen în mine. Apoi vor trage în ele.

*

Nord. *Jing Shi* avansează încăpăţânat contra curentului îngheţat, ca o bunicuţă de la ţară îndoită sub o legătură de lemne. Sunt bolnav, conform monitoarelor medicale – temperatura e cu un grad peste normal, iar numărul celulelor albe din sânge creşte.

Poate fi un atac al febrei. Ar putea fi doar efectul cinei de la Yueyin.

Motoarele cu interferenţă sunt agitate, murmurând în sinea lor, dar ele par să creadă că mica mea bulă de realitate, respingând intruziunea Hippolytei, este intactă. Discut cu infirmiera vasului şi obţin o sticlă de antipiretic şi nişte pilule mari şi albe cu un gust amar care îmi rămâne în gură mult timp după ce le înghit.

*

La Myrine râurile se unesc, Ortigia din vest vărsându-se în Otrera. *Jing Shi* va continua să meargă spre nord-est urcând pe Otrera spre Themiscyra, dar peste noapte se va opri aici, pentru a se alimenta cu combustibil şi a schimba o încărcătură cu alta.

Petrec ziua pe ţărm, luând un tramvai rapid din port către partea cea mai veche a oraşului.

Într-o cafenea de pe stradă urmăresc vrăbiile sărind de pe pământ pe mese şi pe scaune, atente după firimituri.

Toate sunt femele, desigur, cu capete mici şi penajul cafeniu uniform.

Myrine e mai curat decât Haiming, şi mai liniştit, deşi încă agitat şi prosper. Străzile din acest cartier, înguste, construite pentru pietoni, cu bizarele lor clădiri dinainte de febră, sunt vesele şi pline de culoare, aglomerate cu mici magazine luminoase şi clienţii lor, femei tinere şi fete cu păr castaniu sau blond, conversând într-o creolă turco-germană pe care aproape o pot înţelege.

Piaţa umbroasă spre care dă cafeneaua este o insulă în mijlocul tuturor acestora, o insulă de culori stinse şi de linişte. În centrul pieţei se află Cenotaful Bărbaţilor. Nu sunt sigur la ce mă aşteptam – vreun obelisc sau stâlp falie, poate, având în vârf o statuie musculoasă şi bine dotată, în stil european?

În loc de asta, acolo este un aranjament circular de dale închise la culoare şi ziduri dărâmate, puternic reliefate, evocând suferinţă. De la distanţă, pietrele arată ca şi cum ar avea nume înscrise pe ele. Dar văzute de aproape, literele se dizolvă în modele abstracte.

*

Mă întorc pe *Jing Shi* seara, îmbarcându-mă împreună cu forfota noilor pasagere care urcă la bord. Majoritatea sunt tieshaneze, imigrante sau expatriate; câteva sunt eritheene, din cele care nu au bani pentru tren sau nave pe pernă de aer, şi pe care nu le deranjează puţină aventură.

Una din acestea este o femeie tânără cu care împart cabina, o studentă la economie din Antiope – unul dintre oraşele de dincolo de Themiscyra, în Erithea de Est – care se întoarce acasă pentru vacanţă. E suplă, musculoasă şi cu pielea întunecată. Noaptea îşi scoate *khimar-ul*, dezvelind un păr negru, creţ şi foarte scurt, ca al lui Musa. Din anumite unghiuri arata ca un băiat.

Paturile au perdele, dar eu nu o trag pe a mea – cele

două deschizături mici lasă să intre prea puţin aer curat. Nici studenta nu o face. Nu ştie ce să creadă despre mine, ascuns în spatele *burka*, cu accentul meu ezheler şi desagii mei aspri care miros a catâri şi a mirodenii. Pentru ea sunt exotică şi misterioasă şi, cred, puţin excitantă.

Ca european, sunt produs al unei culturi – o istorie orală şi scrisă – care mi-a construit sexualitatea personală într-un anume mod. În zilele de demult ale acestei istorii, dragostea femeilor era considerată de către mulţi ca fiind un substitui inferior, dar acceptabil la limită, pentru dragostea bărbaţilor.

Poate pentru unii încă mai este aşa, dar nu şi pentru mine. Şi, chiar dacă ar fi – probabil există puţine femei pe Hippolyta, ici colo, care să stea treze noaptea visând la bărbaţii pe care nu i-au văzut niciodată. Dar să mă aştept că această studentă băieţoasă să fie una dintre ele – cât de prost ar trebui să fiu?

Noaptea, în strălucirea slabă a luminilor de urgenţă, privesc ceafa capului ei adormit, încercând să-mi amintesc cum era când îmi plimbam degetele prin părul lui Musa. Indiferent ce şi-ar dori tânăra din celălalt pat, dorinţele ei şi ale mele sunt perpendiculare.

Mă bucur că am *burka*. Sub ea nu sunt sigur dacă vreau să râd sau să plâng.

*

Alarmă!

Sar şi mă lovesc dureros cu capul de tavan. Motoarele cu interferenţă urlă solicitându-mi atenţia…

Nu.

E doar liniştea.

Cer maşinilor un raport amănunţit, împiedicându-le să se grăbească. Totul e calm şi liniştit, mai liniştit decât oricând de la aterizarea mea, la limita preciziei motoarelor cu interferenţă. Bula de realitate din jurul meu pare să se fi întins până la orizont. E ca şi cum nu m-aş afla deloc pe

Hippolyta.

Oare mi-am imaginat alarma? Jurnalele motoarelor cu interferenţă nu recunosc nimic.

Ne aflăm la o zi distanţă de Themiscyra. Mă întind la loc în pat, fără să fie nevoie ca monitoarele medicale să-mi spună cât de repede îmi bate inima. Mă doare capul, nu numai acolo unde m-am lovit, ci peste tot. Sub *burka* o urticarie mi-a făcut mici bube roşii care mă mănâncă pe antebraţe şi pe dosul palmelor, pe glezne şi pe picioare. Simt ochii studentei aţintiţi asupra mea şi mă întorc cu faţa la perete.

*

De dimineaţă, motoarele cu interferenţă sunt încă enervant de calme; chiar îngâmfate – nevoind să admită existenţa vreunei graniţe între istoria divergentă a Hippolytei şi istoria mea.

Monitoarele medicale, pe de altă parte, sunt moarte.

Coincidenţă? Sau feribotul a trecut vreun prag în timpul nopţii, vreo linie trasată prin spaţiu, timp sau probabilitate, întrerupând canalele de simultaneitate ale monitoarelor?

Mă doare capul. Ar trebui să am o teorie, dar nu am. Împrumut un creion de la casiera vasului şi mâzgălesc un timp grafice şi formule, dar Hippolyta nu e ceva ce poate fi rezolvat prin ecuaţii parţial diferenţiale, şi nu după mult timp îmi pierd interesul. Îmi petrec ziua aşezat pe o bancă pe punte, la umbră, privind ţărmul răsăritean târându-se încet pe lângă noi: şase, opt, zece nuanţe de verde, şi ici-colo albul, galbenul sau albastrul iscoditor al caselor. Beau ceai călduţ de orz, şi la fiecare trei sau patru ore iau unul dintre antipireticele cerşite de la infirmieră.

Ce aş putea face – să mă întorc? Am ştiut de când am venit că nu există cale de întoarcere. Dacă motoarele cu interferenţă s-au defectat într-adevăr, dacă au dat peste cine ştie ce fisură în ecuaţii, atunci chiar şi întoarcerea în

Tieshan, sau dincolo de teritoriile Ezheler, nu m-ar putea salva. Şi dacă ar fi aşa, tot aş muri într-o zi, tot fără să ştiu adevărul.

Simt că sunt aproape de a înţelege ceva. Că în curând se va apropia de mine pe furiş, ca un animal sălbatic pe o câmpie, numai să stau suficient de liniştit.

*

Themiscyra. Oraşul ni se arată în amurg, cu copacii care se retrag de pe ţărm făcând loc culturilor, păşunilor, grădinilor, drumurilor, clădirilor. Mai sunt şi alte vase pe fluviu; siajele lor se lovesc de carena feribotului, şi un zgomot îndepărtat de trafic începe să se înalţe, ca un contrapunct la ritmul motoarelor. Adorm chiar când de-a lungul malului se ivesc luminile.

*

Casiera mă scutură să mă trezească.

— Să coboare toată lumea care trebuie să coboare, zice ea zâmbind.

Mă cutremur şi încerc să-i întorc zâmbetul, uitând pe moment că nu-mi poate vedea faţa. Până să-mi amintesc asta după ce mă ridic, ajutat de balustradă, şi cu ceva efort îmi salt desagii pe umăr –, când mă întorc să-i mulţumesc cu voce tare, ea dispăruse deja.

Acum oraşul este pretutindeni în jurul nostru. Vasul a andocat în umbra unui pod, larg şi solid, din metal, probabil colorat în timpul zilei, dar acum negru peste apele negre, ascunzând cerul nopţii. Sunt aproape ultimul pasager care îşi târşeşte picioarele pe pasarelă până pe chei, întorcându-mă numai la final ca să privesc în sus şi în jos de-a lungul fluviului. Ambele maluri sunt mărginite de lumini, panglici, arcade şi turnuri în diferite stiluri arhitectonice, strălucind cristaline pe fundalul nopţii, reflectate în apele întunecate, ca peste tot, în Petersburg sau Baghdad sau Ho Chi Minh Viile – numai că aici un turn nu e doar un turn, şi un arc nu e doar un arc. E mai mare

şi mai prosper decât mă aşteptam. Un drum larg pavat merge de-a lungul ţărmului, aglomerat de femei de toate vârstele, culorile şi limbile.

*

E adevărat că, într-un oarecare fel, ideea că o istorie ar putea fi diferită cu atâtea miliarde de ani în urmă încât să se schimbe complet evoluţia vieţii multicelulare, şi totuşi să producă acest prezent – un prezent în care aceste femei, categoric umane, se plimbă pe străzile acestui oraş, la fel ca în orice alt oraş pe care l-am cunoscut vreodată, vorbind limbi pe care eu le-am învăţat de la bărbaţi – este, cu o aproximaţie de multe, multe zecimale, pur şi simplu imposibilă.

Dar adesea imposibilul are o integritate care improbabilului îi lipseşte.

Am ajuns până aici; prea multe lucruri sunt deja ireversibile.

*

Opresc o femeie suplă, cu piele întunecată şi pometi tipici Americii Centrale, în uniformă de lucru negru şi alb, şi o întreb în arabă dacă poate să-mi arate încotro e nordul.

— Într-acolo, zice, arătând. În sus pe scări.

În faţă, malul se ridică abrupt, şi o scară largă de piatră urcă în grupuri de trepte panta de lângă pod.

Îmi dau seama că sperasem ca ea să arate în susul sau în josul fluviului. Atitudinea mea trebuie să fi trădat ceva, căci femeia zâmbeşte timid, ridicând neputincioasă din umeri.

— Unde te duci? întreabă.

Privesc de-a lungul fluviului, şi înapoi la vas, şi spre scări, apoi din nou la femeie.

— Nu sunt sigură, îi spun. Vin pentru prima dată în Erethea.

— Există un centru de informare pentru vizitatori în

Khawlah Road, se oferă ea. Sus pe scări, apoi la stânga – adică pe strada St. Jeanne – apoi la dreapta, la primul colţ. Are indicatoare în cinci limbi; n-ai cum să-l ratezi. Ele o să-ţi găsească un hotel.

E o idee la fel de bună ca oricare alta.

— Mulţumesc, îi zic.

— Pace.

*

Sus. Treptele sunt mici, construite pentru paşi mai mici decât ai mei, altă dată aş fi sărit câte două sau trei deodată. Acum şovăi sub greutatea bagajelor şi a febrei – Febra, adică; nu mă mai pot preface că nu este ceea ce este. Frisoanele vin în valuri. Aerul e călduţ, ceva mai puţin cald decât în deltă, şi încărcat de apropierea fluviului, dar îmi amintesc de cel de-al doilea an la universitate şi de o plimbare pe jos pe colinele Pamirului, încovoiat împotriva unui vânt aspru, cu bocancii alunecând pe prima gheaţă a toamnei, paşii mei măsurându-se în centimetri şi în teama crescândă că următorul mă va trimite alunecând în abisul adânc de un kilometru de lângă noi; măsuraţi în certitudinea morţii.

Cumva am supravieţuit. Voi supravieţui şi acum. Ajung la capătul scărilor, tremurând de epuizare şi de ultimul val de friguri. Ajung sus şi arunc o primă privire cerului.

— Dumnezeule!

Cuvântul vine involuntar, ţâşnind printre dinţii mei încleştaţi.

Dincolo de luminile străzii, dincolo de stelele ordonate ale turnurilor care se ridică acolo, o panglică zveltă de argintiu selenar lucind în auriu acolo unde se ridică deasupra orizontului, într-o formă conică aproape până la invizibilitate, dar refuzând să dispară chiar şi din vederea mea înceţoşată şi tre’ murată. În punctul culminant, în unghi drept, se întâlneşte cu o altă panglică,

un inel de aur.

Un ascensor spaţial, şi o staţie pe inelul ecuatorial.

Inelul este un arc care se extinde de la un orizont la altul. Nu există posibilitatea să-l fi ratat mai înainte. L-aş fi văzut de pe *Tenacious*. L-aş fi văzut din Haiming. Din orice punct al Hippolytei, ar fi fost cel mai luminos obiect de pe cer.

(Undeva în fundalul minţii mele, modelul mental al anomaliei cauzale pentru care mi-am cheltuit zece ani să-l construiesc se extinde brusc, căpătând trei, patru, cinci extra-dimensiuni…)

Hotărârea mea se spulberă. Îmi smulg privirea de pe inelul imposibil şi deodată o iau la fugă, înapoi spre fluviu, departe de cer. În spatele meu, voci ridicate de femei, speriate, furioase sau îngrijorate.

Burka îmi limitează câmpul vizual la o fantă îngustă. Fără vedere periferică. Podul. Sunt pe pod. Nu găsesc scările.

Mă întorc, privesc înapoi şi inelul e încă acolo.

Halucinaţie. Delirul este unul dintre simptomele febrei amazoanelor.

— Delirul este… – mă izbesc de cineva, şi mă întorc să-i explic – … unul dintre simptomele…

Cui îi vorbesc? Nu pot vedea nimic prin vălul ăsta blestemat. Mă împiedic, şi privesc în jos la chipul unei matroane blonde robuste, îmbrăcată în roşu, arătând exact ca regina Angliei când am dansat pentru ea *Rege pentru totdeauna* la Glastonbury.

— Eu eram Lancelot, îi spun, fără să mai fiu sigur dacă vorbesc în arabă, turcă sau rusă. A fost magnific.

Mă rotesc, reuşind doar o jumătate de *pirouette à la seconde* înainte de a-mi pierde echilibrul.

Regina îmi prinde braţul, încruntându-se îngrijorată.

— Ai nevoie de ajutor, spune ea cu toată seriozitatea, iar eu nu am nevoie să ştiu ce limbă vorbeşte ca să înţeleg.

— Vălul ăsta nenorocit, explic scuzându-mă. Nu pot vedea nimic prin el. Mă smulg din mâna femeii şi încep să adun faldurile hainei, încercând să trag *burka* peste cap. De ce naiba n-aţi încetat să le mai purtaţi după ce am murit noi?

Ştiu că nu e cinstit, regina Angliei nu poartă burka – oare ce poartă? O pălărie rotundă, cu flori. Încerc să-mi cer scuze, să-i spun cât de mult îmi place pălăria ei, dar haina îmi înăbuşă vocea şi renunţ.

— Renunţ!

Las haina să cadă, şi mă întorc spre regină ca ea să ştie că am renunţat.

În colţul ochiului meu sunt lumini, prin dantelă. Mă aflu pe stradă.

— Sunt pe stradă! strig. Vălurile astea blestemate!

Se aude un scrâşnet de roţi. Cineva mă apucă de braţ, şi eu îmi amintesc ceva de la şcoala elementară.

— Rata accidentelor mortale de circulaţie printre pietonii din Kabul, în secolul XIV al Hegirei… încep să spun, şi dintr-odată, înainte de a putea termina, sunt întins pe spate, pe pământ, cu răsuflarea tăiată. Miroase a iarbă strivită. Luminile oraşului sunt aprinse în noapte deasupra mea. Voci de femei, peste tot în jurul meu.

— E rănită?

— Să cheme cineva o ambulanţă!

Luminile se năpustesc asupra mea, extinzându-se să umple întreaga lume.

*

Le pot auzi, deşi sunt orb.

— Temperatura patruzeci cu cinci, spune doctorul din spital, sună de parcă ar vorbi într-un microfon. Ritmul inimii o sută zece. Tensiunea…

— Poate e vreo formă de reacţie autoimună.

O altă voce, una cunoscută. Într-o arabă frumoasă, de erudit.

— Maryam? croncăn.

Mâna ei e pe fruntea mea, puternică şi răcoroasă.

— Dr. Orbay m-a chemat, zice ea. Au găsit adresa ei în bagajele tale. Acum taci, Yazmina. O să am grijă de tine.

Doctoriţa spitalului vorbeşte odată cu ea.

— …o sută cincizeci cu optzeci. Dacă ai dreptate… Mi-o imaginez clătinând din cap: Nu putem face prea multe decât să încercăm s-o stabilizăm. Poate ar putea face ceva pentru CM în afara planetei…

Prin pleoapele închise văd din nou arcul. Un inel accelerator, un punct de lansare pentru navele cosmice. Cel al Hippolytei fusese distrus la începutul carantinei. Cel de aici există. Nu e atât un loc, cât o poartă.

Către ce?

Mă gândesc iar la Lancelot, oprit în uşa Capelei Graalului, aruncând o privire spre ceea ce nu va putea niciodată atinge.

Infirmierele mă dezbracă, mă spală, mă învelesc la loc în ceva ce probabil sunt nişte pături moi, deşi le simt ca un burete de oţel pe pielea mea înfierbântată. Aştept o reacţie la anatomia 1 mea – şoc? ofensă? dezgust? – dar aceasta nu vine.

Un ac îmi înţeapă braţul.

Aproape că pot să adorm.

*

Am greşit să-mi consider propria mea istorie ca reală şi pe a Hippolytei cea nereală – să mă definesc pe mine ca Sine şi pe Hippolyta ca Ceilalţi. Asta încercau motoarele cu interferenţă să-mi spună.

Nu există niciun trecut care să nu fie într-un fel o minciună. Vedem trecutul distorsionat de amintiri şi imaginaţie. Adăugăm distorsionării sale conştiente istoria şi propaganda. Vedem legile cauzei şi efectului violate nu numai de fiecare dată când o navă cosmică îndoaie spaţiul-timp, ci şi de fiecare dată când vizionăm înregistrările

incomplete ale trecutului cu ochii noştri moderni, impregnându-le cu presimţirea unui viitor care este propriul nostru prezent, un lucru pe care noi niciodată nu-l vom vedea sau înţelege altfel decât ca fragmente imperfecte. Ne spunem că suntem în căutarea adevărului când ceea ce ne interesează de fapt nu este nimic altceva decât plauzibilitatea.

Am numit istoria Hippolytei *virtuală*, dar asta ţine de semantică. Dacă anomalia cauzală a creat această istorie, sau dacă numai ne-a conectat pe noi la ceva ce a existat dintotdeauna, cândva, cumva – probabil nici măcar nu mai contează.

Femeile de pe Hippolyta au o poveste pe care o spun despre ele însele, iar în aceasta nu sunt incluşi bărbaţii.

Faptul că eu exist este suficient să demonstreze că povestea este falsă.

Eu sunt eroarea în calcule, prezumţia ascunsă care invalidează dovada.

Din această cauză mor. Pentru a echilibra o ecuaţie.

*

— Ssst, zice Maryam în arabă, în timp ce îmi aşază o cârpă umedă pe frunte.

Probabil am vorbit cu voce tare.

— Nu mai e mult, şoptesc.

Când va veni sfârşitul, va veni rapid.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Liwen şi-ar lansa rachetele de aici. Oare locotenentul Addison şi *Tenacious* le-ar mai aştepta? Dacă nu – dacă rachetele, lansate, se vor regăsi cu totul în alt spaţiu-timp, rotite într-un set de dimensiuni superioare – ce ar însemna asta? Că Hippolyta reprezintă la fel de mult un nod gordian văzut dinspre această parte ca şi din cealaltă?

Dacă nodul va fi vreodată dezlegat, va fi dezlegat dinspre această parte.

— Fetiţa mea, zice Maryam. Sst.

Şi oare există acea cealaltă parte? A existat vreodată? Cum aş putea dovedi?

Încerc să-mi amintesc numele profetului din Coran, cel pe a cărui soră evreii şi creştinii o numeau Maryam. Numele femeii pe care am întâlnit-o în căminul de tranzit de pe Erewhon, cea care făcea spoturi cinetice. Ea i-a scos pe Copiii lui Israel din Egipt, dar a murit pe malurile Iordanului. Dacă ar fi trebuit să-mi aleg un nume ar fi trebuit să fie acesta, şi nu Yazmina.

Maryam mă prinde de mână. Încerc să-mi amintesc dacă ea ştie că sunt bărbat.

— Sst, fiica mea, spune din nou.

Fiul, încerc să rostesc, dar cuvântul se îndepărtează deja de mine.

I. VISE ŞI TRENURI

b. Elizabeth Bear xiv) Traducere din limba engleză xv) Alexandru Maniu

Elizabeth Bear s-a născut în Hartford, statul Connecticut, iar actualmente locuieşte în Deşertul Mojave, lângă Las Vegas. În 2005 a câştigat Premiul John W. Campbell pentru „cel mai bun nou scriitor”. Prozele ei scurte au apărut în *SCI FICTION*, *Interzone*, *The Third Alternative*, *On Spec* şi în alte părţi şi este autoarea a trei romane SF foarte bine primite, *Hammered*, *Scardown* şi *Worldwired*, câştigătoare a Premiului Locus în 2006 pentru „cel mai bun roman de debut”. Alte romane publicate sunt *Carnival*, *Undertow*, *Blood and Iron* şi *Whiskey and Water* şi culegerea *The Chains That You Refuse*.

În povestirea tulburătoare ce urmează, ea ne arată că cei aflaţi cel mai jos vor risca orice ca să-şi lase urma în lume… pentru a nu spune nimic despre o urmă care va ieşi de pe planetă pentru a fi văzută de stelele care aşteaptă.

* * *

Acul trasa o dâră de tuş, spiralând şi cicatrizând pe inelarul stâng al lui Patience. Nu lua în seamă durerea.

Durerea asta avea viitor. Îşi aţinti privirile spre fereastra murdară, peste capul pleşuv al tatuatorului, ţinându-şi ochii deschişi prin perdeaua de lacrimi ce-i scălda faţa.

Zărea prin ploaie farurile sclipitoare ale enormului transpaţial care străpungea norii şi cobora uşor spre portul spaţial cufundat în apă, ce purta numele de Lake Pontehartrain. În nopţile senine reuşea să distingă trenul cu vagoane înlănţuindu-se în urma sa. Strânse din dinţi şi îşi îndepărtă privirea de la ac spre un perete descojit.

Din Lake Pontehartrain mai rămăsese doar numele, un estuar scăldat în apă sărată cu ieşire spre Golf. Dar pentru locuitorii din New Orleans reprezenta o moştenire din zile mai bune, asemenea unei flori de bougainvillea în haina ei de culori vii; asemenea plutelor de la festivalul Mardi Gras, care acum pluteau de-adevăratelea.

Mâna lui Patience zăcea deschisă pe braţul scaunului, de parcă aştepta un cadou. Nu-şi coborâse privirea, nici ochii nu-i închise în timp ce acul îşi încheia misiunea ingrată. Şalupa lunga pe care se afla strada Poplar se clătina sub paşii ce treceau deasupra cabinei, dar mâna bărbatului rămase fermă, ca a unui doctor mahit cu gin.

Înţepăturile încetară, iar tatuatorul cu faţa ciupită de vărsat se lăsă pe spate. Îşi puse instrumentele deoparte şi se pregăti să aplice pansamentul. Patience îşi privi palmele imprimate cu indigo, culoare care indica din ce castă făcea parte, apoi filigranul smarald-stacojiu de pe dosul mâinii drepte şi sigiliul străveziu de dedesubt, care-i colora ultimele două degete de la mâna stângă.

Simţi o strângere de inimă ciudată. Îşi duse reflex stânga la piept, dar se opri la timp, lăsând-o să atârne moale pe scaun. Se ridică, sprijinind u-se cu dreapta şi îi mulţumi tatuatorului. Aşteptă ca acesta să-şi dea jos mănuşile murdărite cu sângele ei şi îi vârî în palmă un teanc de bonuri. Mâinile lui aveau culoarea nămoloasă a

castei comercianţilor. Fâşiile din polietilenă cu hologramă sclipeau ca nişte solzi de peşte în mâna lui.

— În curând o să ai toată mâna făcută. Îşi îndepărtă stropii de sudoare de pe frunte.

Şi el era tatuat. Pe braţe se înşiruiau dragoni, sirene şi lainantini, iar pe piept avea un mozaic de alte creaturi marine.

— Ai câştigat două degete în şase luni. Trebuie că înveţi întruna.

Patience îl privi direct în ochi. Acesta îşi lăsă privirea în pământ şi mâna în buzunar, cotrobăind după monede asemenea unui pelican după peşte.

— Vreau să-mi dau băiatul la şcoala de comerţ, să ne permitem şi noi o cabină la suprafaţă. Nu-mi doresc să ajungă vreodată ca mine, să fie nevoit să-şi vândă contractul de muncă, zise ea zâmbind. Trag de el să se apuce de inginerie, să profeseze, să primească roşu şi verde. Sau tehnologia întreţinerii, să-şi păstreze mâinile curate, ca ale dumitale. Dar el tot o dă cu arta lui. Nu-s la mare căutare artiştii acolo sus.

Bărbatul mormăi, lăsând deoparte instrumentele.

— Viaţa înseamnă mai mult decât transpaţiale şi trenuri.

Patience arătă cu un gest scurt camera şi ferestruica de care se lovea ploaia. Strângerea de inimă se înăspri, ţintuind-o locului.

— Te referi la asta?

Tatuatorul dădu din umeri, îşi roti privirea şi căzu pe gânduri.

— De ce nu? Sunt un om liber, fac ce-mi place.

Se opri puţin.

— E bun puştiul?

— Ca artist? Se încruntă şi zâmbetul îi pieri. Îşi întinse mâna în mod conştient, ca să nu-şi strice tatuajul. E foarte bun. Dar poate s-o facă şi ca hobby, nu?

— Bun? Sau *bun*?

Sângele i se urcă în obraji.

— *Foarte* bun.

Tipul nu zise nimic. Îl ştia de ani de zile: şapte degete, din care unul mare, şapte examinări trecute cu bine. Mai rămâneau trei.

— Dacă-şi păstrează mâinile curate. Când termini casta uită la mâinile ei – dacă nu vrea să plece, trimite-l la mine.

— Ar vrea el să plece, dar nu să lucreze, nu ştie să facă sacrificii. Tăcu, neştiind ce să mai zică.

— Ai copii?

Râse cu poftă, dar îi întâlni privirea. El şi-o feri primul, trecând peste momentul jenant, iar Patience salută şi ieşi pe uşă. Ploaia şiroia pe nanopielea ei – care îşi modifica proprietăţile pentru a respinge precipitaţiile. Se opri pe punte.

Câţiva şobolani peticiţi trecură grăbiţi pe lângă ea. Urmări coborârea unui transpaţial şi a trenului din spate. Se lăsă lin pe lac, precum o frunză de toamnă. Se aplecă deasupra Canalului de pe strada Poplar, să vadă luminile unduindu-se pe suprafaţa apei, spre dană. Siajul trenului lovi uşor lanţul suspendat, lung de câţiva kilometri, făcând strada Poplar să se înalţe şi să coboare. Părul înmuiat de ploaie şi transpiraţie i se lipi de ceafă. Obişnuita duhoare de apă murdară fu străpunsă de un miros aspru de piper şi rântaş. Cu mâna sănătoasă apucă balustrada şi privi cum un alt tren se ridică. Spaima din inimă o părăsea încetul cu încetul.

— Javier Alexander, murmură ea, traversând un pod suspendat. Pentru binele tău sper să fii acasă, teafăr. Pentru *binele* tău, să fii acasă în pat.

*

Dintr-un oraş precum New Orleansul Scufundat nu pleci pur şi simplu. Dintr-un oraş precum New Orleansul

Scufundat îţi iei *zborul*. Dacă poţi. Dacă nu…

Speri ca altul s-o facă în locul tău.

Javier stătea întins într-o băltoacă în care apa de ploaie şi cea de mare se amestecau într-un lichid cald ca sângele scos din venă. Se afla într-o barcă „împrumutată”, privind luminile din pântecul trenului care-i scăldau faţa. Pe fundalul norilor luminaţi în nuanţe gri-roşietice se vedeau vagoanele, asemenea unui şirag de perle. Mai că îi venea să întindă mâna după ele. Pentru câteva clipe, perdeaua de ploaie fu tăiată de puternicul curent de aer împins de ventilatoarele trenului. Javier fu azvârlit cât colo. În spatele său perdeaua de ploaie se replia.

— Superb, Mad, şopti el, pur şi simplu superb.

— Eşti în barcă, Jayve? şopti vocea. Urmară nişte bolboroseli şi paraziţi. N-aveau bani de aparatură de calitate. Tot ce aveau era fie furat, fie făcut de mântuială. Dar cui îi păsa, când ajungeai atât de aproape de *o navă spaţială*?

— Ultima mi-a trecut deasupra capului. Mad, ai reuşit?

— Da, sunt la geamandură. Rahat, varga…

Jayve se lipi de podea şi-l auzi pe Mad bâiguind ceva şi tuşind. Siajul trenului îl lovi din plin, ridicând barca şi zgâlţâind-o puternic. Lemnul putred şi unsuros îi zgârie palmele. Verga îi crestă o tăietură adâncă în pielea capului, făcând loc apei sărate să năvălească în rană, împreunându-se cu sângele. Simţi conţinutul sacului de pânză lovindu-l în stomac. Gemu, dar încercă să se ţină bine. Aproape că-i plesneau muşchii de încordare. Valurile se risipiră, iar el reuşise să rămână în barcă, îşi privi sacul şi căută speriat tuburile metalice sigilate, până când fu sigur că umezeala pe care o simţea era ploaie şi nu acid unsuros, caz în care ar fi avut o surpriză foarte neplăcută când şi-ar fi scos-o afară.

— Mad, mă auzi?

Se lăsă o tăcere rău prevestitoare. Apoi horcăiala lui Mad, care se părea că înghiţise apă sărată.

— Sunt O.K. La dracu', gagiu şi-a lăsat destul de jos barca, prea jos aş spune eu.

— Probabil era un tinerel. Jayve puse sacul deoparte şi începu să vâslească. O fi fost prima lui cursă. Hai Mad, s-o brendu-mi pe curva asta.

*

Patience se îndrepta încet spre casă, intrând prin magazine să cumpere câte ceva, doar – doar s-ar opri ploaia. Lăsă să-i cadă nişte bonuri ca solzii de peşte printre degetele multicolore. Mâinile angajaţilor care, asemenea ei, îşi vindeau contractul de muncă, trecând examenele, mâinile indigo ale celor lipsiţi de ambiţie, mâinile curate ale comercianţilor din bazar. Mâinile verde-henna doldora de monedele vânzătorilor care mergeau legănându-se în stil marinăresc. Ecoul paşilor străbătea străzile, de la scândurile de lemn până la apă.

Digurile şi canalele de scurgere erau inutile. Era pur şi simplu prea multă apă în acea parte de lume, ca să o zăgăzuieşti. Şi nu exista un loc în care să scufunzi şi să fixezi un stâlp suficient de solid pentru a susţine o construcţie.

Dar nu poţi să părăseşti un oraş care a pus stăpânire pe imaginaţia oamenilor, aşa cum a făcut-o New Orleansul.

Aşa că au împărţit oraşul în bucăţi plutitoare, făcând loc apelor din Golful Mexic să treacă pe dedesubt. O nimica toată…

Transpaţialele şi trenurile erau nevoite să coboare în Lacul Pontehartrain, fiind prea mari pentru a ateriza pe uscat. Drenau fluidul sălciu prin gurile hulpave din pântec şi îl des compuneau în hidrogen şi oxigen, sare şi alte elemente, şi apă potabilă. Lăsau vagoanele şi ridicau altele, străbăteau marea, se înălţau la cer şi tot aşa.

Uneori angajau tehnicieni şi comercianţi. Nu angajau

în schimb din casta salahorilor, casta şomerilor, cu palmele imprimate în indigo, asemenea ţesătorilor din vechime, sau cea a criminalilor, cu mâinile negre. Şi nici artişti.

Patience stătea sub o marchiză, observând şobolanii, inteligenţi, cu blana mâncată de molii, făcându-şi de lucru prin bazar. Nanopielea îndepărta stropii de transpiraţie. Deasupra mai trecu un transpaţial. Îşi ţinea mâna rănită aproape de piept, iar curelele sacului său de pânză îi lăsau urme adânci în încheietura dreptei. Amânase momentul prea mult.

— Sper să fie-n pat, pentru binele lui. Se întoarse şi o porni spre casă

Patul lui Javier era gol, cu aşternutul înmuiat în ploaia care intrase pe fereastra deschisă. Prinse bandajul cu dreapta şi îl smulse cu destulă dificultate. Locuia într-o clădire veche de sute de ani. Abia ce îndreptă draperiile că telecranul bâzâi.

*

Jayve se ghemui sub bordajul curbat al transpaţialului, cu palmele lipite de învelişul cristalin siliconat. Vibraţia pompelor care umpleau rezervoarele se simţea asemenea unor bătăi de inimă. Umbra monstrului îi ascundea pe Jayve şi ambarcaţiunea sa primitivă de privirile zecilor de mecanici şi operatori care dezlegau frânghiile de pe încărcăturile din coada transpaţialului.

— Mad, mă auzi?

Paraziţi urmaţi de vocea entuziasmată a prietenului său.

— Te aud, ai intrat?

— Da. Încep imediat s-o ard. Fii atent la patrule!

— Faci şi partea mea!

— Te-am dezamăgit *vreodată*? Nu-ţi face griji. O să-l însemnez pentru amândoi, iar tu poţi să-l arzi şi să-l însemnezi pe următorul, din partea noastră. Gândeşte-te câţi or să vadă asta. Toată galaxia. Mai tare decât un

vernisaj!

Răspunsul întârzie să vină, iar Jayve ştiu că Mad stătea în barca lui, chiar lângă pista de amerizare, cu ochii în patru după patrule.

Ploaia era o problemă. Jayve trebuia să-şi proptească bula de bordajul navei. Avea să-i reducă o parte din câmpul vizual şi să îl facă mai uşor de observat, ceea ce însemna că trebuia să aibă încredere deplină în simţurile prietenului său. Iar agentul coroziv avea să intre în interior. Trebuia să configureze bula pe porozitate maximă dacă nu voia să plece cu ochii topiţi.

N-avea de ales. Actul artistic trebuia să fie dus la bun sfârşit. Arta trebuia să zboare.

În momentul în care bula se lipi de bordaj, fu învăluit de întuneric. Răpăiala domoală de pe părul şi umerii săi încetă, ca şi atunci când nava trecuse deasupra sa, aşa că Jayve începu să cureţe şi să usuce metalul navei. Trebuia să lucreze pe secţiuni. Deci avea să dureze mai mult.

— Mad, la posturi?

— Nimic la orizont. Cum ai convins-o pe maică-ta să te lase să ieşi în seara asta?

— Nu i-am zis. Îşi muşca interiorul obrazului în timp ce lucra. Puteam să-i zic că mă duc să pictez la Claudette, dar mama spune că asta nu-i de viitor, şi s-ar fi putut să verifice. Aşa că m-am furişat. Oricum nu va fi acasă câteva ore bune.

Îşi fixă o bentiţă de tehnician pe tâmple şi aprinse lumina, asigurându-se că ochelarii sunt bine lipiţi de piele. Bula avea să împiedice lumina să iasă. Căutând cu mâna prin sac îşi strivi un deget între două tuburi de acid şi îşi înăbuşi un ţipăt. Apa băltea la picioarele sale, infiltrându-se prin nanopiele mai repede decât reuşea ţesutul să îi facă osmoza. Deasupra lui se întindea noaptea, fierbinte şi umedă precum o mână gigantică. Nepăsător, cu inima bătându-i repede, Jayve scoase primul tub de acid, înlătură

sigiliul cu un vârf ajustabil, apoi, rânjind ca un liliac, presuriza tabla.

Se lăsă pe spate cât de mult putu, având grijă să nu spargă bula sau să răstoarne barca, examina suprafaţa strălucitoare şi neatinsă încă a navei spaţiale şi dădu drumul sprayului. Acidul eroda învelişul cristalin, vopsind suprafaţa oxidată în verde, portocaliu, violet. Ajungeau câteva clipe ca substanţele să lase cicatrici în tegumentul navei. Nu cât să o deterioreze, dar suficient cât să îl imprime pe veci, în caz că firma care deţinea transpaţialul nu ar fi plătit să-l descojească şi să-l vopsească la loc.

Jayve schimbă poziţia bulei de patru ori. Vaporii materialului coroziv erau toxici şi îl ardeau, aşa că îşi trase gulerul nanopielii peste gură şi nas ca să poată respira. Lucră în jurul rândurilor mărgelate de leduri, desenând pe ele solzii de pe pântecul şarpelui de mare, colţii săi lucioşi. O explozie de paraziţi invada transmisia, dar Mad rămase tăcut, aşa că Jayve îşi continuă neabătut opera, deşi barca se legăna şi putea să audă tot mai clar vocile mecanicilor. Când termină, şarpele avea cincisprezece metri în lungime şi şase în înălţime. Semnă *jayve n mad* şi aruncă ultimul tub gol în Lake Pontehartrain, unde apa îl înghiţi fără urmă.

— Mad?

Nu primi răspuns. Sute de fascicule luminară dintr-odată bula lui Jayve. Simţi un gol în stomac şi se grăbi să desprindă clamele magnetice care ţineau barca. Dar cineva îl somă prin portavoce să se oprească şi să-şi ţină mâinile la vedere.

— La dracu', Mad? şopti, simţind un nod în gât.

— Ieşi de-acolo, puştiule, se auzi vocea poliţistului în cască. L-am reţinut pe prietenul tău. Te luăm pentru vandalism, deocamdată. Ieşi odată afară.

*

În lumina aspră de pe şalupa poliţiei îl aştepta

Patience. Când îl lăsară să plece, îi strânse mâinile într-atât de tare încât îi ieşi sângele prin proaspătul tatuaj negru. Javier se trase la o parte, smucindu-şi mâinile, dar ea îl apucă atât de tare încât aproape că-i crăpau cicatricile. Îi venea să ţipe la el, să şuiere, dar nu era în stare să rostească vreun cuvânt, iar el îşi ferea privirea.

Îi lăsă mâinile şi se întoarse, podeaua de metal îi fugea de sub picioare ca un val. Javier venea în urma ei.

— Iisuse, spuse ea când uşile se deschiseră, iar lumina răcoroasă a dimineţii o lovi în faţă. Javier, unde dracu' ţi-a stat gândul, unde dracu' …

Se opri şi se aplecă peste balustradă, strângând puternic oţelul rece. Durerea îi cuprinse braţul până la cot. Un transpaţial se pregătea să părăsească dana, realimentat şi încărcat cu apă, descriind un arc, în timp ce mecanicii încercau să-i alinieze vagoanele.

Javier privi unduirea transpaţialului pe lac. Ceva verde şi stacojiu sclipi pe bordaj, chiar deasupra apei, lung şi şerpuitor, cu solzi sclipitori şi ochi înţelepţi.

— Priveşte, spuse el. Ledurile merg la perfecţie. Pare că se încolăceşte, zburând spre înălţimi ca un dragon…

— Ce mai contează? Se uită la mâinile lui, la cerneala care-i ardea degetele. N-ai să ajungi nimic acum. Patience se feri de valurile siajului, dar Javier se întoarse să vadă mai bine.

— Oricum, mamă, şanse mari nu erau.

— Javier, eu… Simţi un junghi şi îşi lăsă privirea în pământ. Se uită lung la sângele negru de pe mâinile ei, cum se scurgea pe balustradă şi de-acolo în spuma apelor de sub ei. Îşi coji cicatricile, stricând simetria liniilor.

— Ai fi putut să ajungi cineva, spuse ea, când pântecul navei se ridică de pe lac, luând calea răsăritului ascuns după norii cenuşii. Acum… nimic n-o să se-aleagă de tine.

Javier se apropie de ea şi o atinse cu mâna bandajată.

Dacă s-ar fi întors, ar fi văzut sclipirea din ochii lui.

— Doamne, şopti, aproape extaziat, urmărind capodopera lui înălţându-se. Gândeşte-te la toţi oamenii care vor *vedea* asta. Uită-te numai puţin la copilaşul meu!